

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

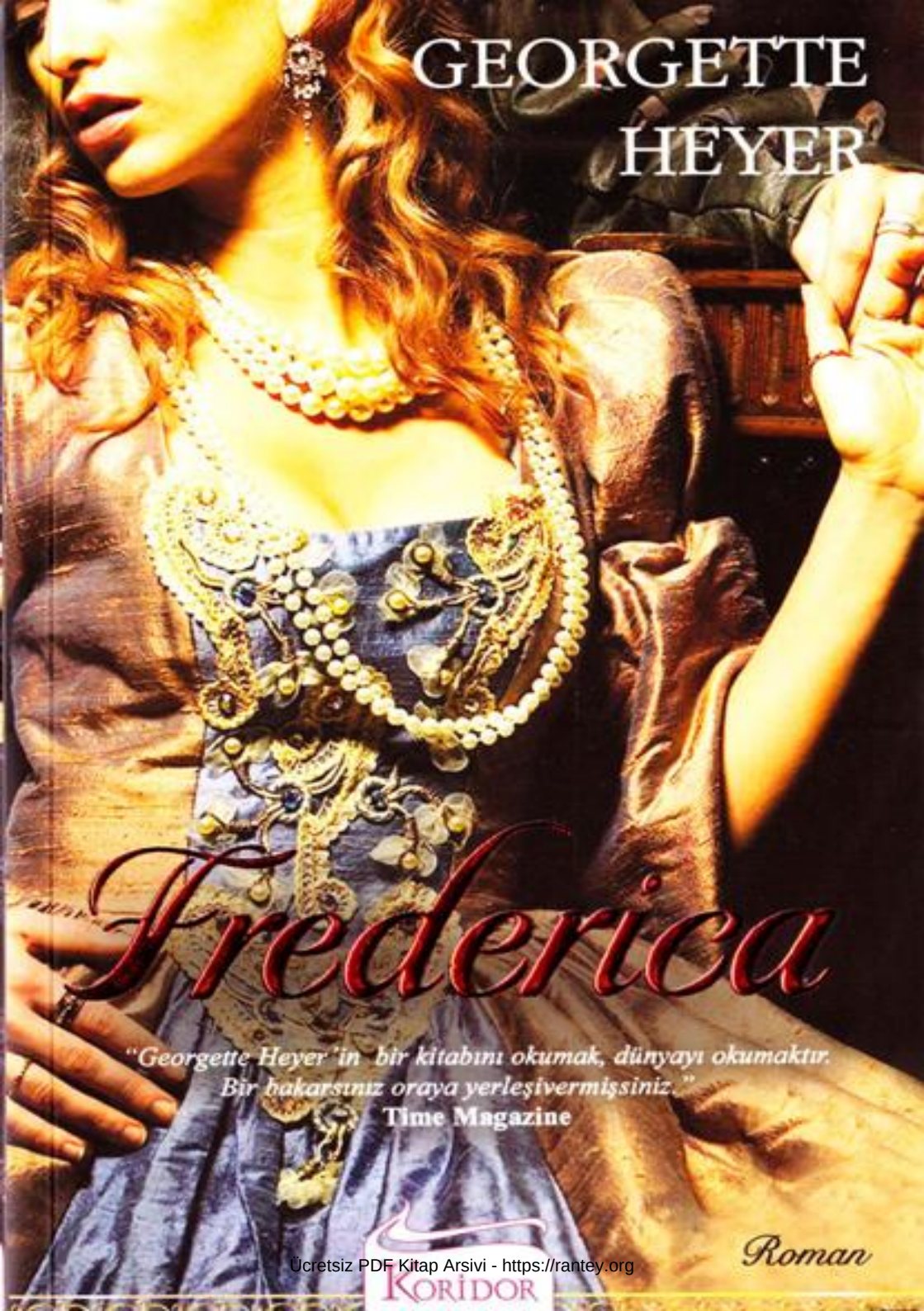
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



GEORGETTE
HEYER

Frederica

*"Georgette Heyer'in bir kitabını okumak, dünyayı okumaktır.
Bir bakarsınız oraya yerleşivermişsiniz."*

Time Magazine

Frederica

“Georgette Heyer rakipsiz bir yazar.”
Sunday Telegraph

Alverstoke markisi Vernon tüm zenginliği ve yakışıklılığına rağmen son derece kibirli ve bencil bir adamdır. Bu yüzden çok çok uzak bir akrabasına kız kardeşini Londra’da cemiyete tanıtırma konusunda yardım sözü verdiğinde buna kendisi dahil herkes şaşırır.

Frederica Merriville’in tek düşüncesi ise küçük, saf kız kardeşi Charis’in mutlu bir evlilik yapıp birlikte rahat bir yaşam süreceği bir eş bulmasıdır. Alverstoke çok geçmeden Frederica ve onun erkek kardeşlerinin koruyuculuğunu üstlenir ve onları sık sık belaya bulaştırmaktan kurtarır. Ancak bir gün kardeşlerden küçük olanı, Felix, bir uçan balona gizlice binmeyi başarır, balon ağaca çarptığında düşerek kendini yaralar. Alverstoke hem onun hem de Frederica’nın rahatlığını ve güvenliğini sağlayamadığı için büyük bir suçluluk duygusuna kapılır. Tam bu sırada kardeşlere duyduğu yakınlığın sebepsiz olmadığını ve Frederica’ya çoktan gönlünü kaptırdığını fark eder.

Frederica’nın onun hislerine karşılık verip vermeyeceği ise tam bir muammadır.



Bölüm 1

Dul Leydi Louisa Buxted, soylu Alverstoke Markisi kardeşi Vernon'a mektup göndererek kendisini ziyaret etmesini istedikten beş gün sonra dileği gerçekleşti. En küçük kızı gelip, dayısının gösterişli bir pelerinle kapılarına geldiğini ve son derece yakışıklı görüldüğü müjdesini verdi. "Üstelik yepyeni bir arabası var, anne! Dayımın her şeyi birbirinden güzel." Genç Bayan Kitty, annesine müjde verirken, burnunu cama yaslamış sokağı görmeye çalışıyordu. "Vemon Dayım çok muazzam bir adam, değil mi anne?"

Leydi Buxted, kızına genç bir bayana yakışmayan abartılı sözler söylemekten dolayı birkaç uyanda bulunduktan sonra Kitty'i doğruca dersliğe gönderdi

Leydi Buxted kardeşinin hayranları arasında yer almadığı gibi, yeni arabasıyla Grosvenor Place'e gelmesi de ona karşı nazik duygular beslemesine yetmemişti. Güzel bir bahar sabahıydı ama sert bir rüzgar esiyordu. Marki Vemon'u tanıyanlar, soylu atlarıyla bir evin kapısında dakikalarca bekleyeceğine inanmazdı. Oysa o, ablasının kapısında idi. Bu davranışı, Leydi Buxted'i az da olsa şaşırtmıştı. Alverstoke'da yaşayan kız kardeşi Leydi Augusta Jevington'ı gözlemlediği kadarıyla orada yaşayan insanların çoğu bencil ve kabaydı.

Leydi Jevington kırklı yaşlarında, kibirli bir kadındı ve kardeşi Leydi Buxted'a fazla destek olmuyordu. Tek erkek kardeşleri olan mark Alverstoke'un bencil ve kaba olduğunu düşünüyordu.

Ayrıca Alverstoke'un kendisine hiçbir yardımı dokunmuyorsa, kız kardeşi Louisa'ya da yardım etmemesi gerektiğine inanıyordu. Louisa'nın iki oğlu ve üç kızı vardı. Alverstoke, Louisa'nın çocuklarıyla ilgilenmiyordu. Leydi Jevington, yeğenlerini düşününce Alverstoke'a hak vermeden edemedi. Kim böylesi basit çocuklara karşı ilgi duyabilirdi ki... Gerçi Alverstoke, Leydi Jevington'ın çocuklarıyla da ilgilenmiyordu. Ama söz konusu kendi çocukları olunca Leydi Jevington bencil düşüncelere kapılıyordu. Kardeşi gibi hem yakışıklı hem de son derece zengin bir bekar beyefendinin, gelecek vaat eden yeğeni Gregory'i neden kendi cemiyete sokmadığına bir türlü anlam veremiyordu. Oysa kendisi bu cemiyeti oldukça yakından tanıyor ve fırsatları değerlendiriyordu. Nüfuzunu kullanarak sevgili Anna'yı da cemiyete takdim edebilirdi. Anna, dayısının yardımı olmadan münasip bir kismetle nişanlanmıştı.

Bu durum Anna'yı hiç mi hiç gücendirmemişti ama yine de Alverstoke'un değersiz süs eşyalarıyla dolu hediye setini onaylamamıştı. Sık sık Gregory'nin böyle bir cemiyete dahil olmasını istemediğini söylese de Alverstoke'un ilgisiz tavrını bağışlamıyordu. Ayrıca Alverstoke'un genç kuzenini ve vârisini Life Guards kraliyet ordusunda eğitim alması için gerekli ödemeyi yapmakla kalmayıp, onun için kusursuz bir imaj çizeceğini de biliyordu. Lord Jevington, her ne kadar dayısı gibi zengin olmasa da oğlunun masraflarını karşılayabileceğini iddia ediyor; Alverstoke'un para yardımı yapmayı teklif ederek soylu Gregory Sandridge'in ailesini derinden sarsmayacağını dile getiriyordu. Lord Jevington haklıydı ama Leydi Jevington, Alverstoke'un en büyük yeğeni yerine biricik kuzenine destek çıkmasına kızılıyordu. Ayrıca içinde bulundukları toplumun kuralları bizzat daha düzgün olsa; Alverstoke'un vasi olarak kuzenini değil en büyük ablasının oğlunu seçeceğini düşünüyordu.

Leydi Buxted, Gregory'nin haksız yükselişine karşı bir tavır takınsa da genel anlamda kız kardeşiyle hemfikirdi. İki kardeş, Bay Endymion Dauntry'i hor görüyordu. Bu masum gence karşı besledikleri düşmanlığın nedeni genç adamın dul annesini sev-

memeleri mi, yoksa yakışıklılığı ve kusursuz fiziği ile Gregory Sandridge ve genç Lord Buxted'ı gölgede bırakması mıydı? ikisi de bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyor, öğrenmek için de hiçbir çaba sarfetmiyordu.

Sebebi ne olursa olsun iki kız kardeş Alverstoke'un vasi olarak Endymion gibi değersiz birini seçmemesi gerektiğini düşünüyordu. Cemiyetin en güzel ve en seçkin kızlarını kendi yeğenleri yerine kuzenine tanıştırması da ayrı bir saygısızlıktı.

Her şeyin ötesinde Alverstoke'un en rahatsız edici kusuru, çok çabuk sıkılmasıydı. Kız kardeşleri artık onunla uğraşmaktan yorulmuşlardı. Kardeşleri, kanatlan altında dolaşan onca güzel kıza ve kızların cezbedici özelliklerine kapılmıyordu. Yine de ablalannın ikisi de kardeşlerinin sonsuza kadar yalnız kalıp güzel, zengin ve seçkin bir kızla birliktelik kurmadan varını yoğunu kendilerine bırakacağını düşünecek kadar saf değildi. Alverstoke hoşlandığı bir bayanla haftalarca süren kusursuz bir ilişki yaşayabiliyordu. Ancak herhangi bir nedenden ötürü kolayca yön değiştirip, kızın varlığını dahi unutabiliyordu.

Kız kardeşleri yüzünden kızlarını baş göz etmeye çalışan bazı açikgözlü aileler Alverstoke'a şüphayle yaklaşmaya başlamıştı. Eskiden tehlikeli olarak niteledikleri bu adamı, kulaklarına gelen dedikodulardan yola çıkarak tembellikle, bencillikle ve ahlaksızlıkla suçlamaya yöneldiler. Sadece küçük kız kardeşi Alverstoke'un ilişkilerine kaşmaktan uzak duruyordu. Kızcağız kendisine gelen sayısız evlilik teklifini geri çevirmiş, sevdiği sıradan bir beyefendi ile evlenmişti. Metropolisi nadiren ziyaret ediyordu. Ablalan, kız kardeşlerini görmezden geliyordu. Kız kardeşleri hakkında nadiren konuşturlardı, konuştuklan zaman da onun ne kadar zavallı olduğundan bahsederlerdi. Her iki abla da Alverstoke'un ilişkilerine kaşma sevdalannı, küçük kız kardeşlerine danışmadan yürütüyorlardı. Üstelik bu çabaları Alverstoke üzerinde hiç ama hiç etki etmiyordu.

Leydi Buxted, kardeşini evine davet ederken ona nasihat vermek niyetinde değildi. Hatta onu kızdıracak bir şeyler söylememeye kararlıydı. Yine de davet gönderdikten sadece beş gün

sonra kapısında belirmesi, umutlanmasına engel olmadı. Zor da olsa samimi bir karşılama yapmaya çalışıyordu. Alverstoke pat diye içeri girince, Leydi Buxted nazik ses tonunu kontrol altında tutmakta epey güçlük çekti. Kardeşinin huyu böyleydi. Her yerde son derece rahat hareket ediyordu. Ama Leydi Buxted gibi fazlasıyla titiz bir insan, kardeşinin bu evi kendi evi gibi görmesine bir anlam veremiyordu.

Rahatsız olduğunu belli etmeden kardeşine elini uzattı. "Vernon! Canım kardeşim, ne güzel sürpriz bu böyle!"

Alverstoke kaşlarını kaldırdı ve "Sürpriz mi?" diye sordu. "Beni davet eden sen değil miydin?"

Leydi Buxted, yüzündeki gülümsemeyi korumak için büyük çaba sarf ediyordu. "Tabii ki ben davet ettim ama üzerinden kaç gün geçti. Senin şehir dışında olduğunu sanıyordum."

Alverstoke içten bir gülümsemeyle ablasına baktı ve "Hayır, şehir dışında değildim," dedi.

Leydi Buxted kardeşinin bir toplantı için şehir dışına gittiğini biliyordu ama bu yalana kanmış gibi görünmeyi tercih etti. Koltuğa oturdu ve yanındaki boş yeri işaret ederek kardeşinin de oturmasını istedi. Fakat Alverstoke ablasının yanına oturmak yerine şöminenin yanına gitti ve ellerini ısıtmak istercesine yanan ateşe doğru eğildi. "Fazla vaktim yok Louisa, o yüzden konuya girebilir miyiz? Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Kibar sözlerle kardeşini yumuşattıktan sonra asıl konuya girmeyi planlayan Louisa, bu ani soru karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Bir an tereddüt etti. Alverstoke bu bekleyiştten hoşlanmamış gibiydi. Koyu griye çalan gözleriyle ablasını yakından izliyordu. "Evet?" dedi.

Ablası hemen cevap vermeye niyetli değil gibiydi. Tam o anda, evin uşağı içeri girdi ve konuk için hazırlanan içecekleri getirdi. Uşak elindeki tepsiyi sehpaye bıraktı. Markiyi selamladıktan sonra getirdiği beyaz şarap kadehini ikram etti. Bu arada Louisa düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Ama kardeşinin binici pantolonu ve uzun çizmelerle geldiğini fark etti. Bu kıyafeti, ziyarete gelen bir beyefendiye yakıştıramamıştı. Çizmeleri iyi parlatılmıştı.

Gömleği oldukça düzgündü ve üzerindeki ceketini kusursuzca sarıyordu. Belli ki iyi bir terzinin elinden çıkmıştı. Bu durum Louisa'yı daha da kızdırmıştı. Çünkü kardeşi giyim kuşamına bu kadar önem verirken; ablasını ziyaret etmek için daha şık bir takım seçmeyi tercih etmemişti. Kardeşi gibi seçkin ve giyim tarzı pek çokları tarafından taklit edilen bir beyefendinin, bu denli kendi beğenmiş olup nezaket kurallarını göz ardı etmesi oldukça olağandı. Aslında giyimine özen göstermesi iyi bir şeydi. Louisa bir keresinde daha şık giyinmesi için kardeşini uyardığını hatırladı. O zaman aldığı cevap kıyafetin şıklığı kadar, at binerken verdiği rahatlığın da göz önünde bulundurulması gerektiği olmuştu. Alverstoke giysiler kadar, atlarına da önem verirdi.

Uşak odadan ayrıldıktan sonra Alverstoke sehpanın yanına gitti ve "Şarap alır mısın, Louisa?" diye sordu.

"Sevgili Vemon, benim asla şarap içmediğimi unutmuş gibisin!"

"Öyle mi? Hafızam ne kadar da kötü!"

"Sen sadece istediğin şeyleri hatırlarsın zaten!"

"Ah lütfen, bu konuda tartışmayalım," dedi ve ablasına dikkatle baktı. Sonra birdenbire gülmeye başladı. "Ne kadar safsın, sevgili kardeşim! Hemen de inandın. Ne içersin? Malağa mı?"

"Senin için zahmet olmazsa yarım kadeh ratafi alayım," dedi.

"Hiç hoşuma gitmese de sana seve seve ikramda bulunabilirim. Bu saatte böyle tatsız bir içkiyi nasıl içebiliyorsun! Hatta nasıl oluyor da bu içkiyi içilebilir buluyorsun," dedi Alverstoke. Kadehi ablasına uzattı ve esprili bir tavırla geri çekildi. "Bu kez ne istiyorsun? Lafı dolandırma! Atlarımı daha fazla bekletmek istemiyorum."

Louisa biraz sinirli bir tavırla, "Önce karşıma geçip oturmaya ne dersin?" dedi.

"Pekala ama Tanrı aşkına lütfen çabuk ol!" dedi ve şöminenin diğer köşesinde duran koltuğa oturdu.

"Alverstoke, zaman zaman senin desteğine ihtiyaç duyduğum oluyor," dedi.

"Sevgili Louisa bu kadarını, mektubunu okuduğum zaman

anladım zaten," dedi Alverstoke. "Bir an için yine beni evlendirmek niyetinde olduğunu düşündüm ama niyetini o kadar özenli kelimelerle açıklamışsın ki bu şüpheyi hemen bir kenara bıraktım. Geriye tek bir neden kaldı. Senin için bir şey yapmamı istiyorsun."

Louisa öfkeyle kardeşine baktı ve "Yanılmıyorsam mektubumda kibarca beni ziyaret etmeni istediğimi yazmıştım," dedi.

"Ah Louisa bu nezaketine sevinçle karşılamayı isterdim ama maalesef bu haberi ilk alan Trevor oldu ve sevinmek kısmı onun payına düştü."

"Mektubumu Bay Trevor'a mı okuttun?" dedi Leydi Buxted. "Yardımcına mı?"

"Bana gelen mektupları okumak onun görevi," dedi Alverstoke.

"Ama en yakınlarından ve en sevdiklerinden gelen mektupları Bay Trevor okumamalı!"

"Onları okumuyor zaten," dedi Alverstoke.

Kardeşinin cevabı karşısında deliye dönen Leydi Buxted hemen söze girdi. "Sen bugüne kadar gördüğüm en..." Ama cümlesini tamamlamadı. Derin bir nefes aldı ve zor da olsa gülümsedi. Sonra da esprili olmaya çalışarak; "Seni hain! Beni kıskırtmaya çalıştığını anlamalıydım! Aslında seninle Jane hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

"Bu hangi şeytan kız acaba? Ah evet hatırladım, senin kızlarından biri değil mi?"

"En büyük kızım ve hatırlatırım ki senin de yeğenin, Alverstoke!"

"Biliyorum Louisa, hatırlatmana gerek yok!"

"Bu yaz cemiyete takdim edilmesi gerekiyor," dedi. "Onu balo salonlarından birinde takdim etmek istiyorum. Tabii Kraliçe hâlâ orada toplantılar yapıyorsa. Duyduğum kadarıyla sağlıklı..."

"Eğer düşündüğüm kızdan bahsediyorsak, önce onun çillerine bir çözüm bulmamız gerekiyor," dedi. "Limon suyu kullanmayı denediniz mi?"

"Seni buraya Jane'in dış görünüşünü tartışmak için çağırmadım."

"Öyleyse neden çağırdın?"

"Onun şerefine Alverstoke Malikanesi'nde bir balo tertip etmen için çağırdım."

"Ne amaçla?"

"Böyle söyleyeceğini biliyordum Vernon ama lütfen bu teklifimi biraz düşün. O senin yeğenin ve onun cemiyete tanıtılması için Alverstoke Malikanesi'nden daha uygun neresi olabilir?"

"Kendi evin!" dedi Alverstoke.

"Bu kadar huysuz olma! Bu salonda otuz çiftin dans edebilmesine imkan yok. Ayrıca ortalık ne kadar karışır bir düşünsene."

"Düşünüyorum," dedi Alverstoke.

"İmkânı yok. Bütün mobilyaları dışarı çıkarmam, ikramlar için yemek odasını açmam ve holü de vestiyer olarak kullanmam gerekir. Oysa Alverstoke Malikanesi'nde kusursuz bir balo salonu var. Ayrıca orası benim eskim evim!"

"Benim de içinde yaşamakta olduğum evim," dedi marki. "Ayrıca hafızam beni yanıltmıyorsa Augusta, sen ve Eliza için verilen balolarda az evvel bahsettiğin karışıklık Alverstoke Malikanesi'nde de yaşanmıştı. Bu yüzden sevgili kardeşim benim teklifine cevabım hayır olacak!"

"Sende hiç anlayış yok mu?"

Alverstoke cebinden mine kaplı enfiye kutusunu çıkardı ve kutunun üzerindeki çizimleri incelemeye başladı. "Hem de hiç yok. Acaba bunu almakla hata mı yaptım? O zaman bu kutuyu çok beğenmişim ama şimdi çok zevksiz olduğunu düşünüyorum." Kutuyu açtı ve içindeki karışıma başparmağıyla dokundu. "Üstelik artık bu kokudan da hoşlanmıyorum," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Şimdi sen diyeceksin ki neden Mendlesham'a kendi karışımlarından birini hazırlamasına müsaade ettin. Haklısın da. Herkes kendi karışımını hazırlamalı." Ayağa kalktı. "Eğer söyleyeceklerin bu kadarsa, ben artık gideyim."

"Söyleyeceklerim bitmedi!" dedi Louisa. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Böyle olacağını biliyordum. Adım gibi biliyordum!"

"Madem öyle ne hakla benim vaktimi..."

"Çünkü hayatında bir kez olsun anlayışlı davranacağını düşündüm! Ailene değer vereceğini sandım. Hatta zavallı Jane'e az da olsa sevgi göstereceğini umdum!"

"Ne kadar hayalperestsin, Louisa! Yıllardır benim anlayışsızlığımdan yakınırsın. Nasıl olur da şimdi hatırlamakta bile güçlük çektiğim zavallı Jane'ine karşı sevgi besleyeceğimi düşünürsün? Üstelik Buxted'lann benim aileme dahil olduklarını daha yeni öğrenmişken!"

"Ben senin ailenin bir parçası değil miyim?" dedi Louisa içeryerek. "Senin kardeşin olduğumu unuttun galiba."

"Hayır, maalesef hiçbir zaman bu gerçeği unutmama fırsat vermedin. Ayrıca lütfen kendini kaybetme. Sinirlenince yüzünün ne kadar tuhaf bir hal aldığını görmek bile istemezsin! Eğer kocan Buxted seni beş kuruşsuz ortada bıraksaydı, o zaman sana maddi yardımda bulunabilirdim. Bu kadarını bilmek bile seni tesselli etmeli." Alaycı bir ifadeyle ablasına baktı. "Evet, biliyorum ki birazdan ne kadar büyük sıkıntı içinde olduğunu anlatmaya başlayacaksın ama sevgili Louisa herkes biliyor ki maddi olarak gayet iyi durumdasın. Hatta tanıdıklarım arasmda en kirli çıkı insan sensin! Şimdi sevgiden dem vurarak beni kızdırmasan iyi olur. Çünkü biliyorum ki senin bana karşı hislerinin, benim sana olan hislerimden pek bir farkı yok!"

Bu sözlerin ardından epey şaşkınlığa uğrayan Louisa, cümle kurmakta zorlanıyordu. "Nasıl böyle söylersin? Ben her zaman seni içtenlikle sevmişimdir."

"Kendini kandırma kardeşim. Sen beni değil, cüzdanımı seversin."

"Nasıl bu kadar vicdansız olabiliyorsun? Ayrıca benim maddi durumuma gelince, senin savurganlığının aksine ben oldukça sıkı bir geçim politikası izlemek zorundayım! Sence neden Buxted öldükten sonra Albemarle Caddesi'ndeki güzel evimizi terk edip, bu ne idüğü belirsiz yere taşındık?"

Alverstoke güldü. "Ortada taşınmanı gerektiren bir sebep yokken buralara geldiysen, harcama düşkünlüğüne yenik düşmüşsün demektir."

"Eğer masraflarım yüzünden burada yaşamak zorunda kaldığımı ima ediyorsan..."

"Hayır, ima etmiyorum, senin zaaflarına yenik düştüğünü söylüyorum."

"Bakmak zorunda olduğum beş çocukla mı?" Louisa epey sarsılmıştı ve Alverstoke bu konuya daha fazla uzatmamaya karar verdi.

"Öyle olsun!" dedi. "Aynlsak iyi olur, ne dersin?"

"Bazen," dedi Leydi Buxted, "Senin bugüne dek yaşayan en iğrenç, en kaba yaratık olduğunu düşünüyorum! Endymion'u kendine bu kadar yakın görmene şaşırmamalı!"

Bu acı sözler markiyi derinden etkiledi ama kısa bir an süren duraklamanın ardından kendini toparladı. Ablasına yaklaşıp, bir yatıştırıcı alıp yatması gerektiği yönünde tavsiyelerde bulundu. "İnan bana Louisa üzülerek söylüyorum ama bence sen iyi değilsin! Seni temin ederim ki eğer Endymion kendi adına bir balo tertip etmemi rica ederse ona da hak ettiği ilgiyi göstereceğim."

"Ah, ne kadar iğrençsin!" dedi. "Benim demek istediğim o değildi, sen de biliyorsun. Ben dedim ki..."

"Hayır, hayır. Bana açıklama yapma!" dedi Alverstoke. "Hiç gereği yok, yemin ederim. Seni gayet iyi anlıyorum. Yıllardır ne yapmaya çalıştığının farkındayım. Sen ve Augusta, benim Endymion'a karşı özel bir düşkünlüğüm olduğu konusunda kendinizi ikna etmişsiniz ama..."

"O çocuk bir ahmak!"

"Çok katımsın, Louisa. O çocuk pek çok şey olabilir ama kesinlikle bir ahmak değil!"

"Evet, hepimiz onun senin gözünde ne kadar mükemmel olduğunu biliyoruz," dedi Louisa öfkeyle. Elindeki mendili buruşturuyor, öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu.

Alverstoke ise elindeki kadehle ilgileniyordu. Bir noktada kadehi göz hizasına getirdi ve camın ardından ablasına baktı. "Ne kadar ilginç bir yorum kabiliyeti!" dedi.

"Sakın başlama!" diye bağırdı Leydi Buxted. "Senin kıymetli Endymion'ın ne istediye gerçekleşti. Oysa kız kardeşlerin ..."

"Lafını bölmek istemem, Louisa, ama söylediklerin bende şüphe uyandırdı. Ben sandığınız kadar cömert biri değilim."

"Ona harçlık da vermiyorsun öyle mi? Ah, hiç sanmıyorum."

"Bu mu seni üzen? Ne kadar tuhaf bir yaratıksın, Louisa! Önce beni ailemle ilgilenmediğim için azarlıyorsun, sonra da vârisimle ilgilenerek sorumluluklarımı yerine getirdiğim için kızılıyorsun!"

"O ahmak çocuk!" dedi Louisa. "Eğer o çocuk ailenin başına geçerse, buna katlanamam."

"O konuda kendini üzme!" dedi Alverstoke. "Buna katlanmak zorunda kalmayacaksın; çünkü büyük ihtimalle bu hayata benden önce veda edeceksin. Ben sana en fazla beş yıl daha veririm açıkçası."

Leydi Buxted söyleyecek bir söz bulamayınca, çareyi gözyaşlarına boğulmakta buldu. Ağlayarak kardeşinin kabalığını yüzüne vurmak istiyordu. Fakat bu taktiklerin onu yumuşatacağını düşünerek hata etmişti. Zira ağlayan kadınlar ve karşılıklı ithamlar Alverstoke'un katlanamadığı şeylerin başında geliyordu. Alverstoke, ablasına en başından böylesi bir durumla karşılaşacağını bilse onu ziyaret etmeyeceğini söyleyerek ayrıldı.

Marki çıkıp, kapı kapandıktan sonra Louisa'nın gözyaşları dindi. Aslında kendini toplaması çok kısa sürerdi ama en büyük oğlu dayısının hemen ardından odaya girip, görüşmelerinin nasıl gittiğini sorunca aşırı duygusal tavrını biraz daha sürdürdü. Alverstoke'un teklifi geri çevirdiğini öğrenince üzüldü ama hemen kendini toparlayarak bunun önemsiz olduğunu; hatta dik-katli düşünülecek olursa hiç de iyi bir fikir olmadığı söyledi.

Leydi Buxted sevgi dolu bir yaradılışa sahip değildi. En az erkek kardeşi kadar bencildi ama kusurlarını asla kabul etmezdi. Hayatını babasız kalan çocuklarına feda ettiği düşüncesine saplanıp kalmış; herkese, kendini, çocuklarına adanmış, onlardan başka hiçbir düşüncesi olmayan bir anne gibi tanıtmıştı.

Louisa çocukları içinde en çok Carlton'a düşküncü ve her fırsattı onun ilk göz ağrısı olduğunu söylerdi. Annesine bir kez olsun karşı gelmemişti. Çocukken oldukça vurdumduymazdı

ve annesini olduğu gibi kabul etmişti. Büyüyünce saygıdeğer genç bir beyefendi olmuştı ve derin bir sorumluluk duygusuna sahipti. Öyle bir düşünce yapısına sahipti ki ne hayat dolu kuzeni Gregory gibi zaman zaman çıkmaza giriyor ne de Gregory ve diğer yaşlıları gibi muziplik yapıp eğlencelere gidiyordu. O, daha tutucuydu ve her şeyi derinlemesine düşünürdü. Kibirli değildi ama sağduyulu olduğu için kendisiyle gurur duyardı. Kendisinden daha zeki olduğunu bildiğı küçük kardeşi George'u asla kıskanmazdı. Aksine onunla gurur duyardı. George'un ele avuca sığmayan bir genç olduğunu biliyordu ve bazen ahlak sınırlarını zorlayan davranışlar sergilediğini kabul ediyordu. Ama bu düşüncelerini hiçbir zaman annesiyle paylaşmıyordu. George'un okul günleri sona erdiğinde, kendi kendine ona göz kulak olma kararı almıştı ve bu kararını da annesiyle paylaşmadı. Hiçbir sırrını annesine söylemezdi ama yine de onunla tartışmaya girmezdi. Kız kardeşi Jane için bile tek bir eleştiride bulunmamıştı.

Yirmi dört yaşındaydı ve Jane'in balosunu dayılarının evinde vermelerinin anlamsız olduğunu söylediğinde ilk kez annesinin kendisine bu kadar öfke dolu baktığını gördü. Bu yüzden de konuyu uzatmadı ve tartışmaya dönmesine engel oldu.

Annesinin bu konuda bu denli hassas olmasını Jane'in davranışlarına bağlıyor ve üzülyordu. Jane, sürekli olarak Vernon dayılarının ne kadar kaba olduğunu söylüyor ve birkaç yüz pound harcayamayacak kadar cimri olduğunu dile getiriyordu.

"Seni anlıyorum Jane," dedi Buxted üzülerek. "Dayıma yakın olmak ve onun kanatlan altında durmak istiyorsun."

"Saçmalık!" dedi Jane öfkeyle. "Neden dayımın kanatlan altında olmak isteyeyim ki? Bunu yapmak zaten onun görevi sayılır."

Üst dudağı uyuştı. Hoş olmayan bir durum yaşandığında, üst dudağı hep uyuşurdu. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama sanırım balo burada, kendi evinde olacak. Alverstroke Malikanesi'ne gitmektense burada olması daha iyi bence. Daha eğlenceli olacağına eminim. Zaten balo orada yapılsa, misafirlerin yansından çoğu bizim tanımadığımız insanlar olurdu."

Diğer kız kardeşi Maria da en az Jane kadar kızgındı ve Carlton'un konuşması biter bitmez hemen söze girdi. "Burada en fazla elli kişiyle verilecek bir balonun, Alverstoke Malikanesi'nde verilecek balodan daha eğlenceli olacağını mı söylüyorsun? Ak-lını kaçırmış olmalısın! Bugüne dek yapılan en basit eğlence ola-cak! Oysa dayım evinde balo yapılmasına müsaade etseydi, ne kadar görkemli olurdu bir düşün! Yüzlerce misafir ve tanışacağımız pek çok yeni insan... Istakozlar, etler, şaraplar, kremalar..."

"Biz de baloya davetli miyiz?" diye sordu Carlton. Espri ya-parak kardeşlerini sakinleştirmek istiyordu.

"Ve şampanya!" dedi Jane, Carlton'u umursamayarak. "Ben de annem ve dayımla birlikte o görkemli merdivenlerin başında bekliyor olurdum. Üzerimde beyaz saten bir elbise. Etek uçla-rımda tomurcuk güller, pembe tüller ve başımda da bir taç!"

Bu güzel hayal, gözlerinin dolmasına neden oldu ama ne Ma-ria ne de Carlton'dan beklediği tepkiyi alabildi. Maria, saçları açık renk olduğu ve yüzünde çiller olduğu için böylesi bir kı-yafette kendini gösteremeyeceğini anlatıyordu. Carlton ise kar-deşlerine, dünyevi şeyler için bu kadar üzülmemeleri gerektiğini öğütüyordu. Kızların ikisi de ona cevap vermedi ama dayısı balo tertip etmediği için memnun olduğunu söylediğinde hem Maria hem de Jane öfkeyle tepki gösterdi. Üstelik öfkeleri, anneleri-ninkinden daha fazlaydı. Kardeşleri yeniden tomurcuk güller ve pembe tüller hakkında konuşmaya başladıklarında yanlarından uzaklaştı. Dayısının balo tertip etmemesinin nedeninin annesi ol-duğunu düşünüyordu. Çünkü dayısının arkasından plan yapmış, onu kandırmak istemişti.

Marki, evine döner dönmez abanoz ağacı ve pirinçten yapılmış sehpanın üzerinde duran mektubu gördü. Zarfın üzerindeki hitap bölümü büyük harfler ve gösterişli bir el yazısıyla doldurulmuştu. Zarfı kapalı tutan mavi mühür kırılmamıştı. Belli ki katibi Bay Charles Trevor zarfın görünüşünden, mektubu gönderenin markinin gelip geçici ilişkiler yaşadığı güzellerden biri olduğu kanaatine varmıştı. Alverstoke şapkasını, eldivenlerini ve genç Kitty Buxted'ın hayranlığını kazanan binici ceketini çıkartarak evin hizmetlilerinden birine uzattı. Sonra mektubu aldı ve kütüphaneye geçti. Mühürü kırdıktan sonra kağıttan yayılan esmeramber kokusunu aldı. Bu kokudan hiç hoşlanmazdı. Bu yüzden mektubu kendinden mümkün oldukça uzakta tutarak okuma gözlüklerini taktı. Yazılanları gelişi güzel okuduktan sonra kağıdı şöminenin ateşine attı. Fanny, marki için katlanılmaz bir yük haline gelmişti. Güzel bir kızdı ama diğerleri gibi o da bir türlü tatmin olamıyordu. Bu kez faytonuna koşacak krem renkli iki at istiyordu. Geçen hafta pırlanta bir kolye istemişti. Marki bu isteği yerine getirmiş ve bunun bir veda hediyesi olarak kabul edilmesini istirham etmişti.

Kızın mektup kağıdına sürdüğü koku adeta markinin parmaklarına işlemişti. Charles Trevor içeri girdiğinde marki özenle ellerini temizliyordu. Başını kaldırıp katibine baktı ve adamın yüz ifadesi de bu kokudan hiç hoşlanmadığını açıkça belirtiyordu.

Bay Trevor hiçbir yorum yapmadı ama olan bitenin farkında olduğu her halinden belliydi. Bu nedenle Alverstoke söze girdi. "Durum bu! Ne düşündüğünü biliyorum Charles ve sana sonuna dek katılıyorum. Artık Fanny'i hayatımdan tam manasıyla çıkar-

manın zamanı geldi." Derin bir iç çekti. "Güzel kızdı ama hırslı olduğu kadar aptaldı da."

Bay Trevor yine hiçbir yorumda bulunmadı. Bu konuda bir fikri olsa bile dile getirmekte zorlanırdı. Çünkü hassas mevzular söz konusu olunca kafası karışıyordu. Ahlaki yönü ağır basan biri olarak işverenin yaşam şeklini değerlendirebilir; kendini şövalye ruhuna fazlasıyla kaptırdığını söyleyebilirdi. Fanny için de üzüntü duyabilirdi ama markinin bu bayana karşı ne kadar cömert davrandığını bildiğinden kadının şikayet etmekte haksız olacağını da farkındaydı.

Charles Trevor geniş bir ailenin en genç üyeleri arasında yer alıyordu. Bugünkü konumunu markinin babasına öğretmenlik ve danışmanlık yapan babasına borçluydu. Babası sadece rahat bir yaşam sürmekle kalmayıp, kendisine bağlı soylu bir öğrenciyle çalışma imkanı yakalamıştı. Bu öğrenci ileride Bay Trevor'un oğlunun vaftiz babası olmuş; kendi oğluna da bugünkü konumunu saygıdeğer bir beyefepdi ve din adamı olan Laurence Trevor'a borçlu olduğunu söylemişti.

Papaz Laurence şu anki markiye Charles'ın uygun bir katip olabileceğini söylediği anda Alverstoke onu işe almış ve evin diğer fertlerinin arasında yer almasını sağlamıştı. Charles'ın kiliseye katılmak gibi bir niyeti yoktu ama ciddi düşünen ve tartışmaya kapalı ahlaki değerleri olan genç bir adamdı. Alverstoke hakkında duydukları, onu yeni görevinden vazgeçirecek türde şeyler değildi. Sağduyulu ve evlatlarına karşı sevgi dolu olan babasının altıncı çocuğu için böylesi bir iş bulması onu büyük ölçüde etkilemişti. Birtakım rahatsızlıkları olsa da babasına bu işi yapacağına ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağına dair söz vermişti. Tek tesellisi Alverstoke Malikanesi'ne girdiğinde orada yaşayan insanlardan biri olacağını ve bu sayede bir köy kilisesinde bulabileceğinden çok daha büyük fırsatlar elde edeceğini düşünmek oldu.

Charles'ın ilgi alanı siyasetti ama marki bu konuda onun kadar tutkulu değildi. Bu yüzden Charles beklediği fırsatları yakalayamadı. Marki zaman zaman Lordlar Kamarası'na katılıyordu. Nadiren katıldığı toplantılarda marki için siyase-

te değinen kısa konuşmalar hazırlama işi Charles'a kalıyordu. Ayrıca Alverstoke'dan hoşlanmaması için hiçbir neden yoktu. Charles'ın özel meselelerine hiçbir zaman karışmazdı. Pek çoklarına göre aksi bir adam olsa da bulunduğu yeri fazlasıyla hak ediyordu. Charles zaman zaman kendisiyle hemen hemen aynı görevde çalışan eski bir arkadaşıyla mektuplaşıyordu. Arkadaşı patronun kendisine katip değil de zenci bir köle ya da sıradan bir hizmetkar gibi muamele ettiğini yazıyordu. Charles ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Alverstoke istese kolaylıkla karşısındakini küçümseyecek tavırlar sergileyebilirdi. Oysa katibi bir hata yaptığında ondan hatasını düzeltmesini istiyor, bunu yaparken de sosyal statü üstünlüğünü hissettirmeyecek bir üslup benimsiyordu. Charles'ın arkadaşı patronundan azarla karışık ters ve kısa emirler alırken; marki Charles'a nazik ricalar yöneltiyor, ardından da gülümseyerek yüzüne bakıyordu. Charles ne kadar çabalarsa çabalasın Alverstoke'dan etkilenmeden edemiyordu. Biniciliğine hayranlık duyuyor, pek çok spor dalında gösterdiği başarıları gıptayla izliyordu.

"Şimdi anladım," dedi marki. Gözlerinde neşeli bakışlar vardı. "Çekingen ve sessiz tavrın seni ele veriyor. Belli ki beni yeni bir zorunluluğun altına sokacaksın. Gel vazgeç bu işten! Teklifini pek nazik karşılayamayabilir, küplere binebilirim!"

Bay Trevor'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Asla böyle bir şey yapmazsınız efendim," dedi nazikçe. "Ayrıca bu bir zorunluluk değil, en azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm o kadar."

"Ah, demek öyle! Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki senden ne zaman böyle sözler duysam ardından hiçbir zaman bilmek istemeyeceğim şeyler duyarım."

"Evet," dedi Bay Trevor açık yüreklilikle, "ama keşke mektubu okusanız efendim! İşin aslı, ben Bayan Merrville'e bu mektubu okuyacağınıza dair söz verdim."

"Peki, kim bu Bayan Merrville?" diye sordu marki.

"Sizin kendisini tanıyacağınızı söyledi efendim."

"Charles gerçekten de bütün o isimleri aklımda tuttuğumu dü-

şünüyor olamazsın..." Birden durdu ve kaşlarını çatdı. "Merriville," dedi düşünceli düşünceli.

"Efendim sanırım sizin akrabalarınızdan biri."

"Çok çok uzak akraba! Ne derdi varmış?"

Bay Trevor elindeki mühürlü mektubu Alverstoke'a uzattı. Marki mektubu aldı ve kendinden emin bir tavırla söze girdi. "Mektubu alıp şu yanan ateşe atsam ve sen de beni okurken görmeye fırsatın olmadığını söyleyen, sözünü tutmuş sayılmaz mısın?" Mühürü kırdı ve mektubu açtı. İçeriğini anlaması fazla uzun sürmedi. Mektubun sonuna geldiğinde iki kaşını da kaldırmıştı. Acı içinde yanıt beklercesine Bay Trevor'a baktı. "Sen aklını mı kaçırdın, Charles? Dün içkiyi fazla kaçırdın da bugün kendinde değil misin yoksa?"

"Hayır, tabii ki hayır efendim!" dedi Bay Trevor. Şaşırmıştı.

"Öyleyse ne oldu da tuhaf tuhaf davranmaya başladın?"

"Ben tuhaflaşmadım efendim, sadece ..."

"Sende bir gariplik olduğunu düşünüyorum. Üç yıllık birlik-teliğimiz süresince açgözlü akrabalarımı benden uzaklaştırmak konusunda bir kere bile hata yapmadın. Onlara cesaret vermek de nereden..."

"Bence durum böyle değil efendim! Çok varlıklı olmayabilirler ama ..."

"Açgözlüler," dedi marki ısrarla. "Eğer kız kardeşim Grosvenor Place'de yaşadığı için kendini dünyadan elini eteğini çekmiş addediyorsa; Yukarı Wimpole Caddesi'nde yaşayan insanlar ne durumdadır kim bilir? Ve eğer..." Marki önündeki mektuba bir kez daha baktı, "...ve eğer bu F. Merriville, uzaktan yakından tanımadığım bir ailenin son ferdiyse, benim ona yardım etmemin zorunlu bir görev olduğunu düşünüyordur."

"Hayır, hayır!" diye itiraz etti Bay Trevor. "Ben, o insanı umutlandıracak bir şey söylemedim. Böylesi bir hataya düşeceğimi sanmam efendim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi marki. Sonra kaşlarını kaldırdı ve merakla, "Bu bayan senin arkadaşın mı, Charles?" diye sordu.

"Bı aileyi daha önce hiç görmedim efendim," dedi Bay Trevor. "Ayrıca sizi temin ederim ki arkadaşlarım adına sizden yardım istemek gibi uygunsuz hareketlerde bulunmam, lordum."

"Bu konuyu üstüne alınma lütfen! Seni aşağılamak niyetinde değildim," dedi Alverstoke anlayışla.

"Tabii ki efendim," dedi Bay Trevor. "Affedersiniz. Müsaade ederseniz size Bayan Merriville'le nasıl karşılaştığımı anlatabayım."

"Lütfen," dedi Alverstoke.

"Mektubu kendisi getirdi efendim. Tam eve girmek üzereydim ki bir araba yanaştı. Biliyorsunuz bugün bana fazla görev vermediniz. Ben de bana kızmayacağınızı düşünerek birkaç alışveriş eksikimi gidermek üzere dışarı çıkmıştım."

"Sana kızmayacağımdan nasıl bu kadar emin olabildin?"

Katibin yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. "Böyle şeylerden ötürü hiç kızmasınız efendim! Uzun lafın kisası ben eve girmek üzereyken, Bayan Merriville arabanın kapısını açtı. Elinde bu mektup vardı ve merdivenlerden inmeye yeltendi. Bu yüzden ben de..."

"Ah!" dedi Alverstoke, "Mektubu getirecek bir uşakları yok demek! Araba da şehir içinde gezen kiralık arabalardandır muhtemelen."

"O konuda bir bilgin yok efendim. Bayana sizin katibiniz olduğumu ve kendisine nasıl yardımcı olabileceğimi sordum. Böylece konuşmaya başladık ve sonunda mektubu size ileteceğimi söyledim ve ..."

"Okutacağına dair söz verdin," diye tamamladı Alverstoke. "Seni böylesine etkileyen şu bayanı tarif et bakalım Charles."

"Bayan Merriville'i mi?" dedi Bay Trevor şaşkınlıkla. "Kendisiyle pek yakından ilgilenmedim efendim! Çok nazikti ve etrafında gördüklerinden fazla etkilenmişe benzemiyordu. Kesinlikle ağgözlü olduğu söylenemez! Demek istediğim ..." Bir an durdu ve Bayan Merriville'i gözünde canlandırdı. "Bu işlerden pek anlamam ama bence gayet şık giyinmişti. Oldukça genç. Bana kalırsa ilk gençlik yıllarını geçmemiş. Yine de..." Sonra

derin bir nefes aldı ve kendi kendine konuşurcasına "Bambaşka biriydi efendim," dedi.

Bay Trevor kendini ifade etmekte güçlük çekiyordu. Bir süre öylece durdu. Belli ki aklında bir cennet hurisinin tasviri vardı. Sonra yavaşça söze girdi. "Efendim ben daha önce böylesine güzel bir kız ne gördüm ne de hayal ettim! Gözleri! Öylesine büyük ve öylesine mavi ki... Saçları! Sanki ışıldayan altın! Burnu o kadar ufak ve sevimli ki... Güzelliğini birebir tamamlıyor. Konuşmaya başladığında..."

"Peki ayak bilekleri nasıl?" diye araya girdi marki.

Bay Trevor'un yüzü kızardı ve sonra gülmeye başladı. "Arabadan inmediği için göremedim efendim. Yüzündeki ifadenin hoşluğu ve sesinin yumuşaklığına kapıldım. Üzerinde öyle bir hava vardı ki... Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Gayet iyi anlıyorum."

"Evet, her neyse, sonunda biraz öne doğru eğildi. Gülümsedi ve mektubu size vermem için yalvardı. Ben de sizin bu durumdan hiç hoşlanmayacağınızı bilmeme rağmen kendisine söz verdim."

"Beni şaşkınlığa uğrattın, Charles. İtiraf etmeliyim ki anlattıklarına rağmen içimde Bayan Merriville'i akraba olarak benimsemem gerektiğine dair hiçbir his uyanmadı. Ama kendisinin velisiyle kesinlikle tanışmak isterim. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Emin değilim efendim ama sanırım ablası. Gerçi birbirlerine hiç benzemiyorlarmış. Mektubu getiren Bayan Merriville, adının Charis olduğunu söyledi."

"Neden Bayan Merriville'e kanımın kaynamadığını bir kez daha anladım. Bence Carrie, onca isim içinde seçilebileceklerin en kötüsüdür."

"Hayır, hayır!" dedi Bay Trevor. "Beni yanlış anladınız. Adı Carrie değil! Bayan Merriville adını tane tane söyledi ve Charis dedi. Ben de ismin kendisine ne kadar yakıştığını düşündüm. Biliyorsunuz ki Charis Yunanca kökenlidir ve zarafet anlamına gelir."

"Teşekkürler, Charles!" dedi marki. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

"Unutmuş olabileceğinizi düşündüm efendim. Biliyorsunuz, hafızanız kuvvetli değildir."

Marki elini pencere pervazına hızla vurarak katibin cevabını tasvip etmediğini vurguladı. "Çok güzel, Charles! Küstahlığın da olmasa..."

Markinin fazla kızmadığını gören Bay Trevor konuya geri döndü. "Bayan Merriville Yukarı Wimpole Caddesi'nde kendilerini ziyaret etmenizi bekliyor. Gidecek misiniz efendim?"

"Bilemiyorum. Oraya gittiğimde şu güzel Charis'i görebileceğimi garanti edersen..."

Bay Trevor böyle bir garanti veremezdi. Ama konuyu uzatıp tatsız bir hale getirmek istemediği için geri çekildi ve belirsizliğin olumlu sonuçlanması için dua etti.

Bay Trevor daha sonra oturup marki Alverstoke ile Charis'i tanıştırmamanın nasıl sonuçlar doğurabileceğini düşünmeye başladı. Alverstoke'un Charis gibi güzel ama gencecik bir kıza kötülük yapabileceği bir an bile aklından geçmedi. Lordun kadınlara karşı davranışları her zaman kibar olmuştur. Ahlsız tavırlar sergilemekten kaçınırdı. Fakat tek korkusu kızın lordun nezaketine kapılması ve yaptığı zararsız kurları fazlasıyla ciddiye alarak uzun vadeli bir ilişki hayal etmesi olasılığıydı. Charis'in baygın bakışları ve nazik gülümsemesi kızın kalbinin ne kadar kolay kınlabileceğinin en açık göstergeleriydi. Alverstoke'un varlığı onu derinden etkileyebilirdi. Öte yandan Charis yalnız değildi. Kendisini gözetten bir velisi vardı ve markinin meşhur kurları haddini aşarsa, velisi buna bir son verebilirdi. Ayrıca markiye göre Charis gibi genç kızlar bir hayli sıkıcı oluyordu. Bayan Merriville'e gelince, Bay Trevor kızın kendi başının çaresine bakabilecek türde biri olduğunu söyleyebilirdi. Güzelliğinin yanı sıra bir havası ve dostça tavırlarının ardına gizlenmiş bir özgüveni vardı. Kolay kolay kandırılacak birine benzemiyordu. Kızla konuştuğunda ufak tefek kurların onun için önemsiz olacağı izlenimine kapıldı. Alverstoke gibi bir güzellik ehlinin kızı fark etmeme ihtimali yoktu. Ancak zamanla o da kızın ağır duruşunu anlayıp onunla gönül eğlendirmek gibi emellere kapılmayacaktı.

Bayan Merriville'in mektubunu takip eden günlerde marki ne bu konuyu tekrar açmış ne de evlerine ziyarete gitmişti. Belli ki ya mektupta yazılanları göz ardı edecek ya da kızı unutmuş gibi davranacaktı. Bay Trevor hatırlatma yapması gerektiğini biliyor ama çekiniyordu. Çünkü konuşmanın tatsız bir hal alacağını seziyordu. Lord kısa süre içinde üç misafir ağırlamıştı ve bu misafirler kendisini o kadar sıkımsı ki ev halkı lordu kızdıracak bir şey yapmamak için fazlasıyla tedbirli davranıyordu. Lordu böylesine çileden çıkaran ziyaretlerin ikisi ablalarından, biri de vârisinin dul annesi Bayan Dauntry'dendi. Lordun hafifukala oda hizmetçisi, başkahyaya tepeden bakarak, "Sizi temin ederim ki lordun kızınca yeri göğü inlettiğine dair sözler işittim," dedi.

"Bunu benden iyi kim bilebilir ki, Bay Knapp," dedi başkahya. "Lordu bebekliğinden beri tanırım. Babasına öyle çok benziyor ki... Ama tabii ya sen babasıyla hiç tanışamadın."

Marki Alverstoke gerçekten elinden geleni yapmıştı ama Leydi Buxted yenilgiyi kabul edemiyordu. Sonunda tatlı sözlerle dayısını kandırmak isteyen büyük kızıyla birlikte Alverstoke Malikanesi'ne gelmişti. Ama istediğini elde edemeyince gözyaşlarına boğuldu. Maalesef Leydi Buxted da ağlarken korkunç görünen bayanlardan biriydi ve Alverstoke gözyaşları karşısında ne kadar isabetli bir karar aldığına bir kez daha ikna oluyordu. Leydi Buxted, sevgili Jane'i cemiyete tanıtmak için kardeşinden yardım etmesinin tek sebebini aşın yoksulluk olarak gösteriyordu. Fakat marki bu sebebin yoksulluk değil, cimrilik olduğunu açık yüreklilikle savunuyordu. Bunun üzerine Leydi Buxted sinirlerine daha fazla hakim olamadı ve kardeşinin yanından ayrıldı.

Lordun ikinci misafiri Bayan Dauntry idi. Kendisi de Leydi Buxted gibi dul kalan Bayan Dauntry, lordun yeğeniyle ilgilenmekle yükümlü olduğunu düşünüyordu. Zaten iki kadın arasındaki benzerlikler, bu kadarla sınırlıydı. Leydi Buxted saldırgan bir yapıya sahipti ama kimse Bayan Dauntry için böyle bir betimleme yapamazdı. Aksine o kadar hassastı ki sanki bütün asil davranışlar kendisine doğuştan bahşedilmişti. Gençken oldukça güzeldi ama bağışıklık sistemi fazla kuvvetli değildi. Sık sık

hastalanırdı. Evlendikten sonra daha da kırılgan bir hal aldı. (En azından Leydi Jevington ve Leydi Buxted öyle olduğunu iddia ediyordu.) Kocasının zamansız ölümü, hastalıkların artmasına neden oldu. Sonunda sinirleri iyice zayıfladı. Pek çok diyet ve tedaviye maruz kaldı. Bu da kendisini derin bir melankoliye itti. Kırk yaşma geldiğinde adeta inzivaya çekildi. Çok dikkat çekici davetler dışında, zamanının büyük bir kısmını evinde uzanarak geçiriyordu. Başucundaki sehpanın üzerinde şişeler dolusu limon suyu, kediotu, şeytantesi olarak bilinen asafoetida suyu, kâfurlu lavanta yağı ve arkadaşları ya da satıcılar tarafından tavsiye edilen ürünler yer alıyordu.

Leydi Buxted'in aksine ne sinirli ne de katı yürekli bir kadındı. Sakin bir ses tonu vardı. Üzüldüğünde sesi daha kısık ve yorgun çıkıyordu. Çocuklarını kendisinden önde tutardı. Maalesef kocasından kalan gelir, geçimini sürdürmesi için yeterli değildi. Ev idaresi ve ekonomi gibi konularda fazla becerisi olmadığından hep dara düşüyordu. Yıllardır Alverstoke'un yaptığı para yardımı ile geçiniyordu. Her ne kadar markiden bağımsız bir geçim sürmenin hayalini kursa da yakışıklı oğlu markinin vârisi olduğu için marki iki kızı dahil ailenin tamamını koruması altına almıştı.

Üç çocuğu içinde en büyüğü olan Chloe Dauntry birkaç hafta içinde on yedi yaşına girecekti. Bayan Dauntry'nin kızını cemi-yete takdim etmek gibi bir düşüncesi yoktu. Ta ki Alverstoke'un Bayan Jane Buxted onuruna bir balo tertip edeceğini duyana dek. Zayıf bir kadın olabilirdi ama çocukları söz konusu olduğunda vahşi bir aslana dönüşebilirdi. İşte bu düşüncelerle Alverstoke'un kapısına geldi. Her zamanki gibi en büyük silahı elindeki enfiye kutusuydu.

Talepkar bir kadın değildi. Kaprisleri de yoktu. Bu yüzden de marki salona girer girmez, kendisine reverans yapılmasını beklemeden markiye doğru yürüdü. Şalı ve elbisesinin dökümlü kumaşı kendisiyle birlikte salınıyordu. Lavanta kokulu eldivenlerini takmıştı. Markinin yanına gelip iki elini ona doğru uzattı. Markiye derin bakışlar atarak, "Sevgili Alverstoke!" dedi. Yü-

zünde masum bir gülümseme vardı. "Benim yardımsever ve nazik lordum! Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Kadının sol elini görmezden gelen Alverstoke, sağ elini kısa süreliğine tutup bıraktıktan sonra "Ne için teşekkür edeceksin?" diye sordu.

"Her zaman böylesindir!" diye mırıldandı Bayan Dauntry. "Sen yaptığın iyiliği unutsan da ben unutamam! Böylesine soğuk bir havada zavallı Harriet ve kızları da peşimden sürükleyerek buralara kadar geldiğim için üzgünüm ama sana en azından bu kadarını borçlu olduğumu düşünüyorum. Ne kadar da iyisin!"

"Bak şimdi çok şaşırdım," dedi marki. "Lütfen otur, Lucretia. Farkında olmadan seni heyecanlandıracak bir şey mi yaptım?"

Hiçbir şey Bayan Dauntry'nin sakin sesini ve tavrını değiştiremezdi. Kibar bir hareketle sandalyeye oturdu. "Kurnaz! Ama ben seni bu numaralara kanmayacak kadar iyi tanıyorum. Teşekkür edilmesinden hoşlanmazsın. Zaten bize karşı yaptığın iyilikler, hep var olan desteğin ve nezaketin için teşekkür etmeye başlasam, canımı sıkmaktan başka bir işe yaramaz. Sevgili kızım Chloe seni bizim koruyucu meleğimiz olarak adlandırıyor."

"Çok şakacı bir kız olmalı."

"Kimsenin muhteşem kuzeni Alverstoke gibi olamayacağını söylüyor," dedi Bayan Dauntry gülerek. "Seni temin ederim ki bu dünyada en çok sana güveniyor."

"Ah onun için endişelenmene gerek yok," dedi marki. "Zamanla atlatacaktır."

"Ne kadar haylazsın," dedi Bayan Dauntry. "Beni kandırabileceğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Buraya sana teşekkür etmeye geldim. Ben elim kolum bağlı otururken Endymion'un yardımına koştun. O ne kadar güzel bir at öyle! Oğlum atı için, tıpkı bir gölge gibi diyor! Ne kadar düşünceli bir davranış!"

"Bana bunun için mi teşekkür etmeye geldin?" dedi lord. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Bu kadar basit bir mesele yüzünden kendini yormamalydın. Endymion'a söz vermiştim."

"Ne kadar cömert!" dedi kadın iç çekerek. "Oğlum bu konu-

larda fazlaca hassas! Bense, senin yardımların olmadan kocamın ölümüyle gelen sıkıntıları nasıl aşardım bilemiyorum."

"Sevgili kuzenim sana olan inancım, ben olmasam da kendine kısa sürede destek bulabileceğini düşünmemi sağlıyor," dedi marki. En az Bayan Dauntry kadar ince konuşuyordu. Kadın endişeyle alt dudağını ısırırken, marki gülümseyerek enfiye kutusunu açtı. "Peki seni endişelendiren mevzu nedir?"

Kadın duyduklarına inanamamışçasma gözlerini kocaman açtı. "Sevgili Alverstoke ne demek istiyorsun? Bir türlü düzelmeyen sağlığım dışında hiçbir endişem yok. Zaten biliyorsun ki sağlığım hakkında şikayetçi olmak da âdetim değildir. İşlerimi tamamladım ve sanırım artık seni yalnız bırakmalıyım. Zavallı Harriet yine şu anlamsız spazmlarımdan birini geçirdiğimi düşünecek. Benimle öyle iyi ilgileniyor ki! Sizler beni iyice şımartınız!" Ayağa kalktı ve şalına sarındı. Sonra elini uzattı ama tam marki elini tutacakken geri çekti. "Ah bu arada aklıma seninle konuşmak istediğim bir konu geldi! Lütfen bana yol göster, Alverstoke! Şu anda büyük bir kararsızlık içindeyim."

"Senin yanında kendimden utanıyorum, Lucretia," dedi marki. "Ben seni sık sık şaşkınlığa uğrattıyorum ama sen beni asla yanıltmıyorsun."

"Benimle alay etmeye de bayılırsın! Şimdi rica ederim biraz ciddi ol! Söz konusu olan kızım Chloe."

"Ah, bu durumda beni mazur görmelisin," dedi marki. "Okula giden kız çocukları hakkında pek bilgi sahibi olduğum söylenemez. Korkarım tavsiyelerimin hiçbir anlamı olmayacaktır."

"Sen onu okula giden küçük bir kız çocuğu olarak mı görüyorsun? Aslında haklısın. Bu kadar büyüdüğüne inanmak güç! Ama hayat işte... Sevgili kızım on yedi yaşında. Gelecek yıla kadar onu cemiyete sokmak gibi bir düşüncem yoktu ama herkes bu olayı ertelememin büyük bir hata olduğunu söylüyor. Bilirsin işte Kraliçenin sağlığı kötüye gidiyor ve sonun ne zaman geleceğini Tanrı bilir! Ölmese bile önümüzdeki yıl balo salonunda organizasyon gerçekleştirecek halde olmayacaktır. Kızımı Carlton House'da cemiyete tanıtmaktansa, ölmeyi yeğlerim. Bu yüzden

ne yapacağımı bilemiyorum. Gloucester Düşesi, Kraliçenin yerini alsa bile hiçbir şey şimdiki gibi olmaz. Ayrıca Leydi Henriford'un Kraliçenin yerine geçince neler olacağını Tanrı bilir."

Alverstoke'un aklında birkaç olasılık belirmişti ama kadını dinlemeye devam etti.

Bayan Dauntry, "Masrafları ne olursa olsun, bu sezon kızımı cemiyete takdim etmek benim görevim," dedi. "Gelecek yılı düşünürken birden bu sezon olmasına karar verdim. Hazırlıkları hızlandırmam gerekecek. Sevgili kızım! Ona takdim esnasında benim eski giysilerimden birini giyeceğini söylediğimde o kadar anlayışlı bir tavır takındı ki. Yokluktan hiç şikayetçi olmadı. Onun bu hali yüreğime dokundu. Öyle güzel ki, onu daha iyi şartlarda takdim etmek isterim. Ama bu sezona yetiştirmem imkansız gibi görünüyor."

"Bu durumda size tavsiyem gelecek yılı beklemek olacaktır," dedi Alverstoke. "Gelecek yıl balo salonunda eğlenceleri olmaz diye üzülyorsan, dert etme. Bu dertten yalnız sen değil, herkes mustarip olacak."

Bayan Dauntry, "Ah, olamaz. Nasıl bu kadar tedbirsiz olabiliyim!" diye karşı çıktı. "Onu bir şekilde bu baharda cemiyete takdim etmeliyim! Tabii bir de dans düzenlemeli! Fakat benim durumunda biri bunu nasıl yapar?" Birden sustu. Sanki o anda aklına bir fikir gelmişti. "Acaba Louisa bu baharda Jane'i takdim etmeyi düşünüyor mu? Yüzü çillerle kaplı zavallı yavrucak... Ne acıklı bir görüntü! Ama eminim ki Louisa elindeki son kuruşu harcamak pahasına da olsa kızını cemiyete takdim edecektir. Aslında..." Yine durdu ve hafifçe gülerek sözlerine devam etti: "... bir söylentiye göre sen Jane'in onuruna bir balo tertip ediyormuşsun."

"Öyle miymiş?" dedi marki. "Fakat senin de söylediğin gibi bu bir söylenti. *Söylentiler tahminler, kıskançlıklar ve hayallerden ibarettir.* Daha pek çok tanımı vardı ama diğerlerini unuttum. Her neyse. Yine de seni temin ederim ki Lucretia eğer burada bir balo verilecekse, Chloe'nin adı da mutlaka yer alacaktır. Şimdi müsaadenle seni arabana kadar geçireyim. Zavallı Harriet'in seni bekliyor oluşu, içimi kemiren bir düşünce haline geldi."

"Dur bir saniye!" dedi Bayan Dauntry. Aklına başka bir fikir daha gelmişti. "Louisa ve ben kaynaklarımızı birleştirip kızlarımız adına ortak bir balo düzenleseک nasıl olur? Korkarım ki benim güzelleri güzeli kızım Chloe, Jane'i gölgede bırakacaktır ama eminim Lousia bu konuyu dert etmez." Sonra ellerini dua eder gibi kaldırdı ve neşeyle markiyeye döndü. "Sevgili Vernon, eğer Louisa bu fikri onaylarsa baloyu senin evinde vermemize müsaade eder misin?"

"Hayır, sevgili Lucretia. Müsaade edemem," dedi lord. "Ama bu seni üzmesin! Böyle bir balo tertip edilmeyecek; çünkü Louisa bu teklifi kabul etmeyecek. İnan bana! Kendini kötü hissetmene neden oldum biliyorum. Harriet'i çağırmanın ister misin?"

Bu durum Bayan Dauntry için epey ağır gelmişti. Markiyeye anlamlı bir bakış gönderdikten sonra Malikaneden ayrıldı. Tavrı o kadar trajikti ki Sir Joshua Reynolds tarafından resmedilen Bayan Siddons'a benziyordu.

Markinin üçüncü konuğı Leydi Jevington'du. Bu kez kendisi için bir iyilik istemeye gelmemiştir. Sadece kardeşinden, Leydi Buxted'in ısrarcı tavırlarına boyun eğmemesini rica ediyordu. Kendini ölçülü ve dikkatli sözcüklerle ifade etmişti. Kızı Anna'nın cemiyete takdiminde markiden ne yardım istemiş ne de herhangi bir beklentiye girmişti. Kendi kızı için gösterilmeyen ayrıcalığın, Leydi Buxted'in kızına gösterilmesine karşı çıkıyordu. Bayan Buxted, markinin vaftiz kızı diye onun adına bir balo düzenlemek büyük bir ayrımcılık olurdu. Ve eğer o kadının kızı Chloe için bir iyilik yapıp balo tertip edecek olursa, kendisini hayatından tamamen çıkaracağını söyledi.

"Augusta, beni neredeyse ikna ediyordun," dedi lord.

Bu sözleri hoş bir ses tonu ve yüzünde bir gülümsemeyle söylemişti. Ama nedense Leydi Jevington nefret dolu bakışlar atıp, tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

"Şimdi," dedi marki katibine dönerek, "... Geriye yalnız senin gözdelelerinin balo talebi kaldı!"

Bölüm 3

Bütün bu yaşananların ardından markinin Bayan Merriville'e yanıt vermesi ya da Bay Trevor'un bu konuda markiye hatırlatma yapması pek mümkün görünmüyordu. Fakat meraktan mıdır bilinmez, bir gün marki kendini Yukarı Wimpole Caddesi'nde Merriville ailesinin evinde buldu.

Yaşlı bir kahya markiye içeri buyur ettikten sonra dar merdivenlerden yukarı çıkartarak birinci kattaki salona yönlendirdi. Yaşının getirmiş olduğu yavaşlık ve halsizlikle yanından ayrıldı.

Kapı eşiğinde durup etrafa göz gezdiren marki, şüphelerinde haklı olduğu izlenimine kapıldı. Varlıklı bir aile değillerdi. Odanın dekorasyonu fazla şık sayılmazdı. Hatta pejmürde olduğu söylenebilirdi. Bu tür evlerde fazla bulunmadığı için evin sezonluk kiralanan ve bu yüzden içinde fazla eşya bulunmayan evlerden biri olduğunu fark edememişti.

Salonda biri vardı. Pencerenin sağ köşesindeki küçük yazı masasına oturmuş, bir şeyler karalayan genç bir bayan. Markinin varlığını fark edince hemen başım kaldırdı ve Alverstoke'la göz göze geldi. Gözlerinde hem şaşkın hem de markiye süzen bir ifade vardı. Marki karşısındaki bayanın oldukça genç olduğunu fark etti. Belki yirmi üç, yirmi dört yaşlarındaydı. Fiziki düzgündü. Yüzünün güzelliği, içten bakan gri gözlerle pekiştirilmişti. Küçük burnu sanki bir sanat eseriymiş. Güzel dudakları ve ufak bir çenesi vardı. Açık kumral saçları balıksırtı örülmüştü. Üzerin¹ çizgili bir yelek giydiği elbisesi, ince beyaz ketenden yapılmıştı. Yakaları boğazını örtecek kadar yüksekti ve etek uçları da işlemelerle süslenmişti. Kadınların hoş görünümüne fazlasıyla aşına olan Alverstoke bu elbisenin ne fazlasıyla gösterişli, ne de pahalı

olduğunun farkındaydı. Böylesine basit bir elbiseyi öyle bir havayla taşıyordu ki... Bir kristal gibi ışıltıyordu.

Duruşunda bir ağırlık vardı. Alverstoke bir an için kızın yaşını yanlış hesaplamış olabileceğinden ve kızm aslında daha yaşlı olduğundan şüphe etti. Genç ve evlenmemiş bayanlar genelde erkek misafir kabul etmedikleri için kızın şaşkınlığı anlayışla karşılanabilirdi. Ama belli ki bu genç bayanın şaşkınlığının altında başka bir sebep vardı. Yanaklarının kızarması ya da bakışlarını öne eğmesi dışında herhangi bir kafa karışıklığı belirtisi yoktu. Kız düşünceli bakışlarını markiye yöneltti ve (markinin fazlasıyla hoşuna giden) eleştirel bir ifadeyle yüzüne baktı.

Marki ağır ve nazik adımlarla kıza yaklaştı. "Bayan Merrville'le tanışma şerefine nail olabilir miyim?" diye sordu.

Genç kız ayağa kalkıp, adamın yanına geldi ve elini uzattı. "Bayan Merrville benim. Nasılsınız? Lütfen beni bağışlayın! Gördüğünüz üzere bu ziyaretin gerçekleşeceğini pek ummuyordum."

"O halde siz beni bağışlayın! Bir an benim sizi ziyaret etmemi istediğiniz izlenimine kapıldım."

"Evet ama gelmezsiniz sanmıştım. Gelmeseydiniz şaşırırdım. Kabalık ediyorsam affedin ama mektubumu fazla talepkar bulacağınızı düşünmüştüm."

"Hayır, hiç öyle düşünmedim," dedi marki.

"Korkarım ki öyleydi! Bugüne dek hep Herefordshire'da yaşadığım için Londra'nın adetlerine yabancıyım." Kızın gözleri parlıyordu.

"Tam aksine," diyerek karşılık verdi marki. "Sizi gayet iyi anlıyorum."

Kız güldü. "Öyle mi? O halde neden size başvurup, yardım talep ettiğimi de anlayabiliyorsunuzdur."

"Ne güzel ifade ettiniz," dedi marki. "Bu sözleri önceden ezberlediniz mi? Ben bu başvuruyu daha ziyade bir görüşme emri olarak algıladım."

"Ah, Tanrım!" dedi Bayan Merrville. "Oysa fazla cüretkar ve buyurgan görünmemek için o kadar çok çaba sarfetmişim ki..."

"Peki, cüretkar ve buyurgan biri misiniz?"

"Evet ama elimde değil. Nasıl bu hale geldiğimi anlatırım ama lütfen oturmaz mısınız?"

Marki başıyla onayladıktan sonra şöminenin yanındaki koltuklardan birine geçti. Genç kız da tam karşısına oturdu. Adamı bir süre inceledikten sonra söze girdi.

"Her şeyi mektupta anlatmak istedim ama kardeşim Harry'nin dediği gibi o kadar çok laf kalabalığı yaptım ki sonunda sizinle tanışmanın ve yüz yüze görüşmenin daha iyi olacağına karar verdim. Aslında babamın akrabalarından birine başvurmak niyetinde değildim. Teyzem Scrabster'ın istediğim her şeyi yapabileceğini düşünmüştüm. Oysa ne kadar yanılmışım! Kendisi annemin kardeşleri içinde en büyüğüdür. Bugüne kadar bize hiç yazmadı ama sürdüğü yaşantıyı düşününce kardeşimi ve beni cemiyete takdim edebileceği izlenimine kapıldık."

"Anladığım kadarıyla sözüne güven olmayan insanlardan," dedi marki.

"Evet, tam olarak öyle!" dedi Bayan Merriville. Yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. "Oysa ben öyle olacağını ummamıştım. Çünkü eşi ticaretle uğraşıyor. Kendisi Doğu Hindistan taciri ve geliri gayet iyi. Fakat çok saygıdeğer biri olmasına rağmen, fazla tanınmıyor. Bu yüzden mecbur kaldım ve emelimin gerçekleşmesi için babamın akrabalarından biriyle görüşmemin daha iyi olacağına karar verdim."

"Peki, sizin tercihinizi bana yönlendiren nedir?" diye sordu marki. Yüzünde manalı bir gülümseme vardı.

Genç kız hemen karşılık verdi. "Ah, bu benim tercihim değildi aslında. Sadece sağduyulu bir karar aldım! Size yazmamın sebeplerinden biri babamın aranızdaki ilişkinin çok iyi olduğunu söylemesiydi. Gerçi duyduklarım sizi pek de göklere çıkaran türden sözler değildi. Merriville ailesinden gelen kuzenlerimin hiçbirisiyle tanışmadım ya da bir zamanlar Merriville soyadını taşıyan halalarımın tanışma imkanı bulamadım. Babam onların uygun gördüğü mirasyedi kız yerine, annemle evlendiği için aile ilişkileri pek de iyi değildi. Bu yüzden yakın gelecekte onlarla

tanışabileceğimi düşünmüyorum. Ve onlardan hiçbir konuda yardım istemiyorum!" Bir an durdu ve düşünceli bir tavır takındı. Sonra ekledi: "Zaten istesem de hiçbiri bana yardım edebilecek türde insanlar değil. Hepsi birbirinden sıkıcı. Londra'ya neredeyse hiç gelmezler. Gerekçe olarak da Londra'nın modern yaşantısını benimsemediklerini söylerler. Sizi seçmemin bir diğer nedeni de bu!"

Marki kaşlarını kaldırdı. "Modern yaşantıyı anlayışla karşılağığımı nereden çıkardınız?"

"Bir sebebi yok. Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Ama gördüğüm kadarıyla modayı takip ediyorsunuz. Yoksa dış görünüşünüze bakıp yanılıyor muyum?" Ses tonunda sorgulayan bir vurgu vardı.

"Teşekkür ederim. Ben... Sanırım bunu bir övgü olarak almalıyım."

"Evet, daha da önemlisi hep önemli insanlarla bir araya geliyorsunuz. Sizi seçmemin bir diğer nedeni de buydu." Bu cümlesini bitirir bitirmez yüzünde masum ve çekingen bir gülümseme belirdi.

"Demek öyle. Peki, amacınız ne? Yoksa tahmin mi edeyim?"

"Aslında tahmin edebilirsiniz. Aptal birine benzemiyorsunuz. Gerçi daha yaşlı olacağınızı düşünmüştüm. Genç olmanız ne kadar üzücü! Artık yapacak bir şey yok. En azından benim işimi görecektir kadar yaşlısınız."

Alverstoke biraz öfkeli bir ses tonuyla karşılık verdi. "Otuz yedi yaşındayım hanımefendi. Ve itiraf etmeliyim ki kimseye yardım eli uzatmam."

Genç kız şaşkınlıkla markiye baktı. "Hiç mi? Ama neden?"

Marki omuz silkti. "Tamamen bencillik hanımefendi. Ayrıca canımın sıkılmasını da istemem!"

Bayan Merriville endişeyle markiye baktı. "Beni Bayan Alverstoke'la tanıştırmak sizin için çok mu can sıkıcı olur? Peki, ondan bana yardım etmesini istemek katlanılmaz bir eziyet midir?"

"Muhtemelen o kadar da sıkıcı bir iş olmazdı ama bunun için endişelenmenize gerek yok. Annem yıllar önce aramızdan ayrıldı."

"Hayır, hayır. Ben eşinizi kastettim."

"Ben evli değilim."

"Değil misiniz?" dedi Bayan Merriville. "Ah, ne kötü!"

"Bana hiç yakışmayan bir durum değil mi?" dedi nazikçe.

"Hayır, hayır. Yakışmıyor demek istemedim. Aslında keşke evli olsaydınız. Evli olmadığınıza üzüldüm demeye çalışıyordum."

Marki imalı bir yanıt verdi. "Anladığım kadarıyla bu durumu düzeltmek istiyorsunuz."

Genç kızın yüzü kıpkırmızı oldu. Gözlerini markinin yüzüne kenetledi. "Lütfen her söylediğimi yanlış anlamayın," dedi. Yakaran bir hali vardı. "Kabalık etmek istemedim. Eşiniz olmasa da birlikte bu durumun üstesinden gelebiliriz. Tabii inanırsak."

"Birlikte mi?"

Bu sözlerden etkilenmemiş gibi görünmek istiyordu ama kontrol edemediği gülümsemesi ve ışıldayan gözleri onu ele veriyordu. Bayan Merriville markinin yüzünde beliren ifadeyi hemen fark etti. Sonra da derin bir nefes aldı ve rahatlamış bir halde; "Tanrıya şükür! Ben de bana kızdınız sandım," dedi. "Kızmış olsaydınız anlayışla karşılardım. Bugün kendimi ifade edemiyorum. Oysa sizinle yüz yüze görüşsem durumu daha iyi açıklarım diye düşünmüştüm."

"Hangi durumu hanımefendi?"

Bayan Merriville bir süre sessiz kaldı. Yüzünde önce düşünceli, ardından da utangaç bir ifade belirdi. Belli ki durumu en iyi nasıl anlatabileceğini düşünüyordu. "Aslında her şey babamın aşağı yukarı bir yıl önce vefat etmesiyle başladı. Gerçi ben daha babam sağken bu konuda kafa yormaya başlamıştım. Ama o zaman da yapabilecek bir şey yoktu."

"Babanızı kaybettiğiniz için çok üzüldüm," dedi marki. "Ama bu noktada araya girip kendisiyle tanışıklığınızın hiç yok denecek kadar az olduğunu belirtmek isterim. Aramızdaki ilişki ise... İlişki demek yerine bağ desek daha doğru olur sanırım. Aramızdaki bağ büyükannemin ailesinden geliyor. Ve hatırladığım kadarıyla da çok çok uzak bir akrabalıktan söz ediliyor."

"Ama babam sizden kuzeni olarak bahsediyordu!" diye iti-

raz etti Bayan Merriville. Marki yanıt vermeyince, devam etti. "Evet, bir bakıma akraba olduğumuzu da biliyorum. Çünkü evdeki büyük İncil'in içinde aile ağacımız çizili ve sizin de isminiz geçiyor."

"Fakat iki kuşak uzakta!" dedi marki çaresizce.

"Anlıyorum. Bizi tanımadığınızı iddia ediyorsunuz, değil mi? Öyleyse içinde bulunduğum durumu açıklamanın hiçbir anlamı yok. Lütfen sizi buraya kadar yordüğüm için beni bağışlayın."

Marki bu sözlerin ardından konuşmaya bir son vermek niyetindeydi ama nedense konuşmayı uzattığını fark etti. Bayan Merriville'in yanında eğlendiği için mi, yoksa ilk defa biri onun bu kaba tavırlarına başkaldırdığı için mi bilinmez; markinin kafası karışmıştı. Birden kahkaha ile gülmeye başladı ve genç kızı şaşkınlığa uğrattı. "Ah, ne kadar asil bir davranış! Ama hayır, lütfen bana burnu havada hanımefendi tavırları sergilemeyin. Çünkü siz öyle biri değilsiniz. Kuzen olduğumuzu inkar etmiyorum ama size yardım eli uzatacağımı da vaat etmiyorum. Sadece size hangi konuda yardım etmemi istediğinizi öğrenmeye çalışıyorum."

Genç kız rahatladı ve gülümseyerek markiye baktı. "Sizin yardımınıza ihtiyacım var! Çok küçük bir rica... Kardeşimi cemiyete takdim etmek."

"Kardeşinizi cemiyete takdim etmek mi?" diye tekrarladı marki.

"Evet, lütfen. Ama sizi uyarmalıyım ki beni de cemiyete takdim etmek zorunda kalabilirsiniz. Çünkü hiç istemesem de kardeşim bensiz öyle bir ortama girmek istemeyecektir. Genelde çok uyumlu bir kızdır ama ben olmadan hiçbir eğlenceye katılmaya çağını söyler durur. Bu konuda çok inatçı. Onu böyle düşünmeye iten şey muhtemelen..."

Marki birden kızın konuşmasını böldü. "Sevgili bayan, gerçekten de benim himayem altında cemiyete karışmak istediğinizi mi söylüyorsunuz? Size bekar bir adam değil, babacan bir beyefendi yardım edebilir!"

"Biliyorum," dedi Bayan Merriville. "Bu yüzden bekar olduğunuzu öğrenince büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Ama bu zorlu-

ğu nasıl aşacağımızı çoktan buldum bile! Babam bizi sizin korumanıza bırakmış gibi davransak olmaz mı? Hepimizi değil tabii. Çünkü Harry, koruma gerektirecek yaşı geçti. Ben de yirmi dört yaşındayım. Ama diğer üç küçük kardeşim olabilir. Ne dersiniz?"

"Sanırım olmaz!"

"Ama neden?" dedi Bayan Merriville. "Charis'i ve büyük olasılıkla beni cemiyete takdim etmekten başka hiçbir yükümlülüğünüz olmayacak! Zaten böyle bir beklentiye de girmem."

"Anlamıyorsunuz Bayan! Benim yardımlarımı nazik çevrelere giriş pasaportu olarak kullanamazsınız!"

"Neden?" dedi Bayan Merriville. "Markilerin verdiği davetler kabul görmüyor mu?"

"Bayan Merriville! Bu durum markiden markiye değişir."

"Ah," dedi genç kız. Ne demek istediğini anlamıştı. "Babam sizin oyunun has adamı olduğunuzu söylerdi. Bu söz sizin uygunsuz biri olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Bu çok iyimser bir ifade olur," dedi marki.

Genç kız kıkırdayarak güldü. "Ne kadar da alçakgönüllüsünüz! Size inanmıyorum! Zavallı babam bile bu kadar kötü değildi."

"Zavallı babam mı?" dedi marki. Gözlüğünü taktı ve nadir bir türle karşılaşmışçasına karşısındaki kızı incelemeye başladı.

Adamın tavırlarını fark etmeyen Bayan Merriville söze girdi. "Annemle tanışmadan önce oldukça hareketli olduğuna inanıyorum. Hatta ikisinin kaçıp evlenmelerinin altında başka nedenler olduğunu da düşünüyorum. Annem gibi saygıdeğer bir aileden gelen ve çok ama çok iyi meziyetlere sahip birinin babam gibi uçuk kaçık biriyle evlenmeye razı olmasını tuhaf karşıladığımı itirafetmeliyim. Öte yandan birbirlerine delice aşık insanların en tuhaf şeyleri bile hayata geçirebileceklerini düşünüyorum. Tabii bir de annemin kolay ikna edilebilen bir insan olması durumu var. Onu çok iyi tanıdığımı iddia edemem. Felix doğduktan kısa bir süre sonra hayata gözlerini yumdu. Charis annemin kopyası gibidir. O da çabuk ikna olur. Annem de babam da evlendiklerinde çok gençmiş! Ne çılgınlık! Babam ben doğmadan bir hafta

önce reşit olmuş. Babası maddi yardımı kesince ailesine nasıl bakabildi, çok merak ediyorum. Hele hele gençken adamakıllı işlerde çalışmadığını düşününce, bu merakım ikiye katlanıyor. Annemle evlendikten sonra o eski hovarda yaşantısını terk edip, babaannem ve dedemi büyük bir şaşkınlığa sürüklemiş. Bunlara rağmen ailesinin annemi kabul etmemesi ne kadar utanç verici ve haksız bir davranış!"

Marki sessizce kızı dinliyor, birkaç yıl önce tanıştığı Bay Merriville'le kızın anlattığı Bay Merriville'in birbirinden son derece farklı olduğunu düşünüyordu.

"Bana kalırsa," dedi Bayan Merriville; "bu yaptıklarının cezasını çektiler. Çünkü hem dedem, hem de James amcam ki kendisi babam dışlandıktan sonra ailenin vârisi olmuştu; birkaç gün arayla tifüsten öldü. Böylece babam mülk sahibi sayıldı ve Harry Graynard'da dünyaya geldi. Onun ardından da Charis, Jessamy ve Felix doğdu." Genç kız markinin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsedi. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ve size hak veriyorum. Harry hariç hepimize tuhaf isimler vermişler. Sizi temin ederim ki bu isimler bizler için birer dert haline geldi. Annem babamın ismine benzesin diye bana Frederica adını vermiş. Kendi adı Harriet olduğu için de Harry isminde karar kılmış. Kız kardeşimin adını babam koymuş. Charis'in bugüne dek gördüğü en narin bebek olduğunu söylerdi. Jessamy babamın vaftiz babasının adıymış. Felix de annemin seçimi. Çok mutlu bir aile olduğumuz için kardeşime mutlu ve huzurlu anlamına gelen Felix ismini uygun görmüş. Gerçekten de çok mutluyduk, tabii annem ölene dek." Kız bir süre durdu ve düşüncelere daldı. Sonra kötü bir hatırayı kovmak istercesine başını iki yana salladı ve devam etti. "Böylece hepimize birbirinden gülünç isimler verilmiş oldu. Jessamy ve ben, isimlerimizi Jessy ve Freddy olarak kısaltmayacağımıza ve başkalarına da müsaade etmeyeceğimize dair and içtik."

"Kimse isminizi kısaltmadı mı?"

"Hayır, hemen hemen hiç böyle bir durumla karşılaşmadık. Bazen Felix, Jessamy'e Jessy diyor ama onu kızdırmak için bile rek yapıyor. Harry ile ikimiz yalnız olduğumuzda, bana Freddy

diyor ama sinir etmek için değil! Jessamy onu ne kadar kızdırır-
sa kızdırın asla Jessy demez. Çünkü aralarında dört yaş var ve
Harry ağabey olarak kardeşini kavgaya ve tartışmaya sürüklemenin
oldukça yanlış bir hareket olduğunu düşünüyor. Zaten kavga
etseler, Harry Jessamy'i kolaylıkla alt eder. Jessamy güçsüz
olduğundan değil ama... Aman Tanrım! Kendimi nasıl da kap-
tırdım. Üstelik size söylemek istediklerime henüz değinmedim
bile! Nerede kalmıştım?"

"Sanırım annenizin ölümüne kadar olan kısmı tamamlamış-
tınız."

"Ah, evet! Annemin ölümü bizi çok kötü etkiledi. Babam
paramparça olmuştu ve aklını yitirmesinden korkuyorlardı. Ben
neler olup bittiğini anlamayacak kadar küçüktüm. Uzun süre
onun hasta olduğunu düşündüm. İyileştiğinde ise eski halinden
eser yoktu. Yabancı biri oldu çıktı. Çünkü eve nadiren geliyordu.
Annem olmayınca eve uğramak ona zor geliyordu. Aslında hiç
istememek, hatta düşüncesinden bile rahatsızlık duysak da yeni-
den evlenmesi gerektiğine inanır olmuştuk. Bunu söylemek hiç
doğru değil ama babam o dönem dengesizleşmişti."

"Anlayabiliyorum," dedi Alverstoke. "Peki, sizi kendi halini-
ze mi bıraktı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Hayır, tabii ki öyle yapmadı. Teyzem Seraphina bizimle ya-
şamaya başladı. Kendisi annemin evlenmemiş kız kardeşidir ve
annem öldüğünden beri bizimle yaşıyor."

"Hâlâ sizinle mi?"

"Evet, tabii! O izin vermese Londra'ya nasıl gelebilirdik?"

"Bağışlayın ama teyzenizi görmediğim ve varlığından haberdar
olmadığım için, size eşlik edecek yaşlı bir kadının yani bir
şaperonun himayesine girmek istediğinizi düşünmüştüm."

"Ben kimsesiz değilim! Neden böyle bir düşünceye kapıla-
rak... Ah, yanımda bir şaperon olmadan sizi ağırladığım için ra-
hatsızlık duydunuz! Scrabster Teyzem beni uyarmıştı. Ama ben
de okuldan yeni çıkmış saf bir kız değilim. Biz alışmış olsak da
sizi temin ederim ki teyzemin tavırları sizi şimdikinden çok daha
fazla rahatsız ederdi! Kendisi sağırdır ve aşırı heyecanlıdır! Eğer

karşılaşırsanız, lütfen kendisiyle tartışmaya girmemeye özen gösterin."

"Size söz veriyorum ki böyle bir şey yaşanmayacak," dedi marki. "Gerçekten dediğiniz kadar kavgacı mıdır?"

"Hayır ama erkeklerden nefret eder," dedi Frederica. "Gençken büyük bir hayal kırıklığına uğratıldığını düşünüyoruz. Sizi burada görürse anında odayı terk eder."

"Çok da ideal bir şaperon sayılmaz," dedi marki.

"Haklısınız. İşin kötüsü, eskiden Harry'i çok severdi ama yavaş yavaş sevgisi azalmaya başladı. Babamdan da nefret ederdi. Ama babama duyduğu nefreti anlayabiliyordum. Çünkü babam teyzeme karşı hep çok kaba olmuştu. Davranışları kabul edilemezdi. Sonra elimizde avucumuzda ne varsa tüketti. Aileyi paramparça etmesine ramak kalmıştı ki kalp krizi geçirdi."

"Şanslı sayılırsınız," dedi marki.

"Kesinlikle, katılıyorum. Gerçi krizi atlattı ama hareket kabiliyetini ve beyin fonksiyonlarının bir kısmını kaybetti. Aklını kaçırdı demek istemiyorum ama unutkanlaştı ve nasıl desem... Farklı biri oldu! Eskisi kadar öfkeli ya da huysuz değildi. Daha da ilginç olanı, bu olaydan sonra babam mutlu bir adama dönüştü. Kalp krizi geçirmeden evvel, babama karşı büyük bir sevgi beslediğim söylenemezdi. Ama sonra işler değişti. Evin idaresini ve işlerinin yönetimini bana devretti. Ben de avukatımız Bay Salcombe'nin yardımıyla işe koyuldum ve elimizde kalanları kaybetmemek için çalışmaya başladım. Bütün bunlar beş yıl önce yaşandı. Evin idaresi Harry'e geçince birkaç yıl sıkıntı yaşayabilir. Ama sonra Jessamy ve Felix'e bakacak kadar toparlar. Bütün işlerin onun üzerine kalacak olması büyük bir haksızlık ama babam vasiyet bırakmadığı için bize pek bir seçenek kalmıyor."

"Yüce Tanrım! Peki, sana ve kız kardeşine ne olacak?"

"Biz halimizden memnunuz aslında! Annem bütün varlığını kızlarına bıraktı. Bu sayede ikimize de 5000 sterlin kaldı. Çok büyük bir para olmadığını biliyorum ama en azından bu para sayesinde özgür ve kardeşlerimizden bağımsız olabiliriz. Ayrıca Charis evlenmeye karar verdiğinde, beş parasız bir gelin olmayacak."

"Ah, demek Charis nişanlı!"

"Hayır, henüz değil. Bu yüzden babamı kaybettikten sonra düşündüm ve kardeşimi Londra'ya getirmeye karar verdim. Babam öleli bir buçuk yılı aşkın bir zaman oldu. Ama kardeşimi Graynard'dan çıkartmasaydım, o da orada gömülüp gidebilirdi! Oturduğumuz yere yakın tek bir mesire alanı bile yoktu. Öyle bir yerde, evlenmesi için münasip birileriyle tanışması mümkün mü? Charis... Charis çok yıprandı LordAlverstoke! Onu görünce kendiniz de anlayacaksınız. Bu yüzden onu Londra'ya getirmeyi bir görev olarak kabullendim. Çok güzel bir kız. Hayal edebileceğiniz en güzel huylara sahip. Asla öfkelenmez ya da dırdır etmez. İşte bu yüzden mükemmel bir evlilik yapmayı hak ediyor."

"Katibimin dediğine göre kardeşiniz eşsiz bir mücevhermiş," dedi marki. "Ama mükemmel evlilik dediğiniz Bayan Merriville, genelde mükemmel bir çeyizle olur."

"Her zaman değil," dedi genç kız birden. "Gunning kardeşleri düşünün! O kızlardan biri iki dükle, iki evlilik geçirdi. Üstelik mirasyedi filan değildi. Babam o kız kardeşleri anlattığında, Charis'in ikisini de gölgede bırakacağını söylemişti. Tabii ki Charis'in bir dükle evlenmesini beklemiyorum. Hatta bir asilzade olmasını bile beklemiyorum. Gerçi teklif gelirse neden olmasın? Her neyse Eğer kardeşimi cemiyete sokabilirsem, çok güzel bir evlilik yapacağına inanıyorum! Uzun zamandır bu düşünceyle yaşıyorum ama nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyordum. Tam çaresizliğe düştüğümü kabullenecekken, Bay Salcombe geldi ve evimizi kiraya vermek isteyip istemeyeceğimi sordu. Birilerinin emekli olduğunu ve Herefordshire'da bir ev almak istediğini duymuş. Ama bu kişi aradığı gibi bir ev bulamayınca geçici bir süreliğine kiracı olmaya ve etrafı rahat rahat dolaşmaya karar vermiş. Böylece her seferinde Londra'ya gidip gelme sıkıntısı olmayacakmış. Birkaç kiralık ev bulmuş ama uygun görmemiş. Tabii benim bu teklifi hemen kabul ettiğimi hayal edebilirsiniz!"

"Evet, kesinlikle hayal edebiliyorum. Peki, erkek kardeşinizin bu konudaki fikrini aldınız mı?"

"Aslında o zaman reşit değildi ama tabii ki onun rızası ol-

madan hareket etmedim. Önceleri bu fikirden hiç hoşlanmadı. Sanırım gururu incindi. Açık konuşmak gerekirse ben de pek hoşlanmamıştım ama onca güçlük içinde başka nasıl bir çözüm bulabilirdim ki? Borca girmemek için kıt kanaat geçiniyoruz. Eğer Bay Porth'la anlaşmaya varmasaydık, Londra'daki bu evi tutmaya imkanım olmayacaktı. Annemden kalan parayı kullanmak zorunda kalabilirdim ama o zaman da zavallı Harry'e bağışlı kalacaktım." Büyük bir ciddiyetle lorda baktı. "Bu bir çözüm değildi. Gerçi bu fikrimi onunla paylaşmadım. Çünkü henüz çok genç ve hepimizin Graynard'da yaşayıp gitmesinde hiçbir sakınca olmadığını düşünüyor. Fakat bir iki yıl içinde evlenmek isteyecektir. Eşinin Graynard'da yaşamaya devam eden kız kardeşlerinden nefret etmeye başlaması kaçınılmaz bir son olur. Üstelik bizim için de son derece rahatsız bir ortam doğar."

"Haklısınız," dedi marki. "Bu koşullarda yaşayan bir adamla evlenmek isteyen olur muydu, bilemiyorum."

Frederica'nın ciddi ifadesi kayboldu ve birden gülmeye başladı. "Benim emrim altında yaşayacağından korkardı, değil mi? Muhtemelen evin idaresini ona bırakmazdım. O kadar uzun zamandır bu işle uğraşıyorum ki... Alışkanlıklardan vazgeçmek zordur. Hayır. En güzeli Charis'in uygun bir evlilik yapması, Harry nişanlandıktan sonra da Jessamy, Felix, teyzem ve benim kendimize ait bir düzen kurmamız olacaktır. Uzun zaman önce kararımı verdim. Şu anda en büyük ihtiyacımız Charis'i cemiye-te takdim etmek! Onun kadar güzel bir kızın, evde kalmış yaşlı bir teyzeye dönmesi son derece acımasız bir son olur! Tabii civarda yaşayan sıkıcı gençlerden biriyle evlenmezse. Daha da kötüsü saçının teline bile layık olmayan alelade bir adamla evlenmezse...

Bu düşünceler yüzünden Bay Porth'un teklifini hemen kabul ettim. Bir düşünsenize! Ev ve çiftlik için benim teklif bile edemeyeceğim bir fiyat önerdi. Mülkün diğer kısımları, her ne kadar yıkılmaya yüz tutmuş olsa da hâlâ Harry'nin idaresinde. Bay Porth o bölgelerin idaresinde söz sahibi değil. Bay Porth için önemli olan evin başkahyası ve yardımcısı dışında kalan tüm ça-

lışanların onun hizmetinde kalmasıydı. Bu durum bizim için de eşsiz bir fırsat oldu. Çünkü Bayan Hurley ve emektar kahyamız Buddle, Merriville ailesi dışında biri için Graynard'da hizmet etme fikrine karşı çıkıyorlardı. Bu sayede onlar da bizimle birlikte Londra'ya geldi. Gerçi ikisi de Londra'dan nefret ediyorlar ve bu evin korkunç bir yer olduğunu, çöplük gibi dekore edildiğini ve Londra'lı hizmetkarların işe yaramaz insanlar olduklarını söyleyip hiç durmadan şikayet ediyorlar. Yine de onların yanımızda olması bizim için büyük bir rahatlık! İtiraf etmeliyim ki bu ev gerçekten de korkunç ve sandığım gibi şehrin gözde semtlerinden birinde de değil.

Daha önce Londra'ya gelmemiştim. Bu yüzden Scrabster Teyzemden benim için mobilyalı bir ev bulmasını istedim. Belli ki hata yapmışım. Kendisi Harley Caddesi'nde yaşıyor. Anladığım kadarıyla bu bölgede yaşayan insanlar ticaretle uğraşıyor. Bana söylenene göre Mayfair'de kiralar çok yüksekmiş ve neredeyse tamamını peşin alıyorlarmış. Bu durumda söylenmeye hakkım yok. Asıl büyük hata teyzemin bizi cemiyete tanıtacak gücü ya da isteği olduğuna inanmak olmuş!" Gülümseyerek devam etti. "Çenem bir açıldı mı kapanmıyor, değil mi? Bir rivayete göre teyzem ve eniştem çocuk sahibi olmadıkları için fazla sosyal bir çevreye girmek istememişler. Zavallı Amelia Teyzem bu sezon Londra'ya gelme kararımı duyunca ne kadar büyük bir dehşete kapılmıştı! İşte lordum, bütün bu nedenlerden ötürü, size başvurmak zorunda kaldım."

Marki parmaklarıyla enfiye kutusunun üzerinde ritim tutuyordu. Sonunda kapağı açtı ve parmağına biraz koku sürdü. Frederica umutsuzca adamı izliyordu. Marki kapağı kapattı ve kokuyu parmaklarına yedirdi. Sonunda çatık kaşlarıyla genç kıza baktı. "Benim tavsiyem toplumun en üst tabakasına ulaşmaya çalışmaktansa, etrafınızda olanlarla yetinmeniz yönündedir."

"Biz o kadar zavallı mıyız?"

"Karakter olarak hayır ama diğer tüm koşullar bakımından evet. Parasal kaynaklarınız nedir bilmiyorum ama..."

"Yeter!"

"Eğer kardeşinize soylu bir takdim töreni düzenlemek istiyorsanız, kendi bütçenizi hazırlamalısınız. Bunu bir tür yatırım olarak görün."

"Biliyorum ama buna ihtimal vermiyorum."

"Ne yapacaksınız o zaman?"

Frederica ellerini kucığında birleştirdi ve kısık sesle "Almacklar," dedi.

"Siz aya çıkmak istiyorsunuz, Bayan Merriville. Benden gelecek takdim, sizi o eşikten geçirmeye yetmez. Tabii size sponsor olacak bir centilmen bulursanız..."

"Hayır. Eğer amacım bu olsaydı, sizden yardım istemezdim. Ama bir korkak gibi oturup ağlayacak değilim! Eğer yardım etmezseniz, *bir şekilde*, başımın çaresine bakarım!"

Marki nazikçe ayağa kalktı. "Umarım başarılırsınız. Eğer öğütlerime değer veriyorsanız, size su kenarında bir bölgeye taşınmanızı tavsiye ederim. Bath ya da Tunbridge Wells. Orada toplantılara katılabilir ve yeni insanlarla tanışabilirsiniz."

Frederica da ayağa kalktı. Ama tam adama cevap vereceken, merdivenlerden gelen ayak sesleri dikkatini dağıttı. Birden salonun kapısı açıldı ve içeri okuldan çıkmış bir delikanlı girdi. "Frederica, hiçbir şey olmadı! Her şey bir yalandan ibaret. Her yere baktık, herkese sorduk ama kimse bir şey bilmiyor!"

Bayan Merriville, salona paldır küldür giren genci yarı öfkeli yarı şaşkın bir halde süzdü. Son görüştüklerinden bu yana üç saat geçmemişti bile ama çoktan yakalan kınş kırıış olmuş, dizleri ve ayakları çamur içinde kalmıştı. "Ah, hayır! Ne kadar da kötüsün! Duyduklarınm hepsi yalan olamaz ki Felix! Bay Rushbury bu konuda seni kandırmaya çalışmaz."

Bu arada Felix Merriville, markinin varlığını fark etmiş; adamı baştan aşağı süzmüştü. Tam bu sabah olanları anlatacağı ki kendisi gibi hâlâ öğrenci olan ağabeyi Jessamy odaya girip ona engel olmuştu. Üstelik yanında iri yan ve kabarık tüylü köpekleri de vardı. Jessamy tam misafir ağırlarken kendisini rahatsız etmelerinden ötürü Frederica'dan özür diliyordu ki köpek birden markinin yanına koştu. Kuyruğunu sağa sola sallıyor, arkadaşça tavırlar sergiliyordu ama asıl amacı markinin üzerine atlamaktı. Köpeklerle arası iyi olan Alverstoke, hemen yüzünü kapattı ve bu sayede köpeğin yüzünü yalama girişiminden kurtuldu. Ayrıca köpeğin ön patilerini tutarak özel dikim ceketinin çamurlu patilerle kirlenmesine engel oldu. "Evet, aferin! Uslu köpek! İstedini yap ama yüzümü yalamazsan sevinirim."

"Buraya gel Lufra!" diye bağırdı Jessamy Merriville. Kız kardeşinin aksine, utangaç tavırları vardı. "Affedersiniz bayım. Ablamın bir misafiri olduğunu bilseydim köpeği salona getirmezdin."

"Hiç önemli değil. Köpekleri çok severim," dedi lord. Lufra'nın sırtını okşayarak, hayvanı yatıştırmaya çalışıyordu. "Adı ne demiştin?"

"Lufra, efendim," dedi Jessamy. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Fakat ismini seçen kız kardeşlerimdi. Küçük bir yavruyken adı-

nı 'kurt' koyalım diye ısrar ettim ama kızlar Lufra demeye devam etti. Sonunda köpeğimiz bu ismi benimsedi! Oysa dişi bile değil!"

Lordun kafasının karıştığını gören Frederica durumu açıklamaya başladı. "*Lady of the Lake* adlı romandan esinlendik. Sanırım Monarch'ın şu sözlerinin yer aldığı paragrafı bilirsiniz: *Lufra 'yı Douglas 'dan ne rüşvet ne de tehdit ayırabilirdi. Kuzeyin en hızlı tazısı olan cesur Lufra hemen ileri atıldı. Rüzgar gibi hızlı koşan bu dişi, diğer tüm asil tazıları yarı yolda bıraktı. Avı yakaladığı gibi dişlerini boynuna geçirdi...*"

"Ve derinlerde akan kanı içti!" diyerek tamamladı Felix.

"Boş versene," dedi Jessamy. "Burada anlatılan erkek bir ge-yik değil efendim. Daha ziyade yavru bir boğa. Üstelik tehlikeli olduğu da söylenemez. Kan içme kısmıysa tamamen saçmalık!"

"Ama Luff'un seni boynuzlanmaktan kurtardığım inkar edemezsin!" dedi Frederica. Sonra da Alverstoke'a baktı. "Şaka yapıyorum tabii ki. Luffra henüz minik bir yavruydu ve boğanın boynuzlarına doğru atılınca Jessamy kapının arkasına kaçacak fırsatı yakalamış oldu. Dünyanın bütün kemiklerini önüne yığsanız da Jessamy'nin yanından ayrılmaz. Değil mi, Luff?"

Sahiplerinin tavrı hoşuna giden sadık av köpeği hemen kulaklarını dikti ve kuyruğunu sallamaya başladı. Birkaç kez havladıktan sonra da Frederica'nın ayaklarının dibine uzandı. Jessamy kitaptan yapılan alıntı yüzünden rahatsız olmuştu ve köpeğiyle kardeşini alıp salondan ayrılmaya karar verdi. Fakat Frederica buna mani oldu. "Hayır, lütfen kaçmayın! Sizi Lord Alverstoke'la tanıştırmak istiyorum. Efendim bu kardeşim Jessamy ve bu da Felix.

Lord gençlerin selamlarına karşılık verirken; tahminen on altı yaşında olan Jessamy tarafından incelendiğini fark etti. Felix ondan üç ya da dört yaş küçük olmalıydı. Gözlerinde hâlâ çocukluğun verdiği o meraklı bakışlar duruyordu. Karşısındakiler tarafından incelenmeye alışık olmayan lord da çocuklara bakmaya başladı.

Jessamy, ablasının abartılı bir kopyası gibiydi: Saçları onun-kindenden daha koyu, burnu daha sert hatlı ve ağızyla çenesi biraz

daha çıkıktı. Felix'in de burnu biraz havaya kalkıktı ve yanaklarında çocuk yaşlarda olmanın getirdiği tombulluk vardı. Çenesi ve bakışları kardeşlerininkiyle hemen hemen aynıydı. Tek farkları, Felix'in biraz daha az utangaç görünmesiydi. Sonunda sessizliği bozan da o oldu! "Efendim, Catch-me-who-can nedir bilir misiniz?"

"Tabii ki hayır! Bu kadar kaba olma!" dedi Jessamy. "Affeder-siniz efendim. Felix'in aklı sürekli dönen değirmenler gibidir."

"Değirmen değil, lokomotif," dedi Alverstoke. Sonra Felix'e döndü. "Yanılıyor muyum? Bahsettiğin şey bir tür buharlı lokomotif değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Felix neşeyle. "Trevithick yapımı efendim. Yoksa raydan çıkıp yolda da hareket edebilen Puffing Devil'i kastetmemiştim."

"Aman ne güzel!" dedi Jessamy. "Yolda giden buharlı makineler! Zavallı atlar korkudan aklını yitirebilir."

"Ah, saçmalık! Eminim onlar da bu duruma kolayca alışır. Ayrıca şu anda o lokomotiften bahsetmiyorum. Benim sözünü ettiğim, raylar üzerinde ilerleyen türden. Saatte yirmi beş kilometre hız yapıyor ve gittikçe hızını arttıracığına inanıyorum." Sonra yeniden Alverstoke'a döndü. "O lokomotifin Londra'ya getirtildiğini biliyorum. Bay Rushbury, yani benim vaftiz babam, geldiğini söyledi. Bir şilin karşılığında, trenle bir tur atabiliyor-muşsun. Yeni Yol'un kuzeyinde olduğunu söyledi. Sanırım Montague Malikanesi'ne yakınmış."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm," dedi Alverstoke. "Araya pek çok iş karıştı ve bir türlü ziyaret etme fırsatı bulamadım. Ama imalatçısını tanıyor gibiyim. Adı ne demiştin?"

"Trevithick! İlk ürettiği trende beş vagon vardı. 10 ton demir ve 70 yolcu taşıma kapasitesine sahipti. Fakat hızı saatte sekiz kilometreydi. Bu tren Galler'de ama tam olarak adını unuttum. Buradaki trende ise bir vagon ve ..."

"Lütfen şu çeneni tutar mısın biraz, seni küçük laf ebesi!" dedi Jessamy. "Gören de bugüne kadar hiç konuşmadın zanneder. Biraz da Bay Alverstoke'un konuşmasına müsaade et."

Aldığı tepki karşısında mahcup olan Felix, hemen Lord Alverstoke'dan özür diledi. Ama Alverstoke, bu konuşkan gençten çok hoşlanmıştı. Bu yüzden özüne hemen cevap verdi: "Özre gerek yok! Ben konuşmak istediğimde kimseden müsaade beklemem. O yüzden endişelenmeniz yersiz! Bir zamanlar öyle bir lokomotif vardı Felix ama korkarım ki artık geçmişte kaldı. Yanılmıyorsa Trevithick, Fitzroy Meydanı'na yakın bir yerde tren için uygun bir saha kiraladı ve etrafını çitle çevirdi. Bu olay gerçekleştiğinde epey yankı uyandırmıştı. Pek çok insan treni görmeye gitti. Fakat binmeye cesaret edenlerin sayısı epey azdı. Raylar kırıldıktan sonra kimse binemedi zaten. Motoru da yanınca, tamamen yalnızlığa terk edildi. Galiba bu olayın üzerinden on yıl geçti." Felix'in yüzündeki hayal kırıklığını görünce devam etti. "Çok üzgünüm! Lokomotiflerle gerçekten bu kadar ilgili misin?"

"Evet. Hayır. Ben motorlarla ilgileniyorum," dedi Felix. "Buharlı, sıkıştırılmış havalı... Efendim, Soho'daki havayla çalışan asansörü gördünüz mü?"

"Hayır," dedi lord. "Sen?"

"İzin vermediler," dedi Felix. O anda aklına bir fikir geldi. Gözlerini mahsun bir ifadeyle Alverstoke'a çevirdi. "Peki, siz o asansörü görmek istesenez görebilir misiniz?"

Oturduğu yerde duruşunu düzelten Frederica hemen söze girdi. "Hayır, hayır Felix! Lord Alverstoke o asansörü görmek istemiyor. Kendisini bu şekilde zorlayarak, seni götürmesini isteyemezsin."

Frederica haklıydı. Alverstoke'un havayla çalışan asansörü görmeye hiç ama hiç niyeti yoktu. Fakat kendisine yalvaran gözlerle bakan bu genci kırmak istemiyordu. Tekrar yerine oturdu ve gülümseyerek Felix'e baktı. "Sanırım görebilirim. Fakat bana bu konuda daha fazla bilgi vermelisin."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi bilen Jessamy hemen Frederica'yâ baktı. Ablasının gözlerinde tedirgin bir bakış vardı ama küçük kardeşini susturmak için hiçbir şey söylemedi.

Böyle bir şeyi kendisi gerçekleştirmek istese, gücünün yetme-

yeceğini biliyordu. Üstelik Felix'in pek çokları tarafından sıkıcı bulunan bir konuda rahat rahat sohbet edebildiği durumlara çok nadir rastlanırdı. Gözleri ışıldayan genç hemen bir sandalye çekip havayla çalışan asansörlerin çalışma prensiplerini anlatmaya başladı. Dökümhanede bir motor modeli vardı. Bu modele yine aynı dökümhanede üretilen bir pistonla hava basılıyordu. Alverstoke ne olduğunu anlayamadan salınımlı silindirler, piston kolları, çarklar, supap tertibatı ve yüksek basınç boruları hakkında bilgi yağmuruna tutulmuştu. Felix'in bu konulardaki bilgisi kusursuz düzeyde olmadığı için, zaman zaman tutarsızlıklar yaşayabiliyordu. Bilgiye olan düşkünlüğü nedeniyle Alverstoke'a soru üzerine soru yöneltiyordu.

Lord da sorulan sorular üzerine birkaç konuda fazlasıyla kapsamlı açıklamalarda bulundu. Fakat Felix'in bugüne dek öğrendiklerine tezat oluşturacak derin detaylara girmek istemiyordu. Çünkü tam da bu nedenle çocuk kendisini eğiten ağabeyleri ve ablalarını yetersiz bulup, onlara başkaldırmaya başlayabilir; lordu sıradan bir misafir statüsünden alıp en çok sevdiği isim haline getirebilirdi. Zaten çoktan Felix'in karşılaştığı en zeki dinleyici unvanına kavuşmuştu. O kadar anlayışlıydı ki yeri geldiğinde özür dileyerek; "Sevgili Felix, benim ilgi alanımın atlar olduğunu ve atlar hakkında bilgi birikiminin motorlardan çok daha fazla olduğunu belirtmek isterim," diyebilirdi.

Bu itiraf Felix'in gözlerindeki ışıltıyı yavaş yavaş söndürürken; lordun Jessamy'nin gözündeki saygınlığını arttırmaya yetmişti. Jessamy, yolda gördüğü arabanın lorda ait olup olmadığını sordu. 'Evet' yanıtını alınca da küçük kardeşini bir kenara itip, markiyle koşu atlarında aranması gereken özellikler üzerine ciddi bir tartışmaya girdi.

Markiye okula giden iki gençle yarım saat geçireceği söylenese, müsaade isteyip oradan uzaklaşırdı. Genellikle sohbet ettiği insanlardan kısa sürede sıkılırdı. Oysa bu kez sıkıntıdan eser yoktu. Muaşeret kurallarına fazlasıyla düşkün bir anne babanın tek oğlu olan ve ailenin en küçüğü olarak yetişen markinin Merivillelerdeki gibi bir aile yaşantısı olmamıştı. Öz yeğenleri, en

güzel elbiseleriyle karşısına çıktıklarında, ne zaman bir şey söyleyecek olsalar aileleri tarafından ikaz ediliyorlardı. Marki de bu davranışları oldukça sıkıcı ve anlamsız buluyordu. Bu nedenle genç Merriville'ler onda şaşkınlık uyandırmıştı. Ablaları gençlerin bu açık sözlü ve rahat tavırlarını, aynı zamanda çekingen duruşlarını onaylamıyor olsa da marki bu ikiliyi çok iyi terbiyeli ve zihin açıcı çocuklar olarak görüyordu. Öyle ki zaman zaman daha çok fikir beyan etmeleri için onları cesaretlendiriyor; yakınlıklarının gözleriyle görse inanmakta zorluk çekecekleri hareketler sergiliyordu.

Çocuklardan çok hoşlanmıştı ama anlayışlı tavrının da bir sınır vardı. Felix, Jessamy'i bir kenara itip borulu kazan, geri tepmeli motor ve vapurlardaki pervaneler hakkında yeni bir sohbetle koyulmak istediğinde ayağa kalktı ve "Sevgili delikanlı, eğer buharlı vapurlar hakkında bilgi almak istiyorsan Thames'de bir gezinti yapmalısın. Bana sorarak vakit kaybetme!" dedi. Daha sonra Frederica'ya döndü. Tam aynlmak için müsaade isteyecekti ki kapı açıldı ve içeriye iki hanımefendi girdi. Lord hanımefendileri görünce veda sözcükleri dudaklarında hapsoldü.

Her iki bayan da yürüyüş elbiselerini giymişti. Aralandaki tek benzerlik de buydu. Bir tanesi zayıf, yaşı çok net anlaşılmayan, sert bakışlı bir kadinken; diğeri lordun bugüne dek gördüğü en güzel, en büyüleyici genç bayandı. Üstelik lordun gördüğü bayanların sayısı azımsanamayacak derecedeydi. O an, Bayan Charis Merriville'le karşı karşıya olduğunu anladı. Belli ki katibi kızın güzelliğini abartmamış; aksine az bile söylemişti.

Genç kız ışıldayan buklelerinden, çizmeler içinde son derece güzel görünen kemerli küçük ayaklarına kadar; her erkeğin nefesini kesecek türden bir görüntü sergiliyordu. Fiziki son derece düzgündü. Ayak bilekleri kusursuzdu. Teni ipeksi gül yaprakları ve körpe şeftali kanşımıydı. Dudaklarının şekli oldukça kibar-
dı ve kıvrımları kalemlle çizilmiş gibi dikkat çekiyordu. Burnu düzgün, hatta burun delikleri bile estetikti. Ve gözleri... Dünyayı masum bakışlarla gören bu mavi gözler, cennet gibiydi. Bakışları o kadar içtendi ki gözleri adeta gülümsüyordu. Bonesi fazlasıyla

sadeydi ve elbisesi gökmavisi kaşmir pelerininin altında gizlenmişti. Marki farkında olmadan yakın gözlüğünü takmaya yeltenmişti. Markinin tavırlarını fark eden Frederica ablalık içgüdüleriyle bu değişimden son derece memnun olmuştu. Hemen markiyi teyzesini tanıştırdı.

Fakat bu tanışmanın gerçekleşmesi için yeğenleri Bayan Seraphina Winsham'a bu beyefendinin kim olduğunu yüksek sesle defalarca anlatmak zorunda kaldı. Kadın, lorda haşın gözlerle bakıyordu. Sonunda iğrenirmişçesine, "Tahmin etmiştim!" dedi. Sonra da "Ah, git buradan git!" diye bağırmaya başladı. Belli ki bu sözler eteklerini çekiştiren Lufra'ya yöneltilmişti. Lord, duruşunu hiç bozmadı. Bayan Winsham'ı saygıyla selamladı ama karşılığında belli belirsiz bir baş hareketi ile karşılaştı. Bayan Winsham, Frederica'ya her şeyin tam düşündüğü gibi olduğunu söyleyerek odadan çıktı.

"Ah, Tanrım!" dedi Frederica. "Yine asabi tavırlar içinde! Ne oldu da bu kadar kızdı Charis? Ah, lütfen beni bağışlayın! Lord Alverstoke, kız kardeşim!"

Charis lorda gülümseyerek elini uzattı. "Nasılısınız?" diye sorduktan sonra yine ablasına döndü. "Ah, Frederica! Hookham Kütüphanesi'nde kitaplardan birine uzanamadım ve son derece kibar bir genç raftan kitabı alıp bana verdi. O kadar nazikti ki kitabı bana uzatmadan önce mendiliyle tozunu bile aldı. Ama teyzem onun züppe bir adam olduğunu düşündü. Ayrıca *Ormond* adlı romanı bulamadılar ve ben de onun yerine *Knight of St. John*'u aldım. Eminim ikimizin de hoşuna gidecektir."

Bayan Charis o kadar yumuşak ve sakin bir ses tonuyla konuşuyordu ki markinin eleştirel yaklaşımları bile tek bir kusur bulamadı. Kadınların davranışlarını incelediği günler gözünün önünden geçti. Fakat bu genç bayan diğerlerinde gördüğü o yapmacık hallerden çok uzaktı. Aksine ne kadar etkileyici olduğunun farkında bile değildi. Evlenmek niyetinde olan genç bayanların arasında yıllarını harcamış biri olarak markinin sayısız deneyimi olmuştu. Kadınların erkekleri etkilemek için kullandığı bütün sahte tavırları ezbere biliyor gibiydi. Genç Merriville'in bu

tarz yaklaşımlardan uzak olması çok hoşuna gitmişti. Genç kıza Londra'yı nasıl bulduğunu sordu. O da çok beğendiğini söyledi ama aklı başka yerdeydi. Markinin sohbet açma girişiminin üzerinde durmadı ve endişeli bir tavırla kardeşine yöneldi. "Ah, sevgili Felix ceketinin bir düğmesi kopmuş!"

"Üzülme!" dedi Felix. Umursamadığını gösterircesine omzunu silkti. "Önemli değil."

"Hayır, tabii ki önemli," dedi Charis. "Frederica, terziden yeni bir dikiş seti almıştı, unuttun mu? Ben hemen düğmeni dikerim. Şimdi benimle gel bakalım! Etrafta böyle serseri gibi dolaşmak istemezsin, değil mi?"

Genç Merriville'in görünüşünden rahatsızlık duymadığı her halinden belliydi. Öte yandan ablasına itiraz etmeye cesareti olmadığı da gün gibi aşıkardı. Bu yüzden ablasının sözlerini başıyla onayladı. Yüzü biraz asıldı ama sonunda "Pekala!" diyerek Charis'in peşine düştü. Markinin yanından ayrılmadan önce, "Beni Soho'ya götüreceksiniz değil mi efendim?" diye sordu.

"Kendim gelemesem bile, katibim seni oraya götürecektir," dedi Alverstoke.

"Ah! Teşekkür ederim efendim. Ama kendiniz gelerseniz çok daha iyi olur."

"Kim için daha iyi olur?" diye sordu Alverstoke.

"Benim için," dedi Felix. "Eminim orada size görmek istediğiniz her şeyi kolaylıkla göstereceklerdir. Sonuçta siz asiller arasında ikinci sırada geliyorsunuz. Bir kitapta okumuştum. Markiler, Düklerden sonra ikinci.

Tam bu esnada ağabeyi Felix'in koluna girdi ve onu kapıya doğru çekiştirmeye başladı. Kapıdan çıkmadan önce de çocukça davranışlarından ötürü markiden özür dilemesini sağladı. Lufra iki gencin peşinden dışarı çıkarken; Charis, Alverstoke'a nazikçe gülümseyerek odadan ayrıldı. Marki, Frederica ile yalnız kalmıştı.

Frederica düşünceli bir şekilde söze girdi. "Aslında ben de Felix'in oraya sizinle birlikte gitmesini tercih ederim. Çok heyecanlı bir çocuktur ve kafasına koyduğu bir şeyi yapmaktan vazgeçirmek neredeyse imkansızdır."

"Charles onunla baş edebilir," dedi marki.

Frederica bundan pek emin değildi ama yine de bir şey söylemedi. Belli ki lordun akli başka bir yerdeydi. Karşı duvara bakıyor ve gülümsüyordu. Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve sonunda kakhaha atarak; "Yüce Tanrım! Kendim yapacağım!" dedi.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Frederica.

Marki, kızın varlığını unutmuş gibiydi. Sorunun ardından gözlerini kıza çevirdi ve sorusunu cevaplamak yerine, "Kardeşlerinizin burada ne işi var? Okulda olmaları gerekir!" dedi.

"Hakkınız var," dedi Frederica. "Fakat babam oğullarını okula gönderme fikrine karşı çıktı. Kendisi de evde eğitim almıştı. Kendisi gitmedi diye oğullarını da göndermek istememesi size saçma gelebilir. Aslına bakarsanız bana da saçma geliyor ama hayat her zaman istediğimiz gibi olmuyor. Sonuçta babamın yaptığı hataların yetiştirilme tarzıyla alakalı olduğunu düşünmek haksızlık olurdu. Merriville'lerde havailik genetik bir şey sanırım."

"Öyle mi dersiniz?" dedi marki. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Öyleyse Jessamy ve Felix'i eğitecek bir özel öğretmen tuttunuz, yanılıyor muyum?"

"Ah, evet! Öğretmenler serisi demek çok daha doğru olur!" dedi Bayan Merriville. Lordun gözlerindeki soru dolu bakışları görünce açıklama ihtiyacı duydu. "Tabii ki aynı anda bir düzine öğretmenden bahsetmiyorum. Biri gidiyor, biri geliyor. Anlatabiliyor muyum? Ne kadar sıkıntı verici olduğunu bilemezsiniz! Oğlanlar, yaşlı öğretmenlerden hoşlanmıyor. Çünkü onlar, çocukların dilinden anlamıyor. Genç öğretmenler de bir okula ya da üniversiteye atanana kadar bir ya da iki aylığına gelebiliyor. Daha da kötüsü, hepsi sonunda Charis'e umutsuzca aşık oluyor!"

"İşte buna inanırım!"

Frederica başıyla onayladı ve derin bir iç çekti. "Haklısınız da! Üstelik Charis, onları kendinden uzaklaştırmak için hiçbir şey yapamıyor. Çünkü o kadar hassas bir kalbi var ki kimseye acı çektiirmek istemiyor. Özellikle de Bay Griff gibi zavallı insanlara. Bay Griff o kadar tuhaf ve çekingendi ki... Kıpırmızı saçları ve boğazında bir aşağı bir yukarı zıplayan ademelması vardı. Son

öğretmenimiz de oydu. Oğlanlar şu anda tatilin keyfini çıkarıyor. Londra'yı biraz dolaştıktan ve etrafa iyice alıştıktan sonra onlara yeni bir öğretmen bulmam gerekecek. Jessamy çok iyi bir çocuk. Her gün iki saat ders çalışıyor. Çünkü on sekiz yaşma geldiğinde Oxford'a gitmeye kararlı. Harry'den bir yaş daha erken başlamak istiyor."

"Harry şu anda Oxford'da mı?"

"Evet, ikinci senesinde. Londra'ya gelmek istememin bir diğer nedeni de bu. Graynard'ın sorumluluklarını üstlenmeden önce bir yıllığına da olsa rahat eder ve dünya görgüsünü arttırır. Çok hoşuna gideceğine eminim!"

"Benim de bu konuda hiç şüphem yok!" dedi Alverstoke. Sonra Frederica'ya bakı. Gözleri ışıldıyordu. "Bu arada sizin durumunuzu gözden geçirmemiz gerek. Birkaç hafta içinde bir balo düzenlemek niyetindeyim. Yeğenlerimden birini cemiyete takdim etmek için tabii. Siz ve kız kardeşiniz de orada yer alacaksınız. Kız kardeşim eşliğinde cemiyete takdim edilmek için. Elbette bu balonun ardından diğer pek çok etkinliğe katılmak için davet alacaksınız ve hepsine de kız kardeşim eşliğinde gideceksiniz. Ah! Bir de kuzenim Bayan Dauntry var. Onun kızı da benim vereceğim baloda takdim edilecek."

Frederica'nın dudakları titriyordu. Gözleri sulanmaya başladı. "Size fazlasıyla borçlanacağım! Charis'in tam zamanında eve gelip, sizinle tanışma fırsatı yakalaması ne büyük şans!"

"Evet, haklısınız," dedi marki. "Aksi halde böylesi bir pırlantayı karanlıkta bırakmak gibi korkunç bir hata yapabilirdim!"

"Ben de öyle düşünmüştüm! Hiçbir şey onun sizin balonuzda takdim edilmesi kadar güzel olamazdı. Size gerçekten minnettarım. Fakat beni davet etmenize gerçekten hiç gerek yok."

"İnzivaya çekilmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır ama..."

"Öyleyse sizin de baloda bulunmanız gerekir. Teyzenizin de sizinle gelmesi gerektiği kanaatindeyim. Kız kardeşimle aynı çatı altında yaşamadığınız için, saygın bir aile büyüğü tarafından eşlik edilmemeniz tuhaf karşılanabilir. Tuhaf davranışları sizi en-dişeye sokmasın..."

"Hayır, sorun olmaz," dedi Frederica.

"Çünkü tuhafliklar her yerde karşımıza çıkar," dedi marki.

"Olmasa şaşırırdım zaten," dedi Frederica. "Yine de kız kardeşinizin bu plana razı olmayacağını düşünmeden edemiyorum."

Markinin gözlerindeki ısıltı daha da belirginleşti. "Elbette razı olacak!" dedi.

"Bundan emin olamazsınız," dedi Frederica.

"İnan bana, son derece eminim."

"Hayır, emin olamazsınız. Şu anda aklınıza gelen bir fikirten söz ediyoruz," dedi Frederica cesurca. "Eminim balo çok güzel ve seçkin olacaktır ama eğer yeğeniniz bir pırlanta gibi ışıldamıyorsa; sevgili Charisim yanında sönük kalacaktır. Hangi anne, kızının Charis'le birlikte cemiyete tanıtılmasını ister?"

Markinin yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu bile kendinden ne kadar emin olduğunu göstermek için yeterliydi. Enfiye kutusunu açtı ve parmağına bir parça koku sürdükten sonra kutuyu kapattı. "Aramızdaki akrabalık bağına kabul ediyorum, kuzen! Ama bu kadarı yeterli değil. Sizin veliniz olarak görünmemi istiyorsunuz. Pekala! Diyelim ki babanız sizi benim korumam altında bıraktı. Neden böyle bir şey yapmış olsun?"

"Bütün ailesi göz önünde bulundurulduğunda sizin en iyileri olduğunuzu söyledi," dedi Frederica.

"Bu yeterli değil! Kız kardeşlerim buna inanmaz. Hele ki aile bağlarımızın ne kadar uzaklara dayandığını öğrendiklerinde! Onların merakını gidermek için çok daha iyi bir neden bulmamız gerekir."

Havaya giren Frederica hemen söze girdi. "Babam bir kere sinde size çok önemli bir hususta hizmet ettiğini ve sizin bu borcu geri ödemek için fırsatınız olmadığını söylemişti."

"Nasıl bir hizmet?" diye sordu marki.

"Bu," dedi Frederica; "o kadar önemli bir husus ki kimseye ifşa etmek istemiyorsunuz. Kız kardeşlerinize bile!"

"Ah, çok güzel!" dedi marki. Gözlerindeki ısıltı heyecana dönüştü. "Kendimi ona borçlu hissediyorum ve bu yüzden de

çocuklarının velisi olmayı kabul ediyorum." Kızın gözlerindeki şüpheli bakışları gördü ve kaşlarını kaldırarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Sadece düşünüyordum, kuzen! Eğer bizim velimiz olduysanız Jessamy ve Felix için uygun bir öğretmen bulma görevi benden çok size düşer."

"Bu konularda hiçbir fikrim yok. Ayrıca benim veliniz olmam, sadece gayri resmi bir anlaşmadan ibaret."

"Anlıyorum," dedi Frederica. "Ama bize yardımcı olmamanız için hiçbir neden göremiyorum."

"Sizi cemiyete takdim edeceğimi hatırlatmama gerek var mı? Bundan daha fazla yardımcı olamam!"

"Nasıl olur? Eğer bizi korumanız altına alma onurunu üstlendiyseniz, Charis ve beni kendi evinizde cemiyete takdim etmekten başka şeyler de yapabilirsiniz! Bu konuda size minnettar olduğumu yinelemek isterim ama eminim ki Charis gelip sizi büyülemeseydi bu talebimizi kabul etmeyecektiniz!"

"Charis," dedi marki Frederica'nın sözünü keserek; "güzel bir kız. Muhtemelen bugüne dek gördüğüm en güzel kız. Fakat ona kalbimi kaptırdığım için balo talebini kabul ettiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun, Kuzen Frederica!"

"Umarım böyle bir şey hiçbir zaman gerçekleşmez," dedi Frederica. Endişeli görünüyordu. "Onun için çok yaşlısınız!"

"Çok doğru!" dedi marki. "Charis, benim için çok genç!"

"Tabii ki öyle!" dedi Frederica. "Öyleyse neden bizi davet etmeye karar verdiniz?"

Frederica kaşlarını çatarak markinin yüzünü incelemeye koyuldu. Bu adam onu şaşkınlığa uğratmıştı. İlk bakışta kendisinden etkilendiğini söylemek yanlış olurdu. Fiziki düzgündü. Kıyafetleri çok şıktı. Yüzü, son derece yakışıklı olmasa da dikkat çekiciydi. Biraz kibirli bir hali vardı. Bakışları buz gibi soğuk ve alaycıydı. Gülümsemesi bile kibirliydi. Dudakları yanlara doğru kıvrılrsa bile gözleri donuktu. Sonra Frederica esprili birkaç söz söyleyince, gerçekten gülümsedi ve yüzündeki o çelik maske kalkıp yerine neşe geldi. Sadece gözlerindeki o soğuk

bakışlar kaybolmadı; kibirli aristokratın yerine anlayışlı bir beyefendi geldi.

Davranışları, son derece etkileyiciydi. Birkaç dakika içinde eski haline döndü ama Felix içeri girdiği anda maskelerini yenisinden çıkardı. Hem Felix'in hem de Jessamy'nin sorularını sabırla ve neşeyle yanıtladı. Çocuklara o kadar samimi bakıyordu ki... Bayan Winsham içeri girince, asıl kanı ortaya çıktı ve duruşunu hiç bozmadı. Charis'e yönelttiği bakışlar ise kızın güzelliğini takdir ettiğini gösteriyordu. Frederica, markinin kararını değiştiren şeyin Charis'e duyduğu hayranlık olduğundan emindi. Fakat gözlerine düşen bu karanlık ifadenin neden kaynaklandığını bir türlü bulamıyordu.

Şüpheli gözlerle adama baktı. Marki kaşlarını kaldırdı ve "Sorun nedir?" diye sordu.

"Benim bir dul olmam gerekir!" dedi. Sesinden canının bir şeylere sıkıldığını anlamak kolaydı. "Evet, kesinlikle. Eğer biraz mantıklı davranabilseydim, dul olduğumu söylerdim!"

Adamın gözlerindeki o karanlık ifade kayboldu ve yerini eğlenceli ifadelere bıraktı. "Elbette ileride bir gün dul kalabilirsiniz!" dedi.

"Ama o zaman hiçbir işime yaramaz!" dedi Frederica. "Eğer şimdi dul olsaydım..." Sözlerini yarıda kesti. "Yüce Tanrım, ben neler diyorum! Benim bakmam gereken bir aile var. Ben en büyükleriyim. Ama diktatör ya da cadı değilim! En azından öyle olduğumu düşünmüyorum!"

"Hayır, tabii ki değilsin," dedi marki. Kızı yatıştırmak istiyordu. "Ailene çok iyi sahip çıktığını görebiliyorum. Peki, nasıl oluyor da mantıklı davranabilsen bir dul olabilirdin, bunu bana açıklayabilir misin? Ya da neden dul olmak istediğini anlatabilir misin? Yoksa gizlediğin bir kocan mı var?"

"Tabii ki yok! Ben keşke bir dul olduğumu söyleyip, o şekilde rol yapsaydım demek istedim. Böylece Charis'e ben eşlik edebilirdim ve sen de kız kardeşlerini bu işe sürüklemek zorunda kalmazdın."

"Ama benim buna ufacık bir itirazım bile yok!" dedi marki.

"Evet ama kardeşinin itirazı olabilir! Sonuçta bizi tanımıyor bile."

"Bu kolay halledilebilecek bir sorun." Marki bu sözlerin ardından elini uzattı. "Şimdi gitmem gerek ama bir ya da iki gün içinde size haber göndereceğim. Lütfen hizmetkarlarını çağırma! Artık ailenin bir üyesi olduğuma göre bana baş kaldıramazsın! Kapıyı kendim bulabilirim."

Fakat buna hiç gerek kalmadı. Çünkü Felix koridorda, markinin yolunu gözlüyordu. Lorda arabasına kadar eşlik etti ve Soho için verdiği sözü hatırlattı.

"Hiç endişelenme," dedi lord. "Konuyla ilgileneneceğim."

"Evet, efendim teşekkür ederim. Benimle birlikte geleceksiniz değil mi efendim? Katibinizi göndermeyeceksiniz, değil mi?"

"Sevgili evladım, neden benim gelmem gerekiyor? Eminim Bay Trevor benden daha çok bilgi sahibidir."

"Evet ama... Ah, lütfen siz gelin efendim! Böylece birinci sınıf bir gezi olur!"

Marki övgü dolu sözler karşısında kaskatı kesilirdi. Bugüne dek her türlü iltifatla karşılaştığına inanıyordu. Oysa on iki yaşındaki bir delikanlının gözlerinde gördüğü bu hayranlık dolu bakışlarla ilk kez karşılaşıyordu. Düşüncelerinde yanıldığını fark etti. Çocuğun bakışları, bütün savunma taktiklerini boşa çıkarıyordu. Kadınların sayısız çabalarını geri çevirmiş, erkeklerin çıkar için söyledikleri abartılı sözleri kulak ardı edebilmişti. Oysa şimdi, Soho'da ne kadar sıkılacağını bile bile bu genç hayranının yanında olmak istiyordu.

Sonunda merdivenlerden koşarak yukarı çıkan ve salonda bekleyen ablası Frederica'nın yanma giden Felix Merriville gururla "Kuzen Alverstoke"un kendisini Soho'daki havayla çalışan asansörü görmeye götüreceğini söyledi.

Bölüm 5

Ertesi gün Bay Charles Trevor, büyük bir şaşkınlık içindeydi. Markinin muhasebe işlerine bakan yardımcısı masasına bir yığın rapor ve ödeme listesi bıraktıktan yirmi dakika sonra marki, katibinin odasına girdi. "Günaydın, Charles. Soho'daki dökümhaneleri biliyor musun?"

"Dökümhane mi efendim?" dedi Bay Trevor. Bu ilginç soru karşısında söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

"Metallerin kalıba dökülmesiyle ilgili bir yer sanırım," dedi marki. Sonra da gözlüğünü takarak masanın üzerinde duran kağıt yığınınca baktı. "Yüce Tanrım! Charles neden bu kadar ağır bir iş yükün olduğunu söylemedin? Bütün bu iğrenç şeyler de ne?"

"Yarım günümü bile almaz efendim!" dedi Charles gülerek. "Coleford uğradı. Bu kağıtları size bırakırsa okumayacağınızı biliyordum. Peki ama dökümhane fikri nereden çıktı efendim? Onlar hakkında bilgi sahibi olmak mı istiyorsunuz?" O anda aklına bir fikir geldi. Gözleri çakmak çakmak oldu. Sonra çekinerek söze girdi. "Bir sorun mu var efendim? Benimle açık konuşabilirsiniz."

"Charles gerçekten de çok tuhaf sorular soruyorsun!" dedi marki. "Sevgili dostum inan bana oralar hakkında bilgi sahibi olmak isteyecek birine benziyor muyum?"

"Hayır efendim," dedi Bay Trevor. Açıksözlü ve cesur bir tavırla devam etti. "Esasında bu konulara merak duyduğunuzu bile bilmiyordum."

Marki derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı. "Yazık! Zaten beni gösterişli bir süs budalası olarak gördüğünden eminim!"

"Evet ama... Yani demek istediğim... Hayır, tabii ki sizi öyle

görmüyorum efendim!" dedi Bay Trevor. Telaş içinde yaptığı hatayı düzeltmeye çalışıyordu.

"Yalan söylüyorsun, Charles! Elbette benim hakkımda böyle düşünüyorsun! Üstelik haklısın da," dedi lord kederle. "Dökümhanelerle zerre kadar ilgilenmiyorum. Ancak hiçbir şey için geç değildir. Artık o alana ilgi duymaya karar verdim. Peki bundan emin miyim? Bir düşünelim... Aslında dökümhaneler değil de havalı asansörlere ilgi duymaya başladım. Havalı asansörler hakkında bir bilgin var mı?"

"Hayır efendim, yok. Ama şu anda beni terletmek niyetinde olduğunuza eminim!"

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Charles. Soho'da havalı asansör kullanan bir dökümhane varmış. Orayı görmek istiyorum. Şimdi şu sıkıcı işleri bir kenara bırak da bana şu dökümhaneyi bul sevgili dostum!"

"Tabii efendim, nasıl isterseniz!" dedi Bay Trevor.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum. Havalı asansörler hakkında bilgi sahibi olmaman üzücü ama belki de asansörler yerine buhar kazanı ve pervaneli türbin üzerine bilgi edinmişsindir. Yanılıyor muyum?"

Bay Trevor markiye hayretler içinde bakıyordu. O kadar şaşırmıştı ki cevap vermek yerine, 'hayır' anlamına gelecek şekilde başını iki yana salladı.

"Hadi ama Charles!" dedi lord. Ses tonundan bu durumu hoş karşılamadığı anlaşılıyordu. "Bu konuda hemen bir şeyler yapmamız gerek. Eğer modern çağa ayak uyduramazsan, bu dünyada var olduğunu nasıl ispat edebilirsin? Buharlı bir vapura binip nehirde gezinti yapmalı, bu şeylerin nasıl çalıştığını öğrenmelisin."

Fazlasıyla yorgun görünen katip söze girdi. "Nasıl isterseniz efendim ama biliyorsunuz ki ben mühendis değilim ve buhar kazanları hakkında bilgi sahibi olmak istemiyorum! Buharlı vapura gelince, hiç ama hiç... Gitmemeyi tercih ederim!"

"Ben de mühendis değilim," dedi lord. "Ve tıpkı senin gibi ben de buharlı vapura binmeyi hiç ama hiç istemiyorum. Fakat yine de

bana itiraz etmeyeceğini umuyorum. Zira içimden bir his bu işin senin mecburi görevlerin arasına eklenebileceğini söylüyor."

Yan gülerek, yarı şaşkınlık içinde söze giren Charles; "Ama neden efendim? Benimle eğlendiğinizi biliyorum ama..." diye bildi.

"Seninle eğlenmiyorum! Yeni tanıştığım, gencecik kuzenimi tanışan bunun bir eğlence konusu olmadığını anlardın."

"Yeni kuzen mi?" dedi Charles kekeleyerek. "Efendim affınıza sığmıyorum ama tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

Kapının eşiğine kadar gelen marki durdu ve arkasını döndü. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. "Çoktan öğrenmiş olman gerekirdi, sevgili dostum. Nihayetinde ablasını ziyaret etmem için beni mecbur bırakan sendin! Kendini sevgili kuzenim Felix'le birlikte buharlı bir vapurda gezinti yaparken bulabilirsin. Bu yüzden bütün bunların senin başının altından çıktığını bilsen iyi edersin. Fakat Charis konusunda çok haklısın. Paha biçilemez, eşsiz bir inci!"

Marki odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Bay Trevor ise içinde bulunduğu durumu değerlendirmeye koyuldu. Marki genç Bayan Merriville'in güzelliği karşısında büyülenmişti ama onu çapkınlık listesine eklemek niyetindeymiş gibi görünmüyordu. En azından kızın ilgisini çekmek için erkek kardeşiyle bu denli ilgilenmeyeceğinden adı gibi emindi. Kadınları etkilemek için fazla gayret göstermezdi. Zaten pek çoğu markinin dikkatini çekebilmek için kendilerini harap ediyordu. Marki reddedilecek olsa bile bunu umursamaz, hemen başka bir eğlencenin peşine düşerdi. En çok ilgi gösterdiği bayanlarla dahi fazla uzun süreli ilişkiler yaşamazdı. Şu an yaptığı gibi kendini ön plana çıkarması ve çabalaması hiç onun tarzı bir davranış değildi. Bu nedenledir ki markiyi uzun yıllardır tanıyan Charles büyük bir şaşkınlık içindeydi. Markinin afacan bir çocuğun gönlünü kazanmak için böylesi bir çabaya girmesine imkan yoktu. Bu fikir aklına gelse, kesin gülme krizine girerdi.

Bu arada marki de arabasıyla Grosvenor Place'in yolunu tutmuştu. Ablasını kapının önündeki arabaya binmek üzereyken ya-

kalamıştı. Leydi Buxted iki kızıyla birlikte bir yerlere gitmeye hazırlanıyordu. "Sanırım tam zamanında geldim!" dedi marki. "Louisa gezintini beş dakika ertelemen gerekecek."

Kardeşine hâlâ kırgın olan Leydi Buxted, soğuk bir karşılamayla günaydın dedikten sonra bu ziyaretin sebebinin ne olduğunu sordu.

Arabacı atlan dizginlerken, Alverstoke dizlerini örttüğü örtüyü bir kenara itip arabadan indi. "Tahmin edemiyor musun?" dedi. Sonra ablasını baştan aşağı süzdü. "Lütfen övgülerimi kabul et Louisa. Peruğun çok güzel ve yakalarını çok beğendim."

Leydi Buxted uçarı kardeşinin moda ve kıyafetler hakkındaki görüşlerinden hoşlanmasa da aldığı iltifatlar karşısında kendisiyle gurur duymadan edemedi. Ne de olsa kardeşinden böylesi bir takdir almayalı epey uzun zaman olmuştu. Çenesine değen kettenden yapılmış fırfırlı yakalarına dokundu ve "Yaka değil, yakalık demek istedin herhalde. Yine de belirtmeliyim ki bu sözlerin gururumu okşadı, Alverstoke!" dedi.

Alverstoke bu yorumu nazik bir selamla geçiştirmeye çalışırken, ablasının yanında duran yeğenlerine yöneldi. "Sizler Jane ve Maria oluyorsunuz sanırım. Annenizi arabada bekleyin! Fazla uzun sürmez."

Leydi Buxted, kardeşinin kızlarına karşı takındığı bu tavırdan hiç hoşlanmamıştı. Bu nedenle Alverstoke'a kendisiyle görüşemeyeceğini söyleyip oradan uzaklaşmak istiyordu. Ama bir taraftan da önlenmesi güç bir merak içindeydi. Sonunda merakı galip geldi ve en fazla beş dakika ayırabileceğini söyleyerek eve döndü. Marki hiçbir şey söylemeden ablasının peşinden gitti ve yemek odasına girdi. Leydi Buxted kardeşine oturup oturmayacağım dahi sormadan söze girdi. "Evet, konu nedir? Alışveriş yapmam lazım ve ..."

"Konu senin talep ettiklerin ve hatta çok çok daha fazlasıyla ilgili diyebilirim," dedi marki. "Büyük kızını alıp bir terziye götür ve ona bir balo elbisesi dikileceğini söyle. Ve Tann aşkına Louisa, elbise beyaz, uçuk mavi ya da pembe olmasın! Yüzü her zamanki gibi fazlasıyla çilli! Bu yüzden kehribar, fulya ve hatta saman sansını tercih et!"

Leydi Buxted'in içi öylesine umut dolmuştu ki kızına yönelik eleştirileri bile görmezden geldi. O kadar şaşırılmıştı ki güçlkle konuşabiliyordu. "Alverstoke! Demek istediğin... Sen gerçekten... Kızım için bir balo mu düzenliyorsun?"

"Evet, tam olarak bunu demek istiyorum. Fakat bazı şartlarım var, Louisa!"

Bayan Louisa son cümleyi tam olarak anlamamış gibi konuşmaya devam etti. "Ah, sevgili Vernon! Sana güvenebileceğimi biliyordum. Daha önceki konuşmamızda sarf ettiğin sözlerin şaka olduğunu anlamıştım! Ne kadar hainsin! Ama seni azarlamam lazım, ne de olsa senin tarzın bu. Oh, Jane mutluluktan havalara uçacak!"

"Öyleyse beni dinle ve lütfen ben buradan uzaklaşana kadar ona hiçbir şey söyleme," dedi marki. "Ve Tanrı aşkına, heyecanım kontrol altına almayı öğren biraz. Aşın somurtkan halini, aşın sevinçli haline tercih ederim. Şimdi otur da senden istediklerimi anlatayım."

Leydi Buxted bir an için kardeşini paylamak istedi ama Jane'in kusursuz bir baloda cemiyele takdim edileceğini hatırlayınca lordun kabalığını görmezden geldi. Oturdu ve üzerindeki haki renkli pelerinin düğmesini açtı.

"Tabii seni dinliyorum. Konuşmamız gereken o kadar çok konu var ki! Şimdi... Balo ne zaman olacak? Sezon başında bir tarih belirlemenin uygun olacağını düşünüyorum."

"Şanslısın! Balo önümüzdeki ay içinde olacak. Yaklaşık 3 hafta var."

"Nisan mı? Olamaz! En gösterişli partiler mayıs ayında yapılır."

"Ya, öyle mi?" dedi marki alaycı bir tavırla. "Peki, sence Mayıs ayı çoktan balolar, gezi ve toplantılarla fazlasıyla yoğun bir programa oturtulmadı mı?"

"Evet, durumun bir de bu yönü var tabii," dedi leydi. Kardeşine hak verdi fakat yine de yüzü düştü. "Ama üç hafta sonra sezon daha yeni yeni açılıyor olacak."

"Öyleyse açılışı Alverstoke Malikanesi'nde yapacağız," dedi marki. "Ve Louisa eğer baloya katılacakların sayısının az olacağını düşünüyorsan, seni temin ederim ki yanılıyorsun."

Kardeşinin modanın öncülerinden olduğunu biliyordu ve söylediklerinde haklı olduğunu farkındaydı. Bu yüzden daha ileri gitmek istemedi. Bunun yerine farklı bir gerekçe öne sürmeyi denedi. "Her şeyi nasıl tertip edeceğim bilemiyorum! Bütün o düzenlemeler..."

"Sen bu konuda kafanı yorma! Bu işlerle sen ilgilenmeyeceksin. Charles Trevor'a davetli listesini ver yeter."

Leydi biraz öfkeli bir tavırla, "Balo benim kızım adına düzenleneceğine göre ev sahibesi ben olmalıyım," dedi.

Marki biraz düşündükten sonra söze girdi. "Tabii ki ev sahibesi rolünü üstlenebilirsin. Ancak balo yalnızca Jane adına düzenlenmeyecek. Lucretia da büyük kızını getirecek ve..."

"Chloe mi?" dedi Leydi Buxted öfkeyle. "Alverstoke, bana yaptığın bu iyiliğin altında o kadının ikna kabiliyetinin yattığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, sen bu iyiliği hiç beklenmedik ve bir o kadar da karmaşık bir duruma borçlusun. Fred Merriville'i hatırlıyor musun?"

Leydi Buxted kardeşine dikkatle baktı. "Fred Merriville mi? Tanrı aşkına o adamın konuyla ne alakası var?"

"Zavallı adamın konuyla pek bir alakası yok. Çünkü ne yazık ki kendisi aramızdan ayrıldı."

Leydinin yüzü gittikçe kızanyordu. "Yalvarırım benimle oyun oynama Alverstoke! Eminim o adamın ölü ya da diri olmasının benimle uzaktan yakından bir alakası yoktur."

"Maalesef benimle alakası var. Çünkü kendisi ailesini benim... Hmmm... Nasıl desem? Ailesini benim korumam altına bırakmış. Beş kişilik bir aile..."

"Nasıl yani? Şimdi sen o ailenin velisi mi oldun?"

"Tanrıya şükürler olsun ki hayır! O kadar kötü bir durum değil. Çocuklarıyla benim ilgilenmemi istemiş. İkisi çoktan reşit olmuş ama..."

"Tanrım!" dedi Leydi Buxted. "Adam aklını kaçırmış olmalı. Bunca insan içinde seni mi seçmiş? Neden böyle bir şey yapmış olsun ki?"

"Aslında," dedi marki; dilinin ucuna gelen zehir zemberek

sözleri söylememek için vakit kazanmaya çalışıyordu. Sonunda uygun kelimeleri buldu. "Ailemizdeki en iyi ve güvenilir kişinin ben olduğumu düşünmüş."

"Oh, öyle mi?" dedi Leydi öfkeyle. "Ona ne şüphe! Eminim o gürültücü, sefil, Bay Kimse Umurumda Değil tam olarak böyle düşünmüştür! O adamı hatırlıyorum. Öylelerinden hayır gelmez zaten. Kim bilir ailesine neler çekti! Ailesi onun için kusursuz bir evlilik ayarlamaya çalışırken o ne yaptı? Değersiz bir köylü kıızıyla kaçtı! Ailenin onu öylece ortada bırakmasına şaşmamalı! Tabii tüm bu olanları aileyi tanıdığımdan değil ama şehirde dedikodulara malzeme oldular diye biliyorum. Sanırım ev sonunda ona miras kaldı ama o evi de kumarda kaybettiye hiç şaşırmam. Ailesini senin himayene bırakması da bu saçmalıklardan biri işte! Sana tavsiyem o insanları geri çevirmendir."

"Ben de bunu en az senin kadar isterdim ama maalesefki yapamam. Ona borcum vardı ve ödemeye fırsatım olmadı."

"Merriville'e mi borçlandın? Yalancı! O adamın hiçbir zaman birilerine yardım edecek kadar parası olmadı. Sen ise..."

Marki bu sözlerden hoşlanmadığını belli eden bir tavırla ablasının konuşmasını böldü. "Sen bir tacirle evlenmeliydin, Louisa. Eminim sana hayranlık duyardı. Ama ben duymuyorum! Paradan başka bir şey düşünmez misin sen? Paradan daha önemli şeyler olduğunu anlamak senin için bu kadar mı zor?"

Leydi kardeşinin küçümseyen sözleri karşısında gözlerini devirdi ve öfkeyle yanıt verdi. "Böyle kaba bir üslupta konuştuğun için seni kutlarım! Aman ne kadar hoş bir davranış! Benim yerimde olsan böyle şeyler söylemezdin."

"Bu saçmalıklarla beni kandıramazsın," dedi marki. "Buxted'in vasiyetini yerine getiren adamlardan biri olduğumu unutuyorsun galiba! Sana hatırı sayılır bir miras bıraktı sevgili kardeşim. Şimdi karşıma geçip yalan söylemeyi bırak! Buraya seninle tartışmaya gelmedim. Eğer Merrivilleler konusunda bana yardımcı olursan, Jane'in cemiyyete takdimini senin ev sahipliğinin altında gerçekleştirmek isterim. Yanlış hatırlamıyorsam bu olayın, Malikanemin balo salonlarından birinde olmasını istemiştin. Yanılıyor muyum?"

Bu güzel sözler, Leydi Buxted'in öfkesini biraz olsun dindirdi. Demek ki Alverstoke yeğeni için güzel bir balo elbisesi almaya razıydı. Eğer **Kardeşinin** vereceği parayla kendi balosunda giydiği tarzda bir elbise diktirirse arta kalan parayla Almacklar'ın sezon partilerinde giyebileceği birkaç muslin ve dantelli elbise diktirebilirdi. Bu düşünceler sayesinde dilinin ucuna kadar gelen bütün o acı sözleri yuttu ve aksi bir tavırla; "Merriville ne yaptı da sen ona bu kadar borçlandın anlamıyorum," dedi.

"Bu konuda tartışmak istemiyorum, Louisa," dedi marki. Gözlerinde muzip bir bakışla ekledi, "Özellikle de kız kardeşlerimle!"

Leydi Buxted bunun üzerinde fazla durmadı. Sadece şu sözleri dile getirdi. "Belli ki seni çok uygunsuz bir durumdan kurtarmış. Sen de onun çocuklarına karşı borçlu olduğunu düşünüyorsun! Belki de hayatında ilk kez yapmakla yükümlü olduğun şeylerin farkına varıyorsun! Emin ol bu yükümlülükler arasında sana daha yakın, senin üzerinde hak sahibi olan başka insanlar da var! Şu Merriville'in kaç çocuğu var demiştin?"

"Beş. Üçü erkek, ikisi kız. Bu yetim çocuklar şimdi Yukarı Wimpole Caddesi'nde oturuyorlar. On yıl kadar önce Merriville'in karısı ölünce çocukların bakımı teyzelerine kalmış. En büyük oğlu reşit olmuş. Şimdi Oxford'da. Ama anladığım kadarıyla evin idaresi kız kardeşine kalmış. O da 24 yaşında sanırım. Ayrıca..."

"Demek ki senin peşini bırakmayacak. Yükümlülüğün tadını çıkar bari! Bütün aileyi mi kanatlarının altına alacaksın?"

"O aileyi kanatlarımın altına almak gibi bir niyetim yok. Zaten onların da böyle bir talebi yok. Bunun ne kadar büyük bir rahatlık olduğunu tahmin bile edemezsin, Louisa. Erkeklerle hiçbir işim yok. Sadece Bayan Merriville ve kız kardeşini cemiyete takdim etmem gerek."

Louisa gözlerini kısmış kardeşine bakıyordu. "Anladım! Eminim Bayan Merriville çok güzeldir ama yine de sormam lazım. Nasıl biri?"

"Oldukça hoş, genç bir bayan. Ama onu güzel olarak nitelendiremem," dedi marki. "Tam olarak açıklayamıyorum ama ken-

- dişinin bir eş bulma çabası yok. Tek istediği kız kardeşine saygın bir evlilik sağlayabilmek. Zaten kız kardeşi çok daha güzel. Bu arzusunu yerine getirebilir mi bilmiyorum ama açıkçası işin o kısmıyla ilgilenmiyorum. Onları cemiyete senin de yardımınla takdim ettiğim anda benim görevim sona eriyor."

"Peki, benden ne istiyorsun?" diye sordu leydi.

"Çok zor değil! Onları kuzenlerimiz olarak tanıtacak, Jane'le birlikte Almacklar'ın balosuna götüreceksin. Ve..."

"Almacklar mı?" dedi leydi. "Gözdelerine aya çıkamayacaklarını hatırlatsaydın keşke! Çünkü yakında onu da isteyeceklerdir. Belki onlar için uygun eşleri de sen bulursun, ne dersin?"

Leydinin imalı sözleri, markinin canını sıkmıştı. "Hayır, ben yapamam. Ama sen yapabilirsin, Louisa. Zengin hanımefendinin yanında birkaç nazık sohbete dahil olursun. Bana eş adayı bulduğun gibi kızlara da birkaç talip yakalarsın."

"Fred Merriville'in kızlarına talip bulmak mı? Benden çok şey bekliyorsun. Yukarı Wimpole Caddesi'nde oturan beş kuruşsuz kızlar için... Üstelik o kızlar kuzenimiz bile değil! Onları Jane'le aynı baloda cemiyete tanıtmak yeter de artar bile. Almacklar'ın balosuna götüremem. Hayır Vernon! İtiraz etmek istemezdim ama..."

"Sevgili Louisa, bu kadar yeter!" dedi marki. Şapkasını aldı. "Sana zorla bir şeyler yaptırmak istemem! Bütün konuştuklarımızı unut! Şimdi müsaadenle ayrılıyorum!"

Leydi hemen ayağa kalktı. Öfke ve panik içindeydi. "Bekle, Alverstoke!"

"Hayır Louisa, zaten gereğinden fazla kaldım. Kızların arabada sıkıntıdan patlamak üzeredir."

"Önemli değil! Ama sen..."

"Benim için de hiçbir önemi yok aslında. Asıl önemli olan boşa harcanan zamanım. Bütün bir günü böylesine yorucu bir konu üzerinde harcamayı beklemiyordum. Lucretia'yı öğle uykusuna çekilmeden yakalamak istiyorum. O yüzden acele etmeliyim."

Leydi Louisa markinin kolundan tuttu ve sıkıca kavradı. "Hayır! Vernon, eğer o kadını ev sahibesi yapmaya cüret edersen..."

"Kolumu bırak kardeşim!" dedi marki küstahça. "Tabii ki buna cüret edebilirim. Senin tehditlerinin benim için hiçbir anlamı yok. Neden olsun ki?"

"Seni hiç affetmem! Hem de hiç!" dedi leydi. "Bir dakika dur ve düşün! O zavallı kızlarla benim ne alakam var? Neden..."

"Hiçbir alakan yok," dedi marki. Leydinin elini tuttu ve kolumundan uzaklaştırdı.

"Onlarla tanışmadım bile," dedi leydi çaresizce. "Sen ne kadar sinir bozucu bir insansın!"

Marki kahkahalarla güldü. "Evet ama senin gibi ahmak değilim, Louisa! Şimdi kararını ver! Dediğimi yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Louisa markinin yüzüne dikkatle baktı. Onu vazgeçirebilecek bir şeyler arıyor gibiydi. Marki gülümsüyordu ama ablası bu gülümsemeyi çok iyi tanıyordu. Louisa biraz öfkeli ama yine de ağırbaşlı bir üslupla cevapladı. "Doğal olarak kabul ediyorum, çünkü buna mecburum! Fakat o iki kız için Almacklar'ın balosuna bilet bulabilir miyim bilmiyorum. Tabii bir de kızların durumu var. Öyle bir topluluğa karışabilecek durumdalar mı bakalım!"

"Böylesi daha iyi," dedi marki. Hâlâ gülümsüyordu; fakat bu kez gülümsemesi memnuniyetini gösteriyordu. "Jane'i son moda, şık giysilerle donat ve hesabı bana gönder. Detayları bilmesem de olur. Bayan Merriville'le senin ziyaretine geleceğiz. Ondan hoşlanmayabilirsin. Ama zaten onun da böyle bir durum karşısında mantıklı davranıp, hadise yaratmayacağını düşünüyorum. Charles'a davetli listesini göndermeyi unutma!"

Marki gerekli uyanları yaptıktan sonra ablasının yanından ayrıldı. Aklında bin türlü tilki dolaşıyordu. Ablasına yapacakları ziyarette, Charis Merriville yanlanna almamalıydı. Yoksa ablası anlaşmadan vazgeçebilirdi.

İşte bu sorun, markinin düşündüğünden çok daha erken çözülme kavuştu. Üstelik markinin kılını kıpırdatmasına gerek kalmadı. Kader ağlarına örmüş ve iyilik melekleri Lufra kılığında karşısına çıkmıştı. Bayan Merriville, ablasıyla yaptığı konuşmadan iki gün sonra Alverstoke Malikanesi'ne geldi. Üstelik Lufra ve

Frederica yalnızdı. Bayan Charis ortalarda görünmüyordu. Tek sorun ziyaret saatlerinin, pek de erkenci sayılmayan marki için son derece uygunsuz olmasıydı.

Jessamy kendisi için hazırladığı ve ne olursa olsun ödün vermediği programı nedeniyle sabah erkenden ders çalışmaya koyuldu. Bu nedenle Lufra'yı dolaştırma görevi ablalarına kaldı. Onu yürüyüşlere çıkarıyor, böylece Londra'yı keşfetme imkanı yakalıyorlardı. Tasmanı fazla çekiştirmediği ya da tasmaını çıkartabilecekleri kadar uslu davrandığında bu gezilerden daha çok keyif alıyorlardı. Kırsalda yetiştikleri için Londra içinde yaptıkları yürüyüşler onlara nispeten kısa geliyordu. Bu şehirde her şey yeni geliyordu. Havanın güzel olduğu günlerde mutlaka gezintiye çıkıyorlardı. Frederica, Lufra'nın kontrolünü elinde tutarken; Charis de elindeki cep rehberi ile şehri dolaşmalarını sağlıyordu. Dolaşırken rehberin onları yönlendirdiği binalara, anıtlara ve malikanelere uzaktan bakıyor; zaman zaman da şehrin kalabalığına karışıyorlardı. Böyle zamanlarda etraflarından çok dikkat toplayanlar da kimse gelip onlarla tanışmak için bir çaba sarfetmiyordu. En küstah serseriler bile yanlarında tasmaını çekiştire çekiştire yürüyen ve nefes alıp verirken dişlerini göstermekten çekinmeyen iri yan bir köpekle gezen bu iki küçük hanıma yaklaşma girişiminde bulunmuyordu.

Alverstoke'un ziyaretinden iki gün sonra Charis boğaz ağrısı ve öksürükle uyandı. Kahvaltıda kardeşlerine eşlik etse de fazla oturamayıp odasına çekildi. Hapşirmaya başlamasıyla birlikte Bayan Winsham, Charis'in ateşli bir soğuk algınlığına yakalandığını söyledi. Ciğerlerinin iltihaplanmasını istemiyorsa, kesinlikle yatağından çıkmamalıydı.

O da kendisine söyleneni yaptı. Bayan Winsham aşçıya ekmek tatlısı ve yulaf lapası yapmasını söyleyerek hastaya şifa bulmaya çalışırken; Frederica evden gizlice ayrıldı. Teyzesine yürüyüşe gittiğini söylese, teyzesinin ona Londra'nın Herefordshire'a benzemediği ve tehlikelerle dolu olduğuna yönelik bir konuşma yapacağını biliyordu. Daha sonra da hizmetlilerden birini ya da Felix'i yanına alması için ısrar edecekti. Frederica, yanında bir

büyük olmadan dışarı çıkabilecek yaşa geldiğine ve Londralı uşakların uzun yürüyüşlere dayanıklı olmadığına kanaat getirdikten sonra Buddle dışında kimseye bir şey söylemeden evden ayrıldı. Buddle önce başını iki yana sallayıp itiraz ünlemleriyle kararlılığını pekiştirdi. Sonra da Felix'in kendisine eşlik etmesini teklif etti. Bu da işe yaramayınca Frederica'yı engellemekten vazgeçti. Felix, (her gün saat on bir ile üç arası açık olan) Merlin'in Mekanik Müzesi'ne gidebilmek için giriş ücreti olan yarım şilini yalvar yakan aldıktan sonra, ablasının yürüyüş davetini kabul etmesine zaten imkan yoktu.

Frederica, Green Park'a gitmeye karar verdi. Ne Charis ne de kendisi burayı ziyaret etme fırsatı bulabilmişti. Cep rehberi, buranın fazla vakit geçirmeye değer bir yer olmadığını; şöyle bir bakıp geçmenin yeterli olacağını söylüyordu. Fakat 1814 yılında yapılan Barış kutlamaları esnasında dikilen Dostluk Tapınağı'ndan övgüyle söz ediyordu. Bu tapınak, bir süre sonra yıkılmış ve Charis de ortada görülecek bir şey kalmadığı için rehberin tavsiyelerine uyarak parka gitmekten vazgeçmişti.

Rehberin tavsiyelerinden etkilenmeyi reddeden Frederica ise park içinde var olduğu söylenen "güzel gezinti yerleri"ni görmek üzere Lufra'yı da alarak yola koyuldu. Etrafta amaçsızca dolaşarak gelen geçeni izleyen insanlarla dolu Ffyde Park yerine, Green Park'a gitmeyi tercih etmişti.

Lufra'yla birlikte caddeler arasından dolaşarak Bath Gate'e geldiler. İkisi de yavaş yavaş yorgunluk belirtileri göstermeye başlamıştı. Frederica bu durumu fırsat bilip Lufra'nın tasmaasını çıkardı. Zaten hayvancağız tasma takmaya bir türlü alışmamıştı. Tasmadan kurtulunca ileri geri dolaşmaya başladı. Kuyruğunu havaya dikip, keşif moduna girmişti. Burnuyla etrafı kokluyor, bu civarda tavşan olup olmadığını kontrol ediyordu. Frederica parkın kuzeydoğusunda yer alan sarnıcın etrafından dolaşırken Lufra ağzında ince bir dal parçasıyla geldi. Belli ki oyun oynamak istiyordu. Fakat Frederica bu oyuna yanaşmaya niyetli değildi. Lufra da sahibinin bu tavrını anlayınca yeniden etrafı keşfe koyuldu. Bu kez az ileride gördüğü hareketliliği takip etmeye başladı.

Üç küçük çocuk, renkli bir topla oyun oynuyorlardı. Lufra çocukları çok severdi ve topla oynamaya da bayılırdı. Hemen çocuklara doğru koşmaya başladı. Kuyruğunu sallıyordu ve kulaklarını da havaya dikmişti. Lufra iri yan bir köpekti ve çocuklara doğru hızla koşuyor olması üç çocuktan en küçükleri olan ufak kızı korkutmuştu. Kız korku içinde çılgılık atarak bakıcısının yanına koştu. Bakıcısı da bir çardakta, çalıların kuytusuna oturmuş arkadaşıyla sohbet ediyordu. Lufra, küçük kızın tepkisi karşısında şaşırılmıştı ama durmadı. Bu kez kendisinden kaçmayan iki erkek çocuktan en küçük olanına yöneldi. Çünkü top onun elindeydi. Çocuğun yanına gidip havladı. Elinde top, ne yapacağını bilemeyen John erkeklik gururunu bir kenara atıp topu bıraktı ve kız kardeşinin peşinden hızla koşmaya başladı. Tabii kısa ve tombul bacaklarının izin verdiği ölçüde hızlanabiliyordu. Çocuklardan en büyüğünün ise kaçmaya hiç niyeti yoktu. Olduğu yerde durdu ve beklemeye başladı.

Lufra topu itti, yakaladı, peşinden koşturdu. Sonunda alıp karşısında duran çocuğun ayaklarının yanına yuvarladı. Bu durum karşısında rahat bir nefes alan Frank, kardeşlerine seslendi: "Sadece oyun oynamak istiyor, sizi gidi korkaklar!" Sonra dikkati elden bırakmadan topu aldı ve mümkün olduğunca uzağa fırlattı. Çok uzağa attığı söylenemezdi ama Lufra için bu bile yeterdi. Hemen topun peşinden gitti ve kaptığı gibi çocuğa geri getirdi. Cesaretini biraz daha toplayan Frank, Lufra'nın başını okşadı. Lufra neşeye çocuğun çenesini yaladı ve tam kusursuz bir arkadaşlık kuracaklarken bakıcının çılgınlıkları duyuldu. Frank'e o pis kokulu ve vahşi hayvana dokunmaması için bağırdı. Ayağı takılan ve yüz üstü düşen John ise feryat figan ağlıyordu. Frederica olay yerine geldiğinde, gördüğü bu gürültü ve aksiyon dolu sahne karşısında şaşkınlığa düştü. Bakıcı ağlamaya devam eden iki küçük çocuğu ve aşağı tabakadan gelen oyun arkadaşından ayrılmamak için itiraz eden Frank'i azarlıyordu.

Lufra, uysal bir tavırla topu aldı ve Frederica'ya götürdü. Frederica yıllardır kalabalık bir evi yöneten kişi olmanın verdi-

ği ustalıkla, bakıcının bağırışlarına son verdi: "Bu kadar yeter! Kendinize geliniz!" Sonra John'a döndü ve ufak çocukla konuşmaya başladı: "Düştüğünde bir yerini mi acıttın tatlım? Çünkü biliyorum ki senin gibi büyük bir erkek, köpeğim seninle oynamak istedi diye ağlamaz. O yüzden lütfen şimdi onunla el sıkış ve az evvel ondan kaçarken kötü bir niyetin olmadığını göster! Otur Luff ve patini uzat!"

Frederica'nın eliyle sırtına hafifçe bastırıldığı Luffa olduğu yerde oturdu ve patilerinden birini uzattı. John'un ağlaması birden kesildi ve çocuk hayretler içinde Luffa'ya bakmaya başladı. "*Köpecik* el sıkışabiliyor mu?" diye sordu.

"Tabii ki!"

"Benimle el sıkışmak istiyor!" dedi Frank. "Çünkü ben ondan korkmuyorum!"

Ağabeyinin sözleri karşısında şaşırان John, köpecğin onunla el sıkışmak istemediğini söyleyerek ağabeyine itiraz etti. Aralarındaki bu tartışma sona erdiğinde iki çocuk da Luffa'nın patisini tutarak el sıkıştılar. Bu kez de küçük kardeşleri Caroline onları kıskandığı için köpekle el sıkışmak istediğini söyledi ve bu eğlenceye o da dahil oldu. Elindeki topu Frank'e geri veren Frederica ailenin yanından ayrıldı. Luffa da sessizce peşinden geliyordu. Çocuklar köpeği ertesi gün de parka getirmesi için Frederica'ya adeta yalvarmışlardı.

Frederica, bu olaydan etkilenmeden yoluna devam etti. Ona göre Londralı çocuklar sadece annelerinin onlar için uygun gördüğü o küçük süs köpeklerine alıştı ve bu acınacak bir durumdu. Ahırların yanındaki çalılıkların etrafından dolaşan Frederica, cep rehberinin kendisini yanılttığını gördü: Rehberde bir inek sürüsü ve onların sütlerini sağlamakla görevli kadınlardan söz edilmiyordu. Oysa (daha sonra öğrendiği bilgilere göre) burası parkın çok iyi bilinen bir özelliğı sayılıyordu. Burada şehirliilere güzel bir kırsal manzara sunulmakla kalmıyor, ufak bir ödeme karşılığında bu manzarayı seyre dalan insanlara taze inek sütü içme fırsatı sunuluyordu.

Frederica, cep rehberinin ihanetini çok geç idrak etti: Kendi-

sinden önde ilerleyen Lufra, inekleri fark etmişti. Olduğu yerde durup, kulaklarını havaya dikti. Sürünün sahibi, Lufra'dan biraz ileride duruyordu. Başını biraz öne eğerek Lufra'yı ikaz eden bir bakış attı. Fakat köpek sürüsünün içinden hangilerinin dişi, hangilerinin erkek olduğunu ayırt etme çabası bile göstermeden havlama ve hırlama arası bir ses çıkartarak sürüye doğru atıldı. Başka bir deyişe Lufra savaşa hazırды.

Frederica'nın yerinde korkak bir kadın olsa hemen orayı terk eder ve Lufra'yı kaderiyle baş başa bırakırdı. Süt sağan kadınların, çocuklarının bakıcılarının ve orada bulunan birkaç yaşlı kadının çılgınlıklarına bakılacak olursa, Lufra bir sürünün ortasına dalarak oldukça ağır bir suç işlemişti. Oysa bu ismi almasına yol açan o kahramanca hareketlerini yinelemek yerine, sürünün arasına dalmış ve sağa sola kaçışan hayvanların etrafında dolanmaya başlamıştı. Bugüne dek Londra'da yakaladığı en büyük eğlence bu olmalıydı.

Frederica sürüyü gördüğü anda oradan kaçıp gitmek istemişti ama artık çok geçti. Bir çoban ve ahırlarda çalışan iki hizmetlinin yardımıyla, yaptıklarından oldukça memnun görünen sevgili av köpeğini yakalamış ve yanında emniyete almıştı. Şu an tamamen ümitsiz bir duruma düştüğünün farkındaydı. Sanki ortada büyük bir katliam vardı. Çünkü yaşlı kadınlardan biri histerikli bir biçimde ağlıyor, bir diğeri olay yerine hemen bir polis memurunun gelmesini talep ediyor, çoban bağırان kadınlar arasında birbirini ardına lanetler yağıdırıyor, park görevlileri ise Lufra'ya el koyacaklarını ve gereken cezayı vereceklerini söylüyordu. Bu kadarı yetmezmiş gibi gürültüyü duyup neler olduğunu görmek için gelen bakıcı da az evvel bu köpeğin çocukları korkuttuğunu, toplarını çaldığını ve John'u yüzüstü yere düşürerek ellerini ve dizlerini yaralamasına neden olduğunu anlatmaya başladı.

"Saçmalık!" dedi Frederica, kadını küçümseyen bir tavırla.

Ne çoban ne de park görevlileri, bakıcının söylediklerini ciddiye almıştı. Çobanın tek derdi sülüsüydü ve park görevlileri de çocukları görünce kulaklarını dikip kuyruğunu sallamaya başla-

yan Lufra'mn onlara karşı herhangi bir saldırıda bulunmadığına kanaat getirmişti. Park görevlileri Lufra'mn bu iri yan ve korkutucu görüntüsüne rağmen, oyuncu genç bir köpek olduğuna karar verdiler ve başka şartlar altında olsa bu davranışına müsamaha gösterebileceklerini söylediler. Fakat Londra parklarında uygulanan kurallar son derece katıydı ve bu mezar taşı suratlı yaşlı dinozor olay yerine bir polis memuru çağırılması için ısrar ediyordu. Kadının kız kardeşi hâlâ iç çekiyor ve ağlama nöbetinden kalma spazmlar yaşıyordu. Birkaç kişi böylesi halka açık yerlerde tehlikeli hayvanların dolaşmaması gerektiğini söylüyor, bakıcılar da bu hayvanın çocukları korkuttuğunu ve bu olayın sorumlulanna gerekli cezanın verilmesi gerektiğini savunuyordu.

Park görevlilerinin bir tarafında polis çağırma ve bu olayı rapor etme taleplerini dile getiren vatandaşlar, diğer tarafında da herhangi bir uşak ya da hizmetçi kadının eşliği olmaksızın yalnız başına dolaşmaya çıkan ve ihmalkar davranışlarla köpeğini serbest bırakan genç bir kadın vardı. Üzerlerine düşen görevi yapmak zorundalardı. İki görevliden yaşça büyük olanı durumu açıkladı: Lufra'yı Frederica'dan alacak ve polis mahkemesi hakimisi köpeğin kaderini belirleyecek karan verene dek göz onu göz altında tutacaklardı.

Adamın ses tonundan ve hareketlerinden rahatsız olan Lufra oturduğu yerden doğruldu, öfkeli bir duruş sergileyip, Frederica'ya yapılacak herhangi bir hareket karşısında saldırıya geçeceğini göstererek hırladı. Köpeğin bu savaşçı tavırları çobanı yeniden harekete geçirdi ve adam şikayetlerine kaldığı yerden devam etmeye başladı. Bunun üzerine park görevlisi Frederica'ya, "O köpeği bana verin!" emrini vermek zorunda kaldı.

Frederica'ya göre kalabalığın içinde yalnızca çoban, Lufra'mn hareketlerinin kesinlikle affedilemez olduğu inancındaydı. Adamın öfkeli duruşuna bakılacak olursa, özür dilemek adına yapılacak her türlü girişim boşuna nefes harcamaktan başka bir işe yaramayacaktı. İçten içe endişelense de hemen söze girdi: "Dikkat edin! Bu köpek Marki Alverstoke'a aittir! *Son derece* değerlidir ve köpeğin başına bir şey gelirse, lordum fazlasıyla öfkelenecektir!"

Park görevlilerinden genç olanı, bu konularda fazlaca bilgili olmasa da Lufra'nın cinsi hakkında az çok bir tahminde bulunabiliyordu. Bu yüzden açık sözlülük yaparak söze girdi: "Yalan! Hiçbir marki *böyle bir köpek* almaz! Bizi kandırmaya nasıl cüret edersin! Bu köpek düpedüz bir melez!"

"*Melez mi?*" dedi Frederica. "Size şunu söylememe izin verin, bayım, ama bu köpek safkan bir Barselona çoban köpeğidir. İngiltere'ye de *büyük* masraflar yapılarak getirtilmiştir! Sürüyü kovaladığı için üzgünüm ama onun niyeti sürüyü *gütmektir*! Bu cins köpekler İspanya'da bu görev için kullanılır ve maalesef kendisi henüz İngiliz ineklerine aşına olamadı!"

"Onları *gütmeye mi* çalışıyor?" dedi çoban. "Bunu ben bile yapmadım, hem de tüm hayatım boyunca! Siz de en az köpeğiniz kadar kötüsünüz!"

Genç park görevlisi de bu suçlamayı onaylamak da hiç tereddüt etmedi. Frederica'nın çok ağır iddialarda bulunduğunu ve Barselona çoban köpekleri hakkında hiçbir bilgisi olmamasına rağmen bir melez köpeği nerede görse tanıyacağını söyledi. Ayrıca ilk saptamasına sadık kalarak tekrar vurguladı: "Hiçbir marki Lufra gibi bir köpek almaz!"

"Öyle mi?" dedi Frederica. "Peki, söyler misiniz kuzenim marki Alverstoke'la tanıştınız mı?"

"Bu ne utanmazlık!" dedi mezar taşı suratlı kadın. "Kendinizi bir markinin kuzeni olarak tanıtıyor ama şehirde yalnız başınıza dolaşıyorsunuz! Aman bu sözlerinize ne kadar inandık bilemezsiniz!"

Tartışma bir müddet daha böyle sürdü. Genç park görevlisi mezar taşı suratlı kadını desteklerken, çoban köpeğin sahibi marki olsun ya da olmasın hayvanlarına verilen zararın ödenmesi gerektiğini defalarca yineledi. Yaşlı park görevlisi ortalıkta öylece oyalanırken, haki renkli kaban giyen güçlü kuvvetli bir vatandaş ortaya çıktı ve konunun markiye aksettirilerek doğruluğunun onaylanması gerektiğini öne sürdü.

"Ne kadar güzel bir fikir!" dedi Frederica. "Hemen markinin evine gidelim! Çok yakm, Berkeley Meydanı'nda."

Yaşlı park görevlisine kalsa, hemen şimdi olay mahallini terk ederdi. Eğer genç bayan markinin evine gitmeye razıysa, gerçekten adamın kuzeniydi ve oraya kadar gitmek zaman kaybından başka bir şey olmayacaktı. Açık konuşmak gerekirse, markin köpeğin sahibiyse bir ceza ödemek zorunda kalabilirdi. Bay Beal'ın baş çobanı, gördüğü hasardan dolayı markiyi sorumlu tutabilirdi. Ama lordlarla yapılan görüşmelerde son derece dikkatli olunması gerekirdi. Kendinden oldukça emin görünen genç park görevlisi birden düşünceli bir tavra büründü. Fakat çoban, Frederica'nın teklifini kabul etti ve köpek Kraliçeye bile ait olsa, tabii majestelerine karşı kabalık yapmak istemezdi ama örnek olsun diye söyledi, hakkını arayacaktı. Mezar taşı suratlı kadın da park görevlileri üzerlerine düşen görevi yerine getirmeyecekse, bunu kendi başına yapacağını ve konuyu emniyet müdürüne kadar taşıyacağını belirtti. Artık genç bayanla birlikte markinin evine gitmekten başka çareleri kalmamıştı. Mezar taşı suratlı kadın da onlarla birlikte gideceğini söyledi. Ortada bir marki olmadığına inandığı halde, eğer bu genç bayanın söylediği gibi kuzeni markiyle karşılaşırsa ona söyleyecek bir çift sözü vardı.

Alverstoke Malikanesi'nin kapısını bir uşak açtı. Oldukça iyi eğitilmiş genç bir delikanlıydı ama karşısındaki kalabalığı görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Durumu kontrol altında tutmak isteyen Frederica hemen söze girdi. "Günaydın! Lordum henüz evden ayrılmadı, değil mi?"

Uşak gözlerini kırıştıtarak yanıt verdi. "Hayır hanımefendi. Kendisi..."

"Şükürler olsun!" dedi Frederica. "Beni, yanımda bu kadar çok insanla görünce şaşırmış olmalısın! Buna ben de şaşırmıyor değilim. Lütfen lorda gidip kuzeni Bayan Merriville'in geldiğini ve kendisiyle görüşmek istediğini söyler misin?"

Bu sözlerin ardından eve girdi ve yanındakileri de içeri buyur etti. Omzunun üzerinden bakarak, onu takip etmeleri gerektiğini söyledi. Kendinden o kadar emin hareket ediyordu ki uşak kenara çekilmek zorunda kaldı. Lordun evine yapılan bu ziyarete karşı çıkmak yerine, kendisinin hâlâ soyunma odasında olduğunu söyledi.

"Öyleyse lütfen ona de ki konu son derece acil!" dedi Frederica.

"Lordun katibi ile görüşmek ister misiniz bayan?" diye sordu uşak.

"Bay Trevor mu?" dedi Frederica. "Hayır, teşekkürler. Mesajımı lorda iletmen yeterli!"

Uşak daha önce lordun kuzeni Bayan Merriville hakkında hiçbir şey duymamıştı. Ama Bay Trevor'ım adını biliyor olması biraz olsun rahatlamasını sağladı. Demek ki lordun kuzeniydi. Fakat yanında gelen o kalabalığa bir anlam veremiyordu. Neden park görevlileri ve o taşralıyı Alverstoke Malikanesi'ne getirdiğini hayal bile edemiyordu. Ayrıca misafirleri nerede ağırlayacağına da karar veremiyordu. Bayan Merriville ve yanındaki diğer bayanı salona alsa, erkekleri nerede bekletecekti? Marki ya da saygıdeğer ve bir o kadar da korkunç Bay Wicken, Bayan Merriville'in erkek ziyaretçilerini eve buyur ettiğini görünce ona kızarlar mıydı?

Bu kafa karışıklığı Bay Wicken'in ortaya çıkmasıyla son buldu. Hayatında ilk kez bu adamı gördüğü için mutlu olmuştu. Hemen yanına gidip lordun kuzeni Bayan Merriville'in geldiğini ve lordu görmek istediğini anlattı.

Uşak James, Bayan Merriville'i daha önce duymamış olabildi ama Bay Wicken onun kadar dikkatsiz biri değildi. Kendisi, lordun şoförü, hizmetlisi, evin bekçisi ve baş seyis Merriville'ler hakkında bilgi sahibiydi. Günlerdir salonda bu konunun konuşulduğunu da biliyordu. Wicken istifini hiç bozmadı. Bayan Merriville'e reverans yaparak selam verdikten sonra beraberinde getirdiği insanlara şöyle bir göz gezdirdi. Arkasını döndü ve holün karşısındaki kütüphanenin kapısını açtı. "Lordumuz hemen haberdar edilecektir hanımefendi. Bu esnada kütüphanede beklemek ister miydiniz? Ve tabii siz de madam," diye ekledi. Mezar taşı suratlı kadına da başıyla selam verdi. Ya bir mürebbiye ya da Bayan Merriville'e eşlik etmesi için parayla tutulmuş bir kadın diye düşündü.

"Evet tabii, yalnız bu adamlar da gelse iyi olur," dedi Frederica.

"Tabii efendim, eğer siz öyle buyuruyorsanız," dedi Wicken. "Fakat beni bağışlayın ama beyefendiler holde beklese daha çok rahat ederler diye düşünüyorum efendim."

Bu fikre çoban bile katılmış görünüyordu. Ama Frederica'nın umurunda değildi. "Hayır, onlar da lordla konuşmak istediklerine göre içeri gelecekler," dedi. Sonra da mezar taşı suratlı kadına oturmasını rica etti. Wicken duygularını göstermemek için gözlerini daha kırpmadan odanın kapısını tuttu ve diğerlerini de içeri buyur etti.

Bu arada James yukarı çıkıp markinin soyunma odasına gitmişti. Kapıyı çaldı. Son derece hafif bir tıklatma desek daha doğru olurdu. Marki öğleden önce odasına giren insanlara karşı takındığı öfkeli tavrıyla bilinirdi. Fakat James kapıyı tekrar çalmak zorundaydı. Bu kez biraz daha sert vurdu. Kapıyı lordun oda hizmetçisi açtı ama James'i içeri almadı. Elinden geldiğince kısık sesle konuşarak, uşağa ne istediğini sordu.

"Çok önemli, Bay Knapp!" dedi James fısıltıyla. "Bay Wicken dedi ki bunu bizzat lorda söylemeliymişim."

Bu sözler tıpkı bir pasaport gibi kapıdan geçişini sağladı. Knapp uşağın içeri girmesine müsaade etti ama kısık sesle onu ikaz etmeden duramadı. Konuşmasına ve içeri girmesine müsaade edilene kadar hiçbir ses çıkarmayacaktı. Daha sonra markinin oturmakta olduğu tuvalet masasına yöneldi. Lordun boyun bağını düzeltiyordu.

Sadece kız kardeşleri markiyi gösteriş düşkününü olarak nitelendiriyor ve kınıyordu. Oysa marki gençlerin moda oldu diye benimseyip kendilerini gülünç duruma düşürdükleri o giyim tarzlarını hiçbir zaman benimsememişti. Yoksa Londra'daki giyim tarzının hakemi olarak kabul edilen Bay Brummell tarafından ağır eleştiriler alabilirdi. Bay Brummell çok kötü koşullar nedeniyle Anakaraya taşınmış, gizlilik içinde yaşayan bir adamdı. Fakat hiçbir zaman kendi çağının getirdiği o prensipleri terk etmemiş, onlardan sapmamıştı.

Kendisinden üç yaş küçük olan Alverstoke, Bay Brummell'le tanıştığında renkli kıyafetler giymekten hoşlanan bir adamdı ama

o günden sonra renkli yeleklerinin hepsini attı. Parlak kravat iğnelerini terk etti ve sayısız köstekli saatini bir dolaba kaldırdı. Bay Brummell, kıyafetleri dikkat çeken bir adamın *iyi giyinmeye* bir adam olduğunu söylerdi. Bu cemiyete ait bir adamın temiz bir kumaştan, bedenine uygun olarak dikilmiş ceketler ve kıyafetine uygun bir boyun bağı kullanması gerektiğini vurgulardı. O günden sonra Alverstoke bu basit kuralların en sadık temsilcisi olmaya karar verdi. Sabırla ve zamanla geliştirdiği pratik uygulamalarla başarıyı yakaladı ve şehirdeki en sık erkeklerden biri olarak ün saldı. Kolalı gömlek yakalarının çok yüksek oldukları için görüşünü engellediğini ya da başını hareket ettirmesini engellediğini söyleyerek onlarla alay eden marki, zamanla farklı boyun bağı ve kravat kullanım şekilleri geliştirdi. Çok göze batmayan ama son derece şık duran bu aksesuarlar, gençler tarafından imrenilerek takip ediliyordu.

James de bunun farkındaydı. İçten içe lordun özel hizmetçisi konumuna yükselmek için hırslanıyordu. Bu yüzden özellikle de Knapp'ın yaptığı uyarıları son derece gereksiz buluyordu. Ne pahasına olursa olsun böyle bir durumda markiyi rahatsız etmek aklının ucundan bile geçmezdi. Biraz daha erken gelip markinin o güzelim muslin kumaşı boynuna nasıl bu şekilde doladığını görmek için neler vermezdi. Bu kumaşta karar kılmış olmalı diye düşündü; çünkü Knapp'ın elinde farklı renklerde en az altı ya da yedi tane daha kumaş vardı. Marki şu anda tavana bakacak şekilde başını havaya kaldırmıştı.

James lordun başını yavaş yavaş öne eğmesini hayranlık içinde izledi. Lord başını öne eğdikten ve çenesini birkaç kez kumaşa değdirdikten sonra usta hareketlerle kumaşın kırışan ya da katlanan kısımlarını düzeltti. Daha önceki konuşmalarının birinde Knapp, lordun bu başarılı katlama şeklini çenesini dört ya da beş kez kumaşa bastırarak elde ettiğini söylemişti. Kulağa oldukça basit geliyordu, uzaktan bakınca da oldukça basit görünüyordu ama James'in içinden bir ses bu işin hiç de kolay olmadığını söylüyordu. James bu süreç devam ederken nefesini tuttu ve marki sonucu aynada incelemeye aldığı anda yeniden nefes alıp verme-

ye başladı. Marki el aynasını bıraktı ve "Evet, bu yeterince iyi oldu," dedi.

Ayağa kalktı ve Rnapp'ın kendisi için tuttuğu yeleği giyerken James'e baktı. Sonra da "Evet, konu nedir?" diye sordu.

James, "Bağışlayın, lordum, ama Bayan Merriville sizi görmek istiyor, acilen!" dedi. "Çok acil bir konu var efendim!" diye ekledi.

Marki şaşırmişti ama tek söylediği, "Öyle mi? Bayan Merriville'e hemen yanma geleceğimi söyle. Ceketim, Knapp," oldu.

"Tabii, lordum. Kendileri lordum, yanılmıyorsam, kütüphaneler."

Elinden geldiğince üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye çalışan James, dikkatle dışarı çıktı. Elindeki mendili düzelttikten sonra markiye uzatan Knapp, Wicken'm Bayan Merriville'i neden salona almadığını merak ettiğini söyledi. Yakın gözlüğünü alıp, gözlüğün kurdelesini boynundan geçiren marki ise mutlaka bir sebebe dayanarak bu karan verdiğini belirtti.

Marki birkaç dakika sonra üzerine birebir oturan lacivert ceketini, oldukça açık renkli pantolonu ve fazlasıyla parlatılmış uzun çizmeleriyle aşağı indi. Wicken merdiven başında kendisini bekliyordu. "Neden kütüphane, Wicken?" diye sordu. "Kuzenimin salonda ağırılanmaya layık olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Tabii ki kendisi salona layık, lordum," dedi Wicken. "Fakat Bayan Merriville yalnız değil."

"Ben de böyle düşünmüştüm."

"Kendisine eşlik eden bayanı kastetmiyorum efendim. Yanlarında üç kişi daha var. Onların salondan ziyade kütüphanede ağırılanmalarının daha uygun olacağını düşündüm."

Kahyasını gençliğinden beri tanıyan Alverstoke, diğer üç kişinin üst sınıftan insanlar olmadığı kanaatine vardı. Wicken'i tanımayanlar, onun esrareniz bir tavn olduğunu düşünebilir ama Alverstoke, kahyanın bu tavnıyla Bayan Merriville'in yanında gelen insanları onaylamadığını anlayabilir. "Pekala, kim bu insanlar?" diye sordu marki.

"Esasında, lordum, bu şekilde söylemek ne derece doğru bilemiyorum ama görünüşlerine ve kıyafetlerine bakılırsa hizmetli olarak çalıştırılabilecek kapasitede insanlar."

"Olur şey değil!" dedi Alverstoke.

"Evet, lordum. Bir de köpek var. Oldukça büyük bir köpek. Cinsinin ne olduğunu anlayabilmiş değilim."

"O da mı var? Yüce Tanrım! Merak ediyorum o şeytan..." Marki sözünü yanda kesti ve kendini farklı bir şekilde ifade etti. "Wicken, içimden bir ses kütüphanede beni bekleyen bir tehlike olduğunu söylüyor."

"Oh, hayır, lordum!" dedi Wicken. Markiyi rahatlatmak isteyen bir hali vardı. "Anladığım kadarıyla *vahşi* bir hayvan değil."

Konuşurken bir yandan da kütüphanenin kapısını açtı ve Alverstoke'un içeri girmesini bekledi. Daha sonra da kendisini şok eden bir olaya tanıklık etti. Marki kapının eşiğinde durup içeridekilere şöyle bir göz gezdirirken; Frederica'nın ayaklarının dibinde yatan Lufra bu tanıdık yüzü görünce hemen doğruldu, havladı ve markiye doğru atıldı. Wicken bir an için köpeğin lorda saldırdığını düşündü. Mezar taşı suratlı kadın, köpeğin havaya dikilmiş kulakları ve durmadan sağa sola salladığı kuyruğunu görmezden gelerek, başından beri söylediği şeyin gerçek olduğunu ve herkesin buna tanıklık etmesi gerektiğini haykırıyordu: Bu yaratık son derece vahşi ve hemen vurularak öldürülmesi gerek!

Lufra'nın heyecanlı girişimini durduran marki, "Teşekkür ederim! Ben de seni gördüğüme sevindim ama bu kadar yeter! Otur Luff! *Otur!*" dedi.

Park görevlileri birbirlerine baktı. Artık hiç şüphe yoktu. Köpek markiye aitti. Lufra'nın yine kötü bir davranış sergilediğini düşünen Frederica hemen Alverstoke'un yanma gitti. "Ah kuzenim, seni evde bulduğuma ne kadar sevindim bilemezsin! Senin bu haylaz köpeğin beni öyle bir çıkmazın içine sürükledi ki! Şimdiden söyleyeyim, onu yürüyüşe çıkarmam için yaptığın teklifleri bir daha asla kabul etmeyeceğim."

Frederica, markinin olan biteni anladığını görünce kendim fazlasıyla rahatlamış hissetti. Çünkü marki eğilerek Lufra'nın

başını okşamış ve "Beni şaşırtıyorsun, Frederica! Köpeğim ne yapmış olabilir ki?" diye sormuştu.

Üç kişi aynı anda olan biteni anlatmaya koyuldu. Marki araya girerek, "Tekrar konuş ki söylenenleri adayabileyim!" dedi.

Frederica ve çoban sessiz kalmayı tercih etti. Ama mezar taşı suratlı kadın oldukça kararlıydı. İnsanların istedikleri kadar Barselona çoban köpekleri hakkında konuşabileceklerini ama kendisinin bu söylenenlerin birine bile inanmadığını belirtti. Daha sonra da insanların vahşi köpekler tarafından saldırıya uğramadan parklara gidip temiz hava almaya hakları olduğunu söylemeye başladı.

Marki kendisinin ölümcül silahı olarak bilinen yakın gözlüğünü taktı. Güçlü oldukları söylenen erkeklerin bile bu gözlük takıldığı anda beti benzi giderdi. Fakat mezar taşı suratlı kadın farklı bir tepki gösterdi ve konuşmasına son verdi. Marki söz girdi: "Bağışlayın hanımefendi ama sanıyorum ki sizinle henüz tanışmadık. Kuzenim lütfen bizi tanıştırmıyor musun?"

Frederica hemen atıldı. "Tanıştıramam çünkü benim de bu kadının kim olduğu ya da *buraya* neden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Galiba senin gerçekten benim kuzenim olup olmadığını görmeye geldi. Zira parkta bu konuda şüpheleri olduğunu söylüyordu."

"Bu pek yeterli bir neden gibi görünmüyor," dedi marki. "Eğer bilmediğim bir nedenden ötürü, bu konuda benim onayına ihtiyac duyuyorsanız; isteğiniz gerçekleştireyim. Bayan Merriville ve ben kuzen oluyoruz!"

Kadın yüzü kızarak yanıtladı. "Eminim bunu sorgulamak benim haddime değildir efendim! Dahası eğer geçerli bir nedene olmasaydı buraya kadar gelmezdim. Bayan Merriville kuzeninin marki olduğunu söylediği anda, bu iki *dalkavuk* adam parktaki insanlara saldıran vahşi bir hayvanın salıverilmesine razı olacaktı!"

Park görevlilerinden belli belirsiz birkaç itiraz geldi ama marki onları ciddiye almadı. "Köpeğimin bu kadar tehlikeli olduğu-

nu bilmiyordum," dedi. "Gördüğüm kadarıyla herhangi bir yara almamışsınız hanımefendi."

"*Bana* saldırdığını söylemedim! Ama..."

"Kimseye saldırmadı!" dedi Frederica.

"Öyle mi? Öyleyse o küçük çocuğu da yere düşürmedi ve diğer zavallı masumları korkudan çılgına çevirmedi. Kesinlikle hayır!"

Frederica güldü. "Hayır, o çocuğu yere düşürmedi. Çocuklar başta ondan korktu ama sonra onlarla oynamak istediğini anlayınca korkmaktan vazgeçtiler. Hatta köpeği yarın yine parka götürmem için yalvardılar!"

"Benim ineklerime saldırdı!" dedi çoban. "Siz de onun ineklerimi güttüğünü, çünkü İspanya'da bu işi yapmalar için büyütüldüklerini söylediniz. Oysa bu koca bir yalan! Ben ne İspanya'ya gittim ne de gitmek niyetindeyim ama tek bildiğim inekler dünyanın her yerinde inektir ve bir çoban köpeği tarafından güdülmeye ihtiyaçları yoktur! Lordum, affınıza sığınıyorum ama bu görmüş olduğunuz Bay Munslow köpeğin bir melez olduğunu söylüyor. Demek istediğim bu köpek Barselona da olsa başka bir yerde olsa fark etmez; kesinlikle bir çoban köpeği değil!"

Genç park görevlisi şapkasını elinde şekilden şekle sokarken, markiye kabalık etmek istemediğini belirtti ve Bayanın köpeğin Barselona çoban köpeği olduğunu söylediğini ama yü? yıl dahi yaşasa bunun doğruluğuna inanmayacağını söyledi.

"Haklısınız," dedi marki. "Tabii ki cinsi bu değil." Sonra Frederica'ya döndü ve bıkkınlığını ele veren bir ses tonuyla açıklamaya koyuldu. "Kuzenim gerçekten de çok unutmansın! O bir av köpeği, çoban köpeği değil ve ben sana Barselona demedim. Baluçistan dedim. *Baluçistan*, Frederica!"

"Ah, Tanrım! Tabii ki öyle söyledin! Ne... Ne kadar da aptalım!" dedi Frederica.

Park görevlileri, markinin açıklamalarına inanmış görünüyordu. Yaşlı olan genç olana döndü ve İspanya konusunda şüphelenmekte haklı olduğunu söyledi. Ama çoban kesinlikle bu cevaptan

tatmin olmamıştı. Mezar taşı suratlı kadın da büyük bir ciddiyetle, "Öyle bir yer olduğuna bile inanmıyorum!" dedi.

"Ah, tabii," dedi marki. Pencereye doğru yürüdü ve iki dünya küresinden birini döndürdü. Sonra da bir noktada durdurdu. "Gelin ve kendiniz görün!"

Herkes bu daveti kabul etti ve Frederica sitemkar bir tavırla, "Keşke Asya'da bir yer olduğunu söyleseydin kuzen!" dedi.

"Ah, demek Asya!" dedi yaşlı park görevlisi. Bu konuda bilgilendirilmek hoşuna gitmişti. "Bir tür Hint köpeği sayılır, yanı-lıyor muyum?"

"Pek sayılmaz," dedi Frederica. "En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Bu *bölge*, sizin de gördüğünüz gibi oldukça vahşi bir yer. Bu yüzden köpeğin oradan kaçırılması gerekiyordu. O bölgenin yerlileri çok acımasız. Bu yüzden nadir rastlanan bir köpek olduğunu söylemek istemiştim. Bu ülkedeki tek Baluçistan köpeği, değil mi kuzenim?"

"Öyle olabileceğine inanıyorum," dedi marki.

"Bu durumda her şey daha da kötü bir hal alıyor," dedi mezar taşı suratlı kadın. "Yabancı ve vahşi bir hayvanı parka getirmek! Üstelik bir de kaçırılmış! Size hiç tereddütsüz söylemeliyim ki, lordum, ben bu tür hareketleri asla tasvip etmem. Bu durumu gümrüğe bildirmek zorundayım."

"Korkarım ki o ülkede herhangi bir gümrük uygulaması yok," dedi marki. Durumdan eğleniyor gibi görünüyordu. Şöminenin yanma gitti ve ucunda uşakları çağırmak için kullandığı zilin bulunduğu ipi çekti. "Posta hizmetleri de yok tabii. Bir ulak gönderebilirsiniz ama bu hem çok masraflı olur hem de ulaşımınız öldürülme ihtimali bir hayli yüksek olabilir. Böyle bir durumda ne tavsiye edilir, açıkçası bilemiyorum."

"Ben *İngiliz* gümrüklerinden bahsediyorum, lordum!" dedi kadın.

"Ah, o da pek işe yaramaz! Köpeği ülkeye *kaçakçılık* yaparak sokmadım. Ben sadece onun *Baluçistan* 'dan kaçırılmasına önayak oldum o kadar."

Kadın son derece kararlı bir sesle konuşmaya başladı. "Ne

olursa olsun, vahşi hayvanları tasmaşız bir şekilde parka salamazsınız! Bu durumu yetkililere bildireceğim. Bu yüzden sizi uyarmalıyım, lordum."

"Sevgili hanımefendi, kendinizi komik duruma düşürmek istiyorsanız benim elimden bir şey gelmez. Fakat benim asıl anlayamadığım sizin bu talihsiz olayla olan alakanızdır. Köpeğimin size saldırmadığını söylediniz. Buraya geliş nedeninizin bu iki *dalkavuğun* benim geldiğim sınıfı duyunca *köpeğin parktaki herkese saldırmasına müsaade ettikleri* olduğunu belirttiniz ki ben böyle bir şey olduğuna kesinlikle inanmıyorum! Görünüşe göre üzerinize vazife olmayan bir olaya karışılıyorsunuz. Bu görüşmenin özü ne diye sorulacak olursa, bu beyler beni köpeğimin uygunsuz davranışından haberdar etmek üzere geldiklerini ve benden köpeğimi kontrol altında tutmamı isteyeceklerini söyledim. Oysa siz bu olayı üzerinize alarak, hiçbir mantık ve görgü çerçevesine sığmayan bir tavırla, onlardan önce şikayetlerinizi savurmaya başladınız." Marki, Wicken'm beklemekte olduğu kapıya baktı. "Lütfen bu bayana kapıya kadar eşlik edin!" dedi. "Ve Bay Trevor'a da beni görmesini söyleyin!"

Frederica ustalıkla yapılan bu konuşmayı, hayranlık içinde izliyordu. Park görevlileri de lorda hak veriyordu. Bet suratlı kadın hayatı boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştı ve lorda birkaç söz söylemek istiyordu. Ama lord, onunla ilgilenmiyordu bile. Enfiye kutusunda bir parça koku aldı ve o esnada Wicken içeri geldi ve "Buyurun hanımefendi, çıkalım," dedi.

Bet suratlı kadın bir hışımla odadan çıktı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Wicken dahil hiç kimse kadının bu şekilde evden çıkartılmasını yadırgamamıştı. Hatta genç park görevlisi, meslektaşına dönüp herkesin bu kadın gibi kuru gürlütücülere haddini bildirmesi gerektiğini söyledi.

Bu durumdan memnun olan çoban, yine de kararından dönmeye razı değildi. Markiye Lufra'nın kabahatinin nelere yol açtığını anlatmaya çalışıyordu. Sırf bu yüzden inekleri süttan kesilebilirdi. Çünkü çok korkmuşlardı. Ayrıca patronu duyarsa olacakları düşünmek bile istemiyordu.

"Dediğiniz kadar kötü değil!" dedi Frederica. "Duyan da ineklerinizi şehrin etrafında kovaladı zannedecek. Fakat durum hiç de öyle değil! Eğer ineklerinizi halka açık bir parkta tutuyorsanız, o zaman..."

"Hayır kuzenim, kendini yorma!" dedi marki. Bu kez Frederica'nın kendini düşürdüğü durum yüzünden, kıza biraz yüklenmek niyetindeydi. "Sana Lufra'yı *Hyde Park*'a götürmeni söylemiştim. Bu üzücü olaydan tamamen seni sorumlu tutuyorum."

Frederica mendilini yüzüne götürerek, kederli bir kadın edasıyla lordun haklı olduğunu söyledi.

"Korkunuz olmasın!" dedi marki. Artık çobana hitap ederek konuşuyordu. "Konu uygun bir şekilde çözüme kavuşturulacaktır. Ah, içeri gel, Charles!"

Gördüğü sahne karşısında şaşkınlığa düşen Bay Trevor, "Beni görmek istemişsiniz efendim," dedi.

"Evet, istedim. Benim bu Baluçistan köpeğimi gezdirmesi için kuzenimden yardım istemiştım ama görünüşe göre köpeğim biraz yaramazlık yapmış. Üzülerek söylemeliyim ki Green Park'taki ineklerin yanında kendini kaybetmiş."

Bay Trevor bir an şaşkınlığa düştü ama lordun gözlerindeki ikaz dolu bakışları görünce hemen durumun ayırına vardı. Bu olaydan dolayı duyduğu üzüntüyü dile getirdikten sonra bacaklarını koklamakla meşgul olan Baluçistan köpeğine baktı.

"Evet, durum bu!" dedi marki. "Şaşkın olduğunu biliyorum ama konuyu tamamen sana devrediyorum." Marki gülümsedi ve sözlerine devam etti. "Sana her zaman güvenebileceğimi biliyorum, Charles!" Sonra da şikayetçilere döndü ve "Bay Trevor her şeyi sizin istekleriniz doğrultusunda düzenleyecek. Bu yüzden onu takip ederek, ofisine geçebilirsiniz. Ah! İki park görevlisi, Charles ve bir çoban!"

Misafirlerini başıyla selamlayarak, ayrılmaları gerektiği sinyalini verdi. Şikayetçiler hemen kütüphaneden ayrıldı. Markinin sözlerinden oldukça cömert bir teklifle karşılaşacakları ve bunu da aralarında pay edebilecekleri sonucuna vardılar. Üstelik Bay

Trevor'la uğraşmak, markiyle uğraşmaktan daha kolay görünüyordu.

Charles adamlara yol gösterdikten sonra kütüphanede bir süre oyalandı ve Frederica'ya baktı. "Ne kadar hasar verdi, Bayan Merriville?"

Mendilini yüzünden çeken Frederica üzgün görüntüsüne rağmen son derece neşeli bir tavırla, "İneklere hiçbir zarar vermedi, çünkü buna vakit bulamadan onu yakaladık!" dedi.

"Öyleyse..."

"Hayır, Charles!" dedi marki. "Bu işi bir an evvel başından savmanı istiyorum. Fakat bu cimrilik yapılacak bir durum değildir!"

Charles neşeli bir tonla, "Ah, bu olayı başınızdan savdığınıza eminim, lordum!" dedi ve kütüphaneden ayrıldı.

"Ne kadar *harika* bir adam!" dedi Frederica.

"Gerçekten de harika, değil mi?" dedi Alverstoke.

Frederica markiye baktı. "Evet, sen de öylesin! Gerçekten muhteşemdin ve sana *fazlasıyla* borçlandım! Ah ayrıca seni bu olaym içine sürüklediğim için özür dilerim! Beni tehdit ettiler, Lufra'ya el koyacaklardı ve o zaman ne olurdu bir düşünsene! Bu yüzden köpeğin sana ait olduğunu söyledim." O an kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladı. "Tıpkı Çizmeli Kedi gibi!"

"Ne gibi?"

"Kuzenim marki Alverstoke!" dedi Frederica. "Anlamadın mı?"

"Belli ki şu anda kafam çalışmıyor ama ben..." Marki birden sustu. Kızın ne demek istediğini nihayet anlamıştı. Çatık kaşlarını düzeltti. "Ah! Marki Carabas!"

"Kesinlikle! Ve işe yaradı! Tabii senin haddini bildirdiğin o korkunç yaratık hariç! Hayatımda bu kadar kaba bir muamele görmedim ama itiraf etmeliyim ki çok eğlendim!" Yeniden gülmeye başladı. "Ah ama Lufra'nın Baluçistan'dan gelen bir av köpeği olduğunu söylediğinde beni neredeyse alt üst ettin! Tabii sen de, kötü köpek!"

Olayların geldiği noktadan memnun görünen Lufra, arka ayakları üzerinde doğruldu ve Frederica'nın yüzünü yaladı. Frederica köpeğin patilerini, dizlerinden çekti ve ayağa kalktı. "Sen utanmaz bir köpeksin!" dedi. Sonra Alverstoke'a baktı ve elini uzattı. "Teşekkür ederim!" dedi ve lorda gülümsedi. "Artık gitmem gerek. Bay Trevor'un o adamlara ne kadar ödediğini bana bildirirsin, değil mi?"

"Bir dakika!" dedi marki. "Nasıl oluyor da tek başına yürüyüşe çıkıyorsun, kuzen? Bana henüz bu kısmı anlatmadın."

"Hayır, anlatmadım," dedi Frederica. "Ama sen de bu konunun seni neden ilgilendirdiğini söylemedin."

"Bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Herefordshire'da işler nasıl yürür bilemiyorum ama Londra'da bu şekilde dışarı çıkman uygun değil. Senin yaşında ve senin gibi iyi aile terbiyesi almış kızlar, şehirde yanlarında bir eşlikçi olmadan dolaşmazlar."

"Normal şartlar altında ben de böyle davranmam. Ama bugün Charis'in dışarı çıkmasına müsaade edemezdim. Ayrıca ben küçük bir kız değilim. Senin yaşında bir adama göre küçük bir kız olabilirim ama inan bana küçük kız çağlarım yıllar önce sona erdi! Bu yüzden yaptıklarından ötürü sana hesap vermeyeceğim, kuzen Alverstoke!"

"Ah, tabii ki vereceksin!" dedi marki. "Frederica, eğer seni cemiyete takdim etmemi istiyorsan; cemiyetin kurallarına uya-caksın! Ya benim dediklerimi dinlersin ya da seninle olan anlaşmamı hemen burada sonlandırım! Ortalığı karıştırmakta kararlıysan, kendine yeni bir sponsor bulmanı öneririm!"

Frederica'nın yanakları kızardı ve dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı. Fakat söylemek istediği her bir kelimeyi yuttu ve dudaklarını sıkıca kapattı. Bir süre sonra, zorla da olsa gülüm-sedi ve "Bugünkü olaydan sonra, anlaşmamızı sonlandırmak sizi oldukça mutlu ederdi değil mi, lordum?" dedi.

"Ah, hayır!" dedi marki. "Bu düşünceleri aklından çıkarmaksın!"

"Üzgünüm ama ne kadar istesem de bunu yapamam. Çünkü söylemek istediğim şeyleri söyleyememek beni kahrediyor!" dedi. "Sizinle yüzleşmeyi çok isterdim ama maalesef sandığınız kadar utanç verici bir insan değilim! Oysa ben sizin tam da böyle biri olduğunuzu düşünüyorum."

"Peki ama neden?" dedi marki. Bu konuşma yavaş yavaş hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Çünkü size karşı borçlu olduğum için ve tam da bu yüzden size ağzınızın payını veremeyeceğimi bildiğiniz için olabilecek en kötü şekilde benim üzerime gelmeye devam ediyorsunuz!"

Marki güldü. "Ağzımın payını verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, inanın bana öfkelendiğimiz zaman oldukça *kırıcı* sözler sarfedebilirim!"

"Eminim bu sözlerinizin vereceği acıya dayanabilirim."

Frederica başını iki yana salladı. Yanağındaki gamzesi daha da belirginleşmişti. "Hayır, artık aklımı başıma topladım. Aslında bu kadar tepki göstermemin sebebi, teyzemin de aynı sözleri dile getirmiş olması: hiçbir insanı hatalı olduğunu kabul etmekten daha fazla kızdıramaz, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bugüne dek bu konuyu hiç düşünmedim."

Frederica bu cevap karşısında şaşırdı ama konuyu uzatmak niyetinde değildi. "O halde sizi aydınlatayım. Charis soğuk algınlığına yakalandı. Jessamy ise her sabah ders çalışıyor. Bu yüzden Charis ve ben Lufra'yı dolaştırma görevini üstleniyoruz. Zavallı köpeğin bol bol egzersize ihtiyacı var. Çünkü Londra'ya gelmek onun hareketliliğini kısıtladı."

"Madem öyle neden Felix ya da kat hizmetçisi sana eşlik etmedi?"

"Benim bir kat hizmetçim ya da bana hizmet eden özel bir yardımcım yok. Sadece evin işlerini yapan hizmetçiler var ama onlar da şehirde büyüdükleri için onlarla yürüyüş yapmak son derece sıkıcı. Birkaç adım yürüdükten sonra ya salınmaya başlıyorlar ya da ayakkabıları ayaklarına vuruyor. Felix'le gidebildim ama kendisi Mekanik Müzesi'ne gitti ve benimle gelmesi için ısrar etseydim yol boyunca söylenirdi. Ah, lütfen kaşlarınızı çatmayın! Bir daha yapmam!"

"Senin bir uşağa ihtiyacın var," dedi marki. Hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Neden? Beni koruması için mi? Lufra beni korur, inanın bana!"

"Seni beklemek, eşyalarını taşımak, mektuplarını götürmek için."

"Korkarım siz bu olayın bir daha yaşanmaması için böyle bir tedbir alıyorsunuz."

"O da var tabii," dedi marki.

Frederica biraz düşündü ve sonra gülümsedi. Biraz kederli bir gülümsemediydi. "Buddle'm dediği gibi, saygın bir görüntü sergilemek için! Peter'ı da Londra'ya getirmemizi söylemişti ama ben onu Graynard'da bırakmayı uygun buldum. Çünkü Bay Porth ona iş verecekti ve buraya kadar gelmesi ilave bir masraf olacaktı. Ben de bir uşağa ihtiyacım olduğunu düşünüyorum ama sadece Buddle'ın hatırına: Kendisi bu korkunç Londra evleriyle başa çıkamayacak kadar yaşlı."

"Uşağa yapılacak ödeme sizi zora sokar mı?" diye sordu marki açıkça.

"Ah, hayır! Bir uşağı işe alabilirim ama Buddie'a yardım eden hizmetçinin yerine."

"Hayır, bu konuyu bana bırak!" dedi marki. "Londra'da uşak bulmak ve çalıştırmak sizin gibi tecrübesiz kızların yapacağı bir iş değildir."

"Teşekkür ederim, ne kadar yardımseversin! Ama kendini bu kadar zahmete sokmana gerek yok."

"Zahmet değil. Trevor bu iş için uygırn birini bulur ve Buddle'ın yanına gönderir."

"Öyleyse Bay Trevor'a borçlanmış olurum." Sonra tekrar elini uzattı ve "Artık vedalaşabiliriz kuzen," dedi.

"Henüz değil! Tabii yapman gereken acil bir iş yoksa, seninle birlikte ablamı ziyaret etmek isterim. Sizinle tanışmak istiyordu ve şimdi gidersek oldukça güzel bir fırsatı değerlendirmiş oluruz."

Frederica şaşkınlık içinde, "Ah, ama Charis! Onun da gitmesi gerekmez mi? Leydi Buxted bizleri takdim etmeyi kabul etmişken, onun ziyarete gelmemesi kabalık olmaz mı?" dedi.

"Hayır, Charis'in durumunu anlatınca böyle düşünmesine imkan yok. Eğer bu ziyareti daha da geciktirirsek, kabalık etmiş olursunuz."

"Evet ama Charis bir ya da iki gün içinde iyileşir!"

"Ben de öyle umuyorum ama maalesef yarın bir haftalık bir iş gezisi için Newmarket'a gitmem gerek. Eğer ziyareti dönüşüme kadar ertelersek, tanışmanız balodan birkaç gün öncesine sarkar ve bu durum gerçekten hiç hoş olmaz, inan bana!"

Frederica bu durum karşısında biraz canı sıkılmıştı. "Kesinlikle hoş olmaz! Ah Tanrım, bizim görgü kuralları hakkında bilgisiz olduğumuzu düşünür, değil mi? Ama kıyafetim bu ziyaret için uygun değil!"

Marki gözlüklerini taktı ve kızı baştan aşağı süzdü. Kahverengi pliseli bir etek, turuncu kumaş çizmeler ve düzgün kesimli bir şapka takıyordu. Şapkanın süslemesi olan tüyler ise şapkanın siperine doğru kıvrılmıştı. Marki gözlüklerini indirdi. "Ben uygun olmayan bir husus göremiyorum," dedi.

"Sen göremeyebilirsin ama emin ol Leydi Buxted beni görür görmez pasaklı olduğumu düşünecektir! Bu eteği neredeyse iki yıldır giyiyorum!"

"Bunu ona söylemen gerekmez."

"Tabii ki gerekmez," dedi Frederica. "Çünkü görür görmez anlayacaktır!"

"Ben anlayamadıysam, o nasıl anlayacak ki?"

"Çünkü o bir kadın! Ne kadar saçma sorular soruyorsun!"

Markinin gözleri ışıldadı ve yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Beni hafife alıyorsun, Frederica! Kadın modası hakkında kardeşimden çok daha fazla bilgi sahibiyimdir, inan bana! Bunu kanıtlamamı ister misin? Peki öyleyse! Eteğin son modaya uygun değil; botların kumaştan ama kötü değil; şapkanı da kıyafetlerine uysun diye turuncuya boyadığın tüylerle süslemişsin. Yanılıyor muyum?"

Frederica markiyi şöyle bir süzdükten sonra tespitlerini ilginç bulduğunu gösteren bir bakış attı. "Hayır yanılmıyorsun, tıpkı Scrabster Teyzemin söylediği gibi!"

"Oho! Seni benim çapkınlıklarına karşı uyardı mı yoksa? Benden korkmana gerek yok, Frederica!"

Bu söz Frederica'nın kahkahayla gülmesine neden oldu. "Ah, biliyorum! Ben senin çapkınlığa başvurmanı gerektirecek kadar güzel bir kız değilim!" Bakışlarını markiden ayırmadı ama kaşlarını çattı. "Ama Charis öyle," dedi. "Bana tecrübesiz desen de kuzenim, çocuk değilim. Ve böyle bir şeye cüret etmeyeceğini biliyorum!"

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordu marki. Sesinde kızı sorgulayan bir tonlama vardı.

"Tabii ki çapkınlar hakkında bilgi sahibi değilim, hatta daha önce hiçbir çapkınla tanışmadım! Ama senin bir centilmen olduğunu biliyorum, istediğin zaman kabalaşabildiğini ya da uygun-suz sözler sarfedebildiğini bildiğim gibi! Sanıyorum bu tür şeylere karşı takındığın umursamaz tavrın, birinci sınıf bir aileden geliyor olmakla alakalı."

Marki bir an için o kadar büyük bir şaşkınlık yaşadı ki hiçbir şey söyleyemedi. Hazırlıksız yakalanmıştı. Sonra yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve "Bu sözleri fazlasıyla hak ettim değil mi? Lütfen özrümü kabul et kuzenim! Şimdi, ablamın evine kadar sana eşlik etmeme müsaade eder misin?" dedi.

"Hmmm..." dedi Frederica düşünceli bir tavrıyla. "Eğer ablanın... Ah, hayır! LufTu unuttuk! Yanımda bir köpekle leydinin salonunda oturmak ne kadar asil bir davranış! Bu ziyarete gelmem mümkün değil!"

"Kesinlikle olmaz. Konuya hemen müdahale ediyorum. Çalışanlarımdan biri Lufra'yı alıp Yukarı Wimpole Caddesi'ne götürebilir: Bu konuyla hemen ilgileniyorum. Lütfen otur! Hemen geri dönerim."

Marki hemen odadan ayrıldı ama işleri düzene sokması yirmi dakikasını aldı. Yirmi dakika sonra Frederica markinin arabasına biniyordu. James'in tasmaından tuttuğu Lufra, itiraz edercesine havlıyordu. Ama Frederica köpeğin bu davranışının onu etkilemesine müsaade etmeyecekti. Markiye dönüp, "James'e kesinlikle köpeğin tasmaını çıkarmamasını tembihledin, değil mi kuzen?" diye sordu.

"Sadece ben değil, sen de aynı şeyi tembihledin. Unuttun mu?" dedi Alverstoke. Frederica'nın yanına oturdu ve arabacısına seslendi, "Grosvenor Place'e gidiyoruz Roxton."

Frederica arabanın kapısı kapanır kapanmaz konuşmaya başladı: "Sorun şu ki Luff henüz Londra'nın trafiğine alışmadı. Neden kaldırımda yürümek zorunda olduğunu anlayamıyor. Ve caddenin karşısında bir kedi ya da köpek gördüğünde doğruca onlara doğru koşmaya başlıyor. Arabacılar ve arabalar o kadar

zor duruma düşüyor ki. Atlar köpekten ürktükleri için ortaya korkunç bir sahne çıkıyor."

"İşte buna inanırım! Hangi akla hizmet onu Londra'ya getirdiniz ki?"

Frederica hayretler içinde markiye baktı. "Başka ne yapabildik?"

"Ne bileyim bahçıvanınıza, bekçinize ya da kahyanıza bırakabilirdiniz."

"Ah, hayır!" diye çıkıştı Frederica. "Nasıl bu kadar kalpsiz olabileceğimizi düşünürsün? Jessamy'nin hayatını kurtardığı gün ki Charis ısrarla öyle olduğunu söylüyor, varlığını tamamen Jessamy'e adadı. Belki kendisi bile hatırlamıyor ama aynı şekilde Jessamy'de onun hayatını kurtarmıştı. Üç çocuk, zavallı köpeğin boynuna bir tuğla bağlayıp onu suya atmış. Zavallı Luff o zaman daha minicik bir yavruydu! Ve Jessamy köpeğin peşinde suya atlayıp onu kurtarmış. Kucağında, yüzünden su ve kanlar akan bir köpek ile eve geldi. Zavallı Luff'un burnu kanıyordu ve gözü morarmıştı!"

"Jessamy tam bir dövüşçüymüş ha!"

"Hayır aslında uysal bir çocuktur ama ne zaman onu kızdıracak bir şey olsa Harry'nin dediği gibi, bir kaplana dönüşür. Harry gibi boksa düşkün değildir. Sanırım kimyasında yok. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Boksa merak duyan marki konuyu biraz daha açmasını istedi.

Frederica kaşlarını çatı. "Yetenek demek istiyorum. *Sadece kendim geliştirmekle elde edilecek bir yetenek değil bu.* Karşılaştığı olaylara karşı baş kaldıracabiliyor mu? Evet. Tepki gösterebiliyor mu? Evet. Ama yine de bu tür olaylarda eğreti duruyor. Harry, nasıl oluyor bilmem ama bu mücadeleden zevk alıyor. Ama Jessamy öyle değil. Kesinlikle değil."

Frederica birden sessizleşti. Sanki Jessamy için üzülüyor gibiydi. Alverstoke birkaç dakika sonra, ortamı neşelendirmek istercesine söze girdi: "Öyleyse Jessamy'nin ailedeki tek akli başında insan olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Aklı başında mı?" Frederica bir süre düşündü. Kaşlarım iyice çatmıştı. "Hayır tam olarak öyle söyleyemem. Onu tanımlamam imkansız. Çünkü ben bile onu anlayabilmiş değilim. Üstelik şimdiki ergenlik çağlarını yaşıyorken. Herefordshire'daki papazımız Bay Ansdell, onun coşku dolu bir ruha sahip olduğunu ve bu konuda endişelenmemem gerektiğini söylerdi. Çünkü zamanla daha da mantıklı bir çocuk olacaktı. Kiliseye katılmasını bekliyordu. Papazın bu düşüncelerinin, Jessamy'nin katıldığı ilmiyal derslerinde gösterdiği başarıdan kaynaklandığını düşünürdüm. Tabii ki kardeşim din adamı olamaz demiyorum ama nedense bu mesleğin onun karakterine uygun olmadığına inanıyorum.

Eskiden çok *maceraperest* bir çocuktur. Tehlikeli işlere karışır. Tam bir av düşkünüydü. At binme konusunda Harry'den başarılıdır ki Harry hiçbir zaman ağır aksak giden bir binici olmamıştır! Harry bir keresinde Jessamy'nin engelli atlamaları aşması için ona taktik vermemizin yersiz olduğunu; çünkü onun kalbini engellerin üzerinden atarak atıyla bir iletişime geçtiğini söylemişti! Ve haksız da sayılmazdı. Çünkü binici ustalarından biri, çok yakın bir arkadaşına Jessamy'nin kendi yaşatları arasındaki en iyi binici olduğunu söylemişti. Hem de bütün Güney Herefordshire bölgesinde!"

Bayan Merriville'in kardeşleri ilgi alanına girmeyen Alvers-toke, kendisini tanıyanların kolaylıkla konudan sıkıldığını anlayabilecekleri bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Tabii ya. Jessamy ile tanıştığım gün, av tutkunu olduğunu anlamasam da, atlara düşkün olduğu sonucuna varmıştım."

"Kesinlikle," dedi Frederica. "Arada bir eskiden olduğu gibi çılginca şeyler yapıyor. Fakat *eskiden* bu davranışlarını umursamıyordu ama şimdilerde fazlasıyla ciddiye alıyor!" Frederica derin bir iç çekti ama hemen ardından gülümseyerek markiye döndü. "Özür dilerim! Hiç durmadan konuştum durdum."

"Hiç de değil!" dedi marki nazikçe.

"Rahatsızlık verdim, biliyorum... Üstelik sizi hiç ilgilendirmeyen bir konuda. Ciddiye almayın lütfen! Bir daha böyle konuşmayacağıma inanabilirsiniz."

Marki, az evvel aklından geçen düşüncelerden ötürü biraz da olsa pişmanlık duydu. Bu yüzden daha ilgili bir tavırla, "Kardeşlerin seni bu kadar çok endişelendiriyor mu?" diye sordu.

"Ah, hayır! Bazen... Biraz... Benden başka kimseleri yok. Oysa ben bir kadını ve onların yalnızca kız kardeşleriyim. Onlar ise birbirinden iyi çocuklar!"

"Hiç erkek akrabanız yok mu? Bir veli ya da vasiden söz ettiğini hatırlıyorum. Avukat mıydı?"

"Ah, Bay Salcombe! Evet, kendisi çok yardımcı oldu ama o bizim velimiz değil. Babam bize bakması için hiç kimseye vasiyet bırakmadı. Küçüklerin bizden alınıp Chancery'deki yetimhanelere verilmesi ihtimalinden dolayı korku dolu günler yaşıyorduk. Fakat Bay Salcombe, bu tehdidi ustalıklı başımızdan savdı. İnsanların avukatların çok yavaş çalışmasından şikayetçi olduklarını duymuştum. Ama kendi adıma konuşmalıyım ki bizim avukatımız mucizeler yarattı! Mektuplar yazdı, konunun yasal boyutlarını tartıştı ve Harry reşit olup da çocukların bakımını üstlenene dek mücadelesini sürdürdü. Bize ne haliniz varsa görün de diyebilirdi ama aylar süren bu mücadele onun da hoşuna gitmiş gibi görünüyordu!"

"Bundan hiç şüphem yok! Belli ki sizlere yürekten yardımcı olmuş. Peki, evin idaresini üstlenmedi mi?"

"Kardeşlerimle ilgilenip ilgilenmediğini mi soruyorsun? Hayır. O... O çocuklardan anlayan biri sayılmazdı. Kendisi bekar olduğu için ve biraz da eski kafalı görüldüğü için bu konuda herhangi bir girişimi olmadı. Çocuklar ona Yaşlı Ahbap derdi. Çok ayıp biliyorum ama... Çocuk işte!"

Marki güldü. "Kesinlikle!"

"Tek erkek akrabamız Scrabster Teyzemizin kocası. Kendisini hayal meyal hatırlıyorum ama onun da bu işte başarılı olmayacağını biliyorum. Çok saygın biri ama şehirde yetişmiş ve hayatta en büyük tutkusu ticaret."

"Ne büyük talihsizlik... Sanırım kardeşin Harry, üzerindeki bu yükü alacaktır."

Frederica cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Evet, tabii ki."

Birkaç dakika sonra Leydi Buxted'm evine ulaştılar. Marki tam vaktinde geldikleri için sevinmişti. Çünkü Frederica'nın cevap vermeden önce düştüğü tereddüt hali ve ses tonunun el verdiği sıkıntılı hali; markiden çocuklarla ilgili tavsiyeler almak istediğinin ya da daha da kötüsü onlarla ilgilenmesini istediğinin göstergesiydi. Frederica böyle bir istekte bulunabilirdi ama markinin razı olmaya hiç niyeti yoktu. Bu kızdan hoşlanıyordu. Sıra dışı bir kızdı ve oldukça eğlenceliydi. Çok güzel olduğu söylene- mezdi ama duruşunda belirgin bir hava vardı ve yetiştirilme tarzı da markinin bir hayli hoşuna gitmişti. Üstelik kız kardeşi de eşsiz bir mücevher gibiydi ve marki onu cemiyete takdim etmek için elinden geleni yapacaktı. Elbette bu hareketi epey yankı uyandı- racaktı ama markinin bu durumdan büyük bir keyifalacağına hiç şüphe yoktu.

Leydi Buxted evdeydi ve salonda iki kızıyla birlikte oturu- yordu. Misafirleri olduğunu öğrenince büyük bir ihtişamla ayağa kalktı ve işlemekte olduğu kasnağı bir kenara bıraktı. Sonra da Frederica'nın yanına geldi. Yüzünde son derece katı bir ifade var- dı ve misafirine elini uzatmak yerine sadece iki parmağını uzattı. Sonra da zorla söylüyormuşçasına, "Nasılsınız?" dedi. Frederica, duruşunu hiç bozmadı. Leydinin uzattığı iki parmağı sıktı (ki bu davranışı Alverstoke'un çok hoşuna gitti) ve nazik bir reverans yaptı. Sonra da gülümseyerek söze girdi: "Nasılsınız efendim? Kuzen Alverstoke sizi ziyaret edebilmem için bana çok yardımcı oldu. İtiraf etmeliyim ki bu ziyaretten ötürü epey endişeliydim. Nezaketiniz için çok teşekkür ederim. Bize yardım etmeyi kabul ettiğiniz için ne kadar minnettarım bilemezsiniz! Kız kardeşim de gelmek istiyordu ama ateşli bir soğuk algınlığına yakalandığı için gelemedi. Size özürlerini bildirmemi istedi."

Leydi Buxted'in buzları biraz olsun erimeye başlamıştı. Bu konuşma esnasında Frederica'yı baştan aşağı inceleme imkanı yakalamıştı. Bayan Merriville'in Alverstoke'un güzelliğine kapıldığı kızlardan bir olması yönünde sürdürdüğü şüphelerinin yersiz olduğunu gördü. Frederica'nın ne ahım şahım bir güzel- liğe sahip olduğunu ne de gençliğinin ilk yıllarını yaşadığını

görünce kızı karşı daha tarafsız bir tavır takındı. Hatta hakkını vermeye başladı. Balo esnasında kendisinin yüzünü kara çıkartacak herhangi bir davranış ve tutumuna rastlamadı. Bu kız iyi bir aile terbiyesi almıştı ve görgü kurallarının bilincindeydi. Temiz ve usturuplu giyinmişti. Bu incelemenin ardından kızlarını içeri alıp, kuzenleriyle tanıştırmaya karar verdi. Üç genç kız kendi aralarında sohbet dalmışken, leydi de Alverstoke'u bir kenara çekti. Frederica'nın iyi huylu bir kızı benzediğini ve onun için elinden geleni yapacağını söyledi. "Fakat ona uygun bir koca bulabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Maalesef göz kamaştıran bir güzelliği olmadığı için saygıdeğer bir evlilik yapmaktan öteye geçemez. Eğer üst sınıflardan bir beyefendi ile evlenebileceğini düşünüyorsan, hayal kuruyor demektir."

"Ah, senden böyle bir talepte bulunmuyorum zaten!" dedi Alverstoke. "Bütün zamanını Jane'e uygun bir koca bulmak için harcayacağından eminim!"

Jane'in kıyafetleri için ödenen faturayı düşünen Leydi Buxted, kardeşine cevap vermemeyi tercih etti. Ödemelerin yapılması, öfke nöbetlerinden önemliydi. Yine de kardeşine öfkeli bir bakış attı. Sonra da yanından uzaklaşarak kanepeye oturdu ve Frederica'dan kendisine eşlik etmesini istedi.

Ziyaret sadece yarım saat sürdü ama Leydi Buxted, Frederica'ya pek çok soru sordu. Kıza karşı takındığı resmi duruşu hiç bozmadı, içecek bir şeyler ikram etmedi ve ayrılmak üzere ayağa kalktığında biraz daha kalması için ısrarcı olmadı. Ayrıca Charis'i de Grosvenor Place'e getirmesi için hiçbir davette bulunmadı. Fakat bir gün Bayan Winsham'ı ziyaret etmek için zaman ayıracağını söyledi. Frederica kendisine yöneltilen bütün sorulara soğukkanlılıkla yanıt verdi ve nezaketi elden bırakmadı. Yüzünde hep bir gülümseme ve gözlerinde de biraz tehlikeli sayılabilecek bir ışıltı vardı. Leydinin kendisini ziyaret edeceğini öğrendiğinde, teyzesinin çok mutlu olacağını söyledi. Bunun üzerine Alverstoke güldü ve ablasına yaklaşıp, "Kendin kaçındın, Louisa," dedi.

Daha sonra abartılı bir reverans yapıp, Frederica'nın peşi sıra

salondan ayrıldı. Ablasını ve yeğenlerini arkalarından konuşmaları ve markinin böyle sıradan kızlarla ne işi olduğunu tartışmaları için yalnız bıraktı.

Frederica, Alverstoke arabaya binip yanma oturduktan sonra, "Keşke öyle söylemeseydim," dedi.

"Ah, neden? Leydinin gözlerindeki o alaycı bakışı tek bir cümleyle siliverdin!"

"Yine de yanıt vermemeliydim. Kabalık ettim. Sonuçta kendisi Charis'i cemiyete takdim edecek ve bugün gayet iyi anladım ki bu teklifi kendi isteğiyle kabul etmemiş; aksine bunu kabul etmek zorunda bırakılmış!" Daha sonra markiye döndü ve sorgulayan gözlerle bakarak, "Onu... Onu bunu yapmaya zorladınız mı efendim?" diye sordu.

"Bunu nasıl yapmış olabilirim ki?" dedi marki.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunu yapabilecek bir kabiliyete sahip olduğunuzu biliyorum. Ayrıca bunu güzellikle ya da sizi memnun edebilmek kaygısıyla yapmamış; çünkü..."

"Yanlış anlamışsın," dedi marki. Yüzünde imalı bir gülümseme vardı. "Kendisi beni memnun edebilmek için elinden geleni yapar."

Frederica aradığı yanıtlan markinin yüzünde bulabileceğini düşünüyormuş gibi adamın yüzünü incelemeye devam ediyordu. Birkaç dakika sonra, "Bu durum hiç hoşuma gitmedi! Üstelik o da Charis'i görünce hiç hoşlanmayacak! Hiçbir anne hoşlanmaz. Özellikle de kızları Jane gibi sıradan bir kızs!" dedi.

"Öyleyse anlaşmadan vazgeçtiğini mi söyleyeceksin?"

Frederica biraz düşündükten sonra kararlı bir sesle yanıt verdi: "Hayır. Kendim için olsaydı vazgeçerdim ama Charis'e bu şans tanımak zorundayım. Ablanız hakkında daha saygılı konuşmalıydım, lütfen beni bağışlayın ama sorduğu o sorular beni çileden çıkardı! Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Lütfen ben alınmam diye söyleyeceklerini içinde tutma! Bu konu yüzünden birbirimize kırılmamız neredeyse imkansız."

"Hiç mi?" diye sordu Frederica. Gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

"Hem de hiç! Şimdi söyle bakalım akıllı kuzenim, Herefordshire dolaylarında vals yapılır mı?"

"Bazı evlerde evet ama pek sık değil. Fakat dört çiftle yapılan kadril dansı hiç yapılmaz. Bu yüzden bize adımları öğretecek bir dans eğitmeni tuttum. Köylü kuzenlerin olarak seni mahcup etmek istemeyiz."

"İşte bu beni çok rahatlatmış!"

"İnanırım ama... İçimden bir ses bizim nasıl görüldüğümüz konusuna pek önem vermediğini söylüyor."

"Aksine! İtibarım ne kadar büyük zarar gördü, bir düşün!"

Frederica kahkahalarla güldü ama bir yandan da başını iki yana sallıyordu. "Sen buna da önem vermezsin ki. Ya da... Ya da belki bu hayatta hiçbir şeye önem vermezsin."

Marki bu sözler karşısında bir an şaşkınlığa uğramıştı ama hiç tereddüt etmeden yanıtladı: "En azından içten içe önem vermem diyelim."

Frederica kaşlarını çatmış ve bu sözleri aklında tekrar tekrar sorguladı. "Böyle bir düşünce şeklinin oldukça rahat olduğunu anlamak güç değil. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin sizi üzmesine izin vermemiş olursunuz. Ya da sürekli anlayışlı davranmak zorunda kalmaz, huzursuzluk gibi bir sorun yaşamazsınız. Öte yandan sizin mutluluktan havalara uçtuğunuzu da söyleyemem! Ben olsam bu şekilde yaşamaktan mutluluk duymazdım: Çünkü çok sıkıcı olurdu!" Bu sözlerin ardından yeniden markiye döndü ve yüzünü incelemeye başladı. Sonra da gülümsedi. "Eminim bu yüzden bu kadar sıkılıyorsunuz!"

"Ben çoğu zaman can sıkıntısı yaşamam, evet," dedi marki. "Yine de kendi kendimi bir şekilde... Eğlendirebilirim!"

"Evet ama bu sayede..." Birden durdu ve yüzü kızardı. "Affedersiniz! Keşke şu çenemi tutabilsem!"

Marki bu sözleri ciddiye almadı ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Beni hor görüyorsun, değil mi Frederica?" dedi.

"Hayır, hayır!" dedi Frederica. "Bana tecrübesiz diyorsun ama gördüğün gibi ben de kağıttan yapılmış bir bebek değilim. Bu gözlerle olan biten her şeyi takip edebilirim! Hayatında bunca lüks imkan varken nasıl oluyor da canın sıkılabiliyor? Sanırım..." dedi bilgece. "Ailenin tek oğlu olmanın verdiği bir şımarıklık var."

Babasının soğuk ve resmi duruşunu, annesinin kendisine attığı o birkaç saniyelik bakışları ve okuldayken babasını kaybettiğini öğrendiği o günü hatırlayan marki yüzünde imalı bir gülümsemeyle, "Haklısın!" dedi. "Ben bu dünyaya geldiğimde ihtiyacım olandan fazlasına sahiptim ve ailem için o kadar değerliydim ki sırf bana özel bir mülk inşa edildi. Harrow'a gidene kadar bakıcıların, uşakların, öğretmenlerin ve paranın temin edebileceği daha pek çok hizmetlinin göz bebeğiydim."

"Ah *zavallı* küçük çocuk!" dedi Frederica.

"Hiç de değil! Bir kez olsun istediklerimden mahrum bırakıldığıma dair bir şikayette bulunduğumu hatırlamıyorum!"

Frederica bir an sessiz kalıp, yol boyunca söylediklerini düşündü. Sonra da kendini toparlayarak, "Pekala! Sana gerçekten çok şey borçluyum kuzen! Bana zavallı Bay Andsell'in asla öğretemeyeceği bir ders verdin!"

"Öyle mi? Neymiş o ders?"

"Zenginlere bakıp, onlar gibi olmaya özenmemek tabii ki! Hep üst sınıflardan birine ait olmanın ve zengin bir ailede dünyaya gelmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu düşünürdüm! Oysa şimdi bütün bunların kocaman bir can sıkıntısından ibaret olduğunu öğrendim!" Araba eve yanaşmak üzereydi ki Frederica yeniden elini uzattı. Gözlerinde Munzur bir bakış vardı. "Hoşça kal! Ders için teşekkür ederim ve tabii beni ablanla tanıştırdığın için! Beni kurtarmak adına yanımda geldiğin için de teşekkür edecektim ama vazgeçtim. Çünkü kendini de bu ziyarete dahil etmekten hoşnut olduğunu görüyorum."

Marki Frederica'nın elini tuttu ama yeniden kızın kucağına bıraktı. "Çok erkencisin, kuzenim! Ne kadar şımarık olsam da sana kapıya kadar eşlik etmekten *hoşnut olacağım*!"

Frederica işveli bir tavırla "Kusursuz bir centilmensiniz, lordum!" diye mırıldandı.

"Öyleyim, değil mi? İşte sana bir ders daha, seni gidi arsız küçük çingene!"

Frederica kahkahalarla gülmeye başladı ama kapının eşiğine geldiklerinde markiye yeniden elini uzattı ve yüzüne baktı. "Sizi

gücendirdim mi? Hayır, hiç sanmıyorum. Bütün ihtişamınızla beni kurtardığınız için minnettarım. Aynı zamanda sizi böyle bir olayın içine sürüklediğim için de çok üzgünüm."

"Benim nazik tavırlarımın kumdan kaleler gibi bir anda yerle bir olduğu herkes tarafından bilinen bir gerçektir; işte bu yüzden sana tam bir baş belası olduğunu söylüyor ve bu sözlerim için de özür dilemeyi reddediyorum Frederica!"

Frederica yeniden kahkahalarla gülmeye başladı. Markinin yüzünde de bir gülümseme belirdi. Parmağım nazikçe kızın yanağında gezdirdi ve Buddle'ın kendisini onaylamadığını gösteren bakışları eşliğinde evinden önünden ayrılarak arabasına bindi. Buddle, ev sahibesi için kapıyı tutuyordu ve hanımefendinin gösterdiği yakınlaşmayı hoş karşılamamıştı. Bu yüzden de içeri girdiklerinde Frederica'ya ufak bir uyanda bulundu. Frederica, markinin neredeyse babası yaşında olduğunu ve yol boyunca kendisini terslediğini söylemesine rağmen Buddle'ı ikna edememişti. "Bu kadar yeter Bayan Frederica," dedi Buddle. "Ben sizin iyiliğiniz için söylüyorum ve söylemezsem görevimi ihmal etmiş olurum. Size defalarca Londra'da evinizde olduğunuz kadar rahat hareket edemeyeceğinizi anlattım. İnsanlar sizin için yaygaracı bir gezenti dese hoşunuza gider mi bakalım!"

Bu esnada marki, Berkeley Meydanı'na doğru yol alıyordu. Yeni satın aldığı cins atlarını görmeye gitmek niyetindeydi. Eğer atlar, satıcılarının dediği gibi iyi huyluysa, binip biraz antrenman yapabiliirdi. Fakat bütün bu planları Frederica'nın gelişiyiyle yerle bir olmuştu. Yine de Richmond ya da Wimbledon'a gitmek için geç kalmış sayılmazdı. Evin önüne geldiklerinde arabacısına, kendisinin kullandığı yüksek oturaklı, iki kişilik faytonunu hazır etmelerini söyledi. Eve girdiğinde havlama, viyaklama ve inleme sesleriyle karşılandı. Merdivenin en alt basamağına denk gelecek şekilde trabzana bağlanan Lufra, markiyi görünce sahibesinin yakını olduğunu hatırlayıp, ona doğru atıldı.

Marki, Lufra'nın havlamaları yüzünden kendi sesini duyurmakta güçlük çekiyordu. Bu nedenle uşağından bir açıklama yapmasını istemeden önce, bu sadık köpeğıi sakınleştirmek ve susturmak zorundaydı. Boynundaki tasmadan kurtulan ve nihayet serbest kalan Lufra gönöl rahatlığıyla markinin ayaklarının dibine uzandı. Ağzından çıkan tükürük ve salyalar markinin çizmelerini kirletiyor ve çizmeleri parlatmakla görevli oda hizmetçisinden öfke dolu bakışlar alıyordu. Marki, bir hayli yorgun ve öfkeli bir sesle, "Size bu köpeğın Yukarı Wimpole Caddesi'ne götürölmesini emretmemiş miydim?" diye sordu.

Markinin buzdan soğuk bakışları Wicken'm yüzüne kenetlenmişti ama evin uşaklarından James ve yardımcısı Walter oldukları yerde tir tir titriyordu. Dayanıklı bir yapıya sahip olan Wicken, oldukça sakın bir üslupla durumu açıkladı: "Evet lordum, emrettiniz. Biz de bu emri yerine getirmek için elimizden geleni yaptık. Maalesef bu hayvan ne Walter ne de James'le birlikte evden çıkmaya razı oldu. Üölerek söylemeliyim ki, lordum, zorlamaya çalıştığım zaman da bana karşı oldukça çirkin hareketlerde bulundu! Ben de hayvanı tırabzanlara bağlayıp sizin dönüşünüzü beklemenin uygun olacağım düşündüm. Aksi halde kütüphanenin kapısını tırmalayarak parçalayacaktı." Wicken'in bu sözleri söylerken sergilediğıi soğukkanlı duruşu, markinin sert mizacını bile gölgede bırakacak türdendi.

Alverstoke, Lufra'ya dönerek, "Ne iğrenç bir yaratıksın sen!" dediğinde uşaklar az da olsa rahatladı. "Hayır, hayır! Otur kahrolası, otur! Bay Trevor nerede?" Marki bu soruyu sorar sormaz ofisinden çıkıp merdivenlerin başına gelen katibiyle göz göze

geldi. Katibi gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Ah, demek buradasın! Tanrı aşkına, bu iğrenç melez köpeğin çaresine bak!"

"Melez mi?" dedi Bay Trevor. Şaşırmış gibi görünmeye çalışıyordu. "Ben sanmıştım ki o bir..."

"Şansını zorlama, Charles! İşin o kısmı seni hiç ilgilendirmez! Neden köpeğin sahibine ulaşması için bir şeyler yapmadın?"

"Ben elimden geleni yaptım, efendim," dedi Charles. "Ama benimle gitmeye de razı olmadı."

Alverstoke," Şimdi köpeğin sana saldırdığını söyle de hikayen tam olsun!" dedi ve Lufra'nın hareketlerini durdurmaya çalıştı.

"Ah, hayır saldırmadı! Yalnızca oturduğu yerden kalkmayı reddetti!" dedi Charles. Bu durumdan bir hayli eğleniyor gibi görünüyordu. "Onu Davies Caddesi'ne kadar sürükledim ama üç nazik bayan, benim böylesi zavallı bir hayvana işkence yaptığımı söyleyince eve dönmek zorunda kaldım. Zaten çok yorulmuştum."

"Peki, neden çuvala tıkıp, arabayla götürmediniz?"

"Denedik efendim. Dördümüz birden denedik üstelik ama bu, çuvala tıkilabilecek türden bir köpek değil efendim. En azından ağzını bağlamadan. Ağzını bağlamayı da denedik ama Walter'ı ısırdı. Çuvala koymadan arabayla götürelim istedik ama hiçbirimiz bu köpekle yolculuk edebilecek durumda değildik. Sorun şu ki onu buraya sahibesi bıraktı ve o gelip almadan da gitmeye hiç niyeti yok!" Sonra sempatik bir ifadeyle Alverstoke'a baktı ve "Yanılmıyorsam bu Baluçistan av köpekleri sadakatleriyle biliniyordu, lordum," dedi.

Marki, "Ah, öyle mi?" dedi ama sesinden öfke akıyordu.

"Benim izlenimlerim bu yönde," dedi Charles. Sonra Lufra'nın markiye patisini uzattığını gördü ve "Belki sizinle gitmeye razı olur efendim," dedi.

"Biraz daha konuşursan, büyük bir rezalet çıkartıp seni buradan kovarım, Charles! Eğer bu soyu sopu belirsiz sokak köpeğiyle Londra caddelerinde ilerleyeceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir!" Sonra birden uşakların dikildiği yöne döndü ve zavallı adamlar, yüzlerindeki gülümsemeyi gizleyecek zaman bulamadan markiye yakalandı.

Marki her birine sanki birer embesillermiş gibi bakarak söze

girdi: "İçinizden biri, ah olmaz sen yaralısın değil mi, Walter? O zaman sen James, Yukarı Wimpole Caddesi'ne git! Jessamy Merriville'in buraya gelip köpeğini almasını söyle, hemen!"

Markinin sözleri biter bitmez önce kapının zili duyuldu, sonra da ısrarla çalınan tokmağın sesi geldi. Walter kapıyı açıp Jessamy Merriville'i karşısında görünce neredeyse sevinçten zıplayacaktı.

"Köpeğimi almak için geldim. Lordum evde mi? Ben... Otur, Luff otur! Ah, efendim siz misiniz? Lütfen beni bağışlayın! Ziyadesiyle üzgünüm! Frederica durumu anlatır anlatmaz buraya koştum. Çünkü neler olabileceğini az çok tahmin edebiliyordum. Frederica nasıl olur da Luffa'nın bir yabancıyla yola çıkabileceğini düşünür anlamıyorum... Kadınlar işte... Lütfen beni bağışlayın!"

"Hiç önemli değil," dedi marki. "Seni gördüğüme sevindim! Ben de tam adamlarımdan birini göndertip seni çağırtmak üzereydim. Hiçbiri Luff'u evden çıkmaya ikna edememiş."

"Ah, hayır yabancılarla birlikte gitmez! Umarım kimseyi ısırمامıştır. Vahşi değildir ama birinin kendisini kaçırmaya çalıştığını düşünürse..."

"Ah, demek öyle!" dedi marki. "Yanlış anlamış olmalı. Ama Walter'in suçu. Daha sakın davranmalıydı. Sevgili çocuk, bu kadar endişelenme! Walter büyük köpekler tarafından ısırılmaya bayılır. Wicken da öyle. Değil mi Wicken?"

"Bu hayvan, lordum," dedi Wicken sakince. "Beni ısırmadı!"

"Eğer ona hayvan demeye devam edersen ısrabilir. Felix, nasılsın? Seni buraya kadar getiren sebep nedir?"

"Sizi görmek istedim efendim, özel olarak!" dedi Felix. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Bak şimdi beni korkuttun!" dedi marki.

Walter'in bakışlarından rahatsız olan Jessamy hemen söze girdi: "Kardeşimin size rahatsızlık vermesini istemem efendim! Gelmek için ısrar etti. Arabaya binerken onu merdivenlerden aşağı itebilirdim ama o zaman da yoldan geçen bir arabanın tekerleri altında kalabilirdi. Mecburen yanıma almak zorunda kal-

dim. Tabii bunların tek suçlusu Frederica! Yarın Newmarket'a gideceğinizi söylemeseydi..."

Ardı ardına sorumsuz davranışlar sergileyen kardeşi bir kez daha Jessamy'nin sözünü kesti. Sonra da masum gözlerle Alverstoke'a bakıp; "Beni havalı asansörü görmeye götüreceğine dair söz vermiştin, kuzen Alverstoke. Unutmuş olabileceğini düşündüm ve hatırlatmak istedim."

Marki böyle bir söz verdiğini hatırlamıyordu ve bunu da açıkça dile getirdi. Genç hayranı ise bu konuda ısrarcıydı: "Evet, söz verdiniz efendim! *Bakarız*, dediniz. Bu da söz vermek sayılır!"

Jessamy kardeşini omuzlarından yakaladı. "İkisi aynı şey sayılmaz! Sussan iyi olur, yoksa diline biber sürmek zorunda kalabilirim!"

"Ha ha ha!" dedi Felix saygısızca. "Dene de gör bakalım!"

Jessamy'nin yanaklarının kızardığını gören Marki, iki kardeş arasındaki bu diyaloga müdahale etme zamanının geldiğini anladı ve söze girdi. "Bu sohbeti koyulaştırmadan evvel kütüphaneme geçelim de içecek bir şey alalım! Wicken, evde neler var bilmiyorum ama misafirlerimiz için uygun birer içki hazırlayacağından eminim."

Yüzü iyice kızaran Jessamy, "Çok nazıksınız efendim ama biz... Biz sizin misafirperverliğinizi suiistimal etmek istemeyiz. Buraya Luff'u almak ve... ve onu kurtarmak için ödediğiniz miktarı size geri verebilmek için geldim. Bir şeyler içmeden ayrılacak çok daha iyi olur," dedi.

"Tabii ki bir şeyler içebiliriz," dedi Felix. Sonra da susuzluktan ölmek üzere olan zavallı bir çocuk gibi Wicken'e baktı ve "Sizin için zahmet olmazsa," dedi.

Jessamy kendini tutamadı ve "*Felix!*" diye bağırды.

Okullu delikanlılar karşısında markiden daha ağırkanlı davranan Wicken söze girdi ve "Tabii ki zahmet olmaz efendim. Şimdi uslu bir çocuk olup kütüphaneye geçin. Ben de size kek ve limonata getireyim! Ama unutmayın, lorduma rahatsızlık vermek yok!" dedi.

"Ah, *hayır* rahatsız etmeyeceğiz!" dedi Felix. "Öyleyse beni şu dökümhaneye götüreceksin, Kuzen Alverstoke?"

Marki arkadan gelen kakhaha ve öksürük karışımı sesi duyunca, katibinin de odada bulunduğunu hatırladı. Yüzünde muzur bir gülümsemeyle arkasına döndü. "Ah! Seni tamamen unutmuşum sevgili dostum! Lütfen bizimle birlikte kütüphaneye gel. Seni hmmm... Vasilerimle tanıştırayım. Jessamy ve Felix. Çocuklar, bu da Bay Trevor!" Bir süre bekledi ve çocukların son derece nazik bir şekilde önce başlarıyla selam vermelerini sonra da Bay Trevor'la el sıkışmalarını izledi. Bu tanışma faslı tamamlanınca da kütüphaneye geçtiler. Marki kapıyı kapatır kapatmaz, "Bugün çok şanslı olmalısın Felix," dedi. "Çünkü Bay Trevor, havalı asansörler hakkında benden çok daha fazla bilgiye sahiptir. Ayrıca seni dökümhaneye bizzat kendisi götürecektir," dedi.

"Beni mahcup ediyorsunuz efendim," dedi Bay Trevor. "Bu konularda sizden daha fazla bilgi sahibi olmadığımı adım gibi eminim."

"Bu kadar emin olma," dedi Marki. Az evvel takındığı esprili üslup yerini daha soğuk bir tonlamaya bırakmıştı.

"Evet ama benimle birlikte geleceğinizi söylemişsiniz Kuzen Alverstoke!" dedi Felix.

Utanç içinde kıpkırmızı kesilen Jessamy, kardeşini lordu zorlamaması için uyarmaya çalışıyordu. Çünkü akıllı olan herkes, lordun ne asansörü ne de dökümhaneyi görmek istediğini anlayabilirdi. Felix, ağabeyinin uyarıları karşısında çok şaşırılmış ve kırılmıştı. Üzgün gözlerle lorda bakıp, "Oysa benimle gelmek istediğinizi düşünmüştüm, lordum. Demiştiniz ki..."

"Tabii ki istiyorum!" dedi marki heyecanla. "Ama yeni atlarımı görmek ve onlarla antrenman yapmak için Richmond'a gitmek zorundayım. Dökümhane yerine, benimle birlikte Richmond'a gelmeye ne dersin?"

Felix, "Ah, hayır!" diyerek itiraz etti.

Bu kadarı Jessamy için çok fazlaydı. Birden söze girdi. "Seni gidi budala! Seni aptal... Aptal budala! Eve giderken gördüğümüz o güzelim atlarla vakit geçirmek yerine bir dökümhaneye gitmek istediğine inanamıyorum! Aklını kaçırmış olmalısın!"

Felix, "Makineleri atlardan çok seviyorum," diyerek kendini savundu.

Konu alevlenince marki yeniden araya girdi. "Zevkler tartılsılmaz. Eğer canın dökümhaneye gitmek istiyorsa, dökümhaneye gidersin. Sen de atlan görmek ister misin, Jessamy? Gidip seyisimle atlar hakkında konuşabilirsin! Hatta ona bugün atlara ihtiyacım olmadığını da söyleyebilirsin."

"Ah! Teşekkür ederim efendim! Gidip atlan görmeyi çok isterim!" Jessamy'nin yüzündeki o öfke dolu ifade birden uçup gitmişti.

Felix'e Luff'a sahip çıkmasını söyledikten sonra odadan ayrıldı. Geri döndüğünde Felix koca bir dilim kek ve limonatayla kendisine ziyafet çekiyordu. Arada bir yemeye ara verip borular ve emniyet vanaları hakkında konuşmaya devam ediyordu. Buharlı makinelerin nasıl çalıştığını hatırlamak için büyük çaba sarf eden Bay Trevor, Felix'in sözlerini yakalamakta güçlük çekiyordu. Karşısındaki bu muhteşem ikiliyi izleyen markinin yüzünde de oldukça samimi bir gülümseme vardı.

Jessamy odaya girer girmez, sohbetin seyri değişti. Felix'ten müsaade isteyerek markiye atlar hakkındaki düşüncelerini anlatmaya başladı. "İnanılmazlar," dedi. "Geniş göğüsleri, açık renkli boyunlan ve sağlam dizleri var! Binicileri de çok başarılı. Uzun zamandır bu kadar uygun bir ekip görmemiştim. Çok da iyi anlaşıyorlar. Seyisiniz beni biraz dolaştırdı. Sizin kızmayacağınızı söyledi. Bu gezinti beni fazlasıyla mutlu etti. Bu atların arabalara koşulması yazık olur. Bence serbest koşular yapmaları gerekir. Siz ne dersiniz, lordum?"

"Haklısın," dedi Alverstoke. "Biraz limonata alır mısın?"

"Ah, teşekkür ederim efendim!" dedi Jessamy. Charles Trevor, delikanlıya bir bardak limonata ikram etti. "Kek istemem, teşekkür ederim."

"Ama tadı çok güzel," dedi Felix. Ağabeyinin de kekin tadına bakmasını istiyordu.

Jessamy, kardeşinin görüşlerini duymazdan gelerek limonatasını içti ve "Efendim, sizce de uygunsa park bekçileri ve sütçülere ne kadar ödeme yaptığınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Ah, hiç önemli değil," dedi Alverstoke. "Yarın Newmarket'a gideceğim ve bir hafta orada kalacağım. Londra'ya döndüğümde binicilik antrenmanları yapacağım. Bana eşlik etmek ister misin?"

Jessamy'nin yüzündeki heyecan dolu ifade cevabını apaçık gösteriyordu. Heyecanla konuşmaya başladı. "Efendim!.." Fakat birden duruşu katılaştı ve kendim toparlayarak konuşmasına devam etti. "Çok isterim efendim ama... ama Luft'u kurtarmak için yaptığınız masrafı size ödemem gerek."

Bu cevap Alvertsoke'u hem şaşırtmış hem de onu bir iki-lem içine düşürmüştü. Bugüne dek ailesinden hiç kimse yaptığı harcamaları geri ödemeyi teklif etmemişti. Hepsisi de bu harcamaların marki tarafından karşılanmasının, onların en doğal hakkı olduğunu düşünüyordu. Oysa daha iki saat önce Fred Merriville'in çocuklarının sorumluluğunu üzerine almayacağına dair yemin etmişti ve bu çocuklar da kapısına gelmiş borçlarını ödemek için ısrar ediyorlardı. Artık olaylara bakış açısı değişmişti. Çocuklara yardım eli uzatmanın hiçbir zararı yoktu. Charles Trevor'un Lufra'yı kurtarmak için yaptığı ödeme zerre kadar umurunda değildi. Kaderine karşı gelerek, "İnan bana, buna yapmana hiç gerek yok," dedi. "Lufra'yı kurtarmak için ne kadar ödendiğini bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Eğer böylesi sıkıcı bir konuda ısrar etmeye devam edersen, yeni atlarla gideceğim antrenmana seni davet etmekten vazgeçebilirim."

Bir süre gergin bir sessizlik oldu. Sonra Jessamy kaşlarını kaldırdı ve ciddi bir üslupla, "Pekala efendim," dedi. "Lütfen bana borcumuzun ne kadar olduğunu söyler misiniz?"

"Hayır, seni küçük inatçı! Söyleyemem!"

"Affınıza sığınıyorum, lordum, ama bildiğim kadarıyla sizin köpeğimin serbest bırakılması için ödeme yapmanızı zorunlu kılan hiçbir durum yok."

"Öyleyse babanızın sizi benim korumam altına bırak... benim korumam altında kalabileceğinizi tavsiye ettiğinden haberin yok," dedi marki.

"Ablam buna benzer bir şeyler anlatmıştı," dedi Jessamy.

Kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti; "Yine de bunun nasıl gerçekleştiğini anlayamıyorum. Babam vasiyet bırakmadı ki."

"Konu babanızla benim aramda kalması gereken bir konuydu. Neler olduğunu bilsen çok şaşırırdın ama şimdilik bu kadarını bilmek bile yeter. Luff'un olayına gelince, bu konuda bir kelime daha duymak istemiyorum. Onu bir daha Green Park'a götürmezsiniz, olur biter!"

Konuşurken kasıtlı olarak sergilediği aşırı gururlu tavır, beklediği etkiyi göstermişti. Jessamy'nin mantıklı bir çocuk olması onu biraz olsun endişelendirmişti ama çocuğun gözlerindeki o korku dolu bakışları görünce hedefine ulaştığından emin oldu. Jessamy konuşmakta güçlük çekercesine söze girdi. "Ta-tabii efendim! Çok... çok naziksiniz! Ben bilmiyordum!.. Lütfen sözlerime gücenmeyin! Kimse... Kimse borçlu kalmak istemez. Ama siz bizim velimizseniz, durum değişir... Sanırım!"

Marki çocuğa gülümsedi. Her ne kadar gülümsemesinden özel bir anlam çıkartılamasa da içten içe fazlasıyla rahatlamıştı. Marki çocuğun olan biteni bütün gerçekliğiyle öğrenip, markinin himayesine nasıl girdiklerini öğrense nasıl bir utanç ve keder içine düşeceğini merak etti. Fakat bunu bilmesine imkan yoktu. Alverstoke Malikanesi'nden ayrılıp Yukarı Wimpole Caddesi'ne giderken; Jessamy'nin morali yerindeydi ve lordla birlikte Richmond'a gideceği için mutluluktan havalara uçuyordu. Markinin bir ara dizginleri kontrol etmesine müsaade edebileceğini bile düşündü.

Bu esnada marki, Wardour Caddesi'ne doğru yola koyulmuştu. Yanındaki genç yol arkadaşı da durmadan sabah gittiği Merlin Mekanik Müzesinde gördüğü sergileri anlatıyordu. Ayrıca jonglörler, süvari birlikleri, Merlin'in mağarası ve birkaç konuşan heykel de Felix'i heyecanlandıran konular arasındaydı. Ama onun ilgisini en çok hidrolik vazo, mekanik müzik bandosu ve mekanik gemi filosu çekmişti. Spring Gardens'e gidip aynı sergiyi tekrar görmek istiyordu. Çünkü orada Maillardet Otomatı da gösterilecekti. Tabii bunu yapması için Spring Gardens'ta gerçekten bir sergi açılması gerekiyordu; zira elindeki rehber bi-

raz eski tarihli görünüyordu. Felix henüz British Museum gezisi yapmamıştı. Sadece doldurulmuş kuşlar sergisini görmüştü ama o eski püskü şeyler Jessamy gibi insanların ilgisini çekecek kadar sıkıcıydı.

Yolda Alverstoke'un tanıdığı pek çok insanla karşılaştılar. Ünlü tüccarlardan Bay Thomas Raikes de bu insanlardan biriydi. Kendisi Apollo olarak anılırdı; çünkü doğuda yetmişmiş ama sonunda gelip batıya yerleşmişti. Bay Raikes, Alverstoke'u Berkeley Meydanı'nda küçük bir çocukla birlikte görünce gözlerine inanamadı. Alverstoke, Bond Caddesi'ne geldiğinde Bay Rufus Lloyd'la karşılaştı. Bay Lloyd biraz sohbet ettikten sonra nereye gittiklerini sordu ve Alverstoke lafı biraz dolandırıp Soho'daki bir dökümhaneye gittiklerini söyledi. Bu cevabı duyanlar kulaklarına inanamamış gibi görünüyordu. Sir Henry Mildway yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Korkarım seninle alay ediyor, Rufus," dedi. Alverstoke'un çocukluk arkadaşlarından olan Lord Petersham ise gerçeğe yakın bir tahminde bulundu. "Bana kalırsa yeğenlerinden birini gezmeye götürüyor."

Bond Caddesi'nde Alverstoke ile buluşan isimlerden biri de Bay Endymion Dauntry idi. Eğer konuşmanın gerçekleştiği anda lordun yanında olabilseydi, Bay Petersham'ın yorumunu doğrulayabilirdi ama biraz daha geç geldi. Markinin yanındaki küçük çocuğu görünce, şaşkınlığa kapıldı. Bay Dauntry oldukça etkileyici genç bir adamdı. Fiziksel özellikleri hayranlık uyandıracak kadar düzgündü ve pek çok bayan da bunun farkındaydı. Hatta bu bayanlar kendi aralarında Bay Dauntry'nin Yunan heykelleri gibi görüldüğünü söylüyordu. Kahverengi gözleri, güzel dudakları ve biçimli kaşları üzerine düşen san bukleleri vardı. Böylesine yakışıklı olması, etrafından ilgi görmesine neden oluyordu. Biraz da sohbet yeteneği olsa, kadınların favorisi olabilirdi.

Fakat durum tam tersiydi. Cana yakın ve nazik biriydi ama pek zeki sayılmazdı. Fazla karmaşık fikirlerden uzak dururdu. Sohbeti genel konularla sınırlı kalır, nadiren de sevdiği sportif faaliyetlerden bahsedirdi. Arkadaşları onu çok seviyordu ama itiraz etme kabiliyetinden yoksun güler yüzlü Endymion için

"Sallabaş Dauntry" lakabını uygun görmüşlerdi. Endymion saygılı bir evlat ve nazik bir ağabeydi. Alverstoke'un verdiği aylığı (bulduğu işi ve hediye ettiği atı) sevinçle kabul etmiş; her zaman minnettarlığını dile getirmişti. Kendisine verilenler dışında, markiden hiçbir maddi destek talep etmemişti.

Bond Caddesi'nde Alverstoke'u görünce, hemen karşıya geçip güler yüzle markiyi selamladı. Sonra da elini uzatarak, "Kuzen Vemon! Tertip edeceğiniz baloda kardeşimi de cemiyete takdim etmek ne kadar büyük bir incelik! Annem size ziyadesiyle minnettar, ben de öyle tabii!" dedi.

"Sen de baloya katılıp bizi onurlandıracak mısın?" diye sordu Alverstoke.

"Ah, hayatta kaçırmam! Tabii ki geleceğim. Ne kadar eğlenceli olur, bir düşünsenize!"

"Haklısın," dedi marki.

"Aksi düşünülemez," diye ekledi Endymion. Bilgiç bir tavırla başını öne arkaya sallıyordu. "Kuzen Eliza'nın takdiminden bu yana Alverstoke Malikanesi'nde yapılan ilk balo. Annem öyle olduğunu söylüyor. Çok eğlenceli olacak!" Endymion birden sohbetten bir hayli sıkılmış görünen Felix Merriville'i fark etti ve Olimpos Dağı misali uzun boyuyla başını eğip küçük çocuğa baktı. Sonra da meraklı gözlerle Alverstoke'a baktı. Felix'in, Fred Merriville'in en küçük çocuğu olduğunu öğrenince; "Ah, öyle mi? Vay canına! Fred Merriville!" Sonra da masumca ilave etti: "Hafızam gerçekten çok kötü! Fred Merriville kim?"

Marki soğukkanlı bir tavırla, "Benim kuzenlerimden biriydi," dedi. "Maalesef aramızdan ayrıldı. Benden birkaç yaş büyüktü, o yüzden senin tanımana imkan yok.""Gerçekten de tanımıyorum," dedi Endymion. Ama şimdi tanıyorum. Demek sen de onun çocuklarının velisi oldun, Kuzen! Annem söylüyordu. Onlar için balo veriyormuşsun. Pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu ama nedenini anlayamamıştım." Yeniden sabırsızca yerinde kıvranan Felix'e baktı. Sonra kaşlarını çatarak, "Bu ufaklık baloya gitmek istemiyordur herhalde, değil mi?" diye sordu.

"Hayır!" dedi Felix gereğinden fazla sesini yükselterek. "Ben *dökümhaneye* gitmek istiyorum!"

"Gideceksin Felix, gideceksin," dedi marki. Sonra vârisine döndü ve "Belki sen de bize katılmak istersin, Endymion, ne dersin?" diye sordu.

Aletlere ve mekaniğe fazla düşkün olmayan Bay Dauntry, silahların yapıldığı dökümhaneleri şöyle bir zihninde canlandırdı ve "Cephane hı? Hayır, hayır. Ben gelmeyeyim Kuzen!" dedi.

Ardından Alverstoke ve Felix'ten ayrılarak yoluna devam etti. Alverstoke'un Merrivillelere karşı gösterdiği ilgi ne şaşırmasına ne de annesi ve Kuzeni Louisa gibi rahatsızlık duymasına yol açmıştı.

Alverstoke'un dökümhaneye geldiğinde kapıdan çevrileceğine dair umutlan, binaya yaklaştıkça söndü gitti. Saygıdeğer katibi buraya çoktan haber uçurmuş, çok sayıda insan markiyi karşılamak üzere kapıya dizilmişti. Dökümhane sorumlusu, lordun ziyaretinden onur duyduğunu ve bina içinde bulunan modern makinelerin hepsini tek tek anlatacağını söyledi. Bu sözleri duyan Felix, Bay Trevor'la gelmeyi reddedip; markiyi buraya getirebildiği için içten içe kendisiyle gurur duyuyordu. Zafer kazanmış kumandan edasıyla, "Bay... Bay Thingummy ile gelseydim bu kadar ilgi görmezdim," dedi.

Markinin şansına, bina sorumlusunun çok geniş bir ailesi olmasına rağmen çocuklarından hiçbiri buradaki makineleri anlayacak kadar zeki değildi. Bu yüzden de Felix'in soruları onu heyecanlandırmış ve ikili arasında alevli tartışmalar yaşanmaya başlamıştı. Marki, en azından geride kalıp onların sohbetine karışmamak için elinden geleni yapıyordu. İki makine meraklısının ardından yürürken, başlarda duyduğu sıkıntının yavaş yavaş dağıldığını hissetti. Felix'in merakı ve heyecanı onu da etkilemiş, kendisi de etraftaki makinelere ilgiyle yaklaşır olmuştu. Buharlı makineler ya da havalı asansörler hakkında çok az bilgi sahibiydi ve bilgi düzeyine arttırmaya da hiç niyeti yoktu. Ama Felix'in sorulan ve rehberlerinin verdiği cevaplar, markinin beklediğinden daha fazla bilgi sahibi olmasına yol açtı. Artık Felix'te düşün-

düğünden çok daha fazlası olduğuna inanıyordu. Bu yüzden de gezilerinin sonunda dökümhane sorumlusu gelip, çocuğun üstün zeka ve anlayış kabiliyetinden ötürü markiye tebrik ettiğinde hiç şaşırmadı. Fakat koruması altına aldığı bu delikanlıdan gurur duyuyor olması, kendi içinde yepyeni bir şaşkınlık dalgası yarattı.

Felix'e gelince; dökümhane gezisi bugüne dek yaşadığı en etkileyici deneyim olmuştu. Gezi esnasında aldığı bilgiler, kafasını kurcalayan sorulara nihayet yanıt almasını sağlamıştı. Mutluluktan düzgün konuşamıyor, hatta biraz da kekeliyordu. Kuzen Alverstoke'un da bu geziden memnun kalması onun için çok önemliydi. Bu yüzden markiye dönüp, "J-Jessamy sizin ge-gelmek istemediğinizi sö-söyledi ama gelmek istiyordunuz e-efendim değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki istiyordum," dedi marki. Hiç tereddüt etmeden yalan söylemişti.

"İstemesiniz bi-bile, bu gezi si-sizin de ilginizi çe-çekte değil mi?" diye sordu Felix. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Marki bu sorusuna da olumlu yanıt verdikten sonra bir at arabası durdurdu ve Felix'i arabaya bindirdi. Arabacıya Yukarı Wimpole Çaddesi'ne gitmesini tembihledi ve Felix'in eline de birkaç gine sıkıştırdı. Karşısındaki adamın ihtişamı karşısında konuşma gücüğü çeken Felix, araba hareket ettikten sonra kendini toparlayabildi ve kafasını camdan dışarı uzatarak yardımsever markiye, "Teşekkür ederim," diye bağırdı.

konağın keyfini çıkarıp, Newmarket'ta haftanın her günü yapılan İkinci Bahar Toplantıları'na katılıp, umut vaat eden kısrağı Firebrand'in yarışlarda rakibine karşı kazandığı zaferi izlerken; Merriville kızları da Alverstoke Malikanesi'nde yapılacak balo için hazırlıklarını sürdürüyordu. Evde bir koşuşturmaca vardı, içlerinden yalnız bir tanesi bu karmaşada ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Ağabeyi ders çalışan ve ablaları bütün zamanını fırıfır ve kurdelelere ayıran Felix; kendi kendini eğlendirmeye çalışıyordu. Marki, Bay Trevor'un kendisine Margate'deki buharlı vapur deneyiminde eşlik edeceğini söylemişti. Ama Alverstoke Malikanesi'ne uğrayıp Charles'a bu sözünü hatırlatmak istediğinde, katibin şehir dışına çıktığını öğrenip büyük bir hayal kırıklığı yaşadı.

Bütün hayalleri suya düşen Felix, sonunda nehir kenarına gidip buharlı vapuru uzaktan izlemeye karar verdi. Daha sonra başından geçenleri anlatırken asıl niyetinin bu olduğunu söyleyecekti. Tabii hava bu kadar güzel, vapurun çarkı bu kadar büyüleyici olmasaydı ve Margate yol ücreti bu kadar hesaplı olmasaydı; gerçekten de oturup uzaktan vapuru izleyecekti. Ama bütün bu koşullar bir arada toplanınca ve cebinde de yeteri kadar para olunca, Frederica'nın hiç hoşuna gitmeyecek bir karar aldı. Markinin kendisine verdiği ginelere bir kısmını harcamış olsa da yanında böylesine kalabalık bir vapurda, son derece seçkin insanlarla uzun saatler geçirmesine yetecek dokuz şilini vardı. Hiçbir şeyi kolay kolay beğenmeyen ağabeyi bu insanların avam sınıfından olduğunu söyleyip, onları küçümserdi ama Felix için bunun hiçbir önemi yoktu. Ayırı-

ca iskelede bir gemi mühendisi ile tanışmıştı. Felix için ne müthiş bir arkadaş! Bilgisini arttıracak böyle bir şansı kaçırmak, büyük budalalık olurdu. Ayrıca Frederica'nın da onun bu düşüncesini destekleyeceğinden emindi!

Aslında vapurda fazla vakit geçirmedi. Yeni arkadaşlıklar kurma hevesi ve kabiliyeti sayesinde pek çok insanın kalbini kazandı ve bu özelliği kendisine büyük bir yarar sağladı. Vapur şirketi çalışanları, onu alıp merkez binalarına götürdüler. Frederica ertesi gün Felix'i eve bırakan iri yarı adama hizmetlerinden dolayı ödeme yaparken; bu insanlar olmasaydı kardeşinin geceyi kumsalda geçirmek zorunda kalacağını fark etti. Çünkü cebinde Margate'de bir gece konaklayacak kadar parası yoktu. O da bu yüzden vapurun kaptanına (ki o da artık Felix'in müthiş arkadaşlarından biriydi) yardım etmeye başladı. Kaptan tarafından biraz azarlandıktan sonra, vapurda yatmasına izin verildi ve ertesi gün biletsiz bir kaçak yolcu olarak Londra'ya geri getirildi. Başka bir deyişle bu yolculukta şansı yaver gitmişti.

Felix ailesini meraklandığı için çok üzgün olduğunu ve Frederica'nın kendisine vereceği her türlü cezaya razı olacağını söyledi.

Fakat verilen ceza ne kadar ağır olursa olsun, bu kaçamak tatilde yaşadığı mutluluğu ondan geri alamazdı. Zaten Margate'den Ramsgate'e kadar deniz tutmuş ve baştan aşağı yağ ve kir içinde kalmıştı. Bu yüzden Frederica kardeşine ceza vermemeyi tercih etti ve Jessamy'den ona göz kulak olmasını istedi. Oldukça duygusal biri olan Charis bütün geceyi ayakta geçirmiş, kardeşinin düşmüş olabileceği kötü durumları ve kazaları düşünerek harap olmuştu. Frederica ise soğukkanlılığını koruyarak Charis'e, Felix'in bugüne dek onları telaşlandıracak pek çok olay yaşadığını ama hepsinin de sonunda zararsız birer macera olarak kaldığını anlattı. Biricik kız kardeşini yatıştırmaya çalışıyordu. Üstelik Bayan Winsham da onu destekliyor, o haylaz çocuğun kedi gibi olduğunu söylüyordu. Nereden düşerse düşsün, hep dört ayağı üzerine basıyordu.

Jessamy kardeşinin başından geçenleri hem onaylamıyor,

hem de içten içe ona imreniyordu. Frederica'nın kendisine verdiği görevi kabullendi ve kardeşini azarlama fikrinden de vazgeçti. Öte yandan Londra'da geçireceği zamanı boşa harcamama ve her gün kitaplarından biraz vakit ayırıp şehrin güzelliklerini keşfetme kararı aldı. Frederica'nın üzerine yüklediği görev, kendi niyetini gizlemek için eşsiz bir fırsat oldu. Hep ziyaret etmek istediği Londra Büyük Yangın Kulesi, en bilinen adıyla Monument'a gelip üç yüz kırk beş basamaklı merdivenini çıkarken, yanında sürüklediği Felix'e burası hakkında bilgi veriyordu. Kulenin en üstündeki balkona çıkıp soluklanırken, bu kulenin Trajan Sütunu'ndan yedi metre daha uzun olduğunu anlattı. Zaten bu gezileri, o hafta içinde yaptıkları ilk ve son eğitici gezi oldu. Felix, Yeni Darphane'deki buharlı makinelerin ve gazlı aydınlatma sistemlerinin ancak yanlarında getirdikleri bir müsaade belgesiyle görülebileceğine ikna olduktan sonra daha az eğitici ama çok eğlendirici başka alternatifler geliştirdi. Exeter Sirkisi'ndeki aslan ve kaplanlar, Sadler's Wells'de bulunan Sualtı Temsili, Surrey Tiyatrosu'nda oynanan ve kahkahalarla güldüren bir melodram ve St. Martin's Caddesi'ndeki Fives Courts'da yapılan boks maçları bunlardan sadece birkaçıydı.

Fakat Jessamy kardeşinin bu isteklerine müdahale etti ve onun ne alaycı operalara ne de Cock-pit Royal Tiyatrosu'na gitmesine izin verdi. Daha önce Noel'de, vaftiz babasının evinde oynanan bir Şekspir oyununu izlemişti ve tiyatro tecrübesi bununla sınırlıydı. Felix'in ısrarı üzerine gittiği Surrey Tiyatrosu'nda öyle bir melodram izledi ki hem kulakları sağır olma noktasına geldi hem de hassas zihnini pek çok ahlaksız ifadeyle meşgul etmiş oldu. Fakat Five Courts'da toplanan kalabalığı görünce, zihninin ona neredeyse bağırarak yaptığı uyanları göz ardı edemedi. Çünkü böyle bir yere giderek hem kardeşini bu fare yuvasına kendi elleriyle sokmuş olacak hem de Londralı serserilerin yanında tehlikeye atmış olacaktı. Öte yandan St. Paul's Katedrali, Londra Kulesi ya da Bullock's Müzesi gibi ziyaret yerleri de Felix tarafından veto ediliyordu. Kardeşine Grand Junction Kanalı'ndan Uxbridge'e bir tekneyle geçerek Paddington Havzası'na gitme

teklifinde bulunmaya karar verdiğinde, bu teklifin coşkuyla karşılanacağını biliyordu. Felix nihayet bu seyahate razı olabilirdi. Fakat Jessamy şehir rehberinden bu bölgede bulunan Peerless Pool adlı açık hava havuzunu okuyunca fikri değişti.

Bu kapalı yüzme havuzu da bulunan geniş arazide bir de yürüyüş sahası, kütüphane ve balık yetiştirme havuzu bulunuyordu. Ancak Bethlehem Hastanesi'nin arkasında kalan Moorfileds bölgesinde yer alıyordu. Londra hakkında az çok bilgi sahibi olmaya başlayan Jessamy bu bölgenin pek de soylu bir yer olmadığı düşüncesine kapıldı. Fakat buranın eskiden Tehlikeli Havuz olarak adlandırıldığını ve pek çok kişinin yüzerken boğulduğunu duyunca merakına yenik düştü ve yeniden burayı görme isteğine kapıldı. Zaten başından beri gitmek istediği bir yerdi. Tek yapması gereken yeterince güvenli olduğuna inanıncaya kadar Felix'i sudan uzak tutmaktı. Oraya gittiklerinde Tehlikeli Havuzun uzun zaman önce oldukça emniyetli bir yüzme havuzuna dönüştürüldüğünü, ancak bu rüzgarlı ilkbahar gününde neredeyse hiç kimsenin yüzmeye gelmediğini gördüler ve daha sıcak bir günde yeniden gelme karan alarak buradan ayrıldılar.

Felix, ailenin geri kalan üyelerine Peerless Pool'un nasıl bir yer olduğunu ve Jessamy ile havanın güzel olduğu bir gün oraya tekrar gitme kararı aldıklarını anlattı. Jessamy ile yalnız kaldıklarında ise ağabeyinin yanına geçip Fives Courts'a gittiklerini bilerek anlatmadığını söyledi. "Kadınları bilirsin!" dedi. "Hemen yaygarayı kopanverirler! İyi bir dövüş izlemenin ne zararı varsa sanki!"

İyi niyetle söylenmiş bu sözler, Jessamy'i derinden etkilemişti. Kendisinin Five Courts ve Surrey Tiyatrosu'na gittiklerini saklaması yetmiyormuş gibi Felix'e de (tıpkı kendisi gibi) yalancı olmayı öğretmişti. Gözlerinde, ailesinin çekindiği, o katı bakışları belirdi. Dudaklarını ısırdı ve sonra kardeşine dönerek şu sözleri söyledi: "Hayır ama seni oraya götürmemeliydim. Frederica'ya oraya gittiğimizi söyleyeceğim. Tabii ki kötü niyetle yapmadık ama oradaki insanlar, bahisler ve... her neyse! Seni oraya götürmek ve öyle bir yerin varlığını öğretmek benim hatamdı."

Felix'in bu sözlere verdiği tepki ise sadece "Ah, saçmalık!" demek oldu.

Jessamy'e karşı çıkmaya hazırdı ama ağabeyinin gözlerindeki bakışı fark edince vazgeçti.

Frederica, kardeşlerinin gezisi hakkında gizli kalan kısımları da öğrenince hoşgörölü bir yaklaşım sergiledi. On iki yaşında bir çocuğun ahlakının heyecanlı bir melodram izlemekle ya da birkaç yumruklaşmaya şahit olmakla bozulmayacağını düşünüyordu. Jessamy melodramda bazı kısımların gerçekten son derece ahlaksız olduğunu söylediğinde bile onu ikna etmek istercesine şu sözleri söyledi: "Onun tiyatrodaki söylenen *basit ifadelere* önem verdiğini sanmıyorum. Felix için önemli olan, oraya gitmekle yaşadığı macera duygusu! Tabii ki onu o tür oyunlara götürmeyi alışkanlık haline getirecek halin yok, o yüzden kendine bu kadar yüklenme, Jessamy! Ona hiçbir zararın dokunmadı, bundan emin olabilirsin. Boks maçma gelince... Bence oldukça korkunç bir olay ama pek çok centilmenin de o maçları izlediğini düşünecek olursak bu maceranızın da bir zarara yol açacağını sanmam. Vaf-tiz baban bile..."

"Mesele boks değil, oraya gelen insanlardı," dedi Jessamy. "Öyle bir ortam olduğunu bilmiyordum ama tahmin etmeliydim! Ben ki Kiliseye katılmayı düşünen bir insan olarak kendi öz kardeşimi bu tür kötü yollara yönlendiriyorum!"

Kardeşi Harry'nin kaba tabirle Erken Hristiyanlık İşkenceleri olarak adlandırdığı bu vicdan azabının sinyallerini alan Frederica hemen söze girdi. "Saçmalama, Jessamy! Bu konuyu çok abartıyorsun! Sen orada bulunan insanları fark etmiş olabilirsin ama Felix'in tek dikkat ettiği şey havada uçuşan yumruklardı."

"Bana kalırsa," dedi Jessamy. "Londra'ya geldiğimizden beri Charis için uygun balo elbiseleri ve daha pek çok dünyevi şeyden başka bir şey düşünmez oldun!"

"Pekala! Ben düşünmezsem, kim düşünecek?" dedi Frederica. "Birilerinin bunlarla ilgilenmesi gerek, yoksa ne hale geliriz söyler misin?" Sorgulayan gözlerle kardeşine bakıyordu. "Ahlak konularında kafanı yorma, sevgili kardeşim. Sen de biraz dünyeye-

vi zevklerin farkına var. Ayrıca komşumuzu da bizim peşimize takılması için teşvik edip durma!"

"Peşinize takılmak mı?" diye tekrarladı Jessamy. Kaşlarını çatarak konuşuyordu. "Onun tek yaptığı dostça ve nazikçe..."

"Beni kandıramazsınız! Charis'in peşinde dolandığı apaçık ortada ama artık iyice can sıkıcı olmaya başladı."

"Eğer ondan hoşlanmıyorsanız, neden Charis'e biraz mesafeli davranmasını söylemiyorsunuz? Onu bu konuda paylamak benim açımdan hiç de hoş bir davranış olmaz! Ayrıca neden böyle bir şey yapayım ki? Seni temin ederim ki Charis'le konuşurken son derece saygılı davranıyor. Ayrıca onunla daha Charis'i görmeden önce arkadaş olmuştum ben!"

Frederica gözlerini devirdi ve isteksizce, "Evet haklısın," dedi.

"Ve annesi seni ziyarete geldi ki bu oldukça nazik ve asil bir davranıştı! Neden bu kadar gerildin? Ve neden kendisi bizi akşam yemeğine davet ettiğinde, daveti geçiştirdin? Sence saygıdeğer bir insan değil mi?"

"Kesinlikle öyle ama ne onlarla ne de onların arkadaşlarıyla yakın olmak bana bir fayda sağlamaz. Seninle açık konuşacağım, Jessamy. Onlar iyi ve saygın insanlar olabilir ama yeterince görgülü ve soylu değiller! Bayan Nutley'nin hamiliği bizi bir yere taşımaz. Aksine oldukça zararı dokunur! Kadının davranışları, nasıl desem, hiç de asil değil. Ayrıca Buddle'dan duyduğuma göre Bay Nutley de oldukça kaba bir insanmış."

"Buddle!" diye söylendi Jessamy.

Frederica kardeşinin verdiği bu tepkiye gülümsemeden edemedi. "Canım kardeşim eğer Buddle bir konuda ısrarcı davranıyorsa, ona güvenmemek hata olur! Babamız bir keresinde bana dedi ki iyi bir kahya avam sınıfından insanları göz açıp kapayıncaya kadar tespit eder! Genç Nutley ise ailesine göre çok daha seçkin ama ailesinin sırtından geçinen biri, Jessamy!"

"Eğer bir adam iyi ve saygın biriye, tıpkı senin az evvel dediğin gibi, Frederica, gerisi beni ilgilendirmez!" dedi Jessamy.

"Tanrı aşkına!" dedi Frederica. "İçimizde en inatçı olan hep

sendin. İki yıl önce çiftliğe kiracı olarak gelen o zavallı, iyi huylu adama senden başka katı davranan olmamıştı! Onun bir mirasçısı ve şehir züppesi olduğunu söyledin ve..."

Yanakları kızaran Jessamy araya girdi. "İki yıl önce! Şimdi çok daha olgun olduğumu düşünüyorum!"

"Evet canım, bu düşüncene ben de katılıyorum!" dedi Frederica açık yüreklilikle. "Eğer bir papaz olmak istiyorsan, saygıdeğer insanları hor görmemelisin. Çünkü onları görmezden gelirsen onlar daha da baskı yapar ya da dikkat çekmeye çalışır veya kendilerinden aciz durumda olan insanların daha fazla üstlerine giderek peşlerini bırakmaz!"

Bu cevap, iki kardeş arasındaki tartışmayı da sonlandırdı. Jessamy kibirli bir sessizliğe bürünürken; Frederica da kendisini Londra'ya kadar sürükleyen dünyevi uğraşlarına geri döndü.

Charis bu konuda kendisini destekliyordu ama etrafında olan bitenlere aldırış etmiyordu. Bayan Winsham ise kadınların kariyer yapmak yerine evlenmelerini tasvip etmiyor, yine de Charis gibi cici kızlar için en uygun şeyin evlenmek olduğunu kabul ediyordu. Charis, Londra'ya yaz gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Herefordshire sınırlarından hiç çıkmamış bir kız için yaz mevsimi son derece önemliydi. Çünkü orada tek eğlenceleri yazın yaptıkları piknikler, bahçe partileri ve nadiren yapılan amatör dans geceleri ya da tiyatro gösterileriyle sınırlıydı. Londra baloları, Venedik kahvaltıları, toplantılar, davetler, tiyatro ve operalar, ve belki de Almacklar'm balosuna gidebilecek olması Charis için epey heyecan verici düşüncelerdi. Fakat biricik ablası Frederica'nın elindeki parayı son kuruşuna kadar Charis'in giysilerine yatırmak istemesini kabullenemiyordu. Genelde son derece yumuşak başlı olan Charis isterse epey inatçı olabiliyordu. Charis'e Alverstoke'un yönlendirdiği, Büron Caddesi'ndeki butikten elbise alınırken; Frederica'nın balo kıyafetini Scrabster Teyze'nin terzisine diktireceğini duyunca inatçılığı ele aldı.

Frederica, Alverstoke'un tavsiyeleri için teşekkür etti. Alverstoke, kızı dikkatle baktıktan sonra butik sahibi Bayan Franchot'a ismini söylemesinin yeterli olacağını belirtti. Frederica bir an için

bu sözleri değerlendirdi ve kendini kaybederek, "Kabarık bir kuş gibi görünmek istersem, sizin adınızı zikrederim," dedi.

"Bu insanlar hakkında ne biliyorsun ki, Frederica?" diye sordu marki.

"Çok fazla şey bilmiyorum ama babam balolarda kadınların elbiselerinin çok kabarık olduğunu ve mus..."

Frederica birden sustu ve marki kızın cümlesini tamamladı. "Muslinden yapıldığını söyledi! Doğru ama haminiz olarak şu anda büyük bir şaşkınlık içinde olduğumu belirtmeliyim. Senden ricam biraz daha dikkatli konuşarak insanların içinde beni mahcup duruma düşürmemendir!"

"Ah, hayır! Tabii ki yapmam! Yani..." Frederica markinin gözlerinin içine baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı. "Hayatımda gördüğüm en iğrenç adamsın! Şimdi lütfen uygun bir şapka bulabileceğim bir şapkacı tavsiye eder misin?" dedi.

"Tabii. Bayan Starke'a git. Conduit Caddesi'nde! Son derece zevkli biridir."

"Size inanıyorum! Eminim çok pahalıdır ama Charis'in Leydi Buxted himayesinde takdim edileceğini duyunca biraz indirim yapabilir," dedi Frederica.

Haklıydı da. Bayan Starke şapka ve bonelerde sanatını konuşturuyor; en solgun yüze bile apayrı bir hava kazandırabiliyordu. İlk kez cemiyete takdim edilecek genç bir bayana şapka tasarlamak ise en büyük heyecanıydı. Genç Bayan Merriville'i görünce rüyalarını gerçekleştirebileceğini söyledi. Bugüne dek pek çok güzel bayan için sayısız şapka ve bone tasarlamıştı. Fakat hiçbiri Charis gibi ışıltılı buklelere sahip değildi. Zaten göz kamaştıran bir güzelliğe sahip olan Charis ne takarsa taksın, güzelliğine güzellik katabiliyordu. Bayan Charis Merriville için sorun uygun bir şapka bulabilmek değil, uygun şapkalar içinde en iyisini seçebilmektir.

Bugüne kadar hiç kimsenin satın almadığı Angouleme bonesini Charis'in başında gören anneler, o boneyi kızlarına alabilmek için adeta yarışa girdiler. Bayan Starke koleksiyonundaki parçaları Charis'e tek tek denetiyordu. Kraliyet taçları gibi görkemli

şapkalar, kabarık modellere; tüllü şapkalar, tepesi sivri tasarımlara kadar bütün modeller bu genç kızın başında adeta hayat buluyordu. Charis birbiri ardına şapkaları denerken Bayan Starke da kendisiyle gurur duyuyor ve gözleri doluyordu. Bir zamanlar Bayan Throckley'nin eleştirdiği şapkaya gelince dikkatle baktı. Bayan Throckley bu şapkanın çok yenilikçi ve günlük hayattan uzak olduğunu söylemişti. Şapkayı Charis'in başında görünce ne diyecekti acaba?

Charis'in bu şapkayı takarken bir fotoğrafı olsa, fotoğrafı hemen Bayan Throckley'e gösterir ve bu şapkayı ancak özel insanların takabileceğini söylerdi. Kendisinden daha düşük bir sosyal statüye sahip bu kızın, şapkayı böylesine güzel taşıyabiliyor olması; Bayan Throckley'nin kaldıramayacağı kadar ağır bir durum olurdu.

Bayan Starke bu düşüncelerle epey eğleniyordu; fakat Frederica şapkanın fiyatını sorunca hayal dünyasından ayrılmak zorunda kaldı. Fiyatı duyan Frederica hemen ayağa kalktı ve başını iki yana sallamaya başladı. "Ah, hayır! Korkarım bu fiyat çok yüksek. Kardeşimin birden fazla şapkaya ihtiyacı var. Bu yüzden bir tanesi için bu kadar ödeme yapmak, kendimizi kaybetmemiz anlamına gelir. Emin olun ki bu şapkanız çok güzel. Çiçekli taca benzeyen şapkanız da öyle. Fakat fiyatları da en az şapkalar kadar güzel. Hadi Charis! Bayan Starke'ın vaktini, hatta kendi vaktimizi de boşa harcamayalım! Çok yazık oldu ama üzülme. Sana yakışan başka bir şapka buluruz."

"Ah, evet!" dedi Charis mutlulukla. Kendi bonesinin kurdelelerini bağlamaya çalışıyordu. "Bana kalırdaki Bond Caddesi'nde gördüğümüz o saten kaplı şapkayı alabiliriz. Hadi gidip tekrar bakalım!"

Bu esnada Bayan Starke de kendi kendine hesaplar yapıyordu. Charis eldivenlerini giymeye başladığına, kıza gidip oturması için adeta yalvardı. Bayan Throckley'nin yanlış fiyat verdiğini söyleyerek Frederica'ya döndü. Eğer birden fazla şapka alacaklarsa, fiyatlarda indirim yapabilirdi. Leydi Buxted'ın dostları için kolaylık yapmaktan mutluluk duyacaktı.

Aslında Leydi Buxted kendisinden sadece dantelli bir başlık almıştı ama Bayan Starke onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Cemiyet içinde hatırı sayılır bir yere sahipti. Bayan Merriville'i takdim ettikten sonra cemiyetten pek çok insan bu güzel kızın başındaki şapkayı fark edecek ve kızlarına eş arayan anneler akın akın Conduit Caddesi'ne gelerek Bayan Starke'ın şapkalarından alacaktı. Cemiyetin meraklı insanları hiç şüphesiz Charis'in yanına gelerek başındaki bu güzel şapkayı nereden aldığını soracaktı. Charis'in cevabı *New Bond Caddesi'ndeki Clarimonde* değil *Bayan Starke* olmalıydı.

Böylece Bayan Merriville'in arabasına üç güzel şapka taşındı. Arabacıları da Bay Trevor tarafından seçilen ve Buddie tarafından onaylanan biriydi.

"Ne kadar güzel değil mi?" dedi Frederica. Gözleri zafer ve mutluluk içinde parlıyordu. "Tek bir şapka fiyatına üç şapka!"

"Frederica o şapkalar inanılmaz derece pahalıydı!"

"Ama paramız yetti. Ayrıca ucuz değil, oldukça kaliteli görünüyorlar. Biliyorsun ki şapkalar en önemli kısımdır! Lütfen kendini üzme canım! Sırada seni takdim edeceğimiz balo elbisesini bulmak var. Franchot'ta gördüğümüz elbiselerden hoşlanmadın mı? Şu Rus işlemleri olan ve önünden mavi saten süslemeler geçeni bile mi?" Charis başını iki yana salladı. Frederica biraz hayal kırıklığına uğramıştı. "Sana çok yakışacağını düşünmüştüm. Ama sen hoşlanmadıysan yapacak bir şey yok. Peki, pembe üzerine beyaz saten süslemeleri olana ne dersin?"

"O elbiseyle çok güzel görüneceğini düşünüyorum! Pembe sana çok yakışır."

"Charis, burada benim için değil senin için bir elbise bulmaya çalışıyoruz. Ayrıca öyle bile olsa, bana gencecik kızların giyeceği modeller beğenmen nafile bir çaba olurdu. Biliyorsun ki Bayan Chibbet, bana tam da istediğim gibi bir elbise hazırlıyor. Turuncu İtalyan kumaşını ve etekliğim için saten kumaşı alırken yanımdaydın, unuttun mu?"

"Biliyorum ama kendim için nasıl bir elbise istediğimi de çok iyi biliyorum," dedi Charis. "*Lütfen* Frederica, istediğimi seçme izin ver!"

"Ah tatlım!" dedi Frederica. "Tabii ki istediğini alabilirsin! Uygunsuz bir model seçmediğin sürece tabii. Gerçi senin öyle bir seçim yapmayacağını gayet iyi biliyorum. Çünkü sen oldukça zevkli bir kızsındır. İstedğin elbiseyi nerede gördün?"

"Sana hemen göstereceğim," dedi Charis ablasının ellerini tutarak.

Frederica sordukça Charis başını iki yana salladı ve cevap vermekten kaçındı. Yukarı Wimpole Caddesi'ne geldiklerinde hemen eve girdiler ve Charis, Frederica'yı odasına sürükleyerek yatağının üzerinde duran dergiyi eline aldı. Oldukça zarıf bir kızın resmini gösterdi. Üzerinde üç parçalı bir elbise vardı. Beyaz elbise incilerle işlenmişti ve beyaz satenden iç etekliği vardı. "Ne düşünüyorsun, Frederica?" diye sordu Charis. Endişeli gözlerle ablasına bakıyordu.

Dergide çizimi dikkatle inceleyen Frederica, aklından elbiseye mor bir şal, bir taç ve bir de siyah dantelden şapka duvağı ekliyordu. Sonunda Charis'in aklından neler geçtiğini fark etti. Charis uzun boylu bir kızdı. Dergide model gibi narindi. Elbise ona çok yakışacaktı. "Çok beğendim!" dedi. "Sade ama sıradan değil. Çok haklısın Charis. Bu elbise tam sana göre! Yumuşak bir eteklik, düzgün katlı kesimler ve etek ucunda abartılı olmayan fırfırlar."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum," dedi Charis.

"Evet ama..." Frederica birden durdu ve kaşlarını çatı. Sonra kardeşinin gözlerinin içine bakarak, "Yanılmıyorsam Franchot'tan bu modeli dikmesini isteyeceksin ama sence kabul eder mi? Emin değilim ama Londralı modacılar sadece kendi tasarımlarını diyor gibi geldi bana," dedi.

"Hayır, hayır, hayır!" dedi Charis. "Elbiseyi kendim dikeceğim!"

"Hayır, dikmeyeceksin!" dedi Frederica. "Evde dikilmiş bir elbise ile mi cemiyete takdim edileceksin? Asla! Charis, ne kadar uzun zamandır seni cemiyete takdim etmeyi istediğimi ve nasıl güzel hayaller kurduğumu bir bilsen!.."

"Hayallerin gerçek olacak! Söz veriyorum benim bir tanecik

ablam!" dedi Chans. Ablasına sıkıca sanıldı. "Beni dinle, lütfen! Zeki bir kız olmadığımı biliyorum. Ne çok okurum, ne resim çizibilirim ne de piyano çalabilirim. Ama teyzem bile kabul ediyor ki dikiş yeteneğim var! Hem kesip, he dikebilirim! Squire partisinde giydiğim elbiseyi hatırlamıyor musun? Onu da kendim dikmiştim. Herkes elbiseyi Scrabster Teyzem'in Londra'dan mı yolladığını sormuştu. Hatta Ross ya da Hereford'da yeni bir terzi keşfedip onlardan gizlediğimizi bile düşünmüşlerdi. Leydi Peasmore bile elbiseme hayran kalmış, Marianne'e elbisemin özel tasanm gibi göründüğünü söylemişti. Elbise dikmeyi seviyorum, Frederica! Sen de biliyorsun!"

Charis kesinlikle yetenekliydi ama Frederica elbisesini kendisinin dikmesini istemiyordu. Bayan Winsham gelip, "İzin ver, dicsin! Eğer kötü dikerse... ki bence kötü dikmesine imkan yok. Çıtkırıldım olabilir ama parmakları senden becerikli Frederica! Hem kendine oyalanacak bir iş bulur ve yan komşunun ısrarcı tavırlarından uzak kalmış olur," deyince; Frederica da kabullenmek zorunda kaldı.

Bayan Winsham, yeğenlerini takdim etme işini Leydi Buxted'a devretmekten ötürü büyük bir mutluluk içindeydi. Tek yaptığı iki Merriville kızı Alverstoke balosuna giderken arkalarından seslenip mendillerini alıp almadıklarını sormak oldu. Buddle kızlarla birlikte gidiyordu. Böylece arabaya inip binerken elbiselerinin etekleri kirlenmeyecek, uşakları onlara yardımcı olacaktı. Owen da arabaya binmelerine yardım edecekti. İki kız kardeş, eğlenceli bir akşam geçirmenin umudunu taşıyordu. İki-sinde de genç kızların cemiyete takdim edilmeden önce içlerini saran gerginlikten eser yoktu.

Rekabet gibi bir kaygısı olmayan ve kendisine yöneltilen abartılı iltifatlardan etkilenmeyen Charis, partinin çok eğlenceli olacağına emindi. Çünkü partilerden her zaman büyük keyif almıştı. Bu tür partilere birbirinden nazik insanlar katılırdı! Dansa davet edilmeyeceğine dair en ufak bir korku bile beslemiyordu. Çünkü bugüne dek başına böyle bir şey gelmemişti. Eğer ona daha önce hep dansa davet edilmesinin sebebinin Herefordshire'da tanıdıkları arasında verilen partilere katılması olduğu söylenseydi ve Londra'da tanımadığı bunca insanın içinde hiçbir şey yapmadan bir köşede oturup partiyi izlemesi gerektiği öğütlenseydi; uysallıkla kabul eder, hiç ama hiç gücenmezdi.

Frederica'nın endişeleri vardı ama hepsi de kardeşi üzerine kurduğu endişelerdi. Charis'in yeterince ilgi gördüğüne inandıktan ve kardeşinin diğer kızlar arasında kıyas götürmediğini gördükten sonra endişeleri başka bir boyuta taşınacaktı. Aslında buraya kadar olan kısımdan tam olarak endişelendiği söylenemezdi. Çünkü Charis'in güzelliği ve zarif tavırlarıyla hak ettiği

başarıyı elde edeceğinden emindi. Asıl korkusu, kendisine bir eş bulmak değil; kardeşi için mükemmel bir aile tablosu çizebilmektir. Kendi kendine bu işin zor bir yanı olmadığını söyleyip duruyordu.

Utangaçlığı bir kenara bırakabilirdi. Ne de olsa babası öldüğünden beri evin bütün sorumluluğunu üstlenmiş ve yeterince sıkıntı çekmişti. Şimdi Bayan Chibbet'in diktiği bahar çiçeklerini anımsatan turuncu elbisesi ve Charis'in hünerli elleriyle topladığı saçları ile yılların yıprattığı o kız gitmiş, yerine evlenilecek yaşı geçmiş olmasına rağmen son derece etkileyici görünen bir hanımefendi gelmişti. Boynunda Bay Merriville'in karısına armağan ettiği pırlanta kolye vardı. Bu eşsiz kolye ve Charis'in itirazlarına rağmen taktığı Aleksandriyen şapka ile oldukça şık ve seçkin görünüyordu. O kadar ağır ve akıllı başında bir duruşu vardı ki zengin dul kadınlardan biri olduğu bile düşünülebilirdi.

Frederica cemiyet partileri hakkında fazla bilgi sahibi olmayabilirdi ama markinin kendilerini balodan önce Alverstoke Malikanesi'nde verilecek akşam yemeğine davet etmesinin büyük bir onur olduğunun farkındaydı. Köşeleri simli davetiyenin arkasına markinin katibi tarafından güzel bir el yazısıyla yazılmış olan not, markinin bu asil davranışının en büyük kanıtıydı. Belli ki yemekte Merriville kızlarını en büyük ablası ve sonrasında kendilerine faydalı olacağına inandığı seçkin insanlarla tanıştırmayı amaçlıyordu. Bütün iyi niyetiyle "faydalı" kelimesinin altını çizmiş, (daha çok bir emir gibi görünen) rica notuyla da Alverstoke'lara belirtilen saatten biraz daha erken gelmelerini salık vermişti. Frederica'ya göre bu not biraz fazla zorbacaydı ama bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Nihayetinde marki onlar için uygun bir sosyal çevre oluşturmaya çalışıyordu. Oysa markinin alışılmışın dışında davranarak normal şartlarda görüşmekten kaçındığı insanları bile çağırarak, sonradan himayelerine giren kuzenleri için bir akşam yemeği düzenlediğinin farkında değildi.

Marki birinci kategoride ablası ve ablasının kocası, kız kardeşi Louisa, sevgili kuzeni Lucretia ve şirin görüldüğünü sanarak

kendisine gereğinden fazla yakınlık gösteren ve sinirlerini geren Leydi Sefton'ı yemeğe davet etmişti. İkinci kategoride ise yeğenleri, (en büyük yeğeni ile evli) seçkin ama son derece sıkıcı Bay Redmure, vârisi, vârisinin kız kardeşi Chloe ve esmer karısının adı son dönemlerde markıyla anılan soylu Alfred Parracombe yer alıyordu. Kadının adı diğer pek çok beyefendi ile daha anılmıştı. Charles Trevor bu durumun farkındaydı ama bu konuda yorum yapmasına bile imkan yoktu. Nihayetinde Bayan Parracombe de yemeğin davetlileri arasındaydı. Yemeğin diğer davetlileri arasında Lord ve Leydi Jersey ile markinin çocukluk arkadaşı Bay Darcy Moreton yer alıyordu. Büyük bir şaşkınlık içinde davetlilerin isimlerine tekrar tekrar bakan Bay Trevor, bir hata yapıldığını fark etti. "Davetli sayısı eşit değil efendim," dedi. "Yemekte on bayan yer alırken, siz dahil dokuz beyefendi olacak."

"Sen dahil on beyefendi," diye düzeltti marki. "Kendine mazet üretmekten isteyeceğinden hiç şüphem yok. Üstelik bu konuda seni suçlayamam bile. Ama böylesine korkunç bir partiyi senin desteğin olmadan atlabileceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir."

Charles kahkahalarla güldükten sonra biraz kekeleyerek, "Be-ben mutluluk duyarım efendim! Çok teşekkürler! Benim... Baloya da katılmamı ister misiniz efendim?" diye sordu.

"Tabii ki! Ben yokken masada kimin nereye oturacağını ayarlamayı unutma! Biri iş seni sandığından fazla oyalasın."

"Haklısınız," dedi Charles. Sonra elindeki listeye baktı. "Kursuz bir düzenleme yapmak imkansız. Yani..."

"Ne demek istediğini anlıyorum sevgili dostum. Ben bunun imkansız olduğu sonucuna varalı epey uzun zaman oldu. Elinden gelenin en iyisini yap! Kardeşim Jevington'ı karşıma gelecek şekilde oturt. Bu durum Leydi Buxted'ı küplere bindirecektir ama yapacak bir şey yok. Onu Leydi Jevington'dan daha iyi bir yere oturtmam saygısızlık olur. Masa düzenini kararlaştırırken kimin nerede oturmasının münasip olacağım göz ardı etmeyelim. Tamam mı?"

Bay Trevor, Bayan Parracombe'nin ismini hatırlayarak hemen cevap verdi. "Tabii efendim!"

Marki gözlerinde muzip bir bakışla şu sözleri söyledi: "İşte beklediğim cevap, Charles! Konuyu senin emin ellerine teslim ettikten sonra huzur içinde Cheveley'e gidebilirim. Belki de Leydi Jevington'a yalvaran bir mektup göndererek akşam yemeğinde ev sahipliği yapmasını isteyebilirim. Leydi Buxted ve Bayan Dauntry'nin baloda misafirleri ağırlayacağını öğrenince öfkelenebilir. Bütün bu düzenlemeler ne kadar da heyecan verici! Eğer beni arayan olursa Cheveley'e gittiğimi söyle. Bir kira meselesini çözmesi gerekiyor, de. Geri kalanlar içinse... sana nasıl uygun geliyorsa öyle yap! Tek istediğim tasarruf etme tutkunu bugünlük bir kenara bırakman ve balo salonuna çadır görüntüsü vermemen, hepsi bu!"

"Elimizdeki onca pembe ipek kumaşla mı efendim? Bu isteğinizin nasıl mümkün olacağını bilemiyorum! Eğer itiraz etmezseniz, balo salonunu çiçeklerle süslemek isterim."

"Nasıl istersen!" dedi marki. "Sanıyorum... Aslında sanmıyorum, eminim ki bana yapacak tek bir iş bile bırakmayacaksın. Zaten benim de istediğim bu!"

Bay Trevor'un enerjisi, organizasyon yeteneği ve markinin uşağı ve odacısı gibi kıskanç insanlarla birlikte bile işbirliği içinde çalışabilme kabiliyeti; markiye istediği gibi bir akşam yemeği yiyebileceğine dair umut veriyordu. Bay Trevor akşam yemeği için gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra planı markiye götürdü ve marki yalnız bir hata bulabildi. Masadaki iki ismin yerini değiştirip gördüğü hatayı giderdiğinde genç Bayan Merriville'in Bay Trevor'la yan yana oturması gerekti. Bay Trevor için bu son derece uygun bir ayarlamaydı ama Bay Endymion Dauntry'nin kuzeni Jane'in yanma oturmak istemeyeceğini düşünerek bir öneride bulundu.

"Olmaz. Hatta hayatta olmaz!" dedi marki. "Neden Endymion'un hislerini düşünerek hareket edeceğim izlenimine kapıldın, Charles?"

İşte bu durum, Bay Trevor'a markinin bazen ne kadar da beklenmedik tepkiler verebildiğini hatırlattı. Alverstoke markisi aynı anda hem çok itici hem de çok etkileyici olabiliyordu. Hiçbir şey

onun aile üyelerine karşı takındığı umursamaz tavır kadar soğuk; katibinin isteklerini gerçekleştirmek için gösterdiği içtenlik kadar sıcak olamazdı. Oldukça radikal bir karar alarak kız kardeşlerini huzursuz edecek kadar uygunsuz bir hanımefendiyi yemeğe davet edebiliyordu. Öte yandan katibini yemeğe gelmeye mecbur bırakıyor; hatta bu davete icap etmeyi kendisine görev kılıyordu. Bu noktadan sonra Bay Trevor için yapılabilecek tek şey yemeğe ikinci bir ev sahibi gibi katılıp keyif almaya bakmak olacaktı. Baloda çok eğleneceğinden emindi. Zaten böyle davetlerle nadiren karşılaşılıyordu. Markinin müdahalesi sayesinde keyifli bir akşam yemeği geçirecek olması da ayrı bir güzellikti.

Alverstoke Malikanesi'ne gelen ilk davetliler Jevingston ailesiydi. Yanlarında seçkin bekar Bay Redmure'u da getirmişlerdi. Leydi Jevington kraliçeler gibi gösterişli bir kostüm tercih etmişti. Başına da son derece görkemli ve bir o kadar da çirkin bir pırlanta taç takmıştı. Sanki ortamı etkisi altında bırakmak istiyordu. Tabii ki Marki Alverstoke bu ezici güç gösterisinin farkındaydı ve hemen söze girdi. "Seni Charles'la tanıştırmama gerek yok sanırım, Augusta?" diye sordu. Leydi Jevingston, Bay Trevor'a elini uzattı. Fakat elini uzatırken, karşısındaki adama bir lütfetle bulunuyormuşçasına tepeden bakıyordu. "Tabii ki gerek yok! Charles, nasılsın? Saygıdeğer baban nasıl? Ve çok sevgili annen? Onları görmeyeli uzun yıllar oldu. Bir ara bana neler yaptıklarını anlatmalısın!"

Buxted ailesinin gelişi, Charles'ı bu sohbetten kurtarmış görünüyordu. Buxtedlann ardından Bayan Dauntry ve Chloe geldi. Bayan Dauntry her zaman giydiği türden dökümlü elbisesi için oldukça şık görünüyordu. Leydi Buxted, kadının üzerindeki pembe saten üzeri lila işlemeleri olan elbisenin olsa olsa elli gine edeceğini düşünürken; Leydi Jevington daha değerli olacağı kanısına kapılmıştı. Bayan Dauntry de Leydi Jevington gibi aile yadigarı bir pırlanta taç takmıştı ama leydinin tacından çok daha şıktı. Tacına ilişik dantel bir duvağı vardı. Lila rengi eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyordu (ve Leydi Buxted Fransız danteli bu eldivenlerin de en fazla beş gine tuttuğundan emindi). Bir

elinde yelpazesi vardı ve bileğine de hafif bir el çantası almıştı. Boş kalan elini Alverstoke'a uzattı ve "Sevgili Vemon!" dedi.

Marki kadının elini dudaklarına götürüp, ona karşı nazik tavırlar sergilerken; kız kardeşleri de öfkeden çılgına dönmek üzereydi. Marki elini öperken Bayan Dauntry de kısık gözlerle markinin kız kardeşlerine baktı ve zoraki bir gülümsemeyle de olsa onları selamladı. Bu zoraki gülümseme her türlü samimiyetten uzak olmasına rağmen; hanımefendilerin ev sahibesi olduklarını unutmadığını gösteriyordu. "Sevgili Vernon!" dedi tekrar. "Geç mi kaldım yoksa? Ne büyük kabalık! Ama beni affedeceğini biliyorum! Ve işte burada da senin en büyük hayranın var! Chloe, tatlım!"

Üç gün önce on yedi yaşma giren genç Bayan Dauntry yüzünde şaşkınlık ve korku dolu bir ifadeyle markinin karşısına gelmiş, reverans yapmaya çalışıyordu. Annesinin, markiye olan hayranlığının iyiliksever bir vaftiz babaya duyulan hayranlıktan ibaret olduğunu söylememesi; genç kızın paniklemesine ve dengesini kaybetmesine neden olmuştu. Kendisine yardımcı olması için çaresizce annesine bakıyordu. Kızın rahatsızlığını fark eden marki hemen söze girdi. "Peki ben ne kadar zamandır... Ah evet! Ne kadar zamandır görüşmüyoruz, Chloe? Yoksa daha önce hiç görüşmüş müydük?"

"Oh, hayır!" dedi Chloe masumca. Sonra yüzü kızardı ve kekeleyerek ekledi: "Be-ben demek istedim ki... Yani... Sizi çok iyi tanımıyorum, ku-kuzen!"

Marki gülümsedi. "Uslu kız! Sanırım seninle tanışmamız ve birbirimizi biraz daha iyi tanımamız için vakit ayırmalıyım, değil mi?" Sonra kızın utangaç haline karşı insaflı davrandı ve kızı Charles Trevor'un olduğu tarafa yönlendirdi. Chloe, Bay Trevor'un yanında rahatladı ve ilk panik halinden kurtuldu. Eleştirel gözlerle kızı izleyen marki, "Çok hoş bir çocuk ve biraz kendini geliştirmesi gerekiyor. Babasına çekmiş olması ne kötü! Keşke sana çekmiş olsaydı, Lucretia! Çok güzel bir kız değil ama havası var. Elbisesine hayran kaldığımı belirtmeliyim: Senin seçimin, değil mi Lucretia?" dedi.

Bayan Dauntry bu sözlerden bir hayli memnun olmuştu. Markiye hak vermemek elde değildi. Chloe'nin üzerindeki bu sade

elbise için fazlasıyla zaman ve para harcamıştı. Chloe'nin üzerinde çuhaçiçeği rengi bir elbise vardı ve bu elbise ona genç kızlar için uygun olduğu söylenen beyaz, açık mavi ya da pembe renklerinden daha çok yakışmıştı. Büyük kahverengi gözleri ve kahverengi saçları vardı. Kaymak gibi bir cildi vardı ve açık renk elbiseler onu solgun gösteriyordu. Minyon yapılı bir kızdı. Uzun boylu değildi. Ama Alverstoke'e göre iyi yerleri hak edecek kadar hoş bir kızdı.

Genç Bayan Buxted için bu kadarını söylemek bile imkansızdı. Acınası bir görüntüsü vardı. Elbisesinin kesimleri çok kötüydü. Kafasına da pembe güllerden oluşan çelenk benzeri bir taç vardı. Kendisini yönlendiren onca insana rağmen; Jane güller ve pembe renk konusunda kararını vermişti. Annesi gibi huysuz ve aksi bir kız olduğu için günlerce surat asmış ve Leydi Buxted sonunda kızının istediği elbiseyi yaptırmak zorunda kalmıştı. Marki genç kıza baktı. Ne görünüşünü beğenmiş, ne de yapmacık hareketlerinden hoşlanmıştı. Sıradan bir kızdı ve kısa bir süre sonra kapislerine başlayacaktı: Louisa'nın bu hareketlerini görmezden gelmesi ise imkansızlaşacaktı.

Louisa ve Augusta kafa kafaya vermişlerdi. Augusta, Merrivilleler hakkında araştırma yaptırmıştı. Bu yüzden Louisa'ya onların şaperonu olmaya razı olup, balonun ev sahibesi olmayı kabul etmesinin kendisini çok şaşırttığını söyledi. "Sevgili Augusta, bunu görevim olarak kabullendim," dedi Leydi Buxted. "Tahmin edebileceğin gibi Vemon çok ısrarcı ve kararlıydı! Fred Merriville de bütün ailesini onun ellerine bırakmıştı! Ben kurtarıcı rolünü üstlenmeseydim, kızların başına ne gelirdi bilemiyorum! Çünkü teyzeleri çok tuhaf... Biraz sıra dışı, anlatabiliyor muyum? Ayrıca cemiyete girmekten de nefret ediyor."

"Kesinlikle!" dedi Leydi Jevington. Konuşmasında imalı bir ton vardı. "Alverstoke sana minnettar olmalı! Kızlar nasıl peki? Güzel olduklarına hiç şüphem yok!"

"Ah, Tanrı aşkına! Tabii ki hayır. Ben büyük kızlarıyla tanıştım. Hoş bir kız ama güzel diyemem. Sanırım kardeşi ondan daha güzeldir. Vernon, genç Bayan Merriville'in daha güzel olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi marki. "En azından ben öyle olduğumu düşünüyorum. Sen de onu nasıl bulduğunu bana açık açık söylemelisin, Louisa."

Tam o anda Wicken Bayan Frederica Merriville ve Bayan Charis Merriville'in geldiklerini haber verdi. Leydi Buxted'in Charis'i nasıl bulduğunu söylemesine gerek kalmadı; çünkü cevabı yüzünden okumak mümkündü.

Frederica, kardeşinden bir iki adım önden salona girdi. Bir an durdu ve etrafına göz gezdirdi. Dışarıdan bakanlar için oldukça seçkin bir hanımefendi görüntüsü yaratıyordu. Aleksandriyen şapkası bile onun bu görüntüsünü bozmasına ve zengin bir dul gibi görünmesine neden olmamıştı. Avusturya stili kesimiyle oldukça moda ve şık elbisesi, omzuna aldığı ve uçlarını dirseklerinin üzerinden aşağı salladığı Albany kumaşından şah, boyundaki pırlanta kolyenin ışıltısı ve her şeyden öte kendinden emin duruşu kıza ayrı bir hava ve güzellik katıyordu. Belli ki ilk gençlik yıllarında olmadığının kendisi de farkındaydı ve o yaşlardaymış gibi davranarak komik duruma düşmekten itinayla kaçınıyordu. Hemen arkasından kendisini izlemekte olan kardeşinin koruyucusu rolünü üstlenmişti.

Etrafa bakarken, ev sahiplerinin sohbet ettiklerini gördü. Bu sohbet Frederica'yla değil ama Charis'in salona adım atmasıyla sona erdi. Salondakiler birden sustu. Hatta etrafında olan bitenle hiç ama hiç ilgilenmeyen Lord Buxted bile cümlesine yanda bıraktı. Lord Jevington ise (daha sonra son derece ciddi eşine söylediği üzere) bir ara Alverstoke Malikanesi'nde bir baloda olmak yerine; bir yerlerde uykuya dalıp rüya görmeye başladığını düşünmüştü.

Leydi Jevington da kocasına hak veriyordu ve bu konuda onu suçlayamazdı. Genç Bayan Charis Merriville, tam anlamıyla bir hayalin vücut bulup aralarına katılması gibi inanılmaz bir güzelliğe sahipti. Karlar prensesi gibi bembeyaz elbisesi, ışıldayan saçları ve saçlarının altın sarısı rengi, gözlerinin mavisindeki derinlik, dudakları ve yanaklarının tomurcuk güller gibi pembe oluşu... Hiçbir erkek, gökten inmiş kutsal bir varlık gibi karşılannda

duran bu kıza hayran olduğu için suçlanamazdı. Elbisesi son derece şık, diye düşündü leydi. Üç parçalı ipekli astarın birleştiği yerler incilerle işlenmişti. İpekli kumaşın altındaki iç eteklik de fildişi rengindeydi. Charis'in üzerindeki tek aksesuar annesinden kendisine kalan bir dizi inci kolyeydi.

Leydi Jevington'a göre gençliğinin ilkbaharında olan bir kız, bundan daha uygun bir takı takamazdı. Leydi Jevington, yaşına hiç uymayan tuhaf bir heyecanla bu kıza hayranlık duyduğunu belirtten kocası gibi şıps evdi oğluna da kızmak için bir sebep bulamıyordu. Gregory Sandridge'in ağzı açık kalmış, gözleri de Charis'e kenetlenmişti. Bu kız hangi gözle bakılırsa bakılsın, çok güzeldi. Kızı Anna'yı çoktan evlendirmiş olan Leydi Jevington, Louisa için üzülmüyordu. Alverstoke tarafından kandırılmıştı ve öfkesini nefretle bakan gözleri ve sinirden kıpkırmızı olmuş yanaklarının ardına saklamaya çalışıyordu. Alverstoke'un kendisine verilen bu sorumluluğu hemen kabul etmesinin nedeni şimdi anlaşıyordu!

Kız onun için çok gençti ve ikisinin birlikte olması pek çok açıdan uygunsuz olurdu. Fakat bunun için endişelenmeye gerek yoktu. Çünkü ondan da bir ay içinde sıkılacaktı. Gregory için endişelenmesine de gerek yoktu. Evlenmeye karar vermesine daha birkaç yıl vardı ve bu sürede kim bilir kaç kıza aşık olup kaçından vazgeçecekti. Eğer Charis, oğlunu kendisine bağlayacak kadar kabiliyetliyse; annesi olarak bu bağlılığı koparacak kadar kabiliyete sahip olduğundan emindi. Fakat zavallı Luisa için durum ne kadar korkunçtu! Ağırbaşlı oğlu Carlton, Fred Merriville'in kızıyla evlenmeye kalkarsa; Louisa ne yapardı! Leydi Jevington her şeye rağmen Louisa'nın yıllardır Alverstoke'a karşı gösterdiği huysuz ve sinirli tavırları, bitmek bilmeyen istekleri karşısında erkek kardeşinin ondan böyle bir intikam almasını anlayışla karşılıyor ve Alverstoke'a kızamıyordu.

Alverstoke kızları karşılamak için onlara doğru ilerlerken; gözlerini Charis'den alamayan Chloe, "Ah! Ne kadar güzel! Peri masallanndaki prensesler gibi!" dedi.

Bay Trevor, Chloe'ye baktı ve kızın sözlerini başını sallayarak ve gülümseyerek onayladı.

Marki bir ebeveyn edasıyla, "Çocuklarım?" dedi.

Frederica'nın gözleri parladı ama sakinliğini bozmadan yanıtladı. "Nasılсын kuzen?" dedi ve hemen Leydi Buxted'in yanına geçti. "Nasılınız madam? Sizi kardeşimle tanıştırmama müsaade eder misiniz? Charis, Leydi Buxted... Bizim nazik velimiz!"

Leydi Buxted kendini toparladı, dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi ve elini Charis'e uzattı. Charis hafif bir reveranstan sonra "Ablam sizi ziyarete geldiğinde, ona eşlik edemediğim için affınızı diliyorum madam," dedi. Charis'in sesi kadife gibi yumuşacıktı. "Çok üzgünüm!"

"Soğuk algınlığına yakalanmıştın, değil mi? Seni kardeşim Leydi Jevington'la tanıştırayım," dedi Leydi Buxted. Son derece ciddi duruyordu. Augusta'nın ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Tıpkı Alverstoke gibi Augusta da bu durumun tadını çıkarıyordu. Sonuçta kızları nasıl büyük bir coşkuyla karşıladıklarını görmüştü. En azından O Kadın da kendisi kadar üzgün olmalıydı. Nihayetinde onun kızı da Charis'in yanında sönük kalmıştı. Şu anda onu teselli eden tek şey bu düşüncedydi.

Öfke ya da dargınlık gibi hislere asla kapılmayan Bayan Dauntry, Leydi Buxted'in aksine kızları büyük bir içtenlikle karşılamıştı. Hatta Chloe'yi yeni kuzenleri olarak tanıtmıştı. Charis ve Chloe salonun diğer köşesinde bir koltuğa yan yana oturup sohbet etmeye başladılar. Alverstoke bu güzel manzara karşısında dikkat kesilmiş ve Leydi Jevington ve Buxted'm da duyabileceği bir şekilde ikilinin bu salondaki en güzel kızlar olduğunu söylemişti. Frederica yaşı nedeniyle herhangi bir rekabet içinde olmadığından, Alverstoke'un sözleri genç Bayan Sandridge ve Buxted'ı hedef alıyordu. Bayan Dauntry ise "Hayır," dedi. "Benim sevgili Chloe'm senin güzeller güzeli Charis'inin güneş misali ışıltısı yanında sönük kalıyor. Sevgili Alverstoke, eminim ki Londra'nın yarısı bu kızın ayaklarına kapanacak!" Kahkahayla güldükten sonra tek kaşını kaldırarak markiye baktı. "Çöpçatanlar arasında çok sayıda düşman kazanacaksın! Eğer Chloe, evlenmek için çok genç olmasaydı ben de sana öfke besleyen çöpçatan annelerden biri olabilirdim!"

Durumun farkında olan marki de, "Çok hoşsun, Lucretia!" demekle yetindi. Sonra da dikkatini salona giren Seftonlara yöneltti.

Yemeğe gelen son davetli Endymion oldu. Oldukça yakışıklı genç bir adamdı ama geç kaldığı için bir hayli üzgün görünüyordu. Biraz kekeleyerek ve çekinerek ardı ardına özür diliyordu. Önce kuzeninden af diledi, sonra da salona göz gezdirerek salonda bulunanlardan özür diledi. Salona göz gezdirmesinin bir diğer nedeni de kimlerin gelip gelmediğini görüp ona göre tavır takınmaktı. Kuzen Vernon bunu fark etmişti. Fakat Endymion, Charis'i görür görmez bakışları ona kilitlendi kaldı. Hayranlıkla kızı izliyordu. Onu bu trans halinden çıkaran Leydi Jevington oldu. Endymion'u yanma çağırarak Leydi Jersey ve Leydi Sefton'ı tanıyıp tanımadığını sordu. Endymion saç diplerine kadar kıpkırmızı olmuş, Charis'i izlerken yakalanmaktan duyduğu utancı gizleyemez hale gelmişti. Birkaç özür dileme çabasından sonra leydilere başıyla selam verdi. Şansına bayanlar eğlenmiş görünüyordu ve ikisi de alınganlık göstermedi.

Leydi Sefton kimseye gücenemeyecek kadar iyi kalpliydi ve Leydi Jersey de fazlasıyla dikkatli ve titizdi. Endymion Leydi Sefton'ın bu konuyu irdelememesinden dolayı minnettardı. Kadının konuyu uzatmamasının nedeni de Endymion'un oldukça nazik ve her ev sahibinin onu ağırlamaktan gurur duyacağı yakışıklı bir genç adam olmasıydı. Ayrıca Faneler ve Dauntryler birbirlerini çok uzun zamandır tanıyordu. Çocukluktan beri arkadaş olduğu isimlerden biri de Alverstoke'un en küçük kız kardeşi Eliza'ydı. Zavallı Eliza sıradan bir adam olan Bay Kentmere ile evlenmiş ve Londra camiasından silinip gitmişti. Kendisinden dört yaş büyük olan Alverstoke da Sally Fane'e kadının hislerine rağmen asla kur yapmamış ve bu sayede ikili, yakın arkadaş olmuştu. Alverstoke, Jersey Kontu'ndan on yaş küçüktü ama ikisi de iki iyi arkadaştı. İkisi de Harrow öğrencisiydi, çim sahalar da rakipti ve birlikte ava çıkıyordu. İkisi de Londra'da Berkley Meydam'nda ikamet ediyordu ve komşu olmaları önemli bir sorun yaratıyordu. Bu sorun Alverstoke Malikanesi'nde bir baloya

davet edildiklerinde arabalarıyla mı gelmelerinin yoksa o kadar yakın mesafeyi yürüyerek mi gelmelerinin daha uygun olacağına karar vermektir.

Cemiyette sessizliğiyle tanınan Leydi Jersey, aslında hoşsohbet bir kadındı. Zekiydi ve gözünden neredeyse hiçbir şey kaçmazdı. Salona girdiğinden beri konuşuyor ve konudan konuya atlıyordu. Kraliyet ailesindeki evliliklerden, korkunç bir cinayete ve hatta yakınlarda ortaya çıkartılan tarihi bir heykele kadar her konuya değiniyordu. Durmaksızın konuşurken de etrafında olup bitenlere dikkat kesiliyor, hepsini hafızaya alıyordu. Almacklar'da karşılaştığı bir hanımefendiden ve Bayan Burrell'den, Alverstoke'un bu kızları himayesi altına aldığını duymuştu. Ayrıca yeğeni onuruna verilen baloda, bu iki genç kuzenini de takdim edeceğini biliyordu. Bu kadarı bile onu meraklandırmak için yetmişti. Alverstoke'u, Bayan Burrell'den daha iyi tanıdığı için markinin Jane ya da diğer yeğenleri adına balo düzenlemek istemeyeceğini biliyordu. Öyleyse bu baloyu aileye yeni katılan kuzenleri için veriyor olmalıydı ki bu da onun karakteriyle örtüşmüyordu.

Charis'i gördüğü anda, kızın Alverstoke'un son flörtlerinden biri olduğunu düşündü ama bu düşüncüyü hemen aklından çıkardı. Kız çok güzeldi ama Alverstoke'un tipi değildi. Bukleleriyle oynayan masum kızlar, Alverstoke'un kurbanları arasında yer alamazdı. Bu kız da bir kurban olamayacak kadar masumdu. Leydi Jersey, Charis'in Alverstoke'u beş dakikada sıkıntıya sürükleyebilecek bir ahmak olduğunu düşündü. Bayan Drummond Burrell gibi Louisa da kızların Alverstoke'un himayesine bırakıldığını ve Fred Merriville'in kızlarına bundan sonra markinin bakacağını söyledi. Buna inanmak mümkün değildi. Peki ama bütün bunların altında yatan sebep neydi? Bir anda leydinin aklından bir fikir belirdi. Leydi Buxted'a bir bakış attı ve aklına gelen bu fikri doğrulamış oldu. Genç kızı baloya çağırmasının tek nedeni Louisa'yı cezalandırmaktı! Leydi Buxted'ın kızı için balo verilmesi konusunda markiyi delirttiği apaçık ortadaydı. Marki de bu şekilde intikam alıyordu. Ne kadar kurnaz bir adamdı! Fakat Leydi Jersey, Louisa'nın ne kadar talepkar olabileceğini bil-

diği için markiye kızamıyordu. Lucretia da öyle! Onun yüzünde de gülümseme vardı ama Louisa kadar kızgın olmalıydı. Belki de ondan daha kızgındı. Ne de olsa kızı, Charis'in yanında gölgede kalırken; Endymion gözlerini Charis'den alamıyordu.

Tabii bir de Parracombe'lar vardı. Daha doğrusu Bayan Parracombe. Zengin ama aptal kocası yemekten ve at yarışından başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Bu yüzden Leydi Jersey, markinin onları neden yemeğe davet ettiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Alverstoke'un adı geçen aylarda Caroline'le birlikte anılmıştı ama onunla yan yana görülmemişti. Fakat Leydi Jersey, Caroline'in kaprisli ve sahiplenici olduğunu biliyordu. Belki de Alverstoke onu partiye çağırıp yeni kuzenleriyle tanıştırtarak, onun devrinin kapandığını göstermek istiyordu. Bunu yapabilecek kadar umursamaz bir adamdı! Ama Caroline de hızlı davranarak Alverstoke'u kendisine saklayabileceğini düşünmekle hata etmişti!

Onunla yakınlık kurmak kesinlikle bir zafer sayılabilirdi ama onu kendisine esir edip, hayatındaki diğer erkeklerle birlikte olmayı sürdürme düşüncesi tam bir aptallık göstergesiydi. Çünkü Alverstoke kimseye tutkuyla bağlanmazdı ve bu yüzden de rakiplerine meydan okumak yerine kadını hayatından çıkartırdı. Eğer kendisinin (geçici) ilgisine mazhar olan bir hanımefendi, başka erkeklerin de hayranlığını kazanmışsa; Alverstoke'un yapacağı tek şey omzunu silkip kadını oracıkta yalnız bırakmak olurdu. Çünkü ne kadını umursar ne de paylaşmaya yeltenirdi. Leydi Jersey, markinin flört ettiği kadınların başka isimlerle anılmasının tek nedeninin de markinin onlardan sıkılması ya da onları ihmal etmesi olduğunu biliyordu. Aksi takdirde hiçbir kadın ondan ayrılmayı arzu etmezdi.

Bayan Parracombe'den birkaç ay önce sıkılmaya başlamıştı. Kadın güzel, eğlenceli ve zekiydi ama belli ki markiyle başa çıkacak kadar zeki değildi. Marki kadının soylu bir aileden gelmesine rağmen içinde bir fahişe ruhu taşıdığını anlamıştı ve bu yüzden de onunla gizli bir ilişki yaşamaktan keyif alıyordu. Fakat ona olan ilgisi de zamanla sönüp gitmişti. Kadının güzelliği markide

fiziksel arzular uyandırıyordu ama o buz kalbinde en ufak bir aşk kıvılcımı bile yaşatmıyordu.

Kadın da bunun farkındaydı. Kendisi de aşk ve şefkat gibi kavramlardan uzak olan Bayan Parracombe, markinin davranışlardaki değişikliği anlayıp onunla olan ilişkini kolayca sona erdirdi. Bunu özellikle balodan önce yapmak istedi. Çünkü cemiyette insanların bir şeylerden şüphelenip, onlara kuşkulu gözlerle bakmasını istemiyordu. Leydi Jersey kadar kurnaz olmadığı için güzel Bayan Charis Merriville'in markinin yeni flörtlerinden biri olduğuna adı gibi emindi. Yine de genç kızla tanıştırılırken yüzünden gülümsemeyi eksik etmedi ve uygun bir anda markinin kulağına eğilerek; "Dikkat et sevgili dostum! Senin yaşındaki adamların, okul çağındaki kızlara ilgi duymaya başlaması; yaşlılık belirtisidir!" dedi.

Kadının gülümsemesine, gülümseme ile karşılık veren marki de, "Dikkat ederim," diye yanıtladı.

Charles Trevor, markiyi uyarmış ve Endymion'un kuzeni Jane'le birlikte oturmak istemeyeceğini söylemişti. Oysa görünüşe bakılırsa bu durumdan asıl rahatsızlık duyan Endymion değil, Jane'di. Bay Trevor ve Charis, Endymion ve Jane'le karşılıklı oturuyordu. Endymion, çok dalgın olduğu için mi yoksa kuzeni Jane'e karşı hiçbir nezaket gösterisinde bulunmak istemediği için mi bilinmez, zamanının çoğunu karşısındaki eşsiz güzelliğe bakarak geçirdi. Charis ise etrafındakilerin hayranlık dolu bakışlarının farkında değilmiş gibi kendisiyle sohbet etmek isteyen herkese nazik cevaplar veriyor ve sıradan bir akşam yemeğindenymiş gibi sosyalleşiyordu. Eğer bıkmadan usanmadan kendisini izleyen hayranlarının farkında olsa, onları kabalıkla suçlamak yerine kusuru kendisinde arar ve yüzünde sivilce çıktığından ya da yemek artığı kaldığından şüphe ederdi. Fakat başını kaldırıp Endymion'un kahverengi gözlerinin kendisine taparcasına baktığını görünce, bu iki düşünce aklının ucundan bile geçmedi. Yanaqları kızardı ve hemen bakışlarını kaçırdı.

Bu genç adamın kendisine bakmaya bir son vermesini istiyordu ama yine de bu davranışını kabalık olarak nitelendire-

miyordu. Endymion bugüne kadar gördüğü en çekici erkekti. (Seraphina Teyzesine göre) Yalnızca şiirlerde ya da romanlarda görülen kahramanların, ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi. Delikanlının kendisine baktığını bilmeseydi, çoktan ona doğru birkaç kaçamak bakış atmıştı. Fakat Endymion'un sürekli olarak kendisine baktığının farkındaydı ve iyi yetiştirilmiş bir genç kız olarak o yöne bakmamayı tercih ediyordu. Masada kendisinden biraz daha ileride oturan Frederica ise Lord Buxted'dan emlak yönetimi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyor, adamı bu konuda daha fazla konuşmaya teşvik ediyordu. Masanın diğer tarafında oturan Leydi Jersey çaktırmadan iki kız kardeşi izliyordu ve birden, "Çok iyi Alverstoke! Bu kızları sevdim. İki de rahat ve görgülü kızlar. Üstelik güzel olanının alçakgönüllülüğü takdire şayan. Beni buraya çağırmanın nedeni kızları görüp, onlara Almacklar'daki baloya gelebilmeleri için davetiye temin etmemi sağlamak mı?" dedi.

Kadının bu meydan okumayla karışık sözleri, markiyi hiç etkilememişti. Markinin solunda oturan Leydi Sefton da durumdan bir hayli keyif alıyordu ve Bay Moreton'la koyu bir sohbet içine girmişti. Bay Moreton bu sözlerden sonra hemen yanıt verdi; "Hayır. Bu yemeğe davet edilmemizin tek nedeni benim bitmek bilmeyen can sıkıntısına bir akşamlik da olsa son vermektir! Yoksa davetiye meselesini Louisa kolaylıkla halledebilir."

"Kesinlikle böyle bir şey yapmaz," dedi Leydi Jersey. "Bayan Burrell'in davetiye vermediğini söyler. Hatta sana bile yalan söyleyerek, son dakikada Emily Cowper'a sorabileceğini ama pek umutlu olmadığını anlatır! Lamb ailesi Leydi Melbourne'un ölümünden sonra adeta paramparça oldu. Özellikle de Emily, harap oldu," dedi. Sonra masaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra gülererek konuşmaya devam etti. "Ah, Yüce Tanrım! Louisa'ya bakın! Davetiyeleri bulacağım! Evet, kesinlikle bunu yapacağım! Keşke seni de bu toplantılara dahil edebilsem, Vernon!"

"Üzgünüm ama bunu başaramazsın sevgili leydim! Kendimi o züppelerin arasında görmeye hiç niyetim yok! Yoksa züppelerin hepsi düklere mi tahsis edilmişti?"

Leydi içten bir kahkaha attı. "Wellington mı? O bizim kural-larımızı bozmak istedi ama sen böyle bir şeyi asla yapmazsın!"

"Bu kadar emin olma! İstersen bu konuda kız kardeşlerimle görüş!"

"Gerek yok! Cevabı biliyorum. Ah bana karşı nasıl da küçümse-yici hareketler sergiliyorlar! Augusta ve Louisa'dan bahsediyorum. Yoksa sevgili Eliza'dan asla böyle bir hareket görmedim! Onlar kü-çük birer hanımefendiyken, ben de okula giden çelimsiz bir kızdım. Eğer senin yeni kuzenlerine sponsor olursam, kardeşlerini sinirden delirtebilir miyim? Ah, Yüce Tanrım! Tabii ki delirtirim. Maria!"

Başka biriyle konuşmakta olan Leydi Sefton, meraklı gözlerle arkadaşına döndü.

"Alverstoke'un kuzenlerini Almacklar'a kabul edelim mi?"

"Ah, evet. Bence onlar da gelmeli, sen ne dersin? Bence çok hoş kızlar, değil mi? Zavallı Fred Merriville'in kızları! Bence on-lar için elimizden geleni yapmalıyız," dedi Leydi Sefton. Sonra da Bay Moreton'a döndü.

"Pekala, bunu yapacağım," dedi Leydi Jersey. "Ah, ne kadar kıskırtıcı! Ah, Yüce Tanrım, ben ne kadar da acımasız biriyim böyle! Yine de beni bunun için mi yemeğe çağırdın emin değı-lim. Sanırım bunu öğrenmemin imkanı yok!"

"Önemli değil zaten, bu konuyu kendine dert etme," dedi Al-verstoke. "Kız kardeşlerimi çileden çıkartırken ne kadar eğlene-ceğini düşün!"

"Çok haklısın!" dedi Leydi Jersey ve masaya yeniden bir göz gezdirdi. "Güzel kız, kesinlikle pek çok kişinin sinirlerini boza-cak! Ablası da fena sayılmaz ama... Kızların zenginliği nereden geliyor, Alverstoke?"

"Saygınlıklarından."

Kadın yüzünü buruşturdu. "Ah, ne yazık! Her neyse, kimse bunun farkında olmayacak nasılsa. Böylesine güzel bir yüzü olan ufaklığın, seçkin bir evlilik yapacağından kuşum yok zaten. Ne-ler olacak hep birlikte görelim!"

Leydi Jersey'nin tahminlerinden bir kısmı, kısa süre için-
de gerçeğe dönüştü. Genç Bayan Charis Merriville, gece boyunca pek çok kişinin öfkelenmesine neden oldu. Alverstoke ve kız kardeşi Louisa son misafirlerini karşılayana dek Charis defalarca dansa davet edilmişti. Yüksek sınıflardan seçkin delikanlılar geç geldikleri için bu güzel kızın belini kavrayarak vals yapabilme ya da yerel dansları sergileyebilme lütfuna mazhar olamadılar. Charis, kimseyle birden fazla dans etmedi ama akşam yemeğinde Endymion'un kendisine eşlik etmesine müsaade etti ve Endymion aralarında sağlam bir ilişki kurulacağına dair kızı temin etmeye çabalıyordu. Endymion, Charis'in yüzünde ki kuşku dolu bakışları görünce; "Ablana da bize katılması için davette bulunayım mı? İşte bak orada, kuzenim Greg'le birlikte! Böyle olması hoşuna gider değil mi?" dedi.

"Ah evet! Çok rahatlamış olurum! Ayrıca senin kardeşin de bize katılsın, lütfen!"

Endymion bu teklifin üzerinde pek durmadı. Çünkü Chloe geç geldiği için Charis'le dans etme imkanını kaçıran genç Lord Wrenthorpe ile konuşuyordu. Endymion'un birlikte görev yaptığı subaylardan biri olan Wrenthorpe bayanlar arasında gözde bir becardı. Neşeli olduğu kadar küstah biri sayılırdı. Ve ne olursa olsun arkadaşlarının ilgi duyduğu kızlarla yakınlık kurmaya ve çapkınlığa karşı olduğunu pek çok kereler açıkça dile getirdiği için Endymion onu da yemek grubuna dahil etmekte bir sakınca görmüyordu.

Endymion, Charis'e dönerek; "Ah, tabii! Ama Wrenthorpe'la konuşuyor. Anlarsın ya!" dedi.

"Peki, bize katılmak istemezler mi?" diye sordu Charis ma-

sumca. "Annen Wrenthorpe'la beni tanıştırdı. Onunla vakit geçiremeyeceğimi söylediğimde beni anlayışla karşıladı. Çok neşeli biri. Annen ikinizin arkadaş olduğunu söyledi. Arkadaş değil misiniz yoksa?"

"Ah, evet! Tabii ki! En iyi arkadaşlarımdandır!" dedi Endymion. "Sadece senin aile partilerinden hoşlanmayacağını düşünmüştüm. Yani zaten aile partisi içindeyiz ama parti içinde parti olsun istemezsin sandım."

Fakat olaylar kısa sürede kontrolden çıktı. En iyi arkadaşı, Chloe'yi koluna takıp yanlarına katıldı. Yeni kuzeni Charis'e hayranlıkla bakan Chloe de birlikte vakit geçirmekten memnundu. İçten içe Charis'le güzel bir arkadaş çevresi oluşturmak istiyordu. Endymion'un aile partilerine karşı tutumu hiçbir işe yaramadı. Konuya ilgisiz kalmayı tercih eden arkadaş Wrenthorpe, neşeyle aralarına yabancı katılması halinde ortada aile partisi filan kalmayacağını söyledi. Bu nedenle Endymion'un Frederica ve kuzeni Gregory'i bulmaktan başka çaresi kalmamıştı. Hain arkadaşıyla birlikte bu ikiliyi aramaya koyuldu. Bu esnada Wrenthorpe onu telaşlandırıyor ve "Hadi dostum! Çabuk ol, yoksa güzelim ıstakozlara yetişemeyeceğiz," diyordu.

Leydi Buxted, balonun kısa sürede tertip edilmesi ve sezon-
dan önce düzenlenmesi nedeniyle sönük geçeceğinden ve yeterince katılım olmayacağından endişeleniyordu. Fakat balo salonunda, yemek için kurulan masaların etrafında toplanan insanları görünce bu toplantının diğerlerinden farklı ve son derece görkemli olduğuna kanaat getirdi. Bu durumdan hem gurur duyuyor hem de güceniyordu. Çünkü şu anda kendisine karşı nefret beslediği erkek kardeşi parmağım sıklatmış ve bütün cemiyet onun evine akın etmişti. Her şey tıpkı Alverstoke'un dediği gibi olmuştu. Aslında kendisinin de istediği buydu ama öfkelenmeden edemiyordu. Kardeşini azarlamak için durmadan neden arıyor ve bu konuda kararlı görünüyordu. Jane'e cemiyete takdim edilme imkanı sunmuştu ama asıl amacı bu değildi. Amacı Merriville kızlarını cemiyete sokmaktı ve bunu başarmıştı. Neredeyse bir düzine hanımefendi, himayesine aldıkları bu genç kızları kendi

partilerine de getirmesi için Leydi Buxted'a ricada bulunmuştu. Kendi himayesindeki kızlar! Hepsinin ötesinde, Sally Jersey bu kızlara Almacklar'ın partisine gidebilmeleri için davetiye temin edecekti. Hem de onları toplantı salonlarına kendisiyle birlikte götürüleceğine dair yemin ettirdi! Bu kadar da cüretkardı işte! "Ve senin kızın Jane... Jane'di değil mi? Tabii ya!" dedi Leydi Jersey lütfedercesine. "Ona da davetiye gönderirim. Gönderemezsem bana hatırlatmayı unutma Louisa! Ne kadar unutkan olduğumu bilirsin." Leydi Buxted, kadının saçlarını yolmamak için kendini zor tutuyordu.

Leydi Buxted küstah Leydi Jersey'nin zavallı bir öğrenci olduğu Sally Fane günlerini hatırladı. O zamanlar ona ağzının payını vermek ne kadar da kolaydı! O günleri düşündükçe kardeşinin Fransız aşçısının hazırladığı leziz ikramlar ağzında zehir tadı bıraktı. Şu anda Sally'e ağzının payını vermek için can atıyordu ama ne kadar öfkeli olursa olsun, son derece büyük bir fırsatı tepmeye hiç niyeti yoktu. Kızını seçkin çevrelere sokmak isteyen hiçbir anne, Londra'nın en seçkin kulübünde kraliçe olarak anılan Leydi Jersey'e saygısızlık etmeye cüret edemezdi. Aksi takdirde evlilik pazarına giriş hakları ellerinden alınırdı. Bu yüzden iştahı kaçan Leydi Buxted gülümseyerek Sally'nin teklifini kabul etti. Kendi yüzündeki gülümseme ne kadar içtense, Sally'nin ona cevaben dudaklarına kondurduğu gülümseme de bir o kadar içtendi.

O akşam Leydi Buxted'ın sinirlerini az da olsa yatıştıran tek şey, Alverstoke'un Merriville kızlarıyla vakit geçirmemesi oldu. Leydi Buxted dahil herkes markinin ne yapacağını merak ediyordu ve onu izliyordu. Fakat marki yalnızca üst sınıftan insanlarla dans etmişti. Bu durum kimini hayal kırıklığına uğrattırken, kimini de memnun bıraktı. Frederica'yla bir süre sohbet etti ama bundan bir anlam çıkarmak mümkün değildi. Çünkü marki, tembel kişiliğine rağmen o akşam bütün konuklarıyla sohbet etmişti.

"Memnun musun, Frederica?" diye sordu marki.

Frederica heyecanla yanıt verdi. "Sana nasıl teşekkür edeceğim-

mi bilemiyorum! Fazlasıyla memnunum," dedi. Yüzünde gülümseme belirdi. "Bu benim zafer gecem, ne dersin? Charis'i bir kez görmeleri, onu takdir etmeleri için yeterliydi. Bunu biliyordum." Marki yanıt vermeyince, "Böyle düşünen bir tek ben değilim, değil mi? Müthiş bir giriş yaptı, yanılıyor muyum?"

"Kesinlikle," dedi marki. "Peki, sen Charis'den başka kimse için endişelenmez misin?"

"Tabii ki endişelenirim," dedi. Frederica şaşkınlıkla, "Ben bütün kardeşlerim için endişelenirim ama şu anda onun için diğerlerinden daha çok endişe ediyorum."

Marki kızı merakla baktı. "Peki, kendin için hiç endişelenmez misin, Frederica?" diye sordu.

"Kendim için mi?" dedi Frederica kaşlarını çatarak. "Eğer kendim için endişelenmem gereken bir durum olursa, tabii endişelenirim. Ama bu..."

"Kendini düşünmez misin demeliydim," dedi marki. "Bu geceyi zafer gecesi olarak görmenin tek nedeni Charis'in cemiyete güzel bir giriş yapması. Fakat bana kalırsa sen de en az Charis kadar çok dansa kaldırıldın."

Frederica güldü. "Evet. Ne kadar şaşırtıcı değil mi? Gerçekten etkilendim. Eminim beni dansa kaldıranlar, bana karşı nazik olurlarsa onları kardeşimle tanıştıtırım diye düşünmüşlerdir."

"Sen çok tuhaf birisin," dedi marki.

Sonra Buxted gelip Frederica'yı kağıt oyununa davet edince gülümseyerek yanından ayrıldı.

Frederica lordun son sözleri karşısında şaşırmıştı ama bu konu üzerinde fazla durmadı. Kendisini ikinci kez dansa kaldıran centilmenlerin bunu sırf kardeşiyle yakınlık kurmak için mi yaptıklarını merak ediyordu. Ama Charis'in etkisi altında olan bu adamların onu daha güzel bulmalarına ihtimal vermiyordu.

Bu centilmenlerden biri olan Bay Moreton bir kaşını kaldırarak sorgulayan bakışlarla Alverstoke'un yanına gitti ve onun nasıl bir oyun çevirdiğini sordu.

"Oyun filan çevirmiyorum," dedi Alverstoke.

Bay Moreton derin bir iç çekti. "Sevgili dostum, sen... Yok,

hayır, benim arkamdan iş çeviriyor olamazsın! Merriville kardeşlere sponsor olman konusunda yapılan açıklamaların hiçbirine inanmadım. Bir yandan Merriville'e borçlu olduğunu söylüyorsun ama öte yandan Charis'in güzelliğine kapılan kurbanlardan biri oluyorsun. Bu kadarı biraz tuhaf değil mi, Ver?"

"Neden olmasın?" dedi lord. "Bugüne kadar güzelliklerine kurban olduğum onca kadını düşün, Darcy!"

"Emin ol düşünüyorum. Yalnızca ben değil, herkes düşünüyor. Ama hiç bunun kadar mükemmeliğini gördün mü?" dedi Bay Moreton.

"Hayır, böylesine nadiren rastlanır," dedi Bay Moreton. "Mesele şu ki böyle şeker kızlar benim zevkime hitap etmez. Senin-kine de tabii sevgili dostum. Ablası benim için çok daha makbul. Ama o da pek niyetli görünmüyor. Halbuki alışılmışın dışında bir tarzı var. Bu da sana pek uygun düşmez. O halde bu kızları neden koruma altına aldın?"

"Merriville onları bana emanet etti. Ne yapmamı isterdin?"

"Seni buna mecbur mu bıraktı? Hiç sanmıyorum Ver!" dedi Bay Moreton. "Bugüne kadar sayısız saçmalık duydum ama... Sen o adamla selamlaşmazdın bile!"

"Belki de," dedi marki, "tutkulu bir dürtüye teslim olmuşumdur."

"Tutkulu bir neye?" dedi yakın arkadaşı şaşkınlıkla.

"Ah, benim başıma gelmeyeceğini mi düşünmüştün?" dedi marki hicivli bir üslupla. "Beni yanlış tanımışsın! Çok sık olmasa da ben de bu tür duygular hissedebilirim."

"Hayır, seni yanlış tanımıyorum," dedi Bay Moreton zalimce. "Arkadaşların için yapmayacağın şey yoktur. Yüce Tanrım, bilmez miyim? Zavallı Ashbury'i o bataktan senin kurtardığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Neye inanmak istiyorsan, ona inan," dedi marki biraz tersleyerek. "Ama ben değildim! Ayrıca Darcy, canım sıkılmaya başladı. Gerçeği bilmek istiyorsan söyleyeyim. Merriville kızlarının cemiyete girmelerine yardım ediyorum; çünkü Louisa'yı kızdırmak istiyorum!"

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi Bay Moreton. "Fakat

yine de bu gerekçe, küçük bir çocuğu dökümhaneye götürmeni açıklamıyor."

Bu cevap Alverstoke'u şaşırtmış ve kahkahalarla gülmesine neden olmuştu. "Felix! Onu bir tanışan Darcy, neden dökümhaneye götürdüğümü anlarsın!"

Frederica'ya yakınlık gösteren centilmenlerden biri de Lord Buxted oldu. Bu durum annesinde karmaşık duygulara neden oldu. Leydi Buxted oğlunun (ahmak kuzeni gibi) Charis'in güzelliğine kapılmamış olmasından dolayı memnundu. Fakat yemek boyunca Frederica'ya karşı sergilediği yakın tavırlar canını sıkıyordu. Onunla bir saat sohbet edip, iki kez dans etmek yetmezmiş gibi danslar arasında da kendisini kızın yanına atıyordu. Eğer Lord Buxted, Frederica için mantıklı ve hoş sohbet bir hanımefendi yorumunda bulunmasaydı; Leydi Buxted kolaylıkla paniğe kapılabilirdi. Ayrıca genç Buxted, Frederica'nın hiç de fena görünmediğini söylediği anda Leydi Buxted endişelerini rafa kaldırdı. Çünkü oğlunun kızı hayranlık derecesi orta düzeyde sayılırdı.

Eğer oğlunun ertesi gün Yukarı Wimpole Caddesi'ne gidip kızları ziyaret ettiğini ve neşeli bir tavırla balodan sonra aldıkları güzel öğütler hakkında neler düşündüklerini sormaya gittiğini öğrense bu kadar rahat olamazdı. Kızların tek ziyaretçisi Lord Buxted değildi. Çok sayıda beyefendi çeşitli bahanelerle Merriville kardeşleri ziyaret etmişti. Hatta Endymion Dauntry'nin ziyaret için hiçbir bahanesi yoktu ama Merriville'lerle olan ilişkilerini öne sürerek bir adım öne geçmeye çalışıyordu. Babacan denebilecek kadar nazik ve korumacı bir tavır takınarak kızların evinde karşılaştığı üç centilmene adeta meydan okudu. Charis'i değil Frederica'yı ziyarete geldiğini söyleyerek de olası dedikoduları önlemek istedi.

Alverstoke balosunu takip eden hafta boyunca Merriville kızları sayısız misafir ağırladı. Bayan Winsham, Almacklar'ın daveti-yelerini getiren Leydi Jersey'nin ziyareti karşısında hem şaşkınlık hem de onur duydu. Leydi Jersey ise merakını giderebilmek ve Alverstoke'la iyi geçinebilmek için gelmişti. Louisa'yı kızdırmak da işin en güzel yanıydı. Buddle rehberliğinde üst kata çıkarken,

kararından pişmanlık duymaya başladı. Kaprisli bir kadındı ve yüksek standartları vardı. Zavallı fakir insanlara tahammül edemezdi. Evin eski püskü ama zevkli döşenmiş olduğunu düşündü. Sonra da Fred Merriville'in soylu biriyle evlenmediğini hatırladı. Geri dönmek için çok geçti. Kendi kendine salona girdiğinde Bayan Winsham'la arasına belirli bir mesafe koyma karan aldı. Fakat ziyaretinin daha ikinci dakikasında bütün o kendini beğenmiş ve tepeden bakan tavırlanm bir kenara bırakmıştı.

Bayan Winsham'm elbisesi eski moda olabilirdi ama kendisi çok ilginç bir kişiliğe sahipti. Cemiyetin kraliçesi olarak bilinen Leydi Jersey'nin ziyaretine, Leydi Buxted'dan daha çok değer vermişti. Leydi Jersey kolayca soğuk bir kadın imajı bırakabilirdi ama Bayan Winsham'ın möbleli Londra evleri, evlilik, züppe insanlar ve erkeklerin kendilerine karşı duydukları o boş özgüven hakkında söylediklerini işittikçe kahkahalarla gülmeye başladı. Oradan ayrıldığında bütün arkadaşlarına Bayan Winsham'ın espri anlayışı gelişmiş, son derece neşeli bir kadın olduğunu anlattı ve gereksiz detayların hiçbirine değinmedi.

Leydi Jersey, herkes tarafından sevilen bir insan değildi. Duruşu ve tavırları, insanların onu yanlış değerlendirmesine neden oluyordu. Bayan Burrell ve Kontes Lieven gibi kibirli kadınlara karşı bilerek kaba ve küstah tavırlar sergilerdi. Yine de o nereye giderse, kalabalıklar onu takip ederdi. Bayan Winsham da bu nedenden ötürü pek çok misafir ağırladı. Bu durum karşısında, düşünülenin aksine, pek de memnun kalmamıştı. (Güçlü itirazlarına rağmen) yeğenleriyle birlikte Almacklar'ın balosuna gittiğinde; kendisinin de aranan bir sima olduğunu fark etti. Neşeli sözleri, pek çokları tarafından takdir topladı ve kendini övgü üzerine övgü alırken buldu. Kendisine yöneltilen sayısız daveti, nendense aniden bastıran romatizma ve siyatik ağrıları yüzünden geri çevirmek zorunda kaldı. Bu yüzden de yeğenlerinin şaperonları olarak Leydi Buxted ya da Bayan Dauntry'i gösterdi.

Bu iki hanımefendiden hangisinin şaperon olmaya daha az istekli olduğuna karar vermek oldukça zordu. Fakat ikisi de bu görevi üstlenmek zorundaydı. En azından dışarıdan bakanlar on-

ların bu işi isteyerek yaptığını düşünmeliydi. Leydi Buxted kardeşinin huyunu biliyordu ve aksi bir hareketinde Jane'in davetler için yaptığı harcamaları ödemeyi reddedeceğini biliyordu. Oysa Jane, cemiyet toplantılarında şık bir görüntü sergilemek için elbiseler, şallar, şapkalar, eldivenler ve daha çok sayıda aksesuar alışverişi yapıyordu. Kızının giysileri için ödenen Ginelerin keşilmesi konusunda hiçbir kaygısı olmayan Bayan Dauntry yine de Alverstoke'la iyi geçinmesi gerektiğini biliyordu. Aksi halde evin ekonomisi büyük bir tehlikeye girebilirdi. Üstelik Leydi Buxted'a kıyasla onun durumu daha zordu. Çünkü Carlston, Charis'in güzelliğine kapılmamış; aksine Frederica ile yakınlık kurmayı tercih etmişti. Oysa Endymion Charis'in zarafeti karşısında büyülenmiş ve kıza körkütük aşık olmuştu. Charis'e fazlasıyla ilgi gösteriyor, gözlerini ondan alamıyor; adeta onun gölgesinde nefes alabiliyordu.

Bayan Dauntry yalnızca oğlunun bu kıza olan ilgisinin geldiği gibi gitmesi için dua ediyordu ama dualarının ne derece etki edeceğinden emin değildi. Bu da yetmezmiş gibi Chloe de Charis'le sıcak bir dostluk kurmuş; Endymion'un her fırsatta Yurkarı Wimpole Caddesi'ne gitmesi için eşsiz bir fırsat doğurmuştu. Her zaman nazik ama ilgisiz bir ağabey olan Endymion, bir gecede örnek bir insan olmuş; askeri görevinden arta kalan zamanlarda kendini kardeşine adamıştı. Kardeşini partilerde yalnız bırakmıyor, hatta önceden soyluların sıkıcı olduğunu söyleyerek uzak durduğu Almacklar'a bile gitmişti. Chloe ile birlikte parklara yürüyüşe gitmeye ve Charis'i ziyaret ederken onun yanından ayrılmamaya başlamıştı.

Chloe ve kardeşi Diana, Endymion'a hep hayranlık duymuştu ve onu gözlerinde erişilmez bir yere koymuşlardı. O da kardeşlerine arada bir güzellik yapar ve Astley Kraliyet Tiyatrosu'na ya da Sader's Wells'de sahnelenen pandomime götürürdü. Chloe bir gün gelip de ağabeyinin kendisini ona adayacağını düşünmemişti. Artık okullu küçük bir kız değil, cemiyete takdim edilmiş genç bir hanımefendiydi. Bu yüzden erkek kardeşinin tavırları çok hoşuna gidiyordu. Hatta annesine Endymion gibi yakışıklı

ve iyi huylu bir kardeşi olduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylemişti. "Kardeşim partilerde bize eşlik ettiğinde, kendimi müthiş hissediyorum anne. Diana ya da Bayan Nunny değil de onunla yürüyüşe çıkmak ne büyük bir keyif bilemezsin! Eminim bugüne kadar kimsenin böylesine mükemmel bir erkek kardeşi olmamıştır!"

Bayan Dauntry bir süre kendisiyle mücadele ettikten sonra çocuklarına duyduğu düşkünlüğe yenik düşerek; "Çok haklısın tatlım!" dedi. Daha sonra kuzeni Harriet'le konuşurken Endymion'un aşkını anlatmış ve zavallı Chloe'nin içine düştüğü yanılgıdan dolayı ne kadar üzgün olduğunu dile getirmişti. "Onunla partilere gitmesinin tek nedeni o pejmürde Charis Merriville'lerin peşinde dolaşmak! Ah, sevgili Harriet, o kız oğlumu resmen büyüledi. Evet... Chloe'yi de büyüledi. Ah ne kadar kurnaz bir yaratık!" Bu ve benzeri daha nice benzetmeyi işiten Bayan Plumley kendini tutamayıp güldü ve Bayan Dauntry'nin sözlerine zıt ifadeler dile getirdi. Aslında bu sözleri kuzeninin üzerinde bir hayli etkili olmuştu. Bayan Plumley, Endymion'un büyülenmediğini ve daha önce de pek çok kereler aşık olduğunu söyledi. Charis'in kurnaz bir kız olmadığını düşünüyordu ama içten içe Lord Wrenthorpe ya da Sir Digby Meeth'e ilgi duyduğundan şüphelendiğini anlatıyordu.

Kusursuz bir ağabey olan Endymion'un balolara gitmesinin tek sebebinin Chloe'ye eşlik etmek olduğunu düşündüğünü ve bu durumun Chloe için ne kadar faydalı olduğunu dile getirdi. Bu sayede sevgili Lucretia, sağlık sıkıntıları ile boğuşurken Chloe'yi gönül rahatlığıyla ağabeyine emanet edebilecekti.

Bu sözler Bayan Dauntry'nin endişelerini sonlandırmasa da yatıştırırmıştı. Bayan Plumley, onun Merriville'lere karşı nazik davranışlarını Leydi Buxted'ın davranışlarıyla kıyasladığında ise gözyaşlarını sildi ve öfkeyle söze girdi. "Harriet! Buna inanabiliyor musun? O korkunç kadın, kızlara zavallı fakir kızlar diye hitap ediyor ve herkese hiçbir mal varlıkları olmadığını duyuruyor! Bütün o korumacı tavrının altında yatan yapmacıklığım farkındayım ben. Carlton'ın o kızlara kapılmasından korkuyor! Kendi

adıma konuşmam gerekirse, ben o Canterbury hilelerinden nefret ederim. Umarım bu hilelere kapılmayacak kadar inançlı bir insanımdır!"

Bayan Plumley bu konuda hiçbir şüphesi olmadığını söyledi. Çünkü Bayan Dauntry düşündüğü kadar sempatik bir kadın olmasa da Canterbury hilelerine başvuracak kadar da budala değildi.

Bayan Dauntry sürekli olarak diğer bekar erkeklerle Charis'i bir araya getirmenin yollarını arıyordu. Bunun için hiç beklenmedik tesadüfler yaratıyor ve zenginliği ile kızı etkisi altına almak isteyecek taliplere öncelik veriyordu. Charis'in unvan ve mevki peşinde olduğuna emindi ve Lord Wrenthorpe'un yanı sıra kendine damat olarak kabul etmek istemeyeceği pek çok soylu erkeği Charis'le baş göz etmeye çabalıyordu. Esasında Bayan Dauntry, Chloe için bir eş arayışı içinde değildi. Çünkü Chloe okulunu henüz tamamlamıştı ve ciddi bir birliktelik kuramayacak kadar gençti. Fakat Louisa Buxted'in ondan bir adım öne geçmesini engellemek için kızını onun kızıyla birlikte cemiyete takdim etti. Bayan Dauntry, Charis'in sıradan bir kız olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden bütün dikkatini Charis ve Endymion'u birbirinden ayırmak üzere yoğunlaştırmış; Chloe ve Bay Trevor arasında gelişen yakınlaşmayı gözden kaçırmıştı. Alverstoke'la olan yakınlıkları, onun himayesinde cemiyete takdim edilmenin getirdiği şöhret, Leydi Jersey ve Leydi Sefton'un korumacı tavırları ve iyi yetiştirilmiş olmaları Merriville kızlarının pek çok davetiye almasını sağladı. Sadece Leydi Buxted'in Merriville'lerin malvarlığı hakkında yaptığı aşağılayıcı yorumlara inanan ve kızlarının güzelliği ile Charis'in güzelliğini kıyasladıkları için kıskançlık duyan aileler onları toplantılarına çağırmamışlardı.

Herkes Charis'in tatlı ve alçakgönüllü bir kız olduğunu düşünüyordu ama kendi kızı neredeyse hiç ilgi görmeyen Leydi Buxted bu imajı bozmak için elinden geleni yapıyordu. Bayan Dauntry de oğluyla Charis arasında olanları hiç konuşmadığına göre bu haber de asılsızdı. Kızlar şehrin pek gözde olmayan bir semtinde sıradan bir ev kiralamışlardı ve bu yeri seçmelerinin tek

nedeni başlarındaki tuhaf teyzeleri Bayan Winsham'dı. Bunun dışında pek bir fakirlik belirtisi göstermiyorlardı. Kıyafetleri her zaman çok şıktı. Kusursuz bir kahyaları vardı ve evlerinde çalışan hizmetliler de saygıdeğer insanlardı. Ayrıca (Bayan Dauntry'e göre) erkek kardeşlerinin Herefordshire'da görkemli denilebilecek mülkleri vardı. Bu söylentiler yıllarca serserilik peşinde koşan ve ailesinin saçlarına aklar düşüren Fred Merriville'in ölmeden önce beklenmedik bir şekilde Merriville topraklarının sahibi olduğunu hatırlattı. Fred'in ne babası ne de ağabeyi Londra'da fazla tanınıyordu. Bu yüzden kimse mülklerinin ne kadar büyük olduğunu bilmiyordu. Bu konuda bilgi toplamaya çalışan Bayan Dauntry ise etrafta Merriville'in oğlunun zengin bir genç adam olduğunu ve kız kardeşlerine de kusursuz birer çeyiz bırakacağını söylüyordu.

Federica kısa sürede cemiyetin, babalanmn mirasını abartmaya başladığını fark etti. Kulağına gelen birkaç dedikodu da kendisinin ve Charis'in mirasın asıl vârisi olmadıkları halde büyük ve geniş arazileri olduğu söyleniyordu. Federica'nın görür görmez olumsuz duygular beslediği Bayan Parracombe bile mülklerinin Graynard'ın neresinde olduğunu sordu. Sonra da duyduğuna göre oradaki evlerinin son derece güzel olduğunu ekledi. Federica bir an için bu dedikoduların kaynağının Alverstoke olduğunu düşündü. Leydi Buxted'a çok şey borçlu olmasına rağmen onun da dedikoduya düşkün olduğunun farkındaydı. Hatta Bayan Parracombe'nin Alverstoke'un eski aşıklarından olduğunu da ondan öğrenmişti. Gerçi kadın sonradan Jane'e kızıp bunun doğru olmadığını söylese de Federica bu dedikodunun gerçeklik payının yüksek olduğunu biliyordu. Lordun yaşam tarzı Federica'yı ilgilendirmiyordu ama yine de bu tür söylentiler onu kızdırıyordu. Bu yüzden dedikoduları çıkaranın marki olup olmadığını öğrenmeye karar verdi.

İşin aslını öğrenmek için bir türlü uygun ortam yakalayamıyordu. Markiyle karşılaştığı ortamlar, sormak istediklerini nazıkçe dile getirmesini engelliyordu. Lord, atlarını Richmond'a götürürken Jessamy'i de yanına alacağına söz vermişti ve bu sözünü de unutmamıştı. Belki de baş seyisi Curry, bu sözünü ona hatırlatmıştı. Çünkü Curry, Jessamy'den çok hoşlanmıştı ve bir sabah Yukarı Wimpole Caddesi'ne gelerek çocuğu aldı. Jessamy o kadar sevinmişti ki heyecandan yerinde duramıyordu. Yine de ders çalışmasını aksattığı için gitmemeyi düşünüyordu. Bunun üzerine Federica, derslerini

daha sonra telafi edebileceğini söyledi ve çocuğun neşesi yerine geldi. Hemen hazırlanmaya başladı ve markinin davetini ileten Owen'e markiye gidip kendisinin hemen onlara katılacağını söylemesini istedi.

Fakat bu mesajı ileten Frederica oldu. Bu esnada da kendisine bir dakika ayırıp ayıramayacağını sordu.

Marki merakla kıza baktı ve miskin duruşuna rağmen bir hayli etkileyici bakan gözleriyle kızı süzerek; "Tabii," dedi. "Önemli bir şey mi?" Frederica bir an tereddüt etti. "Bence önemli ama size öyle gelmeyebilir."

"Beni meraklandırдың Frederica. Sesinde bir tiham belirtisi mi seziyorum?"

Frederica bu soruyu yanıtlamadı. Çünkü tam o anda Jessamy geldi. Merdivenlerden koşarak indiği için nefes nefese kalmıştı. Lordu beklettiği için özür diledi. Ablasıyla vedalaşarak arabaya bindi. O kadar mutlu ve heyecanlı görünüyordu ki. Frederica, Alverstoke çocuğa bu imkanı sunduğu için kendisine minnettar olduğunu söyledi.

Birkaç saat sonra geri döndüklerinde Jessamy halinde fazlasıyla memnundu. Alverstoke'u salona buyur etti ve ablasına seslendi. "Frederica? Ah, işte buradasın! Buyurun, lordum! Ah, Frederica o kadar güzel vakit geçirdim ki! Londra'ya geldiğimizden beri hiç bu kadar eğlenmemiştim! Richmond Park'a gittik. Kuzen Alverstoke'un biletleri vardı ve girince de dizginleri tutmama müsaade etti. Efendim, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Köşeleri nasıl döneceğimi öğretmeniz ve atları yönlendirme stilinde yaptığınız bilgilendirmeler ve ..."

"Sevgili çocuğum, bana yeterince teşekkür ettin. Hatta fazlasıyla ettin!" dedi Alverstoke neşeyle. "Biraz daha devam edersen, sıkılmaya başlayacağım!"

Jessamy önce güldü, sonra da yanakları kızardı. Utanarak, "Haklısınız efendim! Benim gibi bir acemiye eğitmek ne kadar sıkıcı olmalı! Atlara binmeme izin vermeniz büyük bir incelik. Sanki doğuştan bir soylu gibi hissettim."

"Aksini düşünseydim," dedi Alverstoke; "müsaade etmezdim.

Tam bir jokey sayılmazsın ama oldukça hafif ellerin var. Gözlerin keskin ve hayvanları nasıl yönlendireceğini biliyorsun."

Marki gibi mükemmel birinden bu sözleri duymak, Jessamy'i şaşkınlığa uğratmıştı. Lorda bir kez daha teşekkür etti ve kitaplarının başına döndü. Kitapları açsa da onları okuyamayacak kadar dalgın ve heyecanlıydı.

"Ben de teşekkür etmek istiyorum," dedi Frederica gülümseyerek. "Ama cesaret edemiyorum. Bu kadarı bile canınızı sıkma-ya yetmiştir, yanılıyor muyum?"

"Hiç sıkılmadım. Benim için de yeni bir tecrübe oldu! Daha önce yeteneklerimi bir başkasına aktarmaya çalışmamıştım. Ve fark ettim ki ya ben kusursuz bir öğretmenim ya da oldukça zeki bir öğrencim var. Fakat buraya binicilik hakkında konuşmaya gelmedim. Seni kızdıracak ne yaptım, Frederica?"

"Bilmiyorum. Kızgınım ama sebebinin sen olduğundan emin değilim," dedi dürüstçe. "Sorun şu ki insanlar bizim kusursuz bir servete sahip olduğumuzu düşünüyor. Kuzen, hakkımızdaki bu dedikoduları sen mi çıkarttın?"

"Kesinlikle hayır," dedi marki. Kaşlarını havaya kaldırdı ve "Neden yapayım ki?" diye sordu.

"Bize yardım etmek için yapmış olabilirsin."

"Yardım etmenin başka pek çok yolunu bulabilirim."

"Haklısın! Bu çok kaba bir iddia! Züppelerden nefret ediyorum! Kendimi Charis'e mükemmel bir evlilik temin edebilmek adına etrafımdakileri kandınyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bu dedikodular mükemmel evliliği getirirmiş gibi!"

Marki gülümsedi. "Oho! İşe yarayacaklarını bilsen, razı olacak mısın yani?"

Frederica'nın gözleri güldü ama başını iki yana salladı. "Hayır, bu çok alçak bir davranış olur! Sence de öyle değil mi?"

"Bende de öyle ama görünüşe göre sen benim böylesi bir alçaklığı hayata geçireceğimden şüpheleniyorsun."

"Evet ama iyi niyetle yaptığını düşünmüştüm."

"Bu daha kötü ya! Benim bu kadar basit bir adam olduğumu düşünmüşsün!"

Frederica güldü. "Hayır, kesinlikle. Özür dilerim. Dedikoduları sen çıkarmadığına göre kim yapmış olabilir? Ve... Ve neden yapmış olabilir? Sana söz veriyorum ki insanların bizim zengin olduğumuzu düşünmeleri için böyle bir yola başvurmam. Eminim Charis de yapmamıştır. Hatta Bayan Parracombe, Graynard hakkında konuşup orayı görmeyi çok istediğini söylediğinde; oradan dükalağa ait bir yermiş gibi bahsetti. Ben de öyle olmadığını açıklamaya çalıştım."

"Şimdi neden şüpheliler arasına girdiğimi anladım!" dedi marki mırıldanarak.

Bu cevabı Frederica için o kadar beklenmedik bir tepkiydi ki kendini tutamayıp bir hayret ünlemi çıkararak nefesini tuttu.

Marki üzgün bir sesle, "İnsanların masum bayanlar hakkında böyle dedikodular çıkaracak kadar namussuz olmalarına şaşırıyorum," dedi.

Frederica biraz heyecanlı bir üslupla, "Ben de senin bana böyle ahlaksız şeyler söylemene şaşırıyorum kuzen! Çok kötüsün!" dedi.

Marki derin bir iç çekti. "Evet biliyorum! Düşüncesi bile uykusuz geceler geçirmeme neden oluyor!"

"Biraz fazla ileri gittiniz, lordum," dedi Frederica kendine hakim olamadan. Sonra da kaşlarını çatarak, "Harry duysa, o da böyle derdi!" diye ekledi.

"Hiç şüphesiz! Fakat sizin gibi iyi yetişmiş hanımefendilerin ağzından böyle riyakar sözler işitmek de nadir rastlanır bir durum."

Frederica tam yaptığı kabalıktan ötürü özür dileyecekti ki markinin gözlerindeki muzur ifadeyi fark etti. "Seni iğrenç yarattık! Ciddi olduğunu sandım!"

Marki kahkahalarla güldü. "Pekala, ciddi olalım! Zengin olduğunuza dair dedikoduları kimin çıkarttığını bilmek istiyorsun."

"Evet ve bu konuda ne yapabileceğimi de bilmek istiyorum."

"Bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Ama dedikoduları çıkarıcıları hakkında senden çok şey biliyorum ve senin bu konuda neden bu kadar rahatsızlık duyduğunu anlamıyorum. Eğer ciddi

ciddi konuşuyorsak şunu da belirtmeliyim ki Ollerton'un kardeşine yaklaşmasını engellersen iyi olur."

Frederica hemen markiye baktı. "Neden?"

"Çünkü masum güzelim, o adam bizlerin tabiriyle tam bir şıpsavidir."

Frederica başını salladı. "Bunu söylemene sevindim. Ben de böyle düşünmüştüm. Gerçi nazik ve iyi huylu biri ama zaman zaman sının aşan hareketleri oluyor. Ondan daha soylu insanlar da geliyor ama kimse onun kadar ileri gitmeye cesaret etmiyor!"

"İşte bak!" dedi marki hak verircesine. "Onu sizinle kim tanıştırdı?"

"Leydi Jersey'nin partisinden Bayan Dauntry tanıştırdı. Ben de bu yüzden kendimce adamı değerlendirdiğimi düşündüm durum."

"Bayan Dauntry, öyle mi?" dedi marki. "Çok güzel!" Markinin gözlerinde muzip bir bakış vardı ama Frederica bu bakışın altında başka anlamlar aramak istemedi. Marki enfiye kutusunu açıp parmağına bir parça koku sürdükten sonra gülmeye başladı. Kızın meraklı bakışlarıyla karşılaşınca; "Sizi himayeme almamın beni bu kadar eğlendireceğini kim bilebilirdi ki?" dedi.

"Sen tabii ki!" dedi Frederica çekinmeden. "Başlarda anlamamıştım ama şimdi eminim ki bizi himayene almanın tek sebebi Leydi Buxted'ı kızdırmak istemen!"

"Peki, bu yüzden beni suçlayabilir misn?"

Frederica kendini tutamayıp güldü. "Aslında suçlamam gerekir ama nedense elimden gelmiyor. Ama sen de bu kadar eğleneceğini gayet iyi biliyordun!"

"Evet, öyle de oldu zaten! Yalnız Merriville servetiyle bu kadar yakından ilgileneneğimi tahmin etmemiştim," dedi. Frederica cevap verecekken yeniden söze girdi. "Dün kız kardeşine eşlik eden o budala kimdi? Çizgili yeleğiyle tam bir züppe karşıtı görüntü sergileyen delikanlıyı diyorum."

"Bay Nutley!" dedi Frederica umutsuzca.

"Bay Nutley de kimin nesi?"

"Komşumuz! Çok değerli bir genç adam ama hiç uygun olmadığı halde Charis için deli oluyor! Resmen acı çekiyor. Sürekli çiçek göndermekle kalmıyor; kapıda pusu kurup Charis'in Owen'la birlikte evden ayrılmasını gözlüyor. Böylece o da dışarı çıkıp onlara eşlik ediyor!" dedi Frederica öfkeyle.

"Yüce Tanrım! Peki, Charis ondan hoşlanıyor mu?"

"Hayır, tabii ki! Fakat çocuğu geri çeviremiyor. Eğer çocuğu oyalamanın kötü bir şey olduğunu açıklayarak onu bu konuda ikna edebileceğini düşünüyorsan kuzen, Charis'i hiç tanımamışsındır demektir! Çok hassas bir kızdır ve biraz da..."

"Biraz da budala!" dedi marki.

"Evet, sanırım öyle," dedi Frederica iç çekerek. "Keşke bu kadar saf olmasaydı ama öyle. Bazen başkalarının etkisi altında kalacak diye çok endişeleniyorum."

Marki bu sözleri başıyla onayladıktan sonra konuyu değiştirmek istercesine; "Ollerton'la görülmesi hoş olmaz. Ama için rahat olsun Ollerton flörtten öteye geçmez. Bu konuyla bizzat ilgileneceğim," dedi.

"Teşekkür ederim ama böyle bir davranışı hak edecek herhangi bir... Yani Bay Ollerton'a kötü bir şey söyleme! Pire için yorgan yakmış oluruz!"

"Bir şey söylememe gerek yok," dedi marki imalı bir gülümsemeyle. "Dünyanın geri kalanı gibi o da sizin benim himayem altında olduğunuzu biliyor. Fakat benim olan bitenle ilgilenmeyen bir veli olduğum izlenimine kapılmış olabilir. Bu imajı düzeltmeliyim. Creweslerdeki eğlenceye gidecek misiniz? Size eşlik eder, koruyucu bir tavır takınırım. Hatta ikinizi tiyatroya götürebilir ya da herkesin etrafta fiyakalı bir görüntü sergilemek için yürüyüşe çıktığı saatlerde parkta bir tura çıkartabilirim!"

"Ne kadar düşüncelisin! Onur duyuyoruz!"

"Duymaksınız da çünkü bayanlarla nadiren gezintiye çıkarım."

"Eminim çok sıkılacaksınız!"

"Olabilir ama onurlu bir iş yapmanın mutluluğu içinde olacağım!"

"Ah, ama bu duygu da kısa sürede körelip gidecek!" dedi Frederica.

Markinin yüzündeki o imalı ifade kayboldu. "Pekala, Frederica!" dedi.

"Sizinle parkta dolaşmaktan sıkılacağımı zannetmiyorum!"

"Çok rahatladım gerçekten! Ama beni bu eğlenceye dahil etmene gerek yok. Charis'i arada bir yanına alman yeter de artar bile. Bunun için sana minnettar kalırım!" Frederica çaresizce kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Sonunda şu sözleri söylemeden edemedi: "Senin bu kibirli tavrına meydan okumamak için kendimi zor tutuyorum kuzen. Ama haftalardır Londra'da öğrendiğim bir şey varsa, o da senin geri dönüşlerinin daha da kibirli olduğudur!"

"Yılan!" dedi marki kızın yorumlarına cevaben. "Senin güzel ama akılsız kardeşinle vakit geçirmeye çalışacağım ama bir şartım var. Sen de arada bir bize katılarak bu acımasız yorumlarınla son derece sıkıcı havayı dağıtacaksın. Bu arada dedikodular asılsız mı yoksa benim kuş beyinli kuzenim Charis'e olan ilgisinin esiri mi oldu?"

"Keşke asılsız olsaydı!" dedi Frederica. "Ama aksine ilgisi her geçen gün artıyor! Charis'i görür görmez ona bağlandı. Keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı! Korkarım ki Charis'in hayranları arasında en çok ilgi gösterdiği de o! Ve ben ondan daha uygunsuz bir aday düşünemiyorum! Ayrıca Bayan Dauntry'nin de böyle bir birlikteliği onaylayacağını hiç sanmıyorum!"

"Kesinlikle onaylamaz! Zekadan kıt birisi varsa o da benim azize kuzenim Lucretia'dır."

"Oğlunun faydalı bir evlilik yapmasını istediği için onu suçlayamazsın," dedi Frederica. "Ben de Charis için aynısını diliyorum. Seni gücendirmek istemem ama Endymion'un uygun bir aday olduğunu sanmıyorum! Annesi onun senin vârisin olduğunu söylüyor ama o günleri göreceğini kim garanti edebilir! Sen de hiçbir yaşlılık belirtisi bile yok!"

"Teşekkür ederim!" dedi lord utanarak. Kızın gözleri parladı ama kibarca devam etti. "Rica ederim! Fakat Charis, Endymion'la birlikteyken içim rahat ediyor. Çünkü kardeşime karşı çok saygılı! Neredeyse reverans yapacak!"

"Hep böyle kibarcık olmuştur zaten," dedi marki. "Zavallı kız! Buxted da mı onun peşinde?"

"Ah, Tanrı korusun! Hayır," dedi Frederica gözlerini kaçırarak. Sonra da ellerini kucağında birleştirdi ve "Lord Buxted, kuzenim, beni kendine uygun görüyor," dedi.

Marki kahkahalarla güldü. "Gerçekten mi? Sana acıyorum öyleyse. Yine de onun için iyi şeyler düşünmeye çalış! Merak ediyorum da onunla konuşacak ne buluyorsun?"

"Bir şey bulmama gerek yok! Lord Buxted konu sıkıntısı çekmiyor. Siyasetten konuşuyoruz. Bana daha önce okumadığım gazete makalelerini getiriyor. Kendinden bahsediyor. Mülklerini anlatıyor ve daha pek çok konuya değiniyor." Birden gülmeye başladı, sonra toparlanarak devam etti. "Ama onunla oynamamalıyım! Çok nazik ve mantıklı biri ama biraz sıkıcı!"

"Sıkıcı ve saygılı. Ama yanılmıyorsam senin tek hayranın o değil. Geçen Çarşamba Darcy Moreton araya girip seni uzaklaştınca zavallı Aldridge için içim parçalandı."

"Ah, ukala!" dedi Frederica. Keşke bu kadar umursamaz olmasan. Birazdan da Bay Moreton'la flört ettiğimi söyleyeceksin ve ne dersem diyeyim ne onun ne de benim böyle bir niyetimiz olduğuna inanacakasın!"

"Bekle de gör," dedi marki.

Frederica güldü. "Ben flört etmiyorum, lütfen buna inan! Ayrıca bir koca filan da aramıyorum!"

"Charis için aradığın koca dışında! Lütfen anlatır mısın, Lonradaki ilk balo sezonunda eğleniyor musun?"

Frederica heyecanla cevap verdi. "Ah, tarifetmem imkansız! Hatta o kadar çok eğleniyorum ki zavallı babama sandığımdan daha çok benzediğimi düşünmeye başladım."

Marki kendine hakim olmaya çalışarak titreyen bir sesle "Ne kadar endişe verici bir düşünce! Kendine haksızlık ediyorsun!" dedi.

"Umarım öyledir," dedi Frederica ciddiyetle. "Kağıt oyunlarıyla düşün değilim. Hiçbirimiz değiliz. Belki Jessamy olabilir ama o da bildiğin üzere o kadar prensipli bir çocuk ki ortada endişe verici bir durum olamaz. Felix'in bu konudaki tavrını

öğrenmek için çok erken ama onun da bir kumarbaz olacağını sanmıyorum."

Marki güldü. "Yüce Tanrım, hayır! O, buharlı bir şeyler icat etmek ya da mekanik zımbırtılar yapmaktan kumarı düşünmeyecek kadar meşgul olacak! Bu arada Felix nasıl? Nerede? Yeni bir buharlı vapur keşfine çıktı deme sakın!"

"Hayır ama yanlış anlamadıysam okyanus aşan buharlı gemilerle ilgili bir projeye merak saldı. Galiba Ramsgate seyahatinde duymuş. Şansımıza geminin sahibi Amerikalıymış. Felix'in o kadar yolu gitmesine imkan yok."

"Ben olsam bu ihtimali yabana atmazdım. Kolaylıkla bir miço olup, gemiyle Amerikaya gidebilir. Bir bakmışız, Felix New York'ta!"

"Tann aşkına sakın aklına böyle düşünceler sokma!" diye yarkardı Frederica. Bir yanı espri yapıyor, bir yanı endişeleniyordu. "Tam da onun yapacağı türden bir şey olurdu. Şu anda üst katta tavan arasındaki odalardan birinde. Orada deney yapmasına müsaade ettim."

"Yüce Tannm!" dedi marki heyecanla. "Bir fiçı barut üzerine otursam daha iyi! Felix evi havaya uçurmadan gitsem iy olur!"

"Hayır, hayır! Öyle bir şey yapmaz!" dedi neşeyle Frederica. "Burasının bizim evimiz olmadığını bildiğine ve çok dikkat edeceğine söz verdi."

Marki bir an düşündü. "Yani ev sizin olsa havaya uçarmasında bir sakınca görmeyeceksin, öyle mi? Lütfen bu düşünce tarzına duyduğum hayranlığı bir kompliman olarak kabul et!"

"Komik olma! Tabii ki ona da müsaade etmem. Demek istediğim şu ki evimizde onun bir atelyesi vardı ve orada istediğini yapabiliirdi."

"Anladım orayı ne sıklıkla havaya uçururdu?"

Frederica güldü. "Hiçbir zaman! Sadece bir kez yangın çıkardı. O zaman da kav kutusu olmadan yanan kibrit icat etmeye çalışıyordu. Hasar çok azdı; fakat kaşları yanmıştı."

"Sen çok iyi bir ablasın Frederica," dedi marki.

"Olmaya çalışıyorum," dedi Frederica utanarak. "Teyzem ve

eski dadımız çok endişeliydi ya da bana öyle geliyordu. Ve oğlanların yaptığı her şeye aşın tepki veriyorlardı. Ama bu bir çözüm olmuyordu. İkisi de surat asıyordu ve onların söylediklerini ciddiye almıyordu."

"Teyzenin kız yeğenleri için endişe duymaması ne acı! Gitmeden önce söylemeliyim ki Frederica, teyzen hiç de başanlı bir şaperon değil."

"Evet ama ona da haksızlık etmeyelim! Londra'ya gelmeyi hiç istemedi. Gelmeye de partilere katılmamak şartıyla razı oldu. Bana, Charis'e partilerde şaperon olabilecek kadar yaşlı olduğumu hatırlattı! Ben de balodan bu yana kardeşime eşlik etmeye çalışıyorum!"

"Bu söylediklerin," dedi marki üstüne basa basa; "duyduğum en saçma sözler!"

"Hiç de saçma değil ama seninle tartışmayacağım. Şu anda teyzem için düşünecek daha önemli mevzular var. Eniştem Scrabster hiç iyi değil ve zavallı teyzem Amelia fazlasıyla endişeli. Tek dayanağı teyzem Seraphine."

Marki hiçbir şey söylemedi ve dudaklarını birbirine kenetledi. Bu sayede uygunsuz bir karşılık vermemeye çalışıyordu. Kaşlarım öyle bir çatmıştı aralarında iki derin çizgi oluşmuştu. Fakat kapı açılıp da Felix içeri girince bu çizgiler kayboldu. Felix heyecanla konuşmaya başladı. "Efendim, işte buradasınız! Camdan bakıp arabayı görünce, sizinkine benzettim. Neden bana haber vermedin Frederica? Onu özellikle görmek istediğimi biliyordun. Ne büyük haksızlık!"

"Tann yardımcım olsun!" dedi marki. "Bir daha dökümhane-ye filan gitmem Felix!"

"Hayır, hayır! Tam olarak dökümhane sayılmaz. Yeni Darphane'den bahsediyorum. Bütün bina gazla aydınlatılıyor ve buharlı makineleri çok güçlü. Jessamy ile gittim ama özel bir tavsiye mektubu olmayan kimseyi almadıklarını söylediler. Bu yüzden senden bir tavsiye mektubu alabilir miyim kuzen Alvers-toke? Lütfen!"

"Peki ama nasıl?" dedi marki. "Oranın sahibini ya da kontrolörünü tanımıyorum ki!"

"Ama dökümhanenin sahibini de tanımıyordunuz efendim!"

"Ah, ama o farklı bir durumdu! Darphane biraz daha seçici. Beni referans olarak kabul etmezler. 'Özel', hiç saymazlar."

Felix tam umutsuzluğa kapılmıştı ki duyduğu son sözler yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Evet, sayarlar! Beni kandırmaya çalışıyorsun. Tabii ki kabul ederler!"

"Ah, tatlım ne korkunç bir çocuksun sen öyle!" dedi Frederica. "Kuzen Alverstoke'un üzerine gitmeyi bırak yalvarıyorum!"

"Üzerine gitmiyorum!" dedi Felix kararlılıkla. "Sadece beni tavsiye etmesini istedim! Benim birlikte gelmesini istemedim, istemeyeceğim de! Çünkü o gelmek istemese bile Bay Trevor isteyebilir!"

"Kesinlikle, ister!" dedi marki sevinçle. "Onun da ilgiye ihtiyacı var. Zavallı dostum benim!"

"Tabii siz gelseniz çok daha iyi olurdu," dedi Felix.

"Hayır, hayır beni bu kadar şımartma," dedi marki biraz abartılı bir üslupla. "Ben çoktan hakkımı kullandım."

"Ah, Pekala!" dedi Felix durumu kabullenerek. "Senin kadar havalı değil ama en azından anlayışlı!"

"Çok anlayışlıdır," dedi marki.

Felix'in bu tutumu sıkıcı bulduğu yüzünden anlaşılıyordu ama masumca, "Ah, evet ama sıkıcı biri değil. Başlarda öyle olduğunu düşündüm ama tanıdıkça sevmeye başladım," dedi. Sonra da marki ve Frederica'nın yanından ayrıldı.

Felix gider gitmez marki bir kaşını kaldırıp Frederica'ya baktı. Ve, "Peki sevgili kardeşinin Charles'la nasıl bu kadar yakından tanıştığını sorabilir miyim?" dedi.

Frederica biraz çekinerek yanıtladı. "Ah, Bay Trevor birkaç pazardır bizi ziyarete geliyor. Pazarları bazı arkadaşlarımızı akşam yemeğine çağırıyoruz da. Öyle resmi bir toplantı değil. Küçük bir aile yemeği. Sosyetik sıkıntılardan uzak, sıcak bir akşam geçirmek için. Poker ya da papaz kaçı oynuyoruz. Ya da king..."

"Ya da Charis'in peşinden koşuyor olamaz mı?"

"Yanlış anladın," dedi Frederica. "Bay Trevor'un amacı o değil!"

"Sevindim; çünkü Charis onun yanına hiç yakışmıyor!"

"Daha doğrusu o Charis'in yanına hiç yakışmıyor!"

"Evet, böylesi daha doğru bir ifade oldu. Öyleyse Charles'm manastır hayatım sona erdiren bu yeni rahatlığın sebebi ne?"

"Bana değil, kendisine sorun, lordum!"

"O kadar kaba biri değilim!"

"Bizi ziyaret etmesine karşı mısınız?"

"Hayır, hiç de değilim. Sadece merak ediyorum. Oldukça etkili bir sebebi olmalı! Charles her zaman davetlere çağırılır. Çok sevilen biridir. Ve iyi bir aileden gelir. Ama Merriville'ler Londra'ya gelene dek bütün davetleri geri çevirmiştir. Bana kalırsa aşık oldu. Çünkü geçen gün katılmam gereken fazlasıyla sıkıcı bir daveti hatırlatmayı da unuttu ki böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı inan bana! Peki Charis'e aşık değilse..." Birden sustu ve aklına bir fikir geldi. "Yüce Tanrım! Yoksa Chloe mi?"

"Bay Trevor'un sırdaşı değilim kuzen. Ayrıca olsam da söylemem zaten!"

Marki bu sözlerin üzerinde durmadı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve "Hayat her zaman ilginç olaylarla dolu! Sanırım bu Chloe ile yakın ilişkiler kurmamın zamanı geldi!" dedi.

Frederica markinin genç kuzeni Chloe ile daha çok vakit geçirip geçirmediğini bilmiyordu. Ve öğrenmeye de niyeti yoktu. En azından sözde himayesindeki kızlara cemiyet içinde daha çok eşlik edeceğine dair verdiği sözü tutmuştu. Bu da etrafına yaydığı umursamaz ve unutkan marki imaj ma şüphe düşürmek için yeterliydi. Yukarı Wimpole Caddesi'ne gelip, Charis'i aldı ve günün hareketli bir saatinde Hyde Park'ta arabayla dolaşmaya çıkardı. Marki pek çok kez ya kendi arkadaşlarına selam vermek ya da Charis'in hayranları ile görüşmesine imkan tanımak için atların dizginlerini çekmek zorunda kaldı. Charis, kendisiyle konuşmak isteyen erkeklere karşı çok nazik davranıyor; kesinlikle cilve yapmıyordu.

Marki bugüne dek pek çok güzel kız görmüştü ama Charis gibi dış görüntüsünü önemsemeyeni ile hiç karşılaşmamıştı. Kız kendi güzelliğini önemsemediği gibi Marki'yla dolaşmanın kendisine ne kadar büyük bir onur bahsettiğinin de farkında değil gibiydi. Onu arabayla dolaşmaya çıkardığı için Marki'ye nazikçe teşekkür etmiş; fakat biraz konuştuktan sonra Kensington Bahçeleri'ni, Hyde Park'tan daha çok sevdiğini söylemişti. Bunun nedeni de oradaki çiçeklerin çok güzel olması ve kasabadaki gibi pek çok yürüyüş yolu olmasıydı.

"Londra'yı sevmiyor musun?" diye sordu Marki.

"Ah, evet!" dedi rahatça. "Çok güzel ve eğlenceli ama kasabamız kadar rahat değil."

"Genelde şehirlerin kasabadan daha rahat olduğu düşünülür!"

"Öyle mi?" dedi Charis kaşlarını çatarak "Neden acaba?"

"Eğlenmek için daha çok imkan var."

"Ah!" dedi Charis bir an düşünerek." Tabii ki. Tiyatrolar, konserler, toplantılar ve çok sayıda balo var. Ama Londra'daki partiler kadar eğlenceli değil, ne dersiniz?"

"Öyle mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Böyle şeyleri açıklamakta pek becerikli değildir," dedi af dilercesine. "Gelen herkesi tanıdığım partiler, bana göre çok eğlenceli. Anlatabildim mi?"

Bir süre düşündükten sonra ekledi. "Belki de şehir hayatına alışık olmadığım için ya da yabancılara dik dik bakılmasını kaba bulduğum içindir."

Marki eleştirel bir tavırla, "Katıldığımı söyleyemem," dedi. "Belki de seni şehirden bu kadar uzaklaştırmamalıydım."

"Ama o zaman daha çok zahmete girerdiniz, değil mi?"

Marki sıkılmaya başlamıştı. Kuru bir "haklısın" ile konuyu geçiştirmeye çalıştı.

Charis derin bir sessizliğe gömüldü. Marki biraz bekledikten sonra yeni bir sohbet konusu açtı ama Charis'in konu hakkında pek bir fikri olmadığından markinin her söylediğine katılmakla yetindi. Yukarı Wimpole Caddesi'ne yöneldi ve kendi kendine bu kızı koruması altına almak için verdiği sözlerden ötürü ağır eleştirilerde bulundu. Normal şartlar altında kızı eve bıraktıktan sonra kafasından ona dair bütün fikirleri atar ve elini eteğini çekerdi. Oysa onu tekrar dışarı çıkarması gerekiyordu. Bu yüzden bir dahaki sefere nereye gitmek istediğini sordu. Charis hemen yanıtladı.

"Ah! Ne kadar naziksınız! Hampton Court'a gitmeyi çok isterim efendim! Frederica ile orası hakkında çok şey okuduk ve bir gün gitmeyi çok istiyorduk. Fakat..." sustu ve gözlerim kocaman açarak markiye baktı.

"Fakat?" dedi marki.

"Bize eşlik etmek ister misiniz, Kuzen Alverstoke? Bize derken hepimizi kastediyorum! Tabii istemezseniz uşağınız da yanımızda gelebilir. Orada çok güzel bir labirent olduğu söyleniyor ve kardeşlerimin çok eğleneceğine eminim!"

Böylece marki birkaç gün sonra kendini bir aileyle birlikte Hampton Court'a giderken buldu. Bu kez üstü körüklü dört kişilik

faytonu almışlardı. Son derece görkemli duran atlan, Four-Horse Birincilik Kulübü'ne gidenler tarafından gayet iyi tanınıyordu. Marki, kulübün işaretlerini kullanmıyordu ama Felix'le dönüşümlü olarak yukarıya çıkıp markinin yanına oturan Jessamy, ablalanna markinin dizginleri tutuşundan o kulübe ait olduğunu anlamanın çok kolay olduğunu anlatıp durdu.

Merrivilleler'e göre bu gezinti, bugüne dek yaptıkları içinde en eğlencelisiydi. Hatta Felix bile labirentte kaybolmanın heyecanı, ardından Star ve Garter'de yemek yemenin mutluluğunu; Ramsgate gezisinden daha güzel olarak nitelendirmişti. O kadar çok reçelli turta yemişti ki Jessamy onu açgözlülükle suçladı ve görenlerin aklıktan ölmek üzere olduğunu düşüneceğini söyledi. Felix neşeyle iki dondurma, birkaç dilim kek ve hafif birkaç atıştırmalık dışında hiçbir şey yemediğini ve kahvaltıda da yalnızca yumurta, muffin, tost ve kahvaltılıklardan yediği için bir hayli acıktığını söyledi.

Labirentten çıkış yolunu gayet iyi bilen marki düşündüğünden daha güzel bir gün geçiriyordu. Labirentte yeterince dolaştıkları kanaat getirince Frederica'yı alıp oradan ayrıldı. Ailenin diğer üç üyesi hâlâ labirentin merkezini bulmaya çalışıyor; çıkmaz bir yola girdiklerini anlayınca da kahkahalarla gülüyordu. Labirenttekileri dışarı çıkartmakla görevli kişi, defalarca onlara yardım etmeyi teklif etmişti ama bu üç Merriville genci ısrarla çıkışı kendilerinin bulmak istediğini dile getirmişti.

Markiyle birlikte labirentin koridorlarında yürüyen Frederica, labirentin merkezine geldiklerinde ne kadar şanslı olduklarını düşündü. Fakat marki tek bir hata yapmadan çıkış yolunu da bulunca, gülerek adama baktı ve "Labirentin sırrını biliyordun! Bu nasıl bir hile! Ben de senin zeki olduğunu düşünmeye başlamıştım!" dedi.

"Tedbirliyim desek daha doğru olur," dedi marki.

"Öğleden sonramı yüksek çalılar arasında geçirmeyi pek eğlenceli bulmuyorum. Sen ne dersin?"

Frederica gülümsedi. "Ben, bahçelerde ve doğal hayatın içinde yürümeyi tercih ederim! Ama çocuklar labirenti çok eğlenceli

buldu. Onlan da getridiğin için teşekkür ederim. Çok naziksin ama eminim ki içten içe çok sıkılmışsındır!"

"Hiç sıkılmadım," dedi marki. "Benim için büyük bir yenilik."

"Yeğenlerinle hiç dışarı çıkmaz mısın?"

"Hayır!"

"Küçükken de mi? Ne tuhaf."

"Küçük çocuklarla dışarı çıkmam daha tuhaf olurdu, inan bana!"

"Ben tuhaf bulmazdım."

"Fakat gerçek bu. Seni uyarmıştım Frederica, ben ne uysal ne de iyi huylu bir adamım."

"Kız kardeşlerine karşı iyi huylu olmadığını biliyorum," dedi Frederica. "Bunun için seni suçladığımı söyleyemem! Onlar da senin arkandan iş çevirmekten hoşlanıyor gibiler. Peki, kardeşelerini tuzağa düşürmenin ölümcül sonuçları kesinlikle bencil bir canavar değildir. Öyle olsaydın Jessamy ve Felix'e karşı bu kadar nazik olmazdın."

"Ya da çocuklar sıkıcı olsaydı," dedi marki.

"Döküphanede gezmekten çok sıkılmıştın," dedi Frederica o gün olanları hatırlatarak.

"Evet. Bu yüzden Felix'i Yeni Darphane'ye Charles götürecekt."

"Bugün neden Charles'ı göndermek yerine sen geldin?" diye sordu Frederica masum bir tonda. Konuşması masum ama gözlerinde muzurluk vardı.

"Böyle bir gezinin darphane kadar sıkıcı olmayacağını düşünmüş olamazsın."

Marki yarı gülümser bir ifadeyle Frederica'ya baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Frederica bu ifade karşısında şaşırды ama bir süre sonra merak içinde bir soru daha sordu. "Yoksa Bay Trevor'a bizi emanet edecek kadar güvenmediğini söyleyerek beni şaşırtmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi marki. "Ama bu söylediğinde doğruluk payı yok değil! Ben daha ziyade bu başlığın sana ne kadar yakıştığını düşünüyordum."

Pembe ipek ve tüylerden yapılmış bu başlık gerçekten de çok

güzeldi. Ama Frederica kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ah kuzen, gerçekten de sürprizlerle dolusun! Neden seni bencil ve katlanılmaz bulmam için bu kadar çabalıyorsun? İyi huylu olmanı tercih ederim mi sanıyorsun? Yemin ederim ki böyle bir şey yapamam!"

"Biliyorum."

"Emin ol, buz gibi soğuk terslemelerinle beni etkileyebilirsin. Bunu da biliyor musun? dedi Frederica neşeyle.

"Zannetmiyorum! Etkilenmek yerine bana cevap yetiştirirsin!" dedi marki. Bir yandan da Frederica'yı ilerideki banka doğru yönlendiriyordu.

"Eğer senin için de soğuk değilse oturup çocukları bekleyelim mi?"

Frederica soğuk olmadığını belirterek banka oturdu. "Sanki üşüsem, çok umrunda olurdu!" dedi.

"Haksızlık ediyorsun, Frederica! Tıpkı az evvel yaptığım yorum kadar haksızlık ediyorsun. Lütfen seni ne zaman terslediğimi söyler misin?"

"Ah tanıştığımız gün tabii ki! Korkutucu derecede gergindin."

"Öyle miydin? O halde lütfen özrümü kabul et ve bu hatayı yinelemediğimi söyle!"

"Hayır, bir daha böyle davranmadın!" dedi Frederica sakince. "Bizi hiç küçümsemedin. Her ne kadar karışmak istemedimse de seni daha önce iki kez teşekkür edilmekten hoşlanmadığını söylerken buldum. Ama lütfen, bir kez olsun söylememe izin ver! Bizim için düşündüğünden çok daha fazlasını yaptın. Luff'u bile kurtardın! Bu nazik davranış değil de nedir?"

"Ama benden onu kurtarmamı bekleyen sendin," dedi marki o günü hatırlayarak.

"Tam olarak beklenti diyemem. Sadece öyle yapmanı umdum! Ah, bu arada onu kurtarmak için ne kadar ödeme yaptığını hiç söylemedin! Ben de unuttum gitti! Lütfen söyler misin..."

"Hayır," dedi marki. "Ne kadar ödendiğini bilmiyorum, ilgi-

lenmiyorum da. Böyle boş konuşmaya devam edersen, Frederica, seni seve seve tersleyebilirim!"

"Çok düşüncelisin ama senden yardım talep ettiğimde üzerine yük olmayı kastetmemiştim, kuzen! Buna müsaade edemem!"

"Öyleyse bugün sizler için yaptığım harcamayı bir hesaplayayım," dedi marki. "Neden çetelesini tutmadım ki sanki? Şimdi, bakalım! Labirent için dört bilet, ah saray girişinde de para verdik değil mi? O zaman toplam..."

"Biraz ciddi olur musun?" dedi Frederica. "Borcumu ödemek ve gezintiye çıkarmak arasında fark var. Bizi arabayla Hampton Court'a davet eden sendin."

"Evet ama fikir benim değildi," dedi marki. "Ben Charis'in isteklerini yerine getirdim."

Frederica şaşkınlık içinde ağzını açtı. "Ne kadar da... Yalancısın!" dedi Frederica kendisinden beklenmeyecek bir tavırla. "Nereye gitmek istediğini sormasaydın, asla böyle bir teklifte bulunmazdın."

"Onu kız ve erkek kardeşleriyle Hampton Court'a getirmeyi bir davet olarak görüyorsan..."

"Korkunç... Korkunç yaratık!" dedi Frederica gülmemeye çalışarak. "Pekala, daha fazla konuşmayacağım. Teşekkür bile etmeyeceğim! Yoksa bugünkü gezinize kardeşlerimi ve kendimi zorla dahil ettirdiğim için özür mü dilemeliyim?"

"Aksine! Gelemeyeceğini söyleseydin, ben de başka bir yere sözüm var diyerek bu geziyi iptal edecektim. Charis çok hoş bir kız ama pek pratik zekalı değil. Onunla sohbet etmekte zorlanıyorum. Bu da çok yorucu olabiliyor. Özellikle de espri yaptığımda, ne demek istediğimi sorunca."

Frederica yine kendini tutamayıp güldü ama hemen toparlanıp kardeşini savunmaya geçti. "Pratik zekalı olmaya bilir ama çok anlayışlıdır! Evi idare benden daha bilgilidir. Ayrıca dikiş, temizlik ve daha pek çok konuda meziyetleri eşsizdir!"

"Maalesef parkta dolaşırken bu meziyetlerin hiçbirine ihtiyaç duyulmuyor!"

"Charis kesinlikle etrafla dolaşıp gevezelik eden küçük bir çocuk değil!"

Marki güldü. "Kesinlikle değil."

"Centilmenlerin çenesi düşük- kadınlardan hoşlanmadığını düşünmüştüm."

"Doğru ama çenesi düşüklük ve karşısındakine tek kişilik konuşma yapmak zorunda bırakan dilsizlik arasında güzel bir seviye vardır. Hayır, hayır hemen kızma! Charis'in hakkını vermeliyim. Eşsiz bir güzelliği var. Çok tatlı ve erdemli! Ama..." durdu ve kaşlarını çatı.

"Evet?" dedi Frederica markiyi konuşturmak için. Bakışlarını Frederica'nın yüzüne çevirdi. Kendisinden beklenmeyecek bir hassasiyetle, "Sevgili çocuğum, senin Charis için planladığın gelecek ve onun kendisi için seçeceği gelecek arasında fark olabileceğini düşündün mü hiç?" dedi.

"Hayır, nasıl düşünebilirim ki? Eğer Charis için kusursuz bir eş aradığımı ima ediyorsan; yanılıyorsun. Ben sadece onun iyi yerlerde olmasını istiyorum. Hayatı boyunca ezilen ve boyun eğmek zorunda kalan biri olmasını değil, yeri geldiğinde emredebilen ve hayatın güzelliklerinden keyif alabilen biri olmasını diliyorum!" Frederica kaşlarını havaya kaldırdı ve ekledi: "Bu düşünceler sana saçma gelebilir. Ne de olsa sen maddi sıkıntı çekmenin ne demek olduğunu bilemezsin!"

"Gerçekten de bilemem" dedi marki. "Bu konuda kardeşini daha iyi tanıdığından hiç şüphem yok zaten. Fakat gözlemlerime göre Charis etrafta fiyakalı bir görüntü sergilemek yerine ev işleriyle uğraşarak mutlu olabilecek türden bir kız. Kasabadaki baloları, Londra'dakilere tercih ettiğini kendisi söyledi."

"Yüce Tanrım! Öyle mi söyledi?" dedi Frederica şaşırarak. "Şaka yapmış olmalı! Balolarda ne kadar dikkat çektiğini düşün-sene! Eve gelen çiçekler! Hiç durmadan çalan kapımız! Charis'in söylediklerini yanlış anlamış olmalısın, kuzen!"

Marki kızın üzüldüğünü gördü ve ortamı yumuşatarak, "Olabilir," dedi. "Yine de niye bu kadar üzüldüğünü anlayamadım."

"Çünkü böyle şeylere değer vermese bile kendisi için saygın

bir evlilik diliyor olmalıydı! Bunca şeyi boşuna yapmış oldum!" dedi Frederica.

"Saçmalama! En azından Londra'daki yaşantının keyfini çıkarıyorsunuz."

"Bunun hiçbir önemi yok!" dedi Frederica. "Oğlanları da sırf kendi isteklerim için Londra'ya kadar sürükledim!"

"Jessamy'nin evde kalmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Ayrıca dünyayı görmüş oldu, fena mı? Felix'e gelince... O da bir çekirge misali mutluluktan zıplıyor! Ben sadece Cahrıs'in de seninle aynı zevklere sahip olacağı kanısına nasıl ulaştığını merak ettim."

Frederica başını iki yana salladı. "Öyle düşünmedim. Sadece onu evde gizlemenin ya da genç Rushburry ya da cemiyete takdim edilmeden evlenmesinin haksızlık olacağım düşündüm." Bir an durdu ve çekinerek konuşmasına devam etti. "Sorun şu ki onu ikna etmek çok kolay! Kendisine teklif edilen her şeyi kabul etmeye meyilli. Katı prensipleri olsa da teslimiyetçi bir hali var ve bu da beni derinden üzüyor! Peşinden koşan her toy erkeğe kanmasının nasıl bir şey olacağını tahmin edebiliyorum! Çok sevgi dolu ve iyi kalpli bir kız; o kadar iyi ki kimseye rahatsızlık vermek istemez!"

"Fazlasıyla yardımsever öyle mi? Zavallı Frederica!"

"Öyle de diyebilirsin. Üzerimde büyük bir sorumluluk var gördüğün gibi. Eninde sonunda biriyle evlenecek ama dediğin gibi toy bir erkekle evlenmesine izin veremem. Özellikle de onu mutlu edemeyecek biriyle ya da bir servet avcısıyla!"

Marki gülmemek için kendini zor tuttu. "Çok ilginç! Benim bildiğim servet avcıları mirasyedi kızların peşinde koşar!"

"Öyle demek istemedim," dedi Frederica "Belki de Charis kimseye aşık olmaz demekle hata ettim. Ben de hiç aşık olmadığım için bunun değerlendirmesini yapamayabilirim. En azından aşık olmamış gibi görünüyor."

Marki kızın sözlerini eğlenerek dinliyordu ama son söyledikleri onu bir hayli şaşırttı. "Hiç aşık olmadın mı?" diye yineledi. "Hiç mi, Frederica?"

"Hayır sanmıyorum! Bir keresinde birinden hoşlanmıştım ama çok gençtim. Çabuk atlattım, o yüzden de aşk olmadığına kanaat getirdim. Hatta onu katıldığımız bir baloda üniformasıyla görmeseydim, bir daha dönüp bakar mıydım bilemiyorum. Biliyor musun kuzen, ben erkeklerin balolara üniformalarıyla değil de takım elbiseleriyle katılmalarını tercih ederim. O gencin evlenmeye uygun biri olmadığını biliyordum ama yine de balodan bir hafta sonra buluştum. Üniforması yoktu. O zaman bütün etkilerden uzak bir değerlendirme yaptım ve aşık olmadığımı karar verdim. Ne yanıltıcı bir imaj!"

"Kimdi bu talihsiz genç?" diye sordu marki. Yüzünde neşeli bir ifade vardı.

"Adım bile hatırlamıyorum. Çok zaman önceydi!"

"Ah, evet," dedi marki. "Bu kadar tohuma kaçmamış olduğun dönemlerdi!"

"Tohuma kaçmak mı?" Frederica kendine şöyle bir baktı ve her zamanki gülümsemeye "Ah, Tanrım! Sanırım gerçekten de tohuma kaçtım!" dedi.

"Öyle mi? O zaman sorarım sana 'ben gençken' gibi ifadeler kullanmak senin gibi yaşlı birinin ağzından duyulmayacak kadar çocukça bir saçmalık değil mi?"

"Hayır, doğru söylüyorum! Yirmi dört yaşındayım ve adım yıllardır bekarlar listesinde!"

"Yazık!" dedi marki alaycı bir üslûpla.

"Öyle değil. Bu halde olmasaydın neler yaşanırdı biliyor musun?"

"Bilmiyorum, ilgilenmiyorum da."

"Ben biliyorum ve bir hayli ilgileniyorum. Dahası yaşlı bir kız olmayı gereksiz kısıtlamalardan kurtulduğum için oldukça faydalı görüyorum. Mesela evlenilebilecek yaşta bir kız olsaydım; yanımda bir şaperen olamadan burada oturup seninle sohbet edemezdim. Herkes benim sana kur yaptığımı düşünürdü. Oysa şimdi önümüzden Kontes Lieven ya da Bayan Burrell geçse, tepki vermek için tek kaşlarını bile kaldırmazlar. Çünkü yanında ha ben oturmuşum, ha Bayan Berry!"

Frederica'nın kendisini elli altı yaşında bir bayanla kıyaslaması markiyi bir hayli kızdırdı. Kendine hakim olamaya çalıştı

ama sesindeki titremeyi gizleyemiyordu. "Çok doğru! Bunu nasıl fark edemedim bilmiyorum."

"Bu konuda hiç düşünmediğiniz içindir," dedi Frederica nazikçe.

"Hayır," dedi marki. "Hiç düşünmedim"

"Neden düşünesiniz ki zaten? Beyefendilerin şaperonlarla başa çıkma gibi dertleri yoktur," dedi Frederica neredeyse neşeli bir üslupla.

"Seni temin ederim ki ben sık sık o şaperonlarla baş etmek zorunda kalıyorum! Bence hepsi de birbirinden sıkıcı!"

Frederica'nın yüzündeki dalgın ifade yerini bir parıltıya bıraktı. "Ne kadar şaşırtıcı birisin, kuzen!" dedi nazikçe.

"Evet, problemlı bir müşteriyimdir. Seni uyarmamış mıydım?"

"Evet ama kendinle ilgili o kadar çok **ıpuGu** veriyorsun ki hepsini aklımda tuttuğumdan emin değilim," dedi Frederica. Sonra markiye döndü ve gülen gözlerle bakarak, "Pek çok insan senin tehlikeli olduğun konusunda beni uyardı!" dedi. "Kötü bir namın var, kuzen! Başlangıçta bizimle tanışmak istememene rağmen, şu anda bize karşı çok düşüncelisin! O yüzden insanların senin hakkında söyledikleri umurumda bile değil!"

Markinin Frederica'ya bakarken gözlerini saran o ifadeyi tanımlamak çok güçtü. "Gerçekten umursamıyor musun? O zaman iyi bir şeyler yapıyorum demektir!"

"Keşke benim de diğerleri gibi uydumakıllı olduğumu düşünmesen," dedi Frederica. "Şimdi boş konuşmayı bırakalım da bana Sir Mark Lynehm hakkında neler biliyorsun anlat bakalım!"

"Ne, o da mı Charis'in peşinde? Sevgili çocuğum bil ki o adam böyle giderse otuzunu bile göremeyecek!"

"Hayır ama Charis'in geçen gece söylediği birkaç şey yüzünden kardeşimin olgun bir erkekle mutlu olamayacağını düşündüm. Oysa hayatta ona yol göstermesi için olgun bir erkekle birlikte olması daha uygun olurdu. O zaman eşi onunla daha çok ilgilenir, sinirlense bile onun yanında hakimiyetini korurdu! Gördüğüm kadarıyla genç kocalar hemen öfkenin esiri oluyor-

lar. Charis böyle bir yuvada mutlu olamaz. O kadar hassas ki çocuklar ne zaman tartışsa Charis perişan oluyor. Ufacık bir paylama ise günlerce içine kapanması için yetip artıyor! O yüzden Sir Mark'ın son derece nazık bir aday olacağını düşünüyorum. Sen ne dersin?"

"Onunla selamlaşmaktan öte bir yakınlığım olmadığı için bir şey söyleyemem. Tipine bakılacak olursa bu adam ya Charis'i öldürür ya da gözü dışarıda bir hovarda olur! Onun gibi bir çapkınla evlenmekten daha kötü ne olabilir bilemiyorum."

"Charis, saksı bitkisi değildir! Sir Mark da gözü dışarıda bir adam değildir. Hakkında söylenenler birbirinden güzel şeyler!"

"Ah, öyle mi? Ben hep onun sıkıcı bir tip olduğunu düşünmüştüm."

"Bir erkek saygın olduğu için sıkıcı olduğu iddia edilemez."

"Hayır ama genelde durum böyledir."

"Sağlam kaynaklardan aldığım bilgiye göre Sir Mark gençliğinde bir hayal kırıklığı yaşamış ve o günden beri tek bir kadına bile dönüp bakmamış!" dedi Frederica.

Marki kendine hakim olamadan "Aman Tanrım!" deyiverdi. Midesi bulanmış gibi bakıyordu. "Hayır, lütfen daha fazla anlatma! Bu kadarını kaldıramam!"

"Anlatmayacağım zaten," dedi Frederica öfkeyle. "Görünüşe göre sende edep kavramından eser yok!"

"Aynen öyle!"

"Bu gurur duyulacak bir şey değil!"

"Ben de gurur duymuyorum zaten! Söylesene Frederica, sen böyle muhallebi çocuklarına mı hayransın?"

"Evet!" dedi Frederica. "Hayranlığın temelinde saygınlık yatar."

"Saçmalık!" dedi Marki. "Ne çok çiğ ne de çok pişmiş olacak, sevgili çocuğum. Beni bunlarla kandıramazsın. Yedi yaşımı geçeli bir hayli zaman oluyor!"

"Ne olura olsun saygı duymak gerekir!" dedi Frederica savunmacı bir tavrıyla.

"Böyelsi daha makul," dedi Marki. "Ben de o mükemmel numuneye karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başlamıştım."

Ama açık konuşmalıyım ki ikiniz bir arada olamazsınız. Çünkü seni onun gibi birinin yanına yakıştıramam!"

"Anlıyorum!" dedi Frederica Gülerek. "O halde Charis'in kısmetini kapatmayayım. Sanki mümkünmüş gibi!"

" Neden olmasın?"

"Öyle mi? Öyleyse sen ya çok hayalperestsin ya da benden daha mantıksızsın."

Bölüm 14

Marki, Frederica'nın konuşurken ağzından kaçırdığı bilgileri unutmuyarak bir sonraki pazar günü Yukarı Wimpole Caddesi'ne herkesi şaşırtan ve hatta bazılarını utandıran bir ziyaret tertip etti. Haftada bir yapılan pazar toplantılarının resmi bir organizasyon olmadığını hatırlayarak; günlük bir takım giymişti. Eşsiz kesimleri olan mavi bir ceket, çizgili bir yelek, bacaklarına göre özel olarak dikilmiş açık devetüyü rengi pantolonu, valenin bütün vaktini harcayarak ıslıl ıslıl bir görüntü kazandırdığı parlak püsküllü uzun çizmeleri. Yeğeni Lord Buxted, beyaz bir yelek, siyah pantolon ve günlük elbiselerin altında giyilen çizgili çoraplarıyla oldukça şık görünüyordu. Salondaki diğer iki genç adam da fırfırlı gömlekler giyiyordu. Gömleklerin yakası o kadar yüksekti ki çenelerine değiyordu.

Boyun bağlarına farklı şekiller verilmişti ve her birinde köstekli saatler, kol düğmeleri ve yüzükler dikkat çekiyordu. Hepsi de kıyafetleri konusunda elde ettikleri başarıdan hoşnut görünüyordu. Fakat ne zaman ki kapıda uzun boyu ve düzgün fiziği ile marki Averstoke göründü; o zaman hepsinin içini amansız bir şüphe kapladı. Geniş omuzlan olan lordun vatka kullanmasına ya da ceketinin sırtını düz göstermesi için kumaş desteğine ihtiyacı yoktu. Ayrıca belinden büzgülü yelekler giyerek hatlarını belli etmesine de gerek yoktu. Yakalarının yüksekliği orta düzeydeydi; boyun bağı belli belirsiz ama çok şık bir biçimde bağlanmıştı; üzerinde yalnızca köstekli kol saati ve altın mühür yüzüğü vardı. Hiç şüphesiz, salondaki en şık erkek oydu.

Marki eve geldiğinde, içeriden sohbet sesleri yükseliyordu. Fakat Buddle markinin gelişini bildirince ortalık birden sessizliğe

büründü. Bu sessizliği bozan da Felix oldu. "Ah, yaşasın! Kuzen Alverstoke! Nasılsınız efendim? Gelmenize çok sevindim! Size minnettarım. Bay Trevor, tıpkı düşündüğüm gibi; gerçekten her şeyi ayarladığınızı söyledi. Hemen bu hafta Yeni Darphane'ye gidiyoruz! Gelmek istemediğinize emin misiniz?"

Bay Darcy Moreton şaşkınlık içinde arkadaşını izliyordu. Bu denli şaşırmasının nedeni markinin Felix'in karşılaşmasıyla yüzünde beliren o içten ve yumuşak ifadeyi nadiren görmüş olmasıydı. Karşılaşmanın ardından Frederica da markinin yanına gitti ve elini uzattı. Marki bakışlarını Felix'ten ayırıp Frederica'ya yöneltti. Yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi ki bu, Bay Moreton'u şaşkınlıktan öteye götürüp adeta şoka sokmuştu. Bu gülüş, lordun flört ederken kızlara gösterdiği o yapmacık gülüşlerden değildi. Daha sıcak, daha samimiydi. "Yüce Tanrım!" dedi Bay Moreton kendi kendine. Yıllardır dalgalanan marki artık durulmuş muydu?

Bu esnada beklenmedik misafiriyle tokalaşan Frederica, "Nasılsınız?" diye sordu ve fısıldayarak ekledi: "Seni buraya hangi rüzgar attı, kuzen?"

"Görev bilinci," dedi Marki Frederica'yı süzerek. Sonra da alaycı bir tavırla ekledi: "Yanlış kişilerle vakit geçirmemeniz için teftişe geldim!"

Frederica gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu yüzden sahte bir öksürükle kendini topladı. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle; "Kuzenim biliyorum ki salondaki misafirlerin çoğunu tanırıyorsun. Fakat seni Bayan Upcott ve Bayan Pensby ile tanıştırayım," dedi. Frederica, markinin bayanları selamlamasını bekledi ve sonra onu iki moda düşkünün gencin yanına çekti. Marki onları da başıyla selamladıktan sonra tek kaşını kaldırarak giyim zevklerini inceledi. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Gençlerin yanından ayrılmadan salona ve misafirlere göz gezdirdi. Darcy Moreton'un yanında, Sir Mark olduğunu düşündüğü sessiz bir adam vardı. Bu isimlerin dışında dört konuk daha vardı ve marki onları gayet yakından tanıyordu.

Yeğeni Lord Buxted, kuzenleri Chloe ve Endymion Dauntry

ve katibi Charles Trevor. Chloe biraz gergindi. Markiyi görünc e gerilmiş ve huzursuz olmuştu. Çünkü daha beşikteyken onun her şeye kadir bir insan olduğu ve ne olursa olsun gücendirilmemesi gerektiği öğretilmişti. Diğer üç delikanlı da suç işlerken yakalanmış gibi bakıyordu. Bay Trevor neden orada bulunduğuna dair hiçbir açıklama yapmadı. Fakat korkuyla markiye bakan Endymion, Merriville'lere Chloe'nin ricası üzerine ona eşlik etmek için geldiğini söyledi. Lora Buxted ise hanımefendilerin nasıl olduklarına bakmaya geldiğini söyledi.

Bu durumdan hiçbir rahatsızlık duymayan marki gençlere bakarak gülümsedi ve salonun arka taraflarında oturmakta olan Bayan Winsham'ın yanına geçti. Bayan Winsham bir yandan örgü örüyor, bir yandan da gençlere göz kulak oluyordu. Markinin kendisine doğru geldiğini görünc e, zaten sert olan bakışları haşın bir hal aldı. Markinin nazik selamına ise neredeyse kaba sayılabilecek bir üslupla karşılık verdi. Bu durumdan hiç rahatsızlık duymayan marki kadının yanına oturdu ve bir tür tek kişilik konuşma içine girdi. Kendini ustalıkla ifade ediyor ve Bayan Winsham'ı etkilemeye çalışıyordu. Başarmış olmalı ki Bayan Winsham daha sonra Frederica ile yaptığı bir konuşmada markinin görgülü biri olduğunu ve mantıklı bir adam gibi konuştuğunu söyledi.

Marki ne ziyaretini çok uzun tuttu, ne de kağıt oyunlarına katıldı. Oyunu gençlere bırakıp, kendisini adeta Bayan Winsham'a adadı. Fark ettirmeden gençleri gözlemeyi de ihmal etmiyordu. Yukarı Wimpole Caddesi'nden ayrılırken pek çok husustan ötürü kendini rahatlamış hissediyordu. Endymion, Charis'e körkütük aşık olmuştu; Buxted ise Frederica ile ilgileniyor gibi görünüyordu. Charles Trevor ise ne kadar çabalarsa çabalasın gözlerindeki o aşık genç erkek bakışlarını gizleyemiyordu. Belli ki hisleri karşılıksız değildi ama soylu işverenin kendisini bu isteğinden men edeceği için korku doluydu.

Gözlerindeki tuhaf bakışlara bakılırsa Endymion da savunmaya geçmişti. Buxted'm rahatsızlığının sebebi ise Alverstoke'un kendisini annesine şikayet etmesinden korkuyor olmasıydı. Alverstoke aile büyükleriydi ve Buxted'ın bugüne dek dayısıyla

arası pek iyi olmamıştı. Oysa Buxted da Endymion da markinin onlara pek ehemmiyet göstermediğini bilse bu kadar gerilmezdi. Nihayetinde marki gelecekteki vârisine karşı sıcak duygular besliyor; yeğeni ile hiç ama hiç ilgilenmiyordu. Katibini ise ikisine de tercih ederdi. Ama onun da ilişkilerine karışmak gibi bir hakkı yoktu. Yine de genç Bayan Dauntry ile evlenme isteğini uygun bulmuyordu. Charles genç bir adamdı ama serveti yoktu ve siyaset tutkunuydu. Mütevazı denebilecek bir çeyizi olan ama onu siyaset kariyerinde destekleyebilecek yetiye sahip olmayan bir kızla evlenmek istiyordu.

Alverstoke Bayan Winsham'la sohbetini sürdürürken fark ettirmeden Chloe'yi izledi. Güzel sayılabilecek bir kızdı ama okulu henüz bitmişti ve evlenmek için çok gençti. Kıpırmızı kesilen yanakları gençliğini ve aşkını ele veriyordu. Fakat hep düşünceliymiş gibi duran kaşları, kendisine ağır bir duruş kazandırıyordu. Marki, Charles gibi ciddi bir genç adamın bu kızda ne bulduğunu anlamaya başlıyordu. Eğer bu yakınlaşma ciddi bir hal alırsa, markinin bu delikanlıyı desteklemesi gerekecekti. Nispeten zengin ve etkileyici bir eş almak için bir hamiye ihtiyaç duyacaktı. Bu haminin de ona yalnızca para yardımı (ki Charles kesinlikle reddedecekti) yapmakla kalmayıp, hükümet içinde yeteneğinin ve siyaset tutkusunun takdir göreceği, onu yüksek mevkilere taşıyacağı bir yerde işe sokması son derece elzemdi. Fakat marki için sorun bu değildi. Sorun o gidince yerine en az onun kadar sevebileceği bir katip bulabilmektir. Sonunda bu konuya fazla kafa yormamaya karar verdi. Muhtemelen Chloe, Charles'ın ilk ciddi aşkıydı ve tabii ki Charles da Chloe'nin. Büyüklük olasılığıyla bu ilişki pek uzun sürmeyecekti.

Charis'in Endymion'a karşı hislerinin diğer taliplerinden farklı olup olmadığını anlamaksa çok zordu. Kız hepsine eşit derecede nezaket gösteriyordu. Endymion'a bakarken gözlerinde hayranlık ifadesi olması da özel bir anlam taşıyor olamazdı. Nihayetinde Endymion çok yakışıklı bir gençti.

Frederica'nın mükemmel numunesine gelince, Marki onun gerçekten de bir muhallebi çocuğu olduğunu düşündü. Bu tarz

melankolik romantiklere tahammül edemiyordu. Kıza bir heykelmiş gibi bakıyor, ona evlilik teklif etmek gibi bir niyet taşımıyordu. Kızın ilgisini çekmek için hiçbir çaba sarfetmiyor, sadece buğulu gözlerle kızın hareketlerini izliyordu. Yüzünde markinin aptallık olarak nitelendirdiği belli belirsiz bir gülümseme vardı. Kağıt oyununa katılmamış, dalgın bakışlar ve derin düşüncelerle Charis'i izlemeye koyulmuştu. Marki Bayan Winsham'ın yanından ayrılarak bu budalaların yanına gelip; ağır ağır konuşarak; "Vasime karşı duyduğun hayranlığa kapılmış gibisin, Lynehm," dedi.

Sir Mark kendisini hayallerinden uyandıran kişiye bakınca hemen ayağa kalktı ve selam verdi. "Evet, lordum. Tam bir Botticelli tablosu gibi, değil mi? İnsan, Venüs'ün Doğuşu tablosunda model olarak poz verdiği izlenimine kapılıyor. Onu bir tablo gibi çerçeveletip karşısında saatler geçirememek ne yazık! Bugün olduğu gibi saf ve kusursuz muhafaza edebilmek ne güzel olurdu!" Derin bir iç çekti. "Tabii ki bunu yapmak mümkün değil. Kadınlığın eşiğinde olan bu güzellik kısa sürede masumiyetini yitirecek. Geçen yıllar ve yaşanan tecrübeler yüzüne yansıyacak. Kaşlarını çatmaya başlayacak ve güzelliğini..."

"Çenesi de yağı bağlayacak şüphesiz," dedi marki. Mizah anlayışının çok iyi olduğu söylenemezdi.

Marki hemen Sir Mark'ın yanından ayrıldı ve vedalaşmak üzere Frederica'nın yanına gitti. Frederica yuvarlak masanın etrafında toplanan misafirlerine oyun kartlarını dağıtıyordu. Markinin kendisine doğru geldiğini görünce kartları kardeşine verdi ve markiyle birlikte merdivenlerin başına geldi. "Biraz daha kalman için ısrar etmeyeceğim," dedi. "Eminim hayatın boyunca hiç bu kadar çok sıkılmamışsındır. Umarım iyi insanlarla görüştüğümüze kanaat getirmişsindir."

"Ah, evet! Zararsız insanlar!" dedi marki. "Tıpkı kardeşini çerçeveletip duvara asmak ve böylece ömür boyu onu izlemek isteyen mükemmel numunen gibi!"

Frederica kulaklarına inanamamış gibi markinin sözlerini yineledi. "Çerçeveletmek mi? Asla böyle bir şey söylemiş olamaz!"

"İnanmıyorsan kendisine sor!"

Frederica midesi bulanmış gibi bakıyordu. "Ne aptal ama! Onun böylesine ruhsuz biri olabileceğini hiç düşünmemiştim!"

"Hayır, hayır! O, güzelliğin kıymetini bile şair ruhlu bir romantik!"

"Charis'i tabloya döndürmenin nesi romantik? Şimdi düşünüyorum da gerçekten senin dediğin gibi sıkıcı adamın tekiymiş!"

Marki kahkahalarla güldü. "Ah, evet! Ama çok hürmetkar! Charis'in güzelliğini saf ve mükemmel olarak nitelendiriyor ve sonsuza dek böyle kalmasını diliyor."

Frederica bir süre markiye baktı ve kararlı bir tavırla, "Bu da neden kardeşime yaklaşmaya çalışmadığını açıklıyor: Ne sinir bozucu! Oysa onun umut vaat ettiğini düşünmüştüm," dedi.

Markinin gözleri parladı ama ağırbaşlılıkla yanıt verdi. "Şimdi başka bir aday bulmak zorundasın. Bu konuda sana yardımcı olabilir miyim? Charis'in genç bir erkekle anlaşılamayacağını söylemiştin. Bu yüzden düşündüm de... Adayın dul bir erkek olması seni rahatsız eder mi?"

"Evet, tabii ki!" dedi Frederica. "Dahası sevgili kuzenim, lütfen bizim ilişkilerimiz yüzünden kendini sıkıntıya sokma! Senden bizi cemiyete takdim etmenden başka bir talepte bulunmadım. Sen de bu talebimi geri çevirmedin. Gerçekten minnettarım! O yüzden daha fazla sıkıntıya girmemeni dilerim! Ayrıca buna gerek de yok!"

"Ah, lütfen konuyu değiştirme!" dedi marki. "Ne zamandan beri beni bu kadar düşünüyor oldun!"

"Charis'e dul bir erkek bulmak mı?"

"Şaka yapmıştım," dedi marki

"Hiç komik değil!" dedi Frederica öfkeyle.

"Binlerce kez özür diliyorum! Dul dostlarımı kardeşinle tanıştırmayacağım ama şunu söylemeliyim ki ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şeyler danışman gerekirse bana gelebilirsin!"

Frederica şaşırmıştı ve bir an için adamın şaka yaptığını düşündü. Fakat gözlerinde o muzip bakıştan eser yoktu. Tam markiyle

göz göze geldiği anda adam elini Frederica'mn tırabzanda duran elinin üzerine koydu. Sonra da sıkıca kavrayarak, "Anlaştık mı? Sana akıl verilmesinden hoşlanmıyorsun ama henüz kendi kanatlarınla uçabilecek durumda değilsin, sevgili çocuğum!" dedi.

"Ha... hayır. Öyle olmadığımı bi-biliyorum!" dedi Frederica biraz kekeleyerek. "Teşekkür ederim! Çok iyisin! Bir şeyler danişmam gerektiğinde ya da başım derde girdiğinde başka kime gidebilirim bilmiyorum zaten. Yine de seni dertlerimle meşgul etmemek için elimden geleni yapacağım söz veriyorum!"

Frederica konuşurken elini çekebilirdi ama marki buna müsaade etmedi. Kızın elini tutup dudaklarına götürdü ve hafifçe öptü. Frederica vücuduna elektrik verilmiş gibi hissediyordu. Biraz başı döndü. Marki ayrıldıktan sonra salona geri dönmesi birkaç dakikasını aldı. Beyefendilerin el öpmesi artık adetten değildi. Bazı eski kafalılar hâlâ evli bayanların elini öpme geleneğini sürdürüyordu. Ama marki geri kafalı değildi. Frederica da evli değildi. Bu öpücüğün ne anlama geldiğini merak etti ve sonunda kendi kendine kızdı. Muhtemelen hiçbir anlam ifade etmiyordu. Flört etmeye çalışıyor olamazdı. Frederica hiç aşık olmadığını söylediğinden eğlenmek için bu tür davranışlar sergiliyor olabiliirdi. Bu çok aşağılayıcı bir düşünceydi. Ona güvenilir bir arkadaş gözüyle bakıyordu. Eğer artık güvenemeyecekse, ortaya çok rahatsız bir durum çıkacaktı. Eğer Frederica'yı flört ettiği kızlar gibi görüyorsa, yanılıyordu. Frederica ne flört etmekten hoşlanırdı, ne de markinin kullanılıp atılmış kaçamaklarından biri olmaya niyetliydi.

Fakat üç gün sonra Bond Caddesi'nde karşılaştıklarında hiçbir nezaket ve flört amaçlı hareketi olmadı. Frederica'yı çatık kaşlarla karşıladı ve neden yalnız gezdiğini sordu. "Londra'da kasabadaki davranışlarını sürdüremeyeceğin konusunda seni uyardığımı hatırlıyorum Frederica!"

"Evet, uyardın," dedi Frederica. "Her ne kadar tavsiyelerini fazla ciddiye almasam da bugün teyzemle dışarıya çıktığımı belirtmek isterim!"

"En büyük meziyeti görünmezlik olan teyzenle mi?"

Frederica kendini tutamayıp güldü. Sonra toparlanarak, en ciddi haliyle; "Şu dükkanda alışveriş yapıyor. Benimle Hookham Kütüphanesi'nde buluşacaktı. Umarım tatmin olmuşsundur!" dedi.

"Hayır, hiç tatmin olmadım. Eğer saygıdeğer bir bayan gibi görünmek istiyorsan Londra'nın gözde mekanlarında yalnız görünemezsin. Hele de Bond Caddesi'nde! Eğer niyetin bu değilse, kendi başına bir sponsor bulmanı öneririm! Ayrıca ilerlemiş yaşınla ilgili saçmalıklar savurarak beni hasta etme! Herefordshire'de mantıklı bir kadın olarak görülüyor olabilirsin ama burada dikkat çeken, hem de çok dikkat çeken bir kızsın, Frederica!"

Bu ağır sözler, Frederica'nın göğsüne bıçak gibi saplandı. Önce, markiyi azarlamak istedi. Böylesi bir kibrin terslenmesi gerekiyordu. Fakat hamiliğini geri çekme ihtimali vardı. Bu hem planlarını alt üst eder, hem de çok uygunsuz olurdu! Markinin arkadaşlığını kaybederse duyacağı huzursuzluğu düşünen Frederica geri adım attı. "Emin ol, seni görene dek buranın gözde bir yer olduğunu bilmiyordum! Sanki Bond Caddesi'ni daha önce hiç duymamışım gibi! Sen ne yapıyordun? Dur bakayım, ne demiştin? Ha! Fiyakalı fiyakalı dolaşıyor muydun?"

"Hayır, fiyakalı fiyakalı dolşamıyordum," dedi marki gözleri parlayarak "Jackson'un boks salonuna gidiyordum."

"Ne korkunç!"

"Bunu söyleyen de iyi bir bilimsel çalışmanın Teo Brown olduğunu söyleyen Frederica!"

Frederica güldü. "Yine de korkunç! Bu spor hakkında benden çok şey biliyor olmalısın, yine de beni komik duruma düşürmek için teşvik ettin!" dedi marki. "Ayrıca eminim senden çok biliyorum. Seçkin kadınların izlemesi gereken toplantıları da senden iyi biliyorum!"

"İşte şimdi bardağı taşırdın! Nasıl oluyor da beni azarlayabilecek kadar kabalaşıyorsun? Hata yaptığımı kabul etmedim mi?"

"Eğer beni sebepsiz yere aşağılamak için hatanı kabul ettiysen..."

"Hayır, hayır! Sebepsiz değil kuzen!"

"Çok yakında," dedi marki kendine hakim olmaya çalışarak;

"başın sıkışır ve kendi ayaklarınla benim tavsiyelerime başvurmayaya gelirsın sevgili kızım! En azından öyle olmasını umuyorum!"

"Ah, ne büyük kalabalık!" Kızın gözleri parladı devam etti. "Sana ne kadar çok yük olmuşuz biz! Özür dilerim. O kadar naziktin ki anlayamamışım! Seni kendi işlerime karıştırmak istemezdim. Fakat bundan sonra yaşanacak herhangi bir karmaşada senin yardımını talep etmeyeceğimden emin olabilirsin!"

"Öyleyse tam da şu anda erkek kardeşlerinin herhangi bir tehlikeli işe bulaşmadığını mı ima ediyorsun!"

"İşte bu," dedi Frederica kızgınlıkla "tam bir haksızlık' Felix'in buharlı vapur macerasında senin yardımına ihtiyaç duymadık. Jessamy'e gelince... O zaten başım hiçbir zaman derde sokmaz."

Marki bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu ama bu konuşmadafc bMaç gün sonra Jessamy'i Pedestrian Curricicle adıyla piyasaya giren gidonlu bisiklet olayından kurtardığını da gayet iyi biliyordu.

Usta işi bu makine, son icatlardandı ve pek çok kişiyi kızdırıyordu. En basit haliyle gidonlu bisikletin iki tekerleği ve tekerlekler ortasında bir selesi yani oturağı vardı. Ön tekeri gidon olarak adlandırılan bir metal çubuk sayesinde yönlendirmek mümkündü. Binici ayaklan ile yerden destek alarak yola koyuluyor ve kendini dengede tutmayı başaran ustalar gayet hızla ilerleyebiliyorlardı. Ayaklarını yoldan kestikleri anda hızlan daha da artıyor, izleyicileri şaşkınlık içinde bırakıyorlardı. Jessamy parkta gidonlu bisiklete binen usta bir adam görmüş ve ona imrenmişti. Fazla ders çalışmaktan ve atlarından uzak kalmaktan körelen maceraperest ruhu birden canlandı. Bu makine sayesinde Frederica'yı hiçbir masrafa sokmadan içindeki fazla enerjiyi atabilecekti. Ayrıca tüm dünyaya tehlikeli maceralara atılabilen tek Merriville'in o iğrenç kardeşi Felix olmadığını gösterecekti. Bu yeni sanatı öğreten okullar olduğunu ve maharetli öğrencilerin bu makineleri kiraladıklarını öğrendi.

Maharetli bir öğrenci olduğunu kanıtlamak fazla uzun sürmedi. Kiralık makinesi üstünde, nispeten trafikten uzak yollarda pra-

tik yapıyordu. Sonra da makineyi okula götürüyordu. Bu gezilerde Lufra da yanında oturuyordu. Bu sayede ablaları, Jessamy'nin sadık köpeklerine karşı koyduğu katı kurallardan kurtulduğunu düşünüyordu. "Sonunda Luff'u Londra'ya getirdiğimiz için tam anlamıyla mutluluk duyuyorum," dedi Frederica. "Ayrıca Luff, Green Park'ta inekleri kovaladığı ve Jessamy'nin hiçbir bayanın ona emanet edilemeyeceği sonucuna varmasına da memnunum! Aksi takdirde onu kitaplarından ayırmak imkansız olacaktı!"

Ailesini yeni maharetiyle endişelendirmek istemeyen Jessamy, onlara bu hobiden bahsetmedi. Kusursuz bir denge yakalayıp gidonlu bisiklet ustası olduğuna kanaat getirince evin kapısına kadar gelecek ve ablalarına gösteri yapacaktı. Bazen makineyi monte etmek zor olabiliyordu. Eğer Felix bu sürede onu izleyenler arasında olursa, kafasını toplayıp düşünmesine imkan vermezdi. Böylece saatlerce pratik yapmaya başladı. Kendisini ailesine açık etmeden önce, son bir test yapmak için şehrin daha kalabalık bir bölümüne gidiyordu ki uzun Piccadilly yokusundan aşağı inme arzusuna yenik düştü. Bu becerisi bir hayli dikkat toplamıştı. Bazıları hayran olmuş, bazıları şoka girmişti. Fakat yolun sonunda beklediğinden çok daha fazla ilgi gördü.

Bütün suç av köpeğininindi. Sakince sahibinin yanında yürüyen bu hayvan, bu tuhaf aracı görür görmez peşinden koşmaya başladı. Havlıyor ve etrafı ayağa kaldırıyordu. Jessamy arabaların arkasından koşan köpeklere alışıkta ama Lufra sahibinin saldırıya uğradığını düşünerek onu kurtarmaya koyuldu. Sonuç kaçınılmazdı. Köpekler ölümüne kavgaya tutuşup, kendilerini gidonlu bisikletin üzerine attılar. Dengesini korumaya çalışan Jessamy, sandalye tamiri yapan bir adama doğru gitmeye başladı, çarptı ve kaldırımdan çıkarak yola düştü. Neredeyse bir atlı arabanın altında kalıyordu. Arabacı atlan zamanında uzaklaştırdı ve Jessamy güçlükle ayağa kalktı. Her yeri morarmış, kesilmiş ve bir hayli de sarsılmıştı. Şansına kemiklerinde kırık yoktu. Şaşkın ve küçük düşmüş hissediyordu. Sonrasında yaşananlar cesaretini yeni toplamış on altı yaşında bir çocuğu korkutmak için yeterliydi.

Atların yoldan çıkması trafiği kanştırmıştı. Ortalık bağırان

ve suçlamalarda bulunan kaba atışmalarla doldu. Aralarda tehditler ve tuhaf iddialar da duyuluyordu. Arabadaki yaşlı dul öfkeden köpürüyor; sandalye tamircisi de maddi hasan ve kendi vücudunda oluşan yaralan için para talep ediyordu. Av köpeğinin sahibi, iki köpeği birbirinden ayırmak için yardım talep ediyor, etrafındakilere bağınyordu. Bunun üzerine Jessamy adamın yanına gitti ve adama köpeklerinin üstüne abanmak yerine kendi köpeğinin tasmağını sıkıca tutmasını söyledi. Bu esnada hızlıca Lufra'yı kavradı ve kenara çekti. Tam diğer köpeğin sahibinden özür dileyecekti ki bu iri yarı adam Lufra'nın vahşi bir hayvan olduğunu söyleyip yaşananlardan onu sorumlu tutmaya başladı. Bu da tabii ki Jessamy'nin özür dileme girişimlerini sonlandırdı ve asıl suçlunun diğer köpek olduğunu anlatmaya başlamasına neden oldu. Nihayetinde o köpek kendisine saldırmak istemişti.

"Sahibini korumak isteyen bir köpeği suçlayabilir misiniz efendim?" dedi Jessamy. "Ben suçlayamam."

Bu noktadan sonra olay kabusu dönüştü. Pek çok insan hasanın karşılanmasını talep ediyor ya da dava açacağına dair tehditler savuruyordu. Öyle ki zavallı Jessamy'nin kafası kanşmıştı. Adını ve nerede olduğunu sorduklarında bunca insanın Frederica'nın üzerine hücum ettiğini düşündü. O anda gelişigüzel olarak, "Berkeley Meydanı! Velimin evi orada, Marki Alverstoke!" deyiverdi.

Aklında Frederica'yı korumaktan başka bir düşünce yoktu ama markinin ismini söyler söylemez sihirli sözcükleri bulmuş gibi hissetti. Daha önceden reddedilen tazminat teklifleri kabul edildi; iri yan adam velisinin kendisini ikaz edeceğini umduğunu söyleyerek yürüdü gitti. Öfkesi dinen yaşlı kadın bir iki nasihat ettikten sonra markiyi gördüğü yerde çocuğu şikayet edeceğini söyleyerek uzaklaştı.

Böylece ikinci kez bir Merriville uygunsuz bir saate Berkeley Meydanı'na gitti ve markiyi konuşmak istediğini söyledi. Frederica'nın aksine Jessamy, Charles Trevor'un yardım talebini geri çevirmedi ve hikayesini anlatmaya başladı. O anda uzun bir binici ceketi giyen Alverstoke odaya girdi ve "Yine ne var? Wicken dedi ki..." dedi ve birden susarak Jessamy'nin harap gö-

rüntüsüne baktı. Konuşmasını unuttu ve çocuğun yanına geldi. "Ah çocuk, değirmene mi düştün? Neden çocuğa çeki düzen vermedin, Charles?" dedi.

"İmkanım olmadı, efendim," dedi Bay Trevor. Jessamy alındaki yaradan kanı silmeye çalışıyordu. "Bana bir şey olmadı! Önemli değil! Buraya yaralandığım için gelmedim. Ama... Lütfen bu konuda kendinizi yormayın efendim!"

"Kıpırdama!" dedi Alverstoke çocuğun çenesini tuttu ve Jessamy'nin yüzünü ışığa döndürdü.

"Değirmende filan değildim! Düştüm ve... başıma gelenleri hak ettim!" dedi Jessamy kendine kızarak.

"Hiç şüphem yok ama evimde kanlar içinde durmana müsaade edemem. Charles, senden nazıkçe... Hayır, hayır. Kendim ilgileneyeğim. Gel bakalım seni haydut! Yarana, bant yapıştıralım sen de olan biteni anlat."

Jessamy istemeyerek de olsa markiyle birlikte odadan ayrıldı ve yukarı çıkmaya başladı. Bir yandan da yaralarının önemli olmadığını, buraya yaptığı kötülükle yüzleşmeye geldiğini söylüyordu. Markiye şu anda çok sayıda insanın onun peşinde olduğunu ve ondan masraflarını karşılamasını isteyeceklerini söyledi. Sonra da borcunun tamamını kendisine geri ödeyeceğini taahhüt etti.

Yüzündeki ve ellerindeki kir ve kandan arındırılan Jessamy'nin çamurlu paltosu temizlenmek üzere Knapp'a verildi. Sonra yaralarına merhem sürüldü ve kaşına bant yapıştırıldı. Sakinleşsin diye brendi ve su karışımı içti. Sinirleri yatışınca olayı markiye anlattı. Sesi kontrollüydü ama ellerini nereye koyacağını bilemiyor; durmadan açıp kapatıyordu. Her şeyi anlattıktan sonra kendisine kızdığım açıkça belirten bir kapanış konuşması yaptı ama Alverstoke bütün bunlardan keyif alıyormuş gibi çocuğu izliyordu.

"Onlara sizin adınızı vermeye ya da burada yaşadığımı ima etmeye hakkım yoktu efendim. Hatalıyım ve affınızı diliyorum! Ama açıklayabilirim! Bunu yapmamın tek nedeni insanların Frederica'yı rahatsız etmesini istemiyor olmamdı! Size olan

borcumu nasıl öderim bilmiyorum ki borcum da bir hayli yüksek olmalı. Makine paramparça oldu. Sandalyelerde öyle. Ve bir de... Ne olursa olsun borcumu ben ödeyeceğim, ablamın bunu yapmasına müsaade edemem! Charis'in takdiminden gelen onca masraftan sonra... Kendimi de buna dahil etmeyeceğim!"

Çok üzgündü. Marki bu konuşmadan sıkılmış gibi görünerek çocuğa büyütülecek bir durum olmadığı hissini vermeye çalışıyordu. Sakince "Pekala," dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Duygusal bir patlamanın eşiğinde olan Jessamy'nin yanakları kızardı. Dudaklarını ısırarak, kendini toplamaya çalıştı. "Eğer razı olursanız, ihtiyacım olan parayı ödünç vermenizi istiyorum efendim! Harçlıklarımdan biriktirip size geri ödeyeceğim. Şu anda pek birikmişim yok da. Derslerim vardı. Bir de makinenin kirası. O yüzden..."

"Endişelenme," dedi marki. "Borcunu ödemen için seni fazla sıkıştırmam!"

Jessamy'nin yüzü daha da çok kızardı. "Biliyorum! Lütfen geri ödememe ya da endişelenmeme gerek olmadığını söylemeyin! Hiçbir şey borcumu geri ödememi engelleyemez ve şu anda fazlasıyla endişelenmem gerekir! İlk testte isteklerime yenik düştüm! Kendini beğenmişliğin esiri oldum! Evet! Daha da kötüsü Felix'in önüne geçmek istedim! Bundan daha aşağılık bir düşünce olabilir mi? Kutsal Emirlerle boyun eğmeyi düşünen birinin yapacağı türden davranışlar mı bunlar?"

"Evet, pek çok şey olmuş," dedi Alverstoke. "Ama böyle küçük bir kazayı dev bir günah gibi abartmayı bırak! Kendi elinde olmayan nedenlerden ötürü başın derde girmiş. Şu anda iç değerlendirme yapmana gerek yok. Böyle şeyler herkesin başına gelir ve senin başına geldiği için de ayrıca memnun oldum. 16 yaşında bir aziz olmadan önce insanların zayıflıklarını öğrenmek seni daha iyi biri yapar!"

Jessamy bu sözler karşısında şaşırılmış görünüyor. Bir süre düşündü ve "Evet ama... Ama insan bir karar verdikten sonra isteklerine yenik düşmesi, karakter zayıflığı değildir de nedir?" diye sordu.

"Eğer kararın bir sofı gibi davranmaksa, o zaman ukala biri olmak yolunda ilerliyorsun demektir!" dedi marki. Biraz acımasız konuşuyordu ama çocuğa nasihat etmek niyetindeydi. "Benim yardımımı talep ettin ki bu da senin acil bir durumda ne kadar soğukkanlı davrandığını gösterir! Ben ödemeleri hallederim. Sen de uygun olunca bana borcunu ödersin. İnsanların tehditlerine gelince, unut gitsin! Eğer bir arabacı, sandalye tamircisi ya da herhangi biri gelip senden intikam almak isterse, Bay Trevor onları kolayca defedebilir! Ama zaten buraya gelme cesaretini gösteremezler."

"Hayır," dedi JesSamy derin düşüncelere dalarak. "Sizin adınızı o sebeple vermedim. Aklımdan bile geçmedi! Ama adınızı söyler söylemez..." Sustu ve kaşlarını çatı. Yüzü asılmıştı. Sonra yeniden Alverstoke'a baktı. "Bu da diğerleri gibi rezil bir düşünce işte!" dedi.

"Olabilir ama sen kendince bir mantık yürütmüşsün! Hayatta ki bu sınıflaşma meselesinin ne kadar ahlaklı olduğunu değerlendirmeyi bana bırak ve şimdi söyleyeceklerimi dikkatle dinle!"

"Peki efendim," dedi Jessamy toparlanarak.

"Velin olarak benim himayeme geldin ve şimdi velinin kararlarını uygulayacaksın. Kararım şöyle; artık daha makul koşullarda ders çalışacaksın. İnan bana, bu kadarı çok fazla! Ve günün belirli bir kısmını fiziksel ihtiyaçlarına ayıracaksın. Jessamy senin istediğin bir gidonlu bisiklet değil; senin istediğin bir at!"

Jessamy'nin kederli yüzü birden aydınlandı ve "Ah keşke!" deyip sustu. Sonra da başını iki yana salladı. "Yapamam Londra'da olmaz. Masraflar..."

"Hiçbir masraf olmayacak. Benim atlarımdan biriyle çalışacaksın. Hem böylece bana da bir iyilik yapmış olursun!"

"Sizin atlarınız mı? Bana izin mi... Bana güveniyor musunuz?" dedi Jessamy. "Ah, hayır! Bu şekilde ödüllendirilmeyi hak etmiyorum, efendim!"

"Ödüllendirmiyorum, emrediyorum!" dedi Alverstoke. "Senin için yeni bir tecrübe genç adam!" Jessamy'nin yaşla dolan gözleri ve titreyen dudakları markiyi duygulandırmıştı. Gülüm-

sedî ve elini çocuğun omzuna koyarak sıkıca kavradı. "Toparla kendini, ufaklık!" dedi. "Kendini hırpalama! Haydi bakalım, Knapp paltonu temizlediyse seni eve bırakacağım!"

Mrki ertesi sabah Frederica'dan bir mektup aldı. Frederica, nazik yardımları için teşekkür ediyor, Jessamy için bu kadar sıkıntıya girmiş olmasından dolayı duyduğu üzüntüyü belirtiyordu. Marki mektubu dikkatle okudu ve bu nazik sözleri yazan Frederica'nın aslında içten içe ne kadar üzüldüğünü ve küçük düşmüş hissettiğini düşündü. Zaten iki gün sonra bir toplantıda karşılaştıklarında kız bu düşüncelerini açıkça dile getirdi. Markinin meraklı sorularına, "Hayır, hayır, hayır, hayır! Kızmadım ama çok utandım! Üstelik sana o kadar söz söyledikten sonra! Gerçekten özür diliyorum!" diye karşılık verdi.

"Saçmalama! Konunun seninle ne alakası var ki?"

"Ah, çok alakası var!" dedi Frederica iç çekerek. "Jessamy'i zorla Londra'ya getirdim ve Charis'le ilgilenirken onu ihmal ettim. O kadar yalnız bırakmamalıydim." Bir süre düşündü ve devam etti. "Gerçi her yere onunla gitsem sıkılırdı. Bu kadanna tahammül edemezdi. Münzevi bir çocuk. Bu da benim hatam. Onu yalnızlığından kurtarmak için daha çok çabalamalıydim!"

"Vaktini boşa harcamış olurdun. Bu kadar önemsiz ve herkesin başına gelebilecek kadar normal bir olayı neden büyütüyorsun ki? Kendi yaşına göre elinden gelenin en iyisini yapmış zaten. Sen, sana değil de bana geldiği için neden kendini sorumlu tutuyorsun?"

"Ah, hayır tutmuyorum," dedi Frederica. "Sana değil de bana gelseydi ne yapacağımı bilemezdim. Yine de seni aile meselelerimize sürüklediği için kızıyorum. Ben sorunca tersleniyor ve beni ilgilendirmediğini söylüyor ama hasan sana ödettiğini biliyorum- İşte buna katlanamıyorum!"

"O da öyle! Bu yüzden parayı borç olarak verdim ve karşılığında da ders programını hafifleteceğine dair söz aldım. Parayı geri ödemek için can attığını biliyorum ama o zaman Jessamy ile yaptığımız anlaşmayı bozmuş ve başarılı olduğuma inandığım bütün ikna çalışmaları mahvetmiş olursun!"

Frederica minnet dolu bakışlarla markiye izliyordu. "Gerçekten başardın! Genelde kendini eğlendirecek bir şey yaptıktan sonra bile hüzünlenir ve kederli bir havaya bürünürdü. Oysa bu olayın ardından kederlenmek yerine oldukça heyecanlı bir ruh hali içine girdi. Senin atınla evimizin kapısına kadar geldiği gün onu görmeni isterdim. Beni dışarı çağırdı ve atın güzelliğini görmemi istedi! O kadar gururlu ve mutluydu ki! O yüzden anlaşmanıza karışmayacağım ama en azından teşekkür etmeme izin ver!"

"Hayır, ayrıca bu konu canımı sıkmaya başladı. Şimdi söyle bakalım Charis'le haşır neşir olan bu delikanlı da kim?"

Frederica kardeşine doğru baktı ve kardeşinin son derece şık görünümlü genç bir beyefendi ile vals yaptığını gördü. Gencin dikkati Charis'e odaklanmıştı. "Kendisi Bay Peter Navenby. Onunla Leydi Jersey'nin partisinde tanıştık. Leydi Jersey'nin dediğine göre Bay Navenby, Charis'i görür görmez hayran olmuş ve ikisini tanıştırması için leydiye yalvarmış. Buraya kadar ilginç hiçbir şey yok ama delikanlının ilgisi biraz fazla ciddi olacak ki bu durumdan çok memnun olduğumu belirtmeliyim, bir sabah annesi gelip bizi ziyaret etti. Kadından çok hoşlandım. Daha da güzeli ne biliyor musun? Kadın da Charis'den hoşlandı. Söylediklerinden anladığım kadarıyla en büyük korkusu oğlunun zengin koca avına çıkmış paragöz bir kıza kapılmasıymış. Ama Charis'i görünce onun korktuğu gibi bir kız olmadığını anlamış." Bu sözlerin ardından endişeyle markiye baktı. "Uygun bir çift olurlar, değil mi?"

Marki tek camlı yakın gözlüğü ile Bay Navenby'i izlemeye koyuldu. "Genç Navenby öyle mi? Çok uygun bir eş olur! Soylu bir aileden geliyor ve hatırı sayılır bir serveti var. Ama dua edelim de babası fazla uzun yaşamasın!"

Frederica, öfkeden kıpkırmızı kesildi. Hemen sinirle karşılık

verdi. "Böyle bir şey dua etmemi nasıl beklersin? Ne korkunç bir temenni bu! Senin gibi umursamaz bir adamın bile söyleyemeyeceği kadar korkunç hem de!"

"Ama Charis'e zengin bir koca aradığını sanıyordum."

"Aramıyorum ve böyle bir şey söylediğimi de hatırlamıyorum. Onu rahat ettirebilecek bir eşi olsun istiyorum. Bu, servet ya da unvan istemekten farklı! Ama senin kuzenin gibi serveti de beyni kadar küçük, yakışıklı ama aptal bir kocası olmasını istediğimden emin değilim! O yüzden ikisi arasındaki bu yakınlaşmaya bir son verirsen memnun olurum!"

Bu sözler markinin bir hayli hoşuna gitmişti. "Kuzenim Lucretia ile konuşmuş olmalısın. Ama seni temin ederim ki Endymion fakir fukara bir çocuk olarak dünyaya gelmemiştir. Kendisine yetecek kadar aile serveti vardır."

Öfkesine yenilip son derece uygunsuz sözler söylediğini fark eden Frederica, kendini toplayarak; "Kuzenin hakkında öyle konuşmamalıydım. Özür dilerim," dedi.

Bu sözleri umursamıyormuş gibi görünen marki, "Ah, söylediklerine hiçbir itirazım yok ki!" dedi. "Endymion'la yakından ilgilediğimi söyleyemem. İlişkilerine karışmak gibi bir niyetim de yok. O yüzden bana minnettar olmanı gerektirecek bir durum olamaz. Bana minnet borcun olmayacağına göre, rahatlamış olmalısın." Marki konuşurken alaycı bir üslupla Frederica'yı izliyordu. Kız dudağını ısırıp, başını diğer tarafa çevirince; "Evet? Yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, yanılmıyorsun. O gün beni anlamsız bir tartışmaya sürükledin ve seni terslemek zorunda bıraktın. Seni gücendirmek istememiştim. Umarım nankör biri gibi davranmamışımdır!"

"Birincisi, beni gücendirmedin ve ikincisi senden bana minnet duymanı istemiyorum," dedi marki. Adamın sesindeki o sert ifadeyi fark eden Frederica, korku ve şüphe dolu gözlerle markiyeye baktı. Bu adamı anlamak gerçekten çok zordu. Çünkü birkaç saniye sonra güldü ve her zamanki umursamaz tavrıyla, "Minnettarlık da beni fazlasıyla sıkıcı konulardan biridir," dedi.

"Öyleyse sana minnettar olmama neden olacak davranışlarda bulunma," dedi Frederica.

Marki dikkatini yeniden Charis'e yöneltti ve "Genç Navenby gerçekten iyi yetişmiş bir delikanlı. Anladığım kadarıyla mükemmel numunene karşı beslediğin umutları yitirmişsin. Yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, yanılmıyorsun! Onun hakkında söylediklerinde haklıymışsın. Hayalperestin teki! Baksana haline! Bayan Partshavv'ın yanına oturmuş, yüzündeki o komik gülümsemeyle Charis'i izliyor! Kızın Navenby ile dans ediyor olmasından rahatsız bile olmuyor!"

"Haklısın," dedi marki. Gözlüğü yeniden gözüne yaklaştırdı ve odayı şöyle bir gözden geçirdikten sonra aradığı hedefi tespit etti. "Oysa benim aptal kuzenim tam tersi duygular içinde."

"Gerçekten de aptal," dedi Frederica.

"İnkâr etmiyorum. Hatta fark ettiysen misilleme yapmak adına bile karşılık vermiyorum."

Frederica'nın yanağındaki gamze gittikçe derinleşiyor ve gülümsemesini ele veriyordu ama buna rağmen ağır bir tavır takınarak yanıt verdi. "Yoksa kız kardeşimin saf olduğunu ya da zekadan yoksun olduğunu iddia etmekten vazgeçtiğini mi söylüyorsun?"

"İstersen öyle de düşünebilirsin. Kardeşinin güzel ama saf olduğunu biliyorsun Frederica!"

Bu iddiayı yalanlayamayacak kadar dürüst olan Frederica, sadece "İşte bu yüzden mantıklı ve sağduyulu bir adamla evlenmesi gerekir," diyebilirdi.

"Haklı olabilirsin. Peki Navenby bu tanıma uyuyor mu? Hiç aklıma gelmemişti ama dediğim gibi haklı olabilirsin. Ne de olsa bu genci hiç tanımıyorum. Görünüşe bakıp karar vermek de adil olmaz, değil mi?"

"Bugüne kadar gördüğüm en sevimsiz insan olan..." Birden durdu ve söylediklerine kendi bile şaşırması görünüyordu. Markiye döndü ve "Cümlemi tamamlamayacağım ama kimi kastettiğimi anlamışsındır," dedi.

"Hayır, hiçbir fikrim yok. Kimi kastettin?" dedi marki.

Frederica, kahkahasını güçlkle bastırarak bakışlarını mar-

kiden kaçırdı ve o anda Darcy Moreton'un kendilerine doğru gelmekte olduğunu görerek rahatladı. Marki, Bay Moreton'la biraz konuştuktan sonra ikilinin yanından ayrılıp Leydi Jersey'nin etrafında toplanan gruba katıldı. Son yirmi dakika boyunca Merriville'lerin büyük kızı ile baş başa konuşuyor olması etrafındakilerin bir hayli ilgisini çekmişti ama kendisi bu ilginin farkında değildi. Markiyi Frederica ile konuşurken izleyenlerden bazıları meraklanıyor, bazıları kıskanıyor, bazıları da aklından ahlak-sız düşünceler geçiriyordu. Üstelik herkes bu konuşma esnasında markinin defalarca genç Merriville kızına baktığını ve hatta kızı dikkatle izlediğini gözden kaçırmamıştı. Kimileri Charis'in markinin yeni kurbanı olursa kıza yazık olacağını düşünüyordu. Kimileri de markinin nihayet aradığı aşkı bulmuş olmasını umuyordu.

Kızlarının markiyle yakınlık kurmasını dileyen anneler ise bu durumu mide krampları içinde izliyordu. Hepsinden öte bir de Leydi Buxted vardı. Aslında şikayet etmesini gerektirecek bir durum yoktu. Çünkü bir abla olarak, kardeşi Alverstoke'un uygun bir evlilik yapmasını ve o vâris olarak tayin ettiği çocuğu mirasından mahrum bırakmasını istiyordu. Fakat Leydi Buxted, Charis'i görür görmez Merriville'lere karşı bir soğukluk duymaya başladı. Jane'in kısmetsizliği yüzünden Charis'i suçluyordu. Charis, kendisini yetiştiren ablasının iyi huylu oluşu ve kusursuz tarzı dolayısıyla iltifat almaya başlayınca; Leydi Buxted'in nefreti yalnız Charis'i değil Frederica'yı da hedef almaya başladı. Kızları cemiyete takdim etmek zorunda bırakılmıştı. Şimdi onlarla olan bütün bağıni koparabilirdi ama bunun için çok geç kalmıştı.

Kızlar kendi ayakları üzerinde durabilecek duruma gelmişlerdi. Ev sahiplerinin kızları partiye davet etmesinin tek nedeninin Leydi Buxted'in hatırını saymaları olduğunu söylese de içten içe bunun doğru olmadığını biliyordu. Kontes Lieven'in kasıtlı olarak ve anlamlı anlamlı gülerek söylediği gibi herkes Merriville'lerden çok hoşlanmıştı. Leydi Buxted ablasıyla konuşurken, "Bana kalırsa ikisi de biraz fazla abar-

tılıyor," dedi. "Charis'in o sıkılğan tavırları beni hiç etkilemiyor. Frederica'ya gelince, onun da ne kadar kibirli olduğunu fark etmişsindir!"

"Hayır," dedi Leydi Jevington. "Fark etmedim. İkisi de oldukça samimi ve iyi huylu kızlar. Charis güzel ama saf bir kız. Fakat Frederica, çok zeki bir genç kadın."

"Ah, çok zekiymiş!" dedi Leydi Buxted öfkeyle gözlerini kısarak. "Koca avcısı! Onun bu kurnaz tavırlarına nasıl kandın merak ediyorum! Ben onunla tanıştıktan sonra bir hafta içinde amacının ne olduğunu anladım!"

"Ah!" dedi Leydi Jevington. "Demek Buxted gerçekten kıza gönlünü kaptırdı, öyle mi? Pek çok kişiden duymuştum ama bilirsin dedikodulara pek kulak asmam. Bu kadar üzme kendini, Louisa! Bu ilişki fazla uzun sürmez!"

Yüzü renkten renge giren Leydi Buxted hemen karşılık verdi. "Hayır! O konuda yorum yapmama bile gerek yok." Ablasının yüzündeki küçümseyen ifade daha da öfkelenmesine neden oldu. "Carlton için endişelenmiyorum. Hem de hiç! Ama merak ediyorum sevgili Augusta; senin o sevgili güzel ama saf kızın gelinimiz olunca neler hissedeceksin!" Bu sözlerinin ablası üzerindeki etkisini görünce zafer kazanmış edasıyla ekledi. "Çok zeki olduğunu söyleyen sen, nasıl olur da geçen gece Vernon'un gözlerini Charis'den ayırmadığını fark edemezsin?"

Leydi Jevington ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı. Sonra kuşku dolu bakışlarla kardeşini süzdü ve "Sen tam bir aptalsın, Louisa," dedi.

Bu esnada evlilik yolunda attıkları başarılı adımları çoktan unutmuş olan Merriville kızları, neşeyle aile reislerim karşıliyordu. Harry beklenmedik bir şekilde Yukarı Wimpole Caddesi'ne gelmişti ve şimdi kardeşleri tarafından sevgiyle kucaklanıyor ve öpülüyordu. Kızları onu içeri ahp salona götürdü ve hemen içecek bir şeyler ayarladı.

Her zamanki gibi kendini ilk toplayan yine Frederica oldu. Hemen onu Londra'ya atan sebebin ne olduğunu sordu. Harry kendisine uzatılan maşrapadan büyük bir yudum alarak kendine gelmeye çalıştı. Sonra Frederica'nın endişeli bakışlarına karşı-

lık içten bir gülümsemeyle, "Ah, okuldan uzaklaştırıldım!" dedi. Frederica korku içinde, "Harry! Ah, hayır!" diye bağırdı.

"Üzgünüm ama evet. Barny de uzaklaştırıldı. Bamy Peplow'u tanırırsın. Yakın arkadaşımıdır."

Bay Peplovv'la henüz tanışmamıştı ama kardeşinin coşkulu övgülerini defalarca duymuş ve içinde ona karşı kötü bir his doğmuştu. Harry'i kızdıran tepki yumuşak ama acılı bir sesle, "Ah, canım! Bu durumda ne yapılabilir?" diye soran Châris oldu.

"Hiçbir şey yapılamaz! Ne kadar safsın!" dedi Harry sabırsızca. "İkinizin de bu kadar dertlenmesine gerek yok! Duyan da tamamen atıldım zanneder! Tabii ki okuldan atılmadım! Dönem sonuna dek uzaklaştırıldım!"

"Ama neden, Harry?" diye sordu Frederica. Endişeleri yatışmıştı.

Harry güldü. "Önemli bir sebebi yok. Biraz kavga gürültü o kadar. Uzaklaştırma alan tek biz değiliz ki. Hepimiz biraz fazla hareketliydik diyelim. Bizim George'un doğum günü partisinden sonra oldu. George Leih. Onu da tanımıyorsun değil mi? Çok iyi arkadaşımıdır! Biraz karmaşa, biraz gürültü patırtı yaşandı. Hepsi bu kadar! Abartılacak bir şey yok, yemin ediyorum!"

Frederica en azından korkunç ihtimalleri aklından çıkardı ve biraz olsun rahatladı. Zaten başka soru da sormadı. Kardeşini kızdırmak ya da kırmak istemiyordu. Bugüne kadar edindiği tecrübelerden küçük yaşlardaki erkek çocuklarının eşek şakalarıyla başlayan eğlencelerinin dozunun kaçabileceğini biliyordu. Fakat Harry ve arkadaşlarının bu tür alemlerden ve kargaşalardan ne anladığına bir tür akıl sır erdiremiyordu. Kardeşinin anlattıklarına bakılırsa her zamanki gibi bir şarap partisi düzenlenmiş ve anlamsız olduğu kadar zararlı at yarışlarına geçilmişti.

"Alında," dedi Harry bilmiş bir edayla, "bir süredir işlerin nasıl gittiğini görmek için buraya gelmeyi düşünüyordum. Kimse-den bir şey duymadım ama başınız dertte olabilir diye düşündüm. Ne de olsa aile reisi benim!"

Charis kıkırdayarak güldü. Gözleri gülen ama duruşunu bozmak istemeyen Frederica ise; "Ne kadar naziksin, Harry! Elbette

okuldan uzaklaştırılmak, aile reisi olarak senin en büyük görevin!" dedi.

"Yapma ama Freddy!" diye itiraz etti Harry. Dudakları titriyordu. "Öyle söylemek istemedim."

"Hiç sanmıyorum," dedi Charis. "Londra'ya geleli bir aydan uzun bir süre oldu ve okulun kapanmasına da birkaç hafta kalmıştı. Tam bir Banbury erkeği olmuşsun sevgili ve bir o kadar da korkunç kardeşim!"

Harry kahkahalarla güldü ve yanıtladı: "Sanırım gözlerinizi üzerinizden ayırmamam lazım. İkiniz de kendi başınıza karar alamaz haldesiniz. Ne de olsa daha önce Londra'ya hiç gelmediniz."

"O konuda hakkını yiyemem. Bizden avantajlı konumdasın," dedi Frederica.

"Aman Tanrım! Harry ne zaman Londra'ya geldi?" diye sordu Charis. Gerçekten çok şaşırmıştı.

"Tam olarak hatırlamıyorum ama birkaç yıl oluyor. Scrabster Teyzem davet etmişti. Çünkü Hany onun vaftiz oğlu. Bir hafta boyunca Harley Caddesi'nde kaldı ve gezilebilecek her yeri gördü. Değil mi Harry?" dedi Frederica.

Harry acı çekiyormuş gibi bakıyordu. "Yeter ama Freddy! Tanrım eniştemiz beni en sıkıcı yerlere sürükleyip durmuştu. Ama Oxford'a gittiğimden beri çok şey öğrendim. Ve artık nelelerin moda olduğunu biliyorum. Ve açıkça söylemeliyim ki şu ana dek karşılaştıklarım içinde bir tek bu evi beğenmedim!"

"Biz de öyle ama eski mobilyalara ve şehirden uzak konumuna rağmen cemiyetin üst sınıflan insanları bile ağırladık. Doğru söylüyorum!"

"Biliyorum ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Bütün bunları o Alverstoke denen adam ayarladı değil mi? Bugüne kadar adını bile duymamıştım. Sen de kalkmış mektubunda kuzenimiz olduğunu yazmışsın! Şu kadarını söyleyeyim, adam hakkında pek çok şey öğrendim ve Frederica, nasıl olup da kendinizi onun hi-mayesine soktuğunuzu bir türlü anlayamadım. Genelde bu kadar kuş beyinli değilsindir de!"

"Ne demek istiyorsun, Harry?" dedi Charis. "O kadar nazik ve anlayışlı ki, hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Ah, öyle mi?" dedi Harry. "Burada yanılıyorsun, çünkü çok şey biliyorum. "Nazik ve anlayışlıymış! Hiç sorma!"

"Evet özellikle de çocuklara karşı! Sen de kalkmış onun çok havalı olduğunu mu söylüyorsun? Dış görüntüsü öyle olabilir. Pek çok insanın onun kendini beğenmiş ve sadece kendini düşünen biri olduğunu iddia edebilir. Ama hiç de öyle değil, değil mi Frederica? Düşünsene Felix'i dökümhaneye götürdü ve darphaneye gitmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Ayrıca Jessamy'e de atlarına binmesi için müsaade etti!"

"Lord Alverstoke babama borçluydu," dedi Frederica. "Bu yüzden bizi himayesine almaya razı oldu. Bizim velimiz olmak onun isteyerek yaptığı bir iyilik sayılmaz!"

"Veli mi? Benim velim filan değil o!" dedi Harry. Öfkeden ellerini havaya kaldırmıştı.

"Kesinlikle benim de velim değil! Nasıl olsun ki? İkimiz de reşit olduk."

"Evet ama... Ah, anlamıyorsun!"

"Emin ol ki anlıyorum! Sana onun uslanmaz bir çapkın olduğunu söylediler ve..."

"Öyle mi?" dedi Charis. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ben çapkınların daha farklı olduğunu sanıyordum. Hatta bundan eminim! Çapkınlar flört etmeyi ve karşısındaki insanı utandıracak sözler söylemeyi sever! Ah bilirsin işte, Frederica! Alverstoke hiç de öyle biri değil. Hatta onun fazlasıyla ciddi olduğunu düşünüyorum."

"Evet. Çok usturuplu davranışlar sergiliyor ve aksi davranışlar için de onları yaşlan kaç olursa olsun azarlıyor," dedi Frederica. "O yüzden için rahat olsun, Harry! Alverstoke'un namı nasıl olursa olsun, bizim söz konusu olduğumuz yerlerde hiçbir uygunsuz hareket sergilemiyor. Ayrıca cemiyete takdim edilirken onun himayesinde değildik. Yeğeni adına düzenlediği baloya davet edildiğimiz doğru ama baloda bizi takdim eden markinin kız kardeşiydi."

Harry hâlâ ikna olmamıştı ama Jessamy odaya girince konuyu kapattı. Jessamy, Harry'nin eve dönüş sebebini öğrenince üzüldü ama ağabeyi ondan bu konuda hiçbir yorum yapmamasını isteyince, "Tabii ki bir hiçbir yorumda bulunmayacağım!" dedi.

"Ahlak dersi vermeyecek misin yani?" dedi Harry. Şüphe içinde kardeşini izliyordu.

"Endişelenmene gerek yok. Ahlak dersi vermeyi hak edecek biri değilim ben," dedi Jessamy iç çekerek.

"Hey, sorun nedir?" dedi Harry. "Sakın senin de asi bir gence dönüşüp karmaşa çıkarmaya başladığını söyleme!"

"Öyledenedenebilir," dedi Jessamy ağırbaşlılıkla. Piccadilly'deki olay gözünde canlanmıştı.

Kızlar itiraz etmeye başladı ve Harry'e gidonlu bisikletle ilgili hikayeyi anlattı. Harry kahkahalarla gülüyordu. Jessamy de olayın o kadar kötü olmadığını düşünmeye başlamış olacak ki kendisi de bu kahkaha furyasına dahil oldu. Harry'e olayın ardından yaşananları ve şikayetçilerin Alverstoke ismini duyunca nasıl çil yavrusu gibi dağıldıklarını anlattı.

Konuyu etraflıca öğrenen Harry, markinin davranışlarına hayranlık duyduğunu ve hatta Jessamy'e atlarına binme izni vermesinin çok büyük bir incelik olduğunu söyledi. "Gerçi adamın korkmasını gerektirecek bir durum yok. Çünkü genç adam, sen tanıdığım en düzgün ve maharetli binicisin!"

"Evet ama marki bunu bilmiyordu," dedi Jessamy.

Harry gülümsedi ve yorum yapmadan konuyu değiştirmeye karar verdi. Alaycı bir söz söylese kardeşinin nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Çocuğu durduk yere öfkelen dirmen in anlamı yoktu. Bunun yerine marki hakkında daha çok şey öğrenmek istedi. Jessamy, Harry'den altı yaş küçüktü ama Harry, onun kararlarına saygı gösterir ve ciddiye alırdı. Ne de olsa insanın karakterinde en ufak bir zayıflık olsa, Jessamy bunu hemen fark ederdi.

Jessamy marki hakkında güzel şeyler söyledi. Harry'nin neden endişelendiğini anlayabiliyordu. Başlarda kendisinin de şüpheleri olduğunu ve Alverstoke'un Charis'in peşinde olduğunu

düşündüğünü söyledi. "Oysa işin aslı öyle değil. Onunla pek ilgilenmiyor bile. Bir kere parkta gezintiye çıktılar ama Frederica bunu Charis'e yaklaşmak isteyen serserileri gözdağı vermek için yaptığını söyledi. Ayrıca eve çiçekler göndermiyor ya da kuzen Endymion gibi sık sık ziyarete gelmiyor."

"Kuzen kim?" diye sordu Harry.

"Endymion. Ona da kuzen diyoruz; çünkü Frederica'nın söylediğine göre onunla bir tür yakınlığımız varmış. Kendisi kuzen Alverstoke'un vârisi ve Kraliyet Ordusu'na mensup. Charis için deli oluyor. Ama endişelenecek bir durum yok. İri yan ama akılsız biri. Zarar gelmez. Yüce Tanrım, adam tam bir budala! Tabii bir de kuzen Gregory var. O da kuzen Alverstoke'un yeğenlerinden biri. Kuzen Buxted ise Frederica'nın peşinde ve..."

"Tanrı aşkına kaç tane kuzenimiz var bizim?" diye sordu Harry.

"Tam olarak bilmiyorum. İnsanın durduk yerde bir düzine kuzeni olması ne ilginç değil mi?"

"Hem de nasıl!"

"Evet ama onlar bizim kuzenlerimiz. Bir şekilde aramızda yakınlık var. Onlar da bunu kabul ediyor."

"Harry başını iki yana sallayarak, "Görünüşe göre bu konuda bir sıkıntımız yok. Sen az evvel içlerinden biri Frederica'nın peşinde mi dedin?" diye sordu Harry.

"Evet ne komik değil mi?" dedi Jessamy. "Daha da komiği, adam çok sıkıcı ve..." Jessamy birden sustu ve kaşlarını çattı. "Onun hakkında böyle konuşmamalıydım," dedi. "Çok saygıdeğer biri ve olması gerektiği gibi son derece nazik! Fakat bazen ahlak hakkında konuşuyor ve beni kızdıyor. Gidip ensesine patlatmak istiyorum. Yanlış bir hareket olduğunu biliyorum ama kuzen Alverstoke'un dediği gibi arada bir hata yapıp başımı derde sokmadan iyi bir rahip ya da vaiz olamam!"

Bu sözler Harry'nin marki hakkındaki düşüncelerini derinden etkilemişti. Harry'nin iyiliği için söylediği bu sözler, daha önce duyduğu iyiliklerinden çok daha kıymetliydi. Bu yüzden gidip markiyile tanışmak istediğini belirtti.

"Kızları baloya götüreceğine göre, orada tanışabilirsin."

"Baloya mı?" dedi Harry dehşet içinde. "Hayatta olmaz! Gidemem!"

Hiçbir şey onu bu kararından vazgeçiremezdi. Kızların ikna çabalarına karşılık, takım elbisesinin kendisine küçük geldiğini ve yenisini alamayacağını söyledi. Arkadaşı Barny'e sözü vardı. Hatta Herefordshire'a gidip Graynard'da işlerin nasıl gittiğine bile bakabilirdi. Son olarak da kötü bir dansçı olduğunu ve dans ederse kızları küçük düşürebileceğini iddia etti.

Kızlar hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamışlardı. Charis'le Harry pek çok yönden birbirlerine benziyorlardı. Harry ne kadar kötü dans ettiğini söylese de öyle bir ortamda ailesini asla küçük düşürmezdi. Çok yakışıklı ve hayat doluydu. Öte yandan sosyetedен hoşlanmazdı. Bu yüzden de Londra cemiyetlerinde boy göstermek istemiyordu. Böyle eğlencelere gide-meyecek kadar olgunlaştığını söylüyordu ama toprak sahibi bir erkek olarak evlenip mutlu bir yuva kurmasına yıllar varmış gibi görünüyordu.

Baloya gitme konusunda aldığı karara son noktayı koyan Bayan Winsham oldu. Bayan Winsham, okuldan uzaklaştırılmasını telafi etmesi için kardeşlerine yardımcı olması gerektiğini söyledi. Harry, teyzesiyle geçirdiği on dakikanın ardından yaşayan en uysal insan oluvermişti. Frederica, kardeşinin mavi gözlerindeki parıltıyı görüyor ve bu değişimden mümkün olduğunca faydalanmak istiyordu. Harry'e Leydi Sefton'ın vereceği toplantıya katılırsa Alverstoke'la da tanışabileceğini söyledi.

Fakat Harry'nin bu konuda söyleyecekleri vardı. Her ne kadar cemiyetle vakit geçirmek istemese de onlar kadar görgülü ve bilgiliydi. Markiye saygılarını iletme için ayaküstü bir karşılaşmanın uygun olmayacağını söyledi. Bu konuda epey kafa yormuştu. Madem Alverstoke'a borçlanmışlardı, o zaman resmi bir ziyarette bulunması daha doğru olurdu. Fakat Berkeley Meydanı'na yapacağı bu ziyareti yalnız nezaket için değil, aynı zamanda Jessamy'nin borcu için gerçekleştirecekti.

"Böyle yapman beni de memnun eder," dedi Frederica. "Ama

borcu ödemene izin vereceğini sanmıyorum! Bir de sabah ziyareti konusu var, Harry. Markiyi görmeye sabahtan gitmek isteyebilirsin ama en azından öğlene kadar beklemeni rica edeceğim. Jessamy ve ben daha önce birer kez sabah ziyaretinde bulunduk ve ikisinde de marki henüz giyinme faslını bile tamamlayamamıştı. Şimdi üçüncü bir Merriville ziyareti, tam bir kabus olur!"

"Aman ne önemli!" dedi Harry homurdanarak.

Yine de Frederica'nın öğütlerini dinlemiş ve bir öğleden sonra Berkeley Meydanı'na gitmişti. Malikaneye bakınca marki hakkında söylenebilecek onca sıfat arasında en uygununun züppe olduğuna karar verdi.

Şansına Alverstoke Malikanesi'ne çıkan basamaklardan ilkinde adım atar atmaz, markiyle karşı karşıya geldi. Markinin üzerinde Weston dikimi mavi bir ceket, açık renk pantolon, bembeyaz bir boyunluk ve güneşte ışıldayacak kadar parlak bir çizme vardı. Adamı görür görmez, cemiyetin göbeğinden gelen bir sosyete olduğuna karar verdi. Mavi ceket omuzlarını tam olarak sarmış, açık renk pantolon bir atlet kadar güçlü baldırlarını ön plana çıkarmıştı.

En üst basamakta duran marki, Harry'i görünce durdu ve beklenmedik misafirine dikkatle baktı. Kaşlarını kaldırdı ve birden karşısındakini tanımışçasına gülümsedi. "Lütfen kendini tanıtma zahmetine girme! Yanılmıyorsam sen Harry Merriville'sin!"

Harry başıyla onayladı. Charis'e o kadar çok benziyordu ki insanların bu sayede onu hemen tanıması artık hiç şaşırtıcı gelmiyordu. Harry'nin yüzündeki ifade değişimini gören marki, açıklama yapma ihtiyacı duydu. "Ailece birbirinize çok benziyorsunuz," dedi. "İçeri gel ve seni Londra'ya atan sebep neymiş anlat! Gerçi sormama gerek yok. Ne kadar süreliğine gönderildin?"

Ses tonundan samimi olduğu anlaşılıyordu. O yüzden Harry gücenmek yerine içten gülümsemesi ile yanıt verdi. "Ah, sadece dönem sonuna kadar efendim. Önemli bir mevzu değil. Biraz eğlence, biraz kargaşa! Okul yönetimi rahatsız oldu ve uzaklaştırmayı uygun gördü. Ben sizi alıkoymayayım. Bir randevunuz mu vardı?"

"Önemli değil," dedi marki. Şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu hizmetliye uzattı ve kütüphaneye doğru ilerlemeye başladı. "Benimle bir kadeh şarap içip, sana nasıl yardımcı olabileceğimi anlatabilirsin."

"Yüce Tanrım! Hayır efendim, sizden yardım talep etmiyorum," dedi Harry. "Ailem için yeterince yardımda bulundunuz zaten. Ben sadece teşekkür etmek için geldim."

"Ne kadar nazıksın ama lütfen teşekkür etme!"

"Hayır, izin verin, lordum!" diye itiraz etti Harry. "Fakat efendim ne kadar düşünürsem düşüneyim sizin neden bize sahip çıktığınıza bir türlü anlam veremiyorum."

"Aile ilişkilerimizi unutuyorsun."

"Bilmediğim bir şeyi unutmam mümkün değil," dedi Harry açıkça. "Frederica, sizin kuzenimiz olduğunuzu söylüyor ama bana kalırsa uyduruyor."

"Yanılıyorsun. Belki çok çok uzaktan akraba olabiliriz ama seni temin ederim ki aile ağacının bir yerinde bağlantımız var."

"Olabilir tabii," dedi Harry şüpheli bir tonda. "Aile ağacımızı pek iyi bilmem ama insanın hayatında hiç görmediği akrabalarının var olabileceği bilincindeyim."

"Ve hatta bazıları gerçekten tuhaf yaratıklar olabiliyor," diye mırıldandı marki.

"Ah, gerçekten öyle. Değil mi ama?" dedi Harry. Sonra markinin yüzündeki sorgulayan bakışları görünce güldü. "Ah, sizi kastetmedim efendim! Nasıl böyle bir şey derim? Ama teyzem Seraphine'yi düşünün! Uzak akraba değil ama keşke olsaydı! Sanırım onunla tanıştınız."

"Evet ve inan bana ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum."

Harry başıyla onayladı. "Kızlara kötü davranmıyor. Kızların da bir anne kaz figürüne ihtiyacı var," dedi Harry ama Wicken içeri girince sustu. Uşağın kabartmalı gümüş tepsiyi markinin yanındaki sehpaye bırakmasını bekledi. Uşak ayrılınca markinin ikram ettiği bir kadeh şarabı alıp konuşmasına devam etti. "Sorun şu ki efendim, uzaktan akraba olduğumuz halde bizim sorunlarımıza bu kadar çok vakit harcamanız ve Frederica'nın sizi

buna sürüklemiş olması hiç hoşuma gitmiyor. Ki bunların onun başının altından çıktığına eminim."

"Ah, hayır!" dedi marki. "Anladığım kadarıyla babanıza borçlu olduğumu bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyordum," dedi Harry.

"Nasıl bileceksin ki?" dedi marki içten bir gülümsemeyle.

Harry babasının nasıl olup da bir lordu borç altında bıraktığını sormak istiyordu ama adamın yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bu bir hayli kaba bir soru olacaktı. Soru sormaktan vazgeçti ve şarabından biraz içtikten sonra çenesini havaya kaldırarak, "Yine de efendim, kendimi size karşı borçlu hissediyorum," dedi. "Sadece kız kardeşlerime sponsorluk yapmadınız. Zaten bu borcu istesem de ödeyemem. Ama erkek kardeşimi de kurtararak bir ödeme yapmak zorunda kaldınız. Kardeşim için üstlendiğiniz borcu hemen ödemek isterim. Size borcumu ödemek benim görevim. O yüzden, lordum, kardeşim adma ne kadar ödeme yaptığınızı öğrenebilir miyim?"

"Korkarım ki beni mazur görmek gerekecek," dedi marki özür dilercesine. "Çünkü birincisi, meseleyle katibim ilgilendi. İkincisi de ben o parayı bazı şartlar karşılığında Jessamy'e borç verdim."

"Evet efendim, bana durumu anlattı. Bu yüzden size minnettarım. Ama neden kendi atını Londra'ya getirmek yerine; talihsiz kazalar geçiriyor ya da at kiralayıp..."

"Günlük işlere koşulan bir beygir istemeyeceğine eminim. Ayrıca kardeşinin atı ve seyisi Londra'ya getirirken doğacak masrafa karşı hassas bir tutumu var. O yüzden bu meseleyle kanışmasan, nasıl olur?"

Harry'nin yüzü kızardı. "Affedersiniz, lordum, ama olmaz! Demek istediğim, Jessamy size bu kadar yük olmamalı! Bana gelmeliydi. Onun velisi benim, siz değilsiniz!"

"Ah, senin otoriteni gasp etmek gibi bir niyetim yok!" dedi marki.

"Aslında çok önemli bir konu olmayabilir ama biliyorsunuz ki küçük kardeşlerim Frederica'nın sorumluluğu altında," dedi Harry. "Ama mevzu kardeşimin, benim korumam altında bir çocuğun borçlanması olunca... Yok, hayır!"

"Bu, Jessamy ile aranızda bir mesele. Beni hiç ilgilendirmez. Çok istiyorsan git ve onu azarla!"

"Nasıl yani? Kendim okuldan uzaklaştırma almışken, kardeşimi mi azarlayayım?" dedi Harry. "O kadar arsız değilim! Ayrıca Jessamy gibi bir çocuğa akıl vermek bana düşmez."

Marki gülümsedi. "O halde bu konuyu unut gitsin!" Harry'nin hâlâ tatmin olmadığını görünce de ekledi: "Ama kardeşinin borcu ödeyemeyeceğimi düşünüyorsan, kefil olabilirsin."

Harry hemen doğruldu ve boğuk bir sesle, "Bundan hiçbir korkum yok efendim," dedi.

"Benim de."

"Ama korkum Jessamy'nin borcunu denkleştirmek için kendini tamamen eve kapatması."

"O zaman," dedi marki, "onu hayata döndürmek sana kalıyor. Gerçi böyle bir olasılık olduğunu sanmıyorum. Çok düşük bir miktardan bahsediyoruz. Bu arada Jessamy'nin her sabah yerine getirmesi gereken bir görevi var. O da fazla ders çalışmaktan beynini patlatmak yerine benim atlarımdan birine antrenman yaptırmak. Atlarımı sıradan bir seyise bırakmak yerine, ona teslim etmeyi tercih ederim."

"Haklısınız," dedi Harry anlayışla. "Bazı şeyleri kafasında kurup abartmayı sever ama son derece iyi bir binicidir! Av sahasında üstüne tanımam. Atlarınıza iyi bakamaz diye bir endişeye kapılmanıza hiç gerek yok."

"Madem artık aklınızı kurcalayan bir husus kalmadı, bu tartışmayı sonlandırabiliriz," dedi marki. "Senin planların nedir? Sen de mi cemiyete kendini tanıtmak istiyorsun?"

Harry tamamen rahatlamıştı ama hem biraz çekindiği için hem de sorumluluk almaktan içten içe hep kaçtığı için konuyu uzatmadı. Bunun yerine markinin sorusunu yanıtlayıp, cemiyete karışmak istemediğini söyledi ve ekledi: "Bir arkadaşımı ziyaret edeceğim ve vaktimin büyük bir kısmını onunla geçireceğim."

"Anlıyorum. Tothill Fields'deki oluklardan uzak durun ve herhangi bir sebepten ötürü nezarete alınırsanız Yukarı Wimpole Caddesi'ne değil, bana haber verin. Ben sizi kefaletle dışarı çıkarırım."

"Teşekkür derim ama gerek olacağım düşünmüyorum."

"Kimse düşünmez," diye mırıldandı marki. "Böyle şeyler herkesin başına gelebilir ama hazırlıklı olmak gerekir." Sonra düşünceli bir şekilde genç misafirine baktı. "Kız kardeşin, senin boks tutkunu olduğunu söylemişti yanılmıyorsam. Eğer Bond Caddesi Numara 13'te Jackson'm boks okuluna gitmek istersen, bunu ona götür! Seninle yakından ilgilenir." Konuşurken kartlığından çıkardığı bir kartın üzerine bir şeyler karaladıktan sonra onu Harry'e uzattı."

"Ah, Yüce Tanrım!" dedi Harry. Kartı aldı ve hemen üzerinde yazılanları okudu. "Çok iyisiniz efendim. Size minnettarım! Şu anda tam bir acemiyim ama bu spora oldukça meraklıyım! Çok teşekkür ederim. Gerçi benim için neden zahmete girdiğinizi anlamış değilim." Yüzü kızardı ve özür dilercesine, "Yani babama borcunuz varmış gibi katlandığınız bu..." dedi.

"Benim için de bir yenilik oldu!" dedi marki. Sonra da sohbeti sonlandıran bir tavırla sandalyeden kalktı. "Ayrıca sözde veliniz bile olsam, erkek kardeşlerinin maceralarını heyecanla izliyorum. Onlar olmasa çok sıkılırdım inan bana," dedi.

Harry bu sözlerden memnun olmuştu. Markinin yanından ayrıldığı anda adandan hoşlanıp hoşlanmadığına dair net bir fikri yoktu.

Markinin kafasında ise bu tür şüphelere yer yoktu. Harry ile tanıştıktan on dakika sonra genç adamın, babasının yalnızca ahlak anlayışını değil zaaflarını da taşıdığını gördü. Açık sözlü ve iyi yetiştirilmiş bir gençti. Böyle birinden hoşlanmamak bir hayli zor olurdu. Ama karakter yönünden zayıf olduğu için sorumluluklarını bir başkasına yüklemeye hazırды.

Peki, ama bu sorumlulukları neden ben üstleniyorum, diye sordu marki kendi kendine. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Harry, marki hakkında şüpheler taşısa da markinin kuzeni ve aynı zamanda vârisi olan Endymion'u görür görmez onun harika bir insan olduğuna karar verdi. İki genç adam karşı karşıya geldiklerinde, Harry'nin kafasında Frederica'nın söylediklerinden kaynaklanan birtakım önyargılar vardı. Frederica, Bay Dauntry'den hiç hoşlanmıyordu. Endymion ise Charis'in ağabeyini seveceğini biliyordu. Ona kalsa, Charis'le kan bağı olan herkesi sevebilirdi. Harry'den birkaç yaş büyüktü ve Harry'de olmayan o şehirli edasına sahipti. Ama pek zeki değildi. Algılama kabiliyeti yavaş olan diğer pek çok gibi Endymion da öğrenmeyi bir hayli zahmetli bir iş olarak görüyordu. Oxford Üniversitesi'ne girebilmek için geçilmesi gereken üç sınav vardı ve bunlardan ilki de Responsions'du. Endymion'a göre, Responsions'u geçmek bile inanılmaz derecede büyük bir başarıydı. Sırf bu bile, Harry'e hayran olması için yeterli bir nedendi.

Aralarındaki yaş ve zeka farkını bilen insanlar, bu iki beyefendi arasında bir mesafe olacağını düşünebilirdi. Frederica da böyle düşünenlerdendi. Ama gözden kaçırdığı çok önemli bir nokta vardı: Gençlerin ikisi de spor tutkunuydu. Harry'nin kulağına gelenlere göre, bu meşhur budala tam bir Melton erkeğiydi ve iyi bir biniciydi. Son derece alçakgönüllü biri olan Endymion, bu başarılarıyla övünmüyordu ama başkaları onun adına etrafta adeta reklam yapıyordu. Kendisi hakkında anlattığı iki küçük anekdot vardı. Bunlardan biri Barkby Holt'de yaşadığı kaza, diğeri de Whissendine'de düşüşü. Harry, her iki olayda da Endymion'un suçu atlara attığını fark etmişti.

Her ne kadar salonlarda tam bir parti erkeği gibi görünmese de binicilikte birinci sınıf bir sporcu olduğu ortadaydı. Binicilik avcılıktan başlayan ve daha pek çok alana yayılan oldukça kapsamlı bir spor türüydü. İki beyefendi Manton silahlarından, altı kalibrelik ve yedi kalibrelik silah karşılaştırmasına; oradan iri somon yakalayan bir ahbablarının misina ile yaşadıkları olaylara kadar pek çok şeyden konuştular. Konuşmaları sona erdiğinde hangisi bir diğerine daha çok saygı gösteriyordu, bunu kestirmek mümkün değildi.

Frederica, Endymion'un Harry'nin kalbini kazanmış olmasından hiç memnun değildi. Ama Charis ikili arasında geçenleri ışıldayan gözlerle dinliyordu. O kadar mutlu olmuştu ki Harry ile yalnız kaldığında; "Ondan hoşlandın değil mi Harry?" diye sordu. Utanmış ve yanakları kızarmıştı. "Kuzenimiz Bay Dauntry'i demek istedim yani."

"Ah, onu mu diyorsun?" dedi Harry. "Evet gerçekten birinci sınıf bir adam! Güçlü kuvvetli biri."

"Çok da yakışıklı, değil mi?"

Bu, Harry'nin öncelikli olarak dikkatini çeken bir konu olmadığından bir an düşündü ve "Evet, sanırım öyle," diyebildi. "Çok iri kıyım ama o kadar zaman at bindikten sonra bu hale gelmesi normal! Ordu işte... Zavallı adam! Ayrıca ringe çıktığımızda rakibini kolaylıkla alt edebilir ve inan bana rakibin yeniden kendine gelmesi hiç kolay olmaz! Öte yandan bu iri ve güçlü adamlar, zekadan kıt oluyorlar!"

Duydukları karşısında az da olsa gözü korkan Charis, "Ama çok sıcakkanlı, çok centilmen değil mi?" dedi.

Harry bu sözlere katıldı ama yine de birkaç söz söylemeden edemedi: "İnan bana o adamın kafası bomboş sayılır! Hatta avcılıktan konuşmaya başlamasaydık adamın kafasının saman dolu olduğunu iddia edebilirdim!"

"Hiç de öyle değil!"

"Biliyorum. Atlar hakkında çok şey biliyor ve ..." Birden durdu ve Charis'in sıra dışı tavırları dikkatini çekti. "Yoksa sen yine mi aşık oldun?" diye şaşırdı.

"Yine aşık olmak mı? Ben daha önce hiç aşık olmadım ki, Harry! Bir kere bile!"

"Hiç aşık olmamış-mış! Peki ya şu çocuk..."

"Hayır," diyerek itiraz etti Charis. "Ben aşk nedir bilmiyordum. Anlayamamıştım. Oysa bu çok farklı. Çok çok çok farklı!"

"Eğer," dedi Endymion şüpheli bir yaklaşımla, "senin etrafında pervane olan o serserilerin hiçbirine aşık olmadığını söylüyorsan kardeşim bil ki sen acımasız bir flörtten başka bir şey değilsin! Neden o zavallı delikanlılara umut vermek yerine, ilgilenmediğini belli etmedin?"

Charis'in gözleri yaşlarla doldu. Titreyen bir sesle, "Ah, Harry hayır! Flört etmedim ben. Hepsi de benim yakın arkadaşım. Hayatım boyunca tanıdığım insanlara nasıl böyle bir kabalık yapabilirdim? Eğer zavallı Bay Griff'den bahsediyorsan, yemin ederim ki ona hiçbir ümit vermedim," dedi.

"Ama geri de çevirmedin?"

"Canım kardeşim, onu geri çevirmek ne kadar zalim bir davranış olurdu düşünsene! Bay Griff çok ağırbaşlı ve hassas biriydi. Onu bu şekilde yaralayamazdım."

"Ama o sersem Tom Rushburry'nin geçen yıl yaptıklarında, ağırbaşlılıktan eser yoktu. Utanmadan gelip sana serenat yaptı ve gecenin kör vaktinde hepimizi uykumuzdan etti!"

"Ah, Harry!" dedi Charis anlayışla. "Ama kabul et ki sesi çok güzeldi! Sen de biliyorsun ki ben ondan hiç hoşlanmıyordum. Ona karşı nazik davrandım; çünkü sen çocuğun başından aşağı bir kova su döktün! Sonra da onu kedi sandığını söyledin. Kabul ediyorum bir ya da iki kez aşık olduğumu sandım ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Hiçbirini benim sevgili Endymion'umu sevdiğim kadar sevmedim, sevmeyeceğim de!"

"Elbette ki seveceksin," dedi Harry babacan bir tavırla. "Sen kendini benden daha iyi tanırsın, Charis! Eminim bir hafta sonra başka bir delikanlıya karşı sıcak duygular besleyeceksindir."

Charis artık gözyaşlarına hakim olamıyordu. Başını diğer tarafa çevirdi ve üzülerek; "Senin beni anlayacağını ummuştum," dedi.

"Tanrı aşkına, hemen dramatikleşme," dedi Harry. Ama kardeşinin gerçekten çok üzüldüğünü anlayabiliyordu. "Neden ağlıyorsun ki? Sanki Dauntry senden hoşlanmıyor! Frederica söyledi işte, o da sana karşı boş değil. Gerçi söylemesine gerek yok, her şey yüzüne bakınca anlatılıyor. Bunu kim olsa anlar!"

"Frederica ondan hoşlanmıyor," dedi Charis ağlayarak.

"Bunun sizin durumunuzla ne alakası var? Anladığım kadarıyla Frederica, senin bu gence karşı duyduğun güçlü hislerden haberdar değil. Neden ona söylemiyorsun? Aman Tanrım, yoksa ablandan korkuyor musun?"

"Ah, hayır, hayır, hayır!" dedi Charis. "Ama o da senin gibi bana inanmayacaktır, Harry! Ne korkunç! Londra'ya benim için geldik. Frederica bana uygun bir izdivaç ayarlayabilmek için buraya geldi. Biliyorum ki benim Endymion'la rahat edemeyeceğimi ve bir daha görüşmezsek hemen unutabileceğimi düşünüyor. Ayrıca benim için onca zahmete girdi, kısıtlamalar yaparak para biriktirdi, balo için ayarlamaları yaptı. Ona karşı nankörlük etmek istemem ve..."

"Saçmalık!" dedi Harry. "Beni dinle Charis; insanların isteklerine göre hareket etmeyi kesmezsen kendim çöplükte bulursun! Ayrıca Frederica sana o kadar düşkün ki seni üzecek bir şey yapmaz!"

"Ama istese yapabilir, Harry! Eğer benim bir tanecik Endymion'umla evlendikten sonra pişmanlık duyacağıma inanıyorsa, istediği kadar karışıp engel olabilir! Ama böyle düşünmekle yanılıyor. Endymion'un ziyaretlerine karışmıyor; çünkü sonunda ondan sıkılacağımı sanıyor."

Aslında Harry de bu konuda Frederica'ya katılıyordu ama bu düşüncelerini dile getirmek yerine; "Ah, pekala! Şimdiden umutsuzluğa kapılmanın bir anlamı yok. Eğer bu gence karşı hislerinden eminsen... Yani demek istediğim, Frederica hislerinden emin olduğunu görünce anlayış gösterecektir."

Charis'in gözyaşları daha da artıyordu. "Ah, durum senin sandığından daha kötü! En büyük korkum Endymion'un benden uzaklaştırılması."

"Hayır ama bu kadarı da biraz fazla!" dedi Harry. "Keşke böyle anlamsız konuşmasan! Senden uzaklaştınlacakmış-mış! Bunu Frederica mı yapacak?"

"Ah, hayır, hayır! Kuzen Alverstoke!"

Harry dikkatle kardeşine baktı. "Onun konuyla ne alakası var?"

"Endymion onun vârisi," dedi Charis üzülererek.

"Eee ne olmuş?" Zaten önceden de şüpheleri olan Harry, "Yoksa o da mı senin peşinde?" diye sordu.

Charis şaşkınlık içinde ağabeyine baktı. "Alverstoke mu? Yüce Tanrım, tabii ki hayır! O, Frederica'yı benden çok seviyor ama kesinlikle ikimizin de peşinde dolaşmıyor. Sanırım bir gün evlenmeye niyetlenirse, üst sınıflardan zengin biriyle evlenir. Çünkü herkes onun soyluluk konusunda çok kibirli ve gururlu olduğunu söylüyor. İnan bana Endymion için de benzer bir evlilik hayal ediyordur. Endymion'un annesi de başka bir mesele tabii! Oğlu için varlıklı bir ailenin kızını arıyor. Chloe öyle söyledi. Chloe'yi biliyorsun değil mi? Endymion'un kız kardeşi. Çok tatlı bir kız! Chloe'nin dediğine göre Bayan Dauntry oğlu için hep mirasyedi bir gelin bulmak istemiş. Kimse bu isteğinden ötürü onu suçlayamaz. Sonuçta zengin değiller. Kuzen Alverstoke yardımlarını keserse Endymion fakir bir adam olur. Böyle olması benim umurumda değil.

Endymion da umurunda olmadığını söylüyor ama Harry o, cemiyetin içinde yaşamaya alışkın. Güzel atlara binip, av partilerine katılmaya düşkün! Harcamalarını zerre kadar düşünmüyor. Benim yüzümden bu zenginliği geri tepecek ve ileride onu zora soktuğum için beni suçlayacak diye çok korkuyorum."

Harry, Frederica'nın sandığından daha akıllı bir kız olduğuna kanaat getirdi. Ama teselli etmek yerine bu düşüncelerini dile getirirse Charis'in ağlama nöbetine gireceğini biliyordu. Bu yüzden; "Yine de üzülmene gerek yok. Bire on bahse girerim ki Alverstoke'un bu duruma bir itirazı olmayacaktır. Şimdiye dek hiç müdahale etmedi, değil mi?" dedi.

Teselli edilmeyi adeta reddeden Charis, "Bilmiyor ki," dedi.

"Bayan Dauntry şüpheleniyor ama Chloe'nin dediklerine göre bunun korkunç bir durum olduğunu ve geçici bir flört olarak kalmasını dilediğini söylüyormuş. Ama Frederica benim İlişlerimin farkında ve Alverstoke'dan müdahale etmesini istedi." Charis bu sözlerin ardından adeta titredi ve gergin bir tavırla ellerini kavuşturdu. "Bu yüzden kuzen Alverstoke ilişkimize karışabilir, Harry! Endymion'un yurt dışına gönderilmesini sağlayabilir mesela. İşte o zaman ben ölürüm. Ah sevgili kardeşim, bize senden başka kimse yardım edemez. Senin desteğini bekliyorum."

Bu arada Harry, okuldan uzaklaştırma aldığı için kendine kıızıyordu. Şu an içine düştüğü durumdan kaçabilmek için elinden geleni yapmaya razıydı. İsteksizce, "Pekala ama ben ne yapabilirim?" dedi.

Charis'in de çok net bir fikri yoktu. Derin bir nefes aldı ve düşündü. Sonra ağabeyinden Frederica'yı ikna etmesini, en azından Endymion'a daha olumlu yaklaşmasını ve Alverstoke'la görüşmelerini yasaklamasını istedi.

Harry ne yaparsa yapsın Frederica'ya böyle bir yasak getiremeyeceğini biliyordu. Ama yine Charis'e doğruyu söylemek yerine lafı dolandırmayı seçti. Charis'e, Frederica'yı ikna etmesine imkan olmadığını söyleyemezdi. Elinden gelen tek şey, uygun bir ortam olursa bu konuya Frederica'yla konuşacağını söylemek oldu. Ve o an geldiğinde Frederica'ya Endymion'un seçkin ve hoş sohbet bir adam olduğunu söyledi ve Charis için uygun biri olduğuna hiç şüphesi olmadığını dile getirdi.

"Hoş sohbet adam mı?" dedi Frederica. "Melton adamı olduğu ve atlardan anladığı için mi? Harry nasıl bu kadar saçma düşüncelere kapılabilirsin? Yakışıklı ama aptalın teki o!"

"Ah, zeki değil diyorsun," dedi Harry. "Ben de aksini iddia etmiyorum ama kabul et Freddy, Charis de tam bir zeka küpü sayılmaz!"

Frederica bunu inkar edemezdi. "İşte bu nedenle ondan zeki ve mantıklı bir erkekle evlenmesi gerek!" dedi. "Lütfen Harry, sana yalvarıyorum. Bu saçmalık konusunda Charis'i yüreklen-

dirme! Ben kardeşimi tanırım. Onun görünüşüne kapıldığı ortada. Endymion çok yakışıklı bir genç ve ne yazık ki Charis onu üniformaları ile görme talihsizliğini yaşadı. Ama bir süre birbirlerini görmezlerse, onu unuttur gider! Canım benim, gerçekten de kardeşinin kendini malvarlığı da aklı gibi kıt bir adama sırf geçici duyguların esiri oldu diye bağlanmasını istiyor olamazsın."

"Bilemiyorum," dedi Harry. "Endymion, Alverstoke'un vârisi değil mi?"

"Şu anda öyle. Ama Alverstoke evlendiği ve oğulları olduğunda ne yapacak? Dua mı edecek?"

"Böyle bir ihtimal olduğunu sanmıyorum," dedi Harry. "Kuzen epey yaşlı, değil mi?"

"Yaşlı mı?" dedi Frederica. "Eğer otuz yedi yaşında bir adama yaşlı diyorsan, sandığımdan daha şapşalsın demektir. Kuzen Alverstoke-en verimli çağında!"

Bir hayli şaşırان Harry hemen söze girdi. "Yine de aşık olacak ve kendini rahibin önünde bulacak yaşı çoktan geçmiş! Bekarlıktan memnun olduğu da her halinden belli, yanılıyor muyum? Eminim yıllardır kendini onun kucağına atmaya gönüllü yüzlerce ve hatta daha fazla sayıda kadınla karşılaşmıştır."

Frederica soğuk bir tavırla, "Olabilir!" dedi ve hemen konuyu değiştirerek Harry'e Bay Navenby'nin daha iyi bir aday olduğu yönündeki görüşlerini anlatmaya başladı. Soylu, zengin ve sempatik bir adamdı. Frederica'ya göre Charis'e çok uygundu.

Maalesef Harry, Bay Navenby'den hiç hoşlanmamıştı. Kendisi fazla giyim kuşam ve moda meraklısı olmadığı için Bay Navenby'nin bu konudaki hassasiyetini itici buluyordu. "Ne, o süslü yaratık mı? Umarım Charis onunla evlenmeyecek kadar akıllı bir kızdır! Bence Dauntry ondan bin kadar daha iyidir!"

Frederica, spor tutkunu olmanın koca adaylarında aranan en önemli kriter olmadığı konusunda Harry'i ikna edemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden konuyu uzatmadı. Bu da Harry'nin Charis'e verdiği sözü tuttuğuna inanması için yeterliydi. Artık bu konudan uzaklaşıp, daha acil meselelere yönelmeye hazırdı.

Bu meseleler arasında en üst sırayı Alverstoke'un verdiği kartı

alıp Bond Caddesi Numara 13 'te, John Jackson'ın yıllardır savunma sanatlarını öğrettiği okula gitmek yer alıyordu. Jackson halka açık bir platformda tam olarak 10,5 dakikada ünlü Mendoza'yı yerle bir ettiğinde; Harry daha doğmamıştı. Ama diğer tüm amatörler ve hatta profesörler gibi o da Jackson'm hangi roundda hangi hamleleri yaptığını ezbere biliyordu. Jackson toplamda üç müsabakaya katılmıştı ve aldığı başarılar sayesinde halkın gözünde elde ettiği eşsiz konumunun farkındaydı. Çok efendi ve zeki bir adamdı. Bu yüzden centilmen olarak anılıyordu. Parasını ödeyen herkes Bond Caddesi Numara 13'te ders alabilirdi ama Centilmen Jackson herkesle tek tek ilgilenmiyordu.

Harry, Alverstoke'un kartı sayesinde Jackson'dan bizzat ders alabileceğini umuyordu. Bu konuda ufak tefek şüpheleri vardı ama kadim dostu Bay Peplow'un kartı inceledikten sonra yaptığı açıklamalar bu şüphelerini ortadan kaldırdı. Peplow, Alverstoke'un bir amatör olduğunu söyledi. Avantaja geçebilecek kadar zeki bir boksördü ama karşısındakini değirmende öğütecek kadar güçlü kuvvetli değildi. Korint mi? Hayır. Bay Peplow kaşlarını çatıp derin derin düşündü. Markide korint stili mi var, diye değerlendirdi. Hamleleri güzel karşılıyor ve rakipten kolay kaçabiliyordu. Sporun diğer dallarında olduğu gibi burada da çok şık hareketler vardı. Fiziksel olarak bir hayli iyi form tutmuştu. Çok üst sınıflardan insanlarla vakit geçirmesine rağmen, fazla dikkat çeken bir tarzı yoktu.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Harry.

"Ben mi?" dedi Bay Peplow. Bu soru onu çok şaşırtmıştı. "Yüce Tanrım! Adamı tanımıyorum bile, Harry! Sadece insanların neler söylediklerini anlatıyorum!"

"Açıkçası adam ne bana ne de kardeşlerime güçlü silahlarını açık etmedi. Kardeşlerim ondan zerre kadar korkmuyor."

"Ah! Siz akrabaydınız değil mi?"

"Evet ama bunun konumuzla hiçbir alakası yok. Adamın yeğenlerinden biri kardeşim Charis'in peşinde dolanıyor. Çocuk da bizim kuzenimiz sayılır aslında. Gregory... Gregory Sanford ya da Sandridge! Bilmiyorum. Bana kalırsa Alverstoke'la fazla

yakın değiller. Çünkü hiçbir davranışı, dayısını andırmıyor. Bu yüzden de merak ediyorum..." Birden sustu. Çok düşünceli biri olan Bay Peplow, bu konuda arkadaşını sıkıştırarak sorular sormak yerine sessiz kalmayı tercih etti. Sonunda da büyük ödüle ulaştı. "Pekala! Aslında anlatmayacaktım ama... Barny, adam Felix ve Jessamy ile o kadar yakından ilgileniyor ki... Bana da Jackson'dan ders alabilmem için bu kartı verdi. Bu yüzden sürekli olarak aynı ihtimal üzerinde düşünüp duruyorum. Yoksa o da mı Charis'in peşinde?"

Güvenilir dostu Bay Peplow durumu iyice tahlil ettikten sonra başını iki yana salladı. "Hiç sanmam. Ortada hiçbir sebep yok! Kardeşin onun himayesinde değil mi? Bu bile senin ihtimalini çürütür. Tabii adam seni şüphelendirecek aleni hareketler sergilemiyorsa!"

"Hayır, hiç öyle bir davranışını görmedim. Hatta Charis, onun Frederica'dan daha çok hoşlandığını söylüyor." Sonra durdu ve gülümsedi. "Tanrım düşüncesi bile komik! *Frederica!* İnan bana, mükemmel bir kızdır ve kusursuz bir eş olur ama Frederica hiçbir zaman evlenmeyecek! Bugüne dek bir tek evlilik teklifi bile almadı. O tür kızlardan değil işte."

Hem Harry hem de Charis kendinden çok emin konuşuyordu ama aslında ikisi de yanılıyordu. Çünkü Merriville kızlarından büyüğü olan Frederica iki beklenmedik ve saygın evlilik teklifi aldı. Biri Lord Buxted ve diğeri de Bay Darcy Moreton'dan gelen tekliflerin yanı sıra; Lord Alverstoke da Frederica'dan bir hayli hoşlanıyordu. Frederica teklifleri kabul edebilirdi ama evlilik ona göre değildi. Zaten Lord Buxted'a da tam olarak böyle söyledi ve teklifini geri çevirdi. Lorda, bu dünyaya teyze ve hala olmak için geldiğini söyledi ve bu cevabı gülümseyerek karşılayan Buxted da "Kız kardeş demek istiyorsun herhalde?" diye yanıtladı.

"Ah, tabii. Şu anda öyleyim ama ileride aileleri müsaade ettiği ya da uygun gördüğü kadarıyla yeğenlerime sahip çıkmayı ve onlara göz kulak olmayı umuyorum."

Yüzündeki gülümseme daha da genişleyen Lord, "İnan bana çok sevilen bir teyze ve hala olacaksın! Ruhunun canlılığı ve gü-

zelliği, büyükleri olduğu kadar çocukları da büyüleyecek! Ama lütfen bir an ciddi ol ve düşün. Bir kocan olması senin için daha iyi olmaz mıydı? Üç erkek kardeşin var ve Harry'nin artık reşit olduğunu biliyorum. Yine de kendisine yol gösterecek birine ihtiyacı var; çünkü yeterince olgun değil. Sen de hayranlık uyandıracak kadar kusursuz bir şekilde kardeşlerine sahip çıkıyorsun. Ama ne kadar kendini birilerine adanmış ya da mantığın doruklarına ulaşmış olursa olsun; tek başına bir kadın bütün bunların üstesinden gelebilir mi? Sanmıyorum. Ayrıca eminim ki zaman zaman sen de bir erkeğin desteğine ihtiyaç duyuyorsundur."

"Ah, hayır," dedi Frederica soğukkanlılıkla. "Çocuklar benim sözümü gayet iyi dinliyor."

"Pekala, bir bakalım. Bir tanesi izin almadan Margate'e gidiyor ve diğeri de tehlikeli makineler kiralanıyor ve... ve beklediği üzere bir kaza geçiriyor!" dedi Lord Buxted ukala bir gülüşle.

"Onun tehlikeli bir makine olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca ikisine de bunları yapmamaları için yasak koymadım. O yüzden de ortada itaatsizlik gibi bir durum yok!"

"Başlarına neler gelebileceğine dair korkulan da yok!"

"Evet, yok! Hatta hiçbir şeyden korkuları yok. Benim kardeşlerim birer çocuk."

"Çok doğru. Zaten aksi olsun istemezdik, değil mi? Ama senin de belirttiğin gibi cesur olmaları yetmez. Onları yönlendirecek birinin olması gerekir! Kendi erkek kardeşimden biliyorum. Görüyorsun ya seninle kendi tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Annem her zaman katı ve disiplinli bir ebeveyn olmuştur. Ama George'un idaresini bana bıraktı. Çünkü bir erkek ne zaman ve nasıl azarlanacağını ve çocukların hizaya getirileceğini daha iyi bilir!"

Frederica, kendini kaybetmemek için elinden geleni yapıyordu. George'la tanışmamıştı ama kız kardeşlerinin dedikleri doğruysa hayat dolu bir gençti ve eğlence ortamlarında sevilen, seçkin bir kişiydi. Belli ki ağabeyinin nasihatlerine fazla alınganlık göstermiyor ve etkilenmiyordu. Oysa Lord Buxted'in Felix'e verdiği nasihatler ise pek olumlu sonuçlar doğurmamış-

tı. Felix, daha dikkatli davranmak için verdiği sözleri unutmakla kalmamış; ağabeyi Jessamy'i de kendi tarafına çekmişti. Lord Buxted'in nasihatlerini duyan Jessamy öfkeden deliye dönmüş ve kuzen Buxted'in her işe burnunu sokmaması gerektiğini söylemişti. Gerçi daha sonra Buxted'a gidip Felix'le birlikte kendisine çokbilmiş, sıkıcı ve akıl yoksunu dedikleri için özür dilemişti.

Bu olayı hatırlayan Frederica cevap vermeden önce kakhahasını güçlkle bastırdı. "Haklısın kuzen. Ama bir gün evlenmeye karar verirsem, bunu kardeşlerime bir akıl hocası bulmak için yapmayacağımdan emin olabilirsin."

"Benim bu sözleri söylememenin nedeni, seni az da olsa etkileyerek teklifimi biraz daha düşünmeni istememdi."

Sesindeki alçakgönüllü ton, Frederica'yı etkilemişti ama başını iki yana salladı. Lord Buxted, kızın kendisini etkileyen özelliklerini bir bir saydıkça ve zamanla onun kendisine eş olması için duyduğu arzusun arttığını söyledikçe; adamı daha dikkatle inceledi ama yine de nazıkçe ve hatta biraz da neşeli görünmeye çalışarak; "Size minnettarım kuzen ama lütfen daha fazla devam etme! Annenin böyle bir birlikteliğe nasıl karşı çıkacağını bir düşün!" dedi.

Lord kederli görünüyordu. Derin bir iç çekti ve "Umarım an-neme saygısızlık yapmıyorumdur ama böyle konularda bir erkek kendi içinden geldiği gibi davranmalıdır," dedi.

"Ah, hayır! Annene başkaldırmak için evlenmek istemen doğru olmaz! Sana nasıl güvendiğini unutma!"

"Anneme karşı görevlerimi yok saydığımı sanma. Ama sana bu teklifi yapmadan önce uzun uzun ve dikkatlice düşündüğümü de unutma!"

Frederica gözlerini sağa sola kaçınıyordu. "Hayır, tabii ki! Kimse aksini düşünemez! Bu sözlerin gururumu okşadı. Ama uzun lafın kısası, ben kendim için bir koca istemiyorum! Bekar kalmaktan memnunum. Bekarlık bana yakışıyor. Benim senin yanma yakışacağımdan çok daha fazla hem de, Carlton, inan bana!"

Lord Buxted çok üzülmüştü ve bir süre hiçbir şey söylemedi.

Ama konuyu biraz düşündükten sonra gülümsedi ve "Çok aceleci davrandım ama aşık bir adamın sabırsız davranışlarını mazur görmelisin," dedi. "Belli ki düşüncelerini ailene adamışsın ve kendi geleceğin için fazla kafa yormamışsın. Şimdilik ısrarcı olmayacağım ama bil ki ümidimi de yitirmeyeceğim."

Lord Buxted bu sözlerin ardından Frederica'nın yanından ayrıldı. Frederica, gerçek bir asalet örneği sergileyerek bu olayı Charis'le paylaşmama karan aldı. Bay Moreton'un teklifini de kimseye söylemeye niyeti yoktu. Zaten oldukça sade bir olaydı ve Bay Moreton'u arkasından konuşamayacak kadar seviyordu. Adamın teklifini mümkün olduğunca kibar bir tavırla geri çevirdi. Adam iç çekince de gülümseyerek, "işte bundan korkuyordum!" dedi. Sonra gözlerinde muzip bir ışıltıyla, "Şimdi moralin iyice bozuldu," diye ekledi.

"Tabii ki bozuldu."

"Ama az da olsa rahatladın, kabul et!"

"Bayan Merriville! Hayır, yemin ederim ki böyle bir düşüncem olmadı."

"Ama ileride olacak," dedi Frederica. "Bekar bir adam olarak ne kadar rahat bir hayat sürdüğünü sen de biliyorsun. Ayrıca kannın önlük bağlarına takılı bir hayat sürmekten hiç hoşlanmayacaktın."

Bay Moreton acıklı bir gülümsemenin ardından bu sözleri reddetti. "Senin önlük bağlarına bağlı yaşamaktan bir an olsun pişmanlık duymazdım."

"Peki ya kardeşlerime akıl hocalığı yapmaktan?" dedi Frederica. "Onları da evine almak zorunda kalacaktın. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet ama onların ağabeyleriyle birlikte kalma ihtimalleri var, değil mi?"

"Ah, hayır! Zavallı Harry! Çocuklar onun dikkatini dağıtır. Ayrıca çocukları idare edemeyecek kadar genç. Ayrıca Felix de Jessamy de onun yanında en fazla iki gün kalır, sonra benim yanıma kaçıp gelirlerdi."

"Anlıyorum. Çocukları eğitmek konusunda pek bir şey bil-

mem ama elimden geleni yaparım!" dedi Bay Moreton kahramanca bir edayla.

Frederica güldü ve elini adama uzattı. "Yine de bu düşünce bile kanını dondurmaya yetti! Çok nazıksın sevgili dostum! Teşekkür ederim. Teklifini kabul etseydim, kim bilir nasıl bir sıkıntıya girecektin. Ama kabul edemem! O yüzden için rahat olsun!"

Bay Moreton, Frederica'nın elini tuttu ve öptü. "Dediğin gibi olacağını düşünüyorsun, yanılıyorsun. Yine de kendimi senin arkadaşın olarak görmek isterim. Bu sence de mümkün mü?" diye sordu.

"Tabii ki. Ben de öyle olmasını umuyordum zaten."

Bay Moreton gittikten sonra Frederica kendine hakim olamadı ve gülmeye başladı. Başlarda adamın suratı asılmıştı ve teklifi geri çevrildiği için üzülüyordu. Ama konuştukça kendini topladı. Frederica, adamın kısa sürede kendine geleceğine ve hatta daha sonra teklifini geri çevirdiği için ona teşekkür edeceğine inanıyordu. Onun bu umursamaz ve rahat yaşantısına Jessamy ve Felix'in dahil olduğunu hayal eden Frederica, kahkahalarına yenik düşüyordu. Fakat Buxted, çocuklar konusunda ondan bile kötü duruma düşerdi. Çocuklarla bir tek Alverstoke baş edebilirdi. Hem de hiçbir öfke ve kabalık belirtisi göstermeden. Çünkü çocuklar, onun saygıdeğer bir insan olduğuna kanaat getirmişlerdi.

Bu düşüncelerle irkilen Frederica'nın neşesi birdenbire kayboldu. Düşüncelerini kontrol altına almalı ve Alverstoke'u aklından uzaklaştırmalıydı. Fakat bu hiç de kolay değildi. Marki durumunun farkında mıydı, bilmiyordu ama çoktan kızın düşüncelerini istila etmeye başlamıştı. Yerli yersiz her durumda Frederica'nın hatırına geliyordu. Bu durumu onunla paylaşmak, kızın markinin diline dolanmasına neden olurdu. O yüzden Frederica kendi mantığına güvendiğini söylüyor ve onu aklından uzaklaştırabileceğine inanıyordu. Fazla gururluydu. Bu zaman kadar kendine kurban seçtiği kadınların sayısını düşünmek bile istemiyordu. Müzmin bir bekardı ve bekarlığa olan düşkünlüğü Bay Moreton'dan bile

fazlaydı. Bay Moreton'un içinde sıcacık bir kalp atıyordu. Oysa Alverstoke da ne kalp, ne sıcaklık ne de yumuşaklık vardı. İste-se dünyanın en nazik adamı olabiliyor, yanındakine eşlik ederek unutulmaz anlar yaşatabiliyordu.

Öte yandan kız kardeşlerine ya da canını sıkın insanlara karşı davranışları son derece acımasızdı. Katı, soğuk ve bencil. İşte Alverstoke böyle bir adamdı! Tam bir çapkındı, tabii söylentiler doğruysa. Muhtemelen doğruydu da ama o karakterde bir adam bir kez olsun Frederica'nın ya da Charis'in yanında çapkınlık emaresi olacak davranışlar sergilememişti. Bir keresinde kendisiyle flört ettiğini sandı ama sonra yanlış anladığına karar verdi. Her ne kadar kendisini ve Charis'i cemiyete sunmayı kız kardeşi Louisa'yı kızdırmak için kabul etmiş olsa da; Felix ve Jessamy'e karşı fazlasıyla nazik davranıyordu. Hampton Court gezilerini düşündü. Yanlarında çok sıkılmış olmalıydı. Ah tabii bir de Lufra'yı kurtarma vakası vardı. Jessamy'e yaptığı yardımı da unutmamalıydı. Bu davranışlarının ardında yatan gizli bir sebep varsa da Frederica bunun ne olduğunu bir türlü bulamıyordu.

Alverstoke, sanki gerçekten onların hamisiymiş gibi davranıyordu. Bu yüzden Frederica ona boyun eğmek istemiyordu. Bu durum onu kızdırıyordu. Çünkü daha önce ne bir destek ne de tavsiye arayışına girmişti. Böyle bir ihtiyaç duymamıştı bile. Kendi kendine bir karar aldı. Eğer kendi ayakları üzerinde durup, gücüne toplayabilirse; her konuda markiye güvenme durumunu bir alışkanlık halinden çıkartabilirdi. Nedense bu durum adamı çok eğlendiriyordu. Bugünlerde böyle hissediyor olabilirdi ama Merrville'lerden sıkılması an meselesiydi. İşte o zaman, onları himayesine aldığı gibi birdenbire omzundan silkeleyecekti. Bütün bunları düşünen Frederica, yaşanan onca şeyin ardından kendine Alverstoke'u tanıyıp tanımadığını sordu. Dedikodular haricinde, hakkında pek bir şey bilmiyordu. Hatta adamın kendisine karşı biraz daha fazla ilgi gösterdiğinden bile emin olamıyordu! Bazen öyle olduğuna inanıyordu ama bazen de kendisiyle iki kelime etmeden toplantı salonundan çekip gidiyordu.

Öyle anlarda Frederica, markinin kendisine karşı ilgisiz olduğuna bir kez daha kanaat getiriyordu. Frederica'ya göre insan

bir kere kendisine dürüst olup şu değerlendirmeyi yapmalıydı: Bunca güzel kızdan kısa sürede sıkılan ve onları bir kenara atan markinin, kasabadan gelen ve ilk gençliğini çoktan geride bırakmış ortalama güzellikte denebilecek kuzenine karşı yakınlık duyma olasılığı ne olabilirdi ki? Hatta güzeller güzeli Bayan Parracombe'yi ya da son günlerde adı birlikte dedikoduları karışan o dul bayanı düşündükçe; markinin kısa sürede Merriville ailesinden elini eteğini iyice çekeceğine inanmaya başlamıştı. Kendisinin marki için bir takıntı haline geldiğini söyleseler, hayatta inanmazdı.

Bölüm 17

Marki dedikoduculara malzeme vermemek için fazlasıyla ihtiyatlı davranıyordu. Etrafa saldığı namın farkındaydı. Eğer Bayan Merriville'e karşı özel duygular beslediğı anlaşılsa, nasıl bir skandal olacağını da biliyordu. Bu yüzden onu kıskanç ya da kötü niyetli insanların dillerinden kurtarmak için fazlasıyla acı çekiyordu. Neden bu kadar çok davete katıldığını merak edenler vardı. Marki insanların bu merakını gidermek için gösterişli Bayan Ilford ile anlaşarak, etrafta flört ettiklerinin duyulmasını sağladı. Güzel dul Bayan Ilford sadece çekiciliğı ile değil aynı zamanda zekasıyla da tanınırdı. Marki şehrin en gözde adamlarından biri olabilirdi ama kalp kırmak niyetinde değildi. Hiçbir zaman masum kızların üzerinde kahramanlık turları yapmadı. Genelde kendisine atılan mendilleri görmezden gelirdi. Cesur ama fazla iddialı kadınların kendisini zor durumda bırakacak kadar girişken tavırlarından hiç hoşlanmazdı. Bu yüzden bu tür kadınlara karşı acımasız bir yöntem geliştirmişti. Onlarla arkadaşlarının ve şaşkınlıkla kendilerini izleyen insanların yanında kısa ama bariz bir şekilde flört ediyordu. Bir sonraki karşılaşmalarında da adlarını hatırlamadığını, hatta daha çok önce karşılaştıklarından bile emin olmadığını söylüyordu.

Bu acımasız taktikleri, onun tehlikeli biri olarak ün salmasına neden olmuştu. Aileler kızlarını bu adama karşı uyarıyordu. Markinin en yakın arkadaşları bile onu birkaç kez uyarmış, davranışlarının yanlış olduğunu söylemişti. Bay Moreton Marki'ye çok zalim bir adam olduğunu söylediğinde Marki gülümsemiş ve kurbanının bir ders çıkarmasını umduğunu belirtmişti. Marki cemiyete girdiğı ilk günden beri evlilik için bulunmaz bir nimet olarak görülmüştü.

Fakat geçen yıllar ona bu konumunu kabullenmesi konusunda hiçbir şey öğretmemişti. Çöpçatan annelerin oyunlarına katlanmayı ya da kızların ilgi çekmek için yaptıklarına gülüp geçmeyi beceremiyordu. İlk aşkının kendisiyle aynı makam ve servete sahip kam-bur bir adamla evlenmeye karar vermesinin ardından, alaycılığı ve hor görme davranışlarını benimsedi. Ta ki otuz yedi yaşına gelip, Frederica ile tanışana dek. Oysa bir eş bulup evlenmektense kendini Thames Nehri'ne atmayı yeğlerdi.

Frederica, markinin dolaştığı durgun suları birden dalgalandırdı. Birdenbire olmasa da zamanla kıza bağlandığını fark eden Marki, kendini çok farklı hissediyordu. Daha önce ilgi duyduğu kadınlar daha yakın temas kurabileceği cilveli, oynaşmayı seven narin yapılı kadınlardı. Bu kadınların hiçbirine karşı tutku-lu hisler beslememişti ve hiçbirisiyle kalıcı bağlar kurmak istemiyordu. Güzel ve neşeli olmaktan başka hiçbir özelliği olmayan bir kadınla birlikte olsa birkaç ay içinde sıkılacağını biliyordu. Sürekli bir birliktelik istemediği gibi evliliğin getirdiği rutinleri ve sorumlulukları itici buluyordu.

Sonra Frederica geldi ve markinin hesaplarını alt üst etti. Hayatında düzene soktuğu ne varsa hepsine bir bir müdahale etti. Marki kendisinden ve yaşantısından şüphe duymaya başladı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, kendisindeki değişimin sebebinin bir türlü bulamıyordu. Frederica'nın güzellikten öte farklı bir duruşu vardı. Marki'yi kendine çekmek için hiçbir oyuna başvurmamıştı. Gelenekleri umursamıyordu. Hatta daha önceden kadınlarda tasvip etmediği pek çok şey onda mevcuttu. Dahası iki problemlilik okul çocuğunu bir şekilde Marki'ye kabul ettirmişti ki bu markinin hayatta isteyeceği en son şeydi!

Gerçekten Frederica mı kabul ettirmişti? Marki bu konuyu düşününce yüzünde bir gülümseme belirdi. Hayır, bunu yapan Frederica değildi. Marki, Felix'in tatlı sözlerine kendi kendini kaptırmıştı. Jessamy'nin başı derde girmişti ve yardım için ona gelmişti. Doğal olarak o da yardım etmişti. Şimdi bu iki olayın sorumlusu olarak Frederica'yı göstermek haksızlık olurdu. Hatta Jessamy'nin olayından sonra ne kadar öfkelenmişti, akılsız kız!

Frederica çabuk öfkelenen, inatçı, idareci ve güzellik açısından ortalama bir kızdı. Peki ama Marki neden bu kızdan çok ama çok hoşlanıyordu?

Frederica gibi o da farkında olmadan hislerinin analizini yapmaya başladı. Kızın hangi özelliği markinin zevke düşkünlüğü bir kenara bırakıp tuhaf bir belirsizliğe sürüklenmesine neden olmuştu? Tabii ki bu değişim hoş bir şeydi ama neden değiştiği sorusunu yanıtlamıyordu. Kızın duruşunu, açık sözlülüğünü, gözlerindeki gülümsemeyi, gülünç olayları bile anlayışla karşılayabilmesini, bir kızın üstlenmekte zorlanacağı sorumlulukları hiç düşünmeden kabullenme cesaretini, kardeşlerinin ağzından çıkan kötü kelimeler yüzünden kendini suçlu hissetmesini, dikkatli cevap vermesi gereken bir soru karşısında düşünürken yüzünde beliren o kararlı ifadeyi, söylediği beklenmedik sözleri ve daha pek çok şeyi seviyordu. Peki ama bunların içinde şimdiki yaşantısını bozacak ve özgür geleceğini tehlikeye atmasına neden olacak eşsiz bir özerklik var mıydı? Hayır. Ama Frederica Marki'de var olduğunu dahi bilmediği hisleri uyandırmıştı. Ama gelip geçici bir ilgiden başka bir şey olamazdı.

Bu düşünce markinin kaşlarını çatmasına neden oldu. Sorun şu ki marki kızı gördükçe, hisleri de kuvvetleniyordu. Bu aşk değildi (çünkü aşk şapşal gençlerin hissedebileceği kadar çocukça bir duyguydu) ama hoşlanmak kadar da basit değildi. Sevgi! Düşkünlük! İşte markinin hisleri bunlardı. Sürekli olarak onu düşünüyor ve onun omuzlarındaki yükü kaldırmayı diliyordu (ki bu delilik değil de neydi?)! Üstelik iş uygulamaya gelince sadece önemsiz konularda ona yardımcı olabiliyordu. Onu endişelendiren büyük sıkıntılarına müdahale edemiyordu. Belli ki Frederica Londra'da bir sezonda yapacağı harcamaları iyi hesaplayamamış ve sıkıntıya düşmeye başlamıştı. Marki dikkatle inceleyince kadife fırfırlı Albany tüllerinin altında kalan gece elbisesinin şimdiye dek birkaç tamir ve şekil değişimi geçirdiğini görmüştü. Maddi sıkıntı çektiğinden emindi. Elindeki tüm parayı Charis için harcadığını da biliyordu.

Marki bu konuya o kadar kızmıştı ki Charis'in de üzerinde

oyunarak değiştirilen elbiseler giydiğini fark edememişti. Ak-lında kurduğu ihtimaller, Frederica'mn hiç durmadan dikiş dik-mesi üzerine kuruluydu. Hatta Frederica'yı iyice erimiş mumun ışığında etek boyu ayarlarken hayal ediyordu. Oysa tasarımın yanı sıra diğer tüm ağır ve sıkıcı işlerin Charis'e (ki Charis bu işleri sıkıcı buluyordu) ait olduğunu bilse, inanmakta güçlük e-kerdi. Çünkü ona göre Charis'in tek özelliği gzelliğiydi.

Lordun önyargılı düşüncelerine göre Charis'de bir şeyler ek-sikti. Başka bir deyişle kaliteden yoksun bir kızdı ki bu özellik de Frederica'mn en belirgin özelliğiydi. Frederica ne yaparsa yap-sın bunu hissettiriyordu. Yeniden şekillendirilen bir elbiseyi gi-yerken ya da eski pşk kiralık evlerinde misafir ağırlarken bile farklı bir havası vardı. Marki onu Yukarı Wimpole Caddesi'nden alıp, daha güzel bir muhite taşımak, etrafına kendisine layık g-zellikler katmak, en lüks eşyalarla donatmak istiyordu. İstediği bütün elbiseleri alabilmesine imkan tanıyacak kadar para ödeme-ye hazırdı. Oysa sahip olduğu onca zenginliğe rağmen tek yapa-bildiği Jessamy'nin ve Lufra'nın sebep olduğu borcu kapatmak oldu! Bu gibi ufak tefek yardımlara devam edebilirdi ama bunlar yapmak istediklerinin yanında devele kulak kalıyordu!

Kaşlarını iyice çattı. En büyük erkek kardeşi ona destek ola-cağına, daha çok yük oluyordu. ocuk zararsızdı. Babası kadar havai olmasa da sorumluluk duygusu gelişmemişti. Bir iki yıl içinde mutlu mesut bir şekilde Heresfordshire'daki evlerine yer-leşirdi ama şimdi Londra'daki eğlencelerin tadını çıkarmak niye-tindeydi. Bu yüzden de ev işlerini, erkek kardeşlerinin idaresini, kısıtlı btyle yaşayan bir ailenin karşılaşabileceği tüm sorunla-rı Frederica'mn hünerli ellerine seve seve bırakabiliyordu. Marki fark ettirmeden Harry'i izliyordu. Çünkü kısa süre içinde Dun bölgesine dseceğine emindi. Harry kumar düşkünü değildi... Harry, Bay Peplow'un da gitmemesi için sıkı sıkı tembihlediği kumarhaneler yerine; daha sıkıcı ve az para kazandıran gece eę-lencelerini tercih ediyordu. Elbette kumardan bir servet kazan-mak isterdi ama arkadaşlarının Hint fakiri olarak tabir ettiği in-sanlarla oynadığı oyundan servet elde edemeyeceğini biliyordu.

Fakat atların yeri bir başkaydı. Eğer bir adam attan anlıyorsa (ki Harry anladığını iddia ediyordu), yarıştaki diğer atlan inceleyorsa, ihtimalleri değerlendiriyorsa ve parasını dikkatle bahislere yatırıyorsa; burada da şansın yüzüne gülmesi mümkündü. Londra'ya gelmesinin ardından geçirdiği ilk pazartesi günü, Bay Peplow'la birlikte Tattersall'a gitti ve bu at yarışı bahis merkezinin müdavimi haline geldi. At yarışını paradan çok, zevk aldığı için izliyordu. Arada bir kazanmak da işin güzel yanıydı tabii. İşte bu nedenle şehrin civarında düzenlenen her yarışa gitti. Endymion'un tavsiyesiyle Lony Acre'den satın aldığı at arabası ile Baryny'i de yanına alıp yarışlara gidiyordu. Araba için aldığı atlar pek ucuz sayılmazdı ama Frederica'ya karşı kendini savunurken kısa sürede sakatlanacak, hastalanacak ya da ölüp gidecek hayvanlara para yatırmanın ekonomik olmayacağını söylemişti.

Frederica, Harry'nin yaptığı bu gereksiz harcamaya karşı çıkmamak için kendini zor tutuyor; güçlüğü de olsa söylediklerini onaylıyordu. Ne de olsa o genç bir adamdı ve kız kardeşinin eleştirilerini kaldıramayabilirdi. Üstelik kendisi de harcama yapıyordu. Londra sezonu için yaptığı bu harcamaların parası Graynard'dan geliyordu ve Graynard ona değil Harry'e aitti. Sadece atlann çok hızlı koşmamasını istedi. Harry de hemen yanıt verdi: "Ah, saçmalama! Ben gösteriş budalası bir görgüsüz değilim! Bu sütçü beygirlerini yarış atı gibi süreceğimi mi sandın? Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Hayır, Hayır! Ama Londra'da ahır malzemelerinin masraflı oluşu ve seyisin..."

"Saçmalık! Önemsiz şeyler bunlar! Madem bu kadar endişeleniyorsun Freddy, o zaman kendi atlanmızı ve seyisimiz John'u Londra'ya getirseydin! Ben de sizin bu uyduruk araba ile dolaşmanızdan hoşlanmıyorum. Hiç hoş görünmüyor ve eğer gereksiz bir harcama yaptığımı düşünüyorsan, haklısın!"

Frederica böyle bir düşüncesi olmadığını söyledi ve sustu. Fakat bir şekilde tenkit etme konusunda ustalaşan kardeşi Jessamy susmadı. Harry'nin satın aldığı Welsh atlarıyla ilgilenmediği gibi, bu haksız harcama yüzünden ağabeyini suçladı. Harry ise

bu sözlerinin saygısızlık olduğunu ve sırf etrafa karşı kötü bir aile imajı çizmek istemediği için onu Graynard'a geri yollamadığını; yoksa çoktan cezalandırıldığını belirtti.

Bu olayın ardından Harry'i nadiren gördüler. Bu tartışma onun işine gelmişti ve tartışmayı bahane ederek at yarışlarına gidiyor, şehir dışında gizlice yapılan boks müsabakalarını izliyordu.

Marki bu tartışmadan ve tartışmanın ardından kardeşler arasında yaşanan soğukluktan haberdardı. Jessamy'i bir iki kez parkta atla gezintiye davet etmiş ve bu gezintilerden birinde yeni aldığı atlardan biriyle antrenman yapan Harry ile karşılaştılar. Marki, Jessamy'e dönüp; "İkisi de güzel at! Hiç bindin mi?" diye sordu.

"Hayır! Binmek gibi bir niyetim de yok zaten!" dedi Jessamy Gözlerinden ateş fışkınyordu. "Harry, bu korkunç atlar hakkında ne düşündüğümü biliyor!"

"Konu hakkında çok fazla bilgim yok. Ne düşündüğünü benimle de paylaşmak ister misin?"

Bu kadarı Jessamy için yeterliydi. Hemen olan biteni bütün detaylarıyla anlattı. Genelde sert mizaçlı bir çocuktur ama marki-yi artık güvenilir ve yakın bir akraba olarak gördüğü için içinden geçenleri rahatlıkla anlatabiliyordu. Hatta Harry'nin bu dikkatsiz harcamaları için Kuzen Alverstoke'un ona ders vermesini bile talep etti. "Çünkü benim söylediklerimi hiç ciddiye almıyor!" diyerek bitirdi öfkeyle!

"Hiç şaşırmadım. Hatta bu ukalalığın yüzünden ceza almadığın için daha da şaşkınım!" dedi. Alverstoke yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle, "Felix sana akıl vermeye kalksa, nasıl hisse-derdin?" diye sordu.

Jessamy'nin yüzü kızardı. Suçluluk hissine kapılmış gibi görünüyordu. Ama bir iki dakika sonra; "Anlıyorum, efendim," dedi. "O şekilde konuşmamalıydım. Ama beni o kadar kızdırdı ki çenemi nasıl tutardım bilemiyorum! Frederica onun ne isterse yapabileceğini söylüyor ama bana kalırsa Harry'nin kendi zevki için harcamalar yapmak yerine Frederica'ya nasıl yardımcı olabileceğini düşünmesi gerekir!"

Marki bu sözlere sonuna kadar katılıyordu ama yine de dile getirmedi. Bunun yerine Jessamy'nin öfkesini yatıştırmaya yönelik sözler söyleyerek; bir at arabası ve iki atın ailelerini yıkıma sürükleyene kadar büyük bir harcama olmadığını vurguladı. Bu sözleri içtenlikle söylüyordu ama Frederica'nın bu konuyu büyük ölçüde dert edindiğini düşünmemişti. Kızı endişelendiren bir şey vardı ve Marki onun hiçbir şey için üzülmemesine özen gösteriyordu. Hatta bu konuya fazlasıyla önem veriyordu. Bu yüzden kızın gözlerine gölge düşüren bu meseleyi öğrenmek üzere bir plan yaptı. Bir akşam Merriville kızlarını, Lord ve Lady Jevington'u ve Bay Peter Navenby'i davetlisi olarak operaya götürdü. Augusto teklifini geri çevirirse Louisa ve can sıkıcı oğlunu çağıracaktı. Ama buna gerek kalmadı. Jevingtonlar markinin davetini kabul etmekle kalmamış opera binasında bir loca kiralamışlardı. Bu dimim Marki'yi bir hayli şaşırtmıştı.

Bu davet o kadar normal bir organizasyondur ki en meraklı ve şüpheli kişiler bile markinin her zamanki tavrını bir kenara bırakıp himayesindeki kızlara nazik bir hamilik yaptığını düşünecekti. Ayrıca marki de aralarda dikkat çekmeden Frederica ile konuşabilecekti. Tek yapması gereken Charis'in hayranları locayı doldurunca onlara yer açmak için Frederica ile locanın arkasına çekilmek oldu. Kıza yaklaşarak, "Umarım bu akşam seni memnun edebilmişimdir. Ne de olsa senin coşkulu minnettarlık cümlelerini duymayınca kendimi işe yaramaz biri hissediyorum!" dedi.

Frederica bir an için şaşırarak göründü. Marki gözlerini kaçırmadan kızın yüzündeki ifade değişimini izliyordu. Kızın gözleri gülmeye başlayınca içi az da olsa rahatladı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Frederica. "Size karşı çok minnettarım, lordum! Keşke..." dedi ve iç çekti. "Sence de... Yani bütün akşam onu gözlemlene imkanım oldu ya... Bay Navenby, Charis için doğru erkek olabilir mi?"

Marki olan bitenden habersiz görünen Bay Navenby'e baktı. "Olabilir. Ben nasıl bilebilirim ki? Seni endişelendiren konu bu muydu?"

"Hayır, tam olarak bu konuda endişeleniyorum denemez. Sadece Charis rahat ve mutlu bir evlilik yapsın istiyorum."

"O halde canını sıkın şey nedir?"

"Önemli bir şey değil. Aşçımızı işten çıkarmak zorundayım ve beni biraz üzüyor. Çünkü kadın gerçekten iyi bir aşçıydı. Ama evin kahyası onun cin içmeye fazlasıyla düşkün olduğunu ve bu yüzden gitmesi gerektiğini söyledi. Yorgun mu görünüyor? Canımın neye sıkıldığını bu yüzden mi sordun? Umarım korkunç görünmüyordur."

"Ah, panik yapma! Seni yakından tanımayan insanların fark edebileceği bir durum değil. Hem öyle bile olsa onları da aşçılarla ilgili Canterbury hikayelerinde başından savabilirsin."

"Bu bir hikaye değil," dedi Frederica.

"Tamam, ama huzurunu kaçıran sebep aşçı değil Frederica. Lütfen söyle sen de Jessamy gibi Harry'nin arabası ve atları yüzünden maddi sıkıntı yaşayacağınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Yüce Tanrı, hayır! Keşke böyle bir şey yapmasaydı diye düşündüm kabul ediyorum. Çünkü o arabanın ve atlarının bakımının Londra'da çok daha zor olacağını bilmiyor. Ama yemin ederim ki senin deyimle huzurumu kaçıran şey bu değil! Keşke Harry'e ders vermenin ona düşmeyeceğini anlatsaydım!"

"Ah, söyledim zaten!" dedi Marki.

"Teşekkür ederim," dedi Frederica minnettar olduğunu gösteren bakışlarla. "Sana hepimizden çok saygı duyuyor. Demek ki Harry ile bir sonraki karşılaşmalarında ona küçümseyen bakışlar atmayacağını umut edebilirim."

Marki kaşlarını kaldırdı. "Bir sonraki karşılaşmalarında mı? Harry bir yere mi gitti?"

"Evet ama bir iki günlüğüne. Emin değilim ama öyle tahmin ediyorum. Çünkü arkadaşlarıyla biraz gezmeye gitti."

"Demek öyle!" dedi Marki gülerek.

"Ne demek istiyorsun? Komik olma!"

"Bu öfkene karşılık, nazikçe önünde eğiliyorum ve konuyu uzatmamayı tercih ediyorum," dedi Marki. Frederica soğuklayan bakışlarla Marki'ye bakınca, adamın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü.

"Sen çok iyi bir kardeşsin. Harry'nin arkadaşlarıyla gezmesine karşı çıkmıyorsun ama kötü insanlarla arkadaşlık etmesinden endişeleniyorsun değil mi? O konuda için rahat olsun. Genç Peplow'la bizzat tanışmıyorum ama duyduğuma göre serseri bir çocuk değilmiş. Eminim Harry de Peplow da birkaç saçma hata yapacak ama bunlar seni endişelendirmesin. Bu hatalardan zarar gelmez." Bir an durup tereddüt etti ama yine de konuşmayı sürdürdü:

"Seninle tanıştığımızda, Frederica, babandan açık sözlülükle bahsetmiştin. Bu yüzden şunu söylememe müsaade et. Harry'nin de onun yolunda ilerleyeceğine dair korkuların olmasın. İkisi arasındaki benzerliği görüyorum ama çok belirgin farklılıklar olduğunun da farkındayım. Bunların en önemlisi de Harry'nin kumar tutkunu olmaması bence, ne dersin, bana katılıyor musun?"

Frederica başıyla onay verdi ve kısık sesle yanıtladı: "Evet, teşekkür ederim! Kabul etmeliyim ki bu ihtimal kafamı kurcalayıp duruyordu. Fakat senin bunu nasıl tahmin ettiğini anlayamıyorum." Adama içten bir gülümsemeyle baktı ve açık sözlü konuşmasına devam etti: "Çok iyisin ve ben sana gerçekten minnettarım. Özellikle de oğlanlara karşı gösterdiğin nezaket için. Harry ile neden ilgilendiğini bilmiyorum. Çünkü senin himayene giremeyecek kadar büyüdüğünün kendisi dahil herkes farkında! Ama yine de teşekkür ederim!"

Harry ile neden ilgilendiğini söyleyebilirdi ama söylemedi. Çünkü bu sözler, yapmaktan kaçındığı itirafa önsöz gibi olacaktı. Marki hislerini açmamaya kararlıydı. Frederica'dan çok hoşlanıyordu ama ona bağlanmaya niyeti yoktu. Ayrıca ne olursa olsun onu utandırmak istemiyordu. En azından bu şekilde düşünüyordu. Fakat bu konuyu biraz kurcaladıktan sonra anladı ki hislerinin açmamasının bir nedeni daha vardı. O da kızı tamamen kaybetme korkusuydu. Bir keresinde elini öpmüştü ve bu hareket bile Frederica'nın kendisini az da olsa geri çekmesine yol açmıştı. Marki hemen kendini topladı. Görünüşe göre Frederica ondan arkadaşlıktan başka bir şey istemiyordu.

Bu, marki için yeni bir deneyimdi. Bugüne kadar kendine pek

çok tuzak kurulmuş, mendiller fırlatılmıştı. Bu yüzden de dünya üzerinde hangi kadını seçerse seçsin, hepsinin onunla evlenmeye razı olacağını düşünüyordu. Ama Frederica onun peşinde değildi. Marki, Frederica'nın kendisiyle evlenmeyeceğine emindi. Hatta Frederica, (sınıf ya da servet sahibi olmak için) markiyle ya da başka bir erkekle evlenecek türden bir kız değildi. Ama Marki teklifte bulunursa Frederica'nın kendisine evet diyeceğine, çünkü kendisinden evet diyecek kadar hoşlandığına emindi. *Aman ne hoş!* dedi kendi kendine. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Birden içine bir kuşku düştü. Julia Parracombe, Bayan Ilford ve diğer pek çok kadın kolaylıkla kendisine teslim olduğu için, bu kadar züppe ve dayanılmaz mı sanıyordu?

Aradan günler geçmesine rağmen hâlâ hem kendi hislerini tartıyor, hem de Frederica'nın neler düşündüğünü kestirmeye çalışıyordu. Bir akşam yine bu düşüncelere dalmış halde eve geldiğinde, holde etrafa saçılmış valizler ve şapka kutuları olduğunu gördü. İki hizmetli ellerinde eşyalarla üst kata çıkıyordu. Evin uşağının yüzünde de babacan bir bakış vardı.

"Bu da neyin nesi?" dedi marki.

"Leydi Elizabeth, lordum" dedi Wicken. Bir yandan da markinin şapkasını ve eldivenlerini alıyordu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi! Geleli yirmi dakika oluyor."

"Demek öyle!" dedi marki biraz sert bir tavırla.

O esnada Leydi Elizabeth, ya da sıradan bir adam olan Bay Kentmere'le evlenmediği için insanların ona hitap ettiği şekliyle zavallı eliza. Kütüphaneden çıktı. Üzerinde hâlâ seyahat elbisesi vardı. Büyük bir nezaketle, "Evet sevgili Vernon, aynen öyle!" dedi. "Ama mutluluktan kendini kaybetmene gerek yok! Büyütülecek bir mesele değil. Ne kadar memnun olduğunu gayet iyi biliyorum!"

Uzun boylu ve zarif bir kadın olan Elizabeth, kardeşleri içinde markiye yaşça en yakın olanıydı. Dış görünüşleri de birbirlerini andırırdı. Ama markiden daha canlıydı, marki de zarafet anlamında ondan daha başarılıydı. Elizabeth markiye doğru yaklaştı ve "Ah, ne kadar şık bir takım!" dedi gülerek.

"Zaten senin her şeyin havalı!"

"Keşke bu iltifatları senin için söyleyebilseydim!" dedi marki ve kardeşinin uzattığı yanağına öpücük kondurdu. "Bu ne gülünç bir şapka böyle! Üstün başın dökülüyor, Eliza! Seni Londra'ya hangi rüzgar attı?"

"Gülünç şapkam tabii ki! Yeni bir tane almam gerekiyor!"
Sonra kısık sesle ekledi: "Keşke yeni bir elbise almaya da param yetseydi, benim pek sevgili kardeşim!"

Ailesinin, Elizabeth'in hiçbir asalet unvanı olmayan Bay Kentmere ile evlenmesine izin vermesinin tek nedeni adamın bir hayli fazla olan servetiydi. Bu yüzden marki kardeşinin sözlerine kanmak yerine onu kütüphaneye sürükleyerek; "Hareketlerine biraz daha dikkat etmeye çalış, Eliza!" dedi.

Kardeşi kahkahalarla güldü. "Sanki Wicken hakkımızda her şeyi bilmiyor! Sevgili kardeşimiz Louisa nasıl bu arada?"

"Bir haftaya aşkın süredir ne sesini duydum, ne de yüzünü gördüm," dedi marki gözlerini kısarak kardeşini süzdü.

"Şimdi bunları bir kenara bırak da neden Londra'ya geldiğini söyle!"

"Şapkaları bir kenara bırakamazsın," dedi Leydi Elizabeth. "Saçımı da kestirmem gerekecek. Yeniden gösterişli görüntüme kavuşmam lazım. Ama beni buraya getiren asıl sebep, senin her zamanki şikayetin canım: Can sıkıntısı!"

"Ne oldu? Kırsalın sükûnetinden sıkıldın mı?"

"Eğer," dedi Leydi Elizabeth sertçe, "yeğenlerinle azıcık olsun ilgilenseydin bahis bile açmazdın! Senenin başında kuvvetli bir öksürükten mustarip oldular. Üçü de peş peşe. Tam öksürük derdi geçti derken Caroline suççuğene yakalandı ve Tom'la Mary'e de bulaştırdı! Sonra Jack Eton'dan korkunç bir enfeksiyon kaptı ve hepsine bulaştırdı. Hatta John'a bile! Keşke bana da bulaşsaydı. O zaman bu kadar yorulmazdım inan! Kendini sevdiklerine adamış bir eş ve anne olarak Manor'da kaldım. Ta ki hepsi iyileşene dek. Ondan sonra da isilik, bademcik, kol bacak kırığı gibi bir hastalığa yakalanmalarına bile fırsat vermeden eşyalarımı kapıp yola çıktım!"

Marki gülümsüyordu ama duruşunu bozmadan, "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tanrım! Bilmiyorum! Bir ya da iki hafta kalırım herhalde. Ne önemi var? Erken gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki," dedi marki nazikçe.

"Sevindim. Çünkü gelmişken eski dostlarımı ziyaret etmek ve kaçırdığım haberleri öğrenmek istiyorum. Ayrıca önümüzdeki sezon boyunca kiralayabileceğim bir ev bulmamız lazım. Caroline'i cemiyete takdim etme zamanı geldi, bilirsin. Aslında bilmezsin de bil diye söylüyorum. Balo salonu olan bir ev lazım tabii. Baloyu kendi evimin çatısı altında yaparım, başka birinin evinde asla olmaz! Bu yüzden panik yapma! Bu arada Vemon hangi akla hizmet burada Jane Buxted için bir balo düzenlediğini sorabilir miyim?"

"Onun için düzenlemedim," dedi marki. "Baloyu Fred Merriville'in kızlarını cemiyete takdim etmek için düzenledim. Çok güzel bir kızı himayeme aldığımı bilmiyor musun yoksa?"

Leydi Elizabeth kendini tutmaya çalıştı ama sonunda pes edip kahkahalarla gülmeye başladı. "Biliyorum tabii ki! Sen ne kadar korkunç bir yaratıksın öyle! Meraktan çatlıyorum. Nereden çıktı bu mesele?"

"Çok basit! Borcumu ödedim diyebiliriz. Ben aslında Merriville'lerin hamisi değilim ama bir bakıma bana emanet edildiler. O güzelim kızı cemiyete takdim etmekten başka bir yardımım dokunamazdı. Ben de karar verdim ve yaptım. Daha doğrusu takdim etmesi için Louisa'yı ikna ettim."

"Şeytansın sen!" dedi Leydi Elizabeth. "Augusta'nın yazdıklarına göre Louisa kızı gördüğünden beri öfkeden deliye dönmüş! Peki ya diğer kız? O da o kadar güzel mi?"

"Ah, hayır! Charis'le kıyaslanamaz bile!" dedi marki umursamazca. "O, ailenin en büyüğü ve kardeşlerinin sorumluluğu üzerinde. Gördüğün gibi ben sözde hamilikten başka bir iş yapmıyorum aslında."

Tam da o anda Wicken içeri girdi ve çekinerek, "Felix Merriville geldi ve sizi görmek istiyor. İçeri alayım mı, lordum?" diye sordu.

"Ne? Ne istiyormuş?" dedi marki. "Ona de ki ben... Hayır, onu görsem daha iyi olur. İçeri gelsin!" Marki bu sözlerin ardından kız kardeşine baktı ve çekingen bir gülümsemeyle; "Şimdi Merriville'lerin en küçük üyesi ile tanışmak üzeresin, Eliza! Çocuk şeytana bile pabucunu ters giydirir," dedi. Wicken, Felix'i içeri buyur edince çocuğa baktı ve "Evet Felix, bu defa sorun nedir?" diye sordu.

"Lordum!" dedi Felix. Bu sözler onu çok şaşırtmıştı. "Ortada hiçbir sorun yok!"

"Lütfen özrümü kabul et! Sıradan bir ziyaret için buradasın demek! Eliza seni Felix'le tanıştırmama müsaade et. Kendisi benim himayem altındaki Merriville kardeşlerinden biridir. Felix, bu da benim kız kardeşim Leydi Elizabeth Kentmere!"

"Ah! Ah, bilmiyordum, özür dilerim hanımefendi!" dedi Felix. Markiyi yalnız yakalayamadığı için üzülmüştü ama yine de başarılı bir selam verdi. Sonra da markiye endişeli bir bakış attı. "Sizi yarın ziyaret etsem daha uygun olur herhalde efendim. Rahatsızlık vermek istemezdim ama Wicken içeri buyur edince... Size özel olarak söylemek istediğim bir şey var da!"

Üç erkek annesi olan Leydi Elizabeth hemen araya girdi; "Öyleyse boşuna vakit kaybetme! Görüşmek istediğin konu özel mi? Bir süreliğine dışarı çıkmamı ister misin?" diye sordu.

Kadının gözlerindeki gülümsemeyi fark eden Felix, kadına gülerek yanıt verdi. "Ah, hayır hanımefendi! Aslında biraz özel sayılır. Kimseye söylemezsiniz, değil mi?"

"Ben çok iyi sır tutarım ve kimselere bir şey söylemem," dedi Leydi Elizabeth.

"Hadi uzatmadan söyle artık, Felix," dedi Alverstoke. "Madem sorun yok diyorsun, konu nedir?"

"Şey, aslında... Konu bir balon, Kuzen Alverstoke!" dedi Felix heyecanla.

Leydi Elizabeth kendini tutamayıp kakhaha attı ama kakhahasını hemen öksürüğe dönüştürerek durumu toparladı. Marki ise bu gibi ilginç buluşlara alışmış gibi sakince, "Öyle mi? Peki benim, hatta senin balonla ne işi olabilir?" diye sordu.

"Ama efendim!" dedi Felix büyük bir şaşkınlık içinde. "Perşembe günü Hyde Park'tan havalanacağını duymadınız mı?"

"Hayır, duymadım. Şimdiden söyleyeyim benim balonlara karşı en ufak bir ilgim bile yoktur! Eğer seni oraya götürmemi isteyeceksen, cevabım HAYIR! Üstelik Hyde Park'a yanında ben olmadan da rahatlıkla gidebilirsin."

"Evet ama gidemem!" dedi Felix. Sonra da bu dünyada her şeyini kaybetmiş kimsesiz küçük bir çocuk gibi nemlenmiş mavi gözlerini lordun yüzüne çevirdi ve yalvararak; "Ah, Kuzen Alverstokeye, yalvarırım benimle gelin! Gelmek zorundasınız! Buna me-mecbursunuz!" dedi.

"Nedenmiş o?" dedi marki sakın bir tavırla. Sonra da şüpheli bakışlarla kız kardeşine döndü ve onun yüzündeki ifadeyi görmek istedi.

"Çünkü siz benim velimsiniz ve... ve ben Kuzen Buxted'a sizin beni Hyde Park'a davet ettiğinizi söyledim!" dedi Felix açık yüreklilikle. Sonra da kocaman bir gülümsemeyle markiye baktı. "Açıklayınca ne demek istediğimi anlayacaksınız, Kuzen Alverstokeye! Hem siz de Kuzen Buxted'tan hoşlanmıyorsunuz!"

"Ben ne zaman böyle bir şey söyledim?" dedi marki.

"Ah, söylemediniz ama bu hislerinizi anlamamış olsaydım tam bir ahmak olurum!" dedi Felix. "Ayrıca buharlı vapur olayı hakkında bana söylediklerini anlattığımda siz demiştiniz ki..."

Marki birden çocuğun sözünü kesti. "Evet ama bu konunun üzerinde durmasan iyi olur! Hem Buxted'in balonla ne alakası var ki?"

"Onunla birlikte parka gidip balonun havalanmasını izlememiz için davette bulundu. Harry hariç hepimizi davet etti!" dedi Felix. Ses tonu, sanki büyük bir felaket yaklaşıyormuşçasına endişeliydi. "Ama lütfen efendim, siz de Jessamy gibi ona karşı nazik ve minnettar olmamız gerektiğini söylemeyin. Çünkü kimse sevmediği birine minnettar olmak istemez."

"Çok doğru," dedi Leydi Elizabeth kararlılıkla. "Aksine ona karşı nazik olmak yerine karşı çıkmak gerekir!"

"Evet," dedi Felix. Kadının ne kadar anlayışlı olduğunu dü-

şünerek konuşmasına devam etti. "Ayrıca onlarla gidersem neler olacağım gayet iyi biliyorum. O yüzden onlarla gitmektense hiç gitmem daha iyi! Jessamy kesin arabacının yanına oturup atlar hakkında konuşacaktır. Ben de Kuzen Buxted'm yanına oturup, onun kızlara havacılık ve uçak bilimi hakkında bir şeyler anlatarak dikkat çekmeye çalışmasını izlemek zorunda kalacağım. Sanki havacılıktan anlarım gibi. Ah, bir de bana dönüp bir şeyler izah etmeye çalışacak ve... Lordum, buna katlanamam! Yapamam!" Markinin yüzündeki gülümsemeyi görünce, zafer kazanmış edasıyla; "Anlayacağınızı biliyordum!" dedi. "Onun bizde olduğunu bilmeden salona girdim ve Frederica Kuzen Buxted'in bizi davet ettiğini söyledi. Ben de onlarla gidemeyeceğimi; çünkü sizin beni çoktan davet ettiğinizi söyledim. Eğer Jessamy, Kuzen Buxted'a karşı kaba davrandığımı söylerse inanmayın lütfen. Çünkü gerçekten çok nazik davrandım ve daveti için teşekkür ettim; yemin ederim! Şimdi siz beni geri çevirirseniz, parka kendi başıma gidemem. Çünkü onlara karşı çok ayıp olur!"

"Bir de gelmiş ortada sorun yok diyorsun," dedi marki. "Aileni bu yalan hikayene inanmaları için kandırdın mı yani?"

"Ah, hayır! Frederica ve Jessamy bunun doğru olmadığını biliyor tabii ki. Hatta Frederica benim gelip sizi bu konuda rahatsız etmemi bile yasakladı. Ama ben sizi rahatsız etmiyorum efendim. Sadece kibarca rica ediyorum! Frederica sizin balonun havalamışını görmek istemediğinizi söyledi ama bence sizin de hoşunuza gidecek!"

"Ah, demek öyle düşünüyorsun!" dedi marki. "Öyleyse dinle seni gidi inatçı ve ahlaksız çocuk..."

Ama marki cümlesini tamamlayamadı. Çünkü Leydi Elizabeth araya girerek, "Tamam, anlaştık!" dedi. "Bence de hoşuna gider. Hatta ben de bu deneyimi yaşamaktan büyük mutluluk duyuyorum. Sevgili Vernon, sen de beni nasıl eğlendireceğini düşünüyordun değil mi? Buldun işte! Felix ve beni Hyde Park'a götürüp balonun havalamışını gösterebilirsin."

Marki kız kardeşine dönüp sessizce, "Hain!" dedikten sonra konuklarına "Tamam, pekala!" dedi.

"Kabul edeceğinizi biliyordum!" dedi Felix. "Jessamy'e de söylemiştim zaten! Peki sizin faytonunuzla gideceğiniz değil mi?"

"Faytonla ya da atla gitmemiz neyi değiştirir? Niye ilgileniyorsun ki?" diye sordu Alverstoke. "Yoksa seni Hyde Park'ta şu meşhur buharlı lokomotifle mi gezdireyim isterdin? Neydi onun adı, Catch-me-who-can mıydı?"

"Evet, tabii nasıl istemem!" dedi Felix heyecanla. "Ama yapamayacağınızı biliyorum. Çünkü lokomotif yalnızca raylar üzerinde gider! Sorun şu ki Jessamy sizin atlarınızla antrenman yaptığı için ve hatta ikiniz birlikte at bindiğiniz için çok havalandı! Eğer bir kereliğine de olsa onun yerine benimle fayton gezisine çıkarsanız çok güzel olur diye düşündüm!" Sonra bir an tereddüt yaşayarak Leydi Elizabeth'e baktı ve nazıkçe, "Eğer sizin için de bir sakıncası yoksa hanımefendi!" dedi.

"Kesinlikle yok! Hem sıradan bir at arabasına sıkışıp balonun havalanışını izlediğimi hayal bile edemiyorum! Korkunç!" dedi Leydi Elizabeth. "Ayrıca Lord Buxted'i başka türlü nasıl deliye döndürebiliriz ki?"

Bu konuşma Felix'in düşüncelerini bir kez daha doğruladı. Leydi Elizabeth harika bir insandı. Alverstoke faytonun uygun olmayacağını söylediğinde bile hemen araya girip onu ikna etmişti. Felix yanlarından ayrıldığında, Leydi Elizabeth tarifiedilemez bir mutluluk ve neşe içindeydi.

Leydi Elizabeth, Felix'in ziyaretinin ertesi günü sabahtan

Leydi Jevington'u görmeyi gitti. Alverstoke'un küçük bir çocukla ilgileniyor olması şaşırtıcı olması kadar anlaşılabilir bir durumdu. Felix'in konuşmalarına bakılırsa, marki yalnızca Felix'le değil; aynı zamanda Jessamy ile de yakından ilgileniyordu. Öyle ki atlarına bile binmesine izin vermişti. İşte bunu anlamak mümkün değildi. Çünkü evin güzel kızının peşinde olmadığını söylediği halde, atlarım bir çocuğa emanet ediyor olmasının markiyle özdeşleşen hiçbir yanı yoktu. Eliza, Charis'in dillere destan güzelliğini arkadaşlarından aldığı mektuplar sayesinde öğrenmişti. Ama Sally Jersey'nin mektubunda değindiği kehanetlere inanmayı reddetmişti. Sally'e göre marki henüz yirminci yaş gününü kutlamamış bir kızla evlenebilirdi. Ne de olsa evlilik çağını çoktan geçmiş bekar erkekler, sonradan böyle genç kızlara karşı güzel hisler besleyebilirdi. Ama Leydi Elizabeth de kardeşini Sally Jersey'den daha iyi tanıyordu ve bu kehaneti inandırıcı bulmuyordu.

Leydi Elizabeth, Alverstoke'la yediği bir akşam yemeğinde sohbet arasına ufak tefek sorular sıkıştırarak Merriville kızları hakkında bilgi almaya çalışıyordu. "Umarım beni onlarla tanıştırsın. Onlar da Felix kadar tatlıysa, arkadaş olmak istemeni yadırgamam doğrusu. Şu anda nasıllar? Onları başanlı bir şekilde cemiyete takdim edebildin mi?"

"Evet ama bu konuda fazla çabaladığımı söyleyemem. Hatta cemiyete bile ben takdim etmedim. Keşke kızlar salona girdiğinde Louisa'nın yüzünün halini görebilseydin! Frederica ile önceden tanışmıştı. Hatta onun ilk gençlik yıllarında olmadığını ve

hatta aman aman güzel bir kız olmadığını görünce şaşırdı. Oysa Charis hakkında en ufak bir fikri bile yoktu." Olayları hatırlayınca yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bugüne kadar yirmi sezon gördüm ve her birinde de ayrı güzelliklerle karşılaştım. Rahatlıkla söyleyebilirim ki hiçbiri Charis Merriville'le kıyaslanamaz." Şarap kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. "Yüzü ve fiziği mükemmel. İfadeleri ise göz kamaştırıcı. Kusur bulmak imkansız! Yürüyüşündeki nezaket eşsiz. Gören herkes onun ne kadar iyi huylu bir kız olduğunu söylüyor."

Duydukları karşısında şaşıran ve biraz da canı sıkılan Eliza, "Yüce Tanrım! Bu kusursuz insanla mutlaka tanışmalıyım!" dedi.

"İstersen, yarın tanışabilirsin. Seftonlardaki toplantıya katılacak. Bana eşlik etsen iyi olur. Aksi takdirde Mana Sefton seni götürmediğim için beni mahveder. Ayrıca Charis'le tanışma anını görmek isterim. Senin de aklını başından alacağına eminim."

Kız kardeşlerinin aksine Eliza, biricik erkek kardeşi Alverstoke'a uygun bir eş bulma çabasına hiç girmede. İkisi arasındaki ilişki her zaman arkadaşça olmuştur. Hatta birbirilerine karşı sevgi dolu olduklarını söylemek bile mümkündü. Oysa Dauntry ailesinin üyeleri arasında sıkı bağlar kurulmazdı. John Kentmere ile mutlu bir evliliği olan Eliza, kendini çocuklarına adanmıştı ve nadiren Londra'ya gidiyordu. Alverstoke'un geleceği için endişelenmiyordu. Hatta markinin evlilik konusuyla hiç ilgilenmediğini söylediğinde Louisa'yı bir hayli kızdırmıştı. Fakat yeniden Alverstoke Malikanesi'ne gelip, eski günlerine dönünce; kardeşi için endişelendiğini fark etti. Zira markinin bu gönül meselesi, büyük bir felaketle sonuçlanabilirdi.

O okullu küçük kızla evlenmesi halinde bir yılı bile tamamlamadan sıkılacağını biliyordu. Daha erken sıkılması bile mümkündü. Leydi Jersey'nin kehanetini ciddiye almamış, hatta Louisa'nın bir an evvel Londra'ya gelip markiyi o kızdan uzaklaştırması gerektiğini tembihleyen mektubunu yanm yamalak okumuştur. Oysa markinin bu akşam kızı anlatırken kullandığı kelimeler, Eliza'yı da şüphelendirmiş; ertesi sabah Augusta'yı ziyaret etmesine neden olmuştu.

Leydi Jevington kardeşini gördüğüne sevinmişti ama her zamanki ağırbaşlı tavrını sürdürdü. Önce çocuklarının ve eşinin sağlık durumlarını sordu ve ardından da Londra'da bulunduğu süre içinde kıyafetlerine biraz çeki düzen vermesini istedi. "Şu an üzerinde bulunan giysilerin seni kötü gösterdiğini söylemezsem, abla-lık görevimi yerine getirmiş olmam Eliza," dedi. "Hatta Londra'ya sırf gardırobunu düzeltmek için geldiğinden şüphem yok."

"Hayır, aslında bunun için gelmedim," dedi Leydi Elizabeth. "Buraya Vernon'un çocukluktan genç kızlığa yeni adım atmış dünyalar güzeli bir kıza deli gibi aşık olup olmadığını görmeye geldim."

"Bildiğim kadarıyla ortada böyle bir aşk yok," dedi Leydi Jevington sakince. Yüzünde tolerans ve hor görme karışımı bir gülümsemeyle kardeşine baktı. "Anladığım kadarıyla Louisa'dan gelen mektupları okumuşsun ama bil ki Louisa aptalın biri!"

"Evet ama Sally'nin aptal olduğunu söyleyemeyiz. O da bana Vernon'un hayatının hatasını yapmak üzere olduğunu yazdı."

"Sarah Fane'in algı kabiliyetinin ortalamanın altında olduğunu düşünmüşümdür hep," dedi Leydi Jevington.

"Augusta, dün kızı bana öyle bir tarifetti ki daha önce ondan bu tür sözcükleri hiç duymamıştım!"

"Seninle alay etmiştir."

Kafası karışan Eliza, kaşlarını çatarak; "Yani kızın o kadar güzel olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu. "Öyleyse neden..."

"Charis Merriville'den daha güzel bir kız gördüğümü sanmıyorum. Yalnız güzel değil, ayrıca iyi huylu. Vernon'un balosunda boy gösterdiği andan itibaren cemiyetin gözdesi oldu. Bekar erkeklerin yarısından fazlası onun peşinden koşuyor. Gregory de onlardan biri. Ama bu ilgiden bir sonuç çıkacağını düşünmüyorum. Hatta ilk aşkının böyle iyi huylu bir kız olmasından memnunum. Bu tecrübe onun ileride yapacağı tercihleri olumlu yönde etkileyecektir."

Eliza telaşla sordu. "Evet ama Vernon? Madem o kıza aşık değil, neden Merriville kızlarıyla hatta çocuklarla ilgileniyor? Ondan beklenmeyen hareketler bunlar!"

"Vernon'la sırdaş olacak kadar yakın olduğumu söyleyemem ama onu iyi tanırım. Bana göre Merriville kızlarını cemiyete takdim etmesinin nedeni Louisa ve Lucretia'yı kızdırmaktı. O kadın," dedi Leydi Jevington kendini sıkarak, "gizliden gizliye Vernon'a baskı yapıyor ve Chloe ile Jane'i cemiyete takdim etmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Vernon'un şaperonluk konusunda Louisa'yı nasıl ikna ettiğini tahmin etmek güç değil! Ama onu suçlayamam. Hatta ben de zamanında Louisa ve Lucretia'nın taleplerine boyun eğmemesini öğütlemiştim."

Eliza, Alverstoke'un hiçbir zaman kız kardeşlerinin öğütlerini dinlemediğini söylemek için can atıyordu ama kendini tuttu. "Merriville'leri baloya çağırmasının nedeninin Louisa'yı kızdırmak olduğuna inanırım. Peki ya diğer davranışları? Balodan sonra yaptıkları? Çok tatlı bir afacan olan Felix de onun himayesine giren Merriville'lerden. Dün Alverstoke Malikanesi'ne çıkageldi. Bakışlarından Vernon'a ne kadar düşkün olduğu anlaşılıyordu. Hatta ondan çekinmiyordu bile. Bu bile benim için bir ilk sayılır. Şimdi lütfen söyler misin; bizim çocuklarımızla biraz olsun ilgilenmeyen Vernon, Merriville'lerin çocuklarıyla neden ilgileniyor? Bunun nedeni kız kardeşlerinin gönlünü çalmak isteği olmasın?"

"Hiç şüphesiz ki balonun nedeni Louisa'yı kızdırmaktı. Ayrıca yanılmıyorsam Vernon, küçük Merriville kızıyla değil; büyük Merriville kızıyla daha çok ilgileniyordu."

Eliza hayretler içinde ablasına baktı. "Yüce Tanrım! Nasıl olur? Bana kızın ilk gençlik yıllarını geride bıraktığını ve aman aman bir güzelliği olmadığını söyledi."

"Çok doğru," dedi Leydi Jevington. "Yanılmıyorsam yirmi dört yaşında. Annesi erkenden öldüğü için evin sorumluluğu onun üzerine kalmış. O yüzden de biraz daha yaşlı görünüyor. Yine de içinde genç bir kızın ruhu var. Bana göre pek çok yönden Alverstoke için uygun bir eş olur!"

"Augusta!" dedi Eliza hayretle. "Aman aman bir güzelliği olmayan bu kızla Alverstoke mu? Aklını kaçırmış olmalısın! Vernon ne zamandan beri böyle sıradan güzelliklere değer verir oldu?"

"Peki, sorarım sana Eliza, nasıl oluyor da Vernon senin sıradan güzellik dediğin o kızın yanında aylar geçirmesine rağmen hâlâ ondan sıkılmadan birlikte vakit geçirebiliyor?" dedi Augusta. "Frederica güzellik açısından Charis'le boy ölçüşemez ama Charis'de de onun duruşu ve zekası yok. İkisi de hoş, iyi yetişmiş kızlar. Ama Charis biraz saf bir kız. Oysa Frederica, anlayışı yüksek zeki bir genç kadın!"

Eliza duydukları karşısında büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. "Augusta aklımı kaybetmek üzereyim. Sen şimdi Fred Merriville'in kızlarından birinin Alverstoke için uygun bir eş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Benim de kardeşim için hayal ettiğim eş profili bu değildi tabii," dedi Leydi Jevington. "Yine de bu birlikteliğin iyi sonuçlar doğuracağına inanıyorum. Tabii sen o ahmak Endymion'un Alverstoke'un yerini almasını izlemeye razıysan, söyleyecek bir sözüm olamaz. Ama ben kardeşimin evlenip yuva kurmasını ve Endymion'un kendisine bağışlayacağı tek bir evde yaşamak yerine; kendi çocuklarını yetiştirmesini tercih ederim. Bugüne dek onu pek çok uygun adayla tanıştırdım ama ne benim adaylarım ne de Louisa'nınkiler başarılı olabildi! Buna şaşırdığımı söyleyemem doğrusu," dedi Augusta.

Sohbet birden samimi bir hal almış, Augusta Olimpos Dağı'ndaki tanrısal zirvelerden inip, halka karışmıştı. "Sana Louisa'nın budalalıklarını anlatsam Eliza..." dedi ve birden kendini toplayarak ağırbaşlılıkla devam etti. "Her neyse. Bunun konumuzla bir alakası yok. Sonuç olarak ikimizin de çabaları başarısızlıkla sonuçlandı." Sonra yeniden durdu ve kardeşine telkin edici bir bakış atarak devam etti. "Alverstoke'un karakter bozukluklarının farkındayım ama bu konuda onu suçlayamam. Doğduğu günden beri göklere çıkartıldı, şımartıldı ve hatta kadınlar tarafından kovalanan bir ava dönüştü. O yüzden kendi kendine alaycı bir tavır takındı ve bütün kadınlara kolaylıkla sahip olabileceği inancına kapıldı. Seni temin ederim ki Eliza, pek çok kere hemcinslerimin kardeşime karşı takındığı tavırları görünce onlar adına ben utandım ve yanaklarım kızardı! Bence

Frederica ile ilgilenmesinin nedeni burada yatıyor. Kızı yakından incelediğimden emin olabilirsin. Ama kızın Vernon'un ilgisinden haberdar olup olmadığını ya da teklif alırsa kabul edip etmeyeceğini sorarsan; sana net bir cevap veremem. Çünkü bunu ben de bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, kızın kardeşime bir kez olsun cilve yapmadığı ya da kuzen olmaktan öte bir yakınlık göstermediğidir."

Duyduklarını tek tek değerlendiren Eliza, "Anlıyorum," dedi. "Kızın Vernon'un ilgisini çektiğini söylüyorsun. Haklı olabilirsin. Ama hem Louisa'nın hem de Sally'nin Charis'e aşık olduğunu düşünmesi tuhaf değil mi?"

"Değil, çünkü Vernon fazlasıyla dikkatli davranıyor."

"Hayatında bir ilk olmalı."

"Bence de! Hatta bana göre Vernon da henüz neler hissettiğinden emin değil. Ama hayatında ilk kez zevklerini bir kenara bırakıp, acı çekmeye başladığını görüyorum. Hiçbir girişimde bulunmuyor, çünkü Frederica'yı art niyetli dedikodulardan korumaya çalışıyor. Louisa bile Frederica'dan bahsederken gözlerinde beliren bakışla, Charis'e bakarken gözlerinde beliren o eleştirel bakış ararsmdaki farkı ayırt edemedi."

"Öyle mi?" dedi Eliza. "Bunu bilmiyordum. Meselenin bu denli ciddi olduğunun farkında değildim! Gerçi dün akşam sohbet ederken ya da Felix gelip onu tatlı sözlerle kandırmaya çalışırken eskisi kadar insanlık dışı olmadığını gördüm. Eğer bu Frederica'nın marifetiyse... Ah, ama Augusta nasıl düşünemezsin? Frederica'nın sorumluluğundaki çocuklar ne olacak? Felix ve ağabeyinin, onun sorumluluğunda olduğunu bizzat Vernon söyledi. Kardeşimizin böyle bir sorumluluğun altına girebileceğini düşünebiliyor musun?"

"Duyduğum kadarıyla," dedi Augusta soğukkanlılıkla, "çoktan bu sorumluluğu üstlenmiş bile. Bunu duyduğuma çok memnun oldum aslında. Bir kez olsun kendi zevklerinden başka bir şeyi ön planda tutmuş oldu. Vernon'u bitiren, onun tembelliği olacak diye daha önce de defalarca söylemişimdir. Serveti sayesinde hiçbir şeyden geri kalmadı ve yaptığı harcamaları bir

kez olsun düşünmedi. Kendisinden başka kimseyi düşünmediği herkes tarafından bilinen bir gerçek. Peki sonuçta ne oldu? Otuz yaşına gelmeden her şeyden sıkılıverdi!"

"Yani sıkıntısına çare olsun diye iki okullu çocuğu himayesine almasını onaylıyor musun?" diye sordu Eliza. Sonra kendi oğullarını düşündü ve gülmeye başladı. "Bir daha asla can sıkıntısı yaşamayacağından eminim," dedi ve eldivenlerini giymeye başladı. "Bu akşam Merriville kızlarıyla tanışmayı umuyorum ve şu anda biraz heyecanlıyım. Yine de tarif ettiğin gibi bir kızın Alverstoke için uygun bir eş olacağından şüpheliyim."

Fakat Seftonların evinden ayrılırken Augusta'nın haklı olduğuna kanaat getirdi. Kendisi de Frederica'dan çok hoşlanmıştı. Kızın açık sözlülüğü, doğal tavırları, sessiz ve seçkin duruşu ve gülen gözleri onu etkilemişti. Alverstoke'u da bu şekilde etkilediğini düşünüyordu. Yine de kardeşinin kızıdan tam olarak etkilendiğine emin değildi. Bütün gece markiyi gözledi. Önce kızın yanında arkadaşça bir sohbet sürdürdü. Ama dikkatleri üzerine çekecek kadar uzun durmadı ve hemen Bayan Ilford'un yanına gidip onunla flört etmeye başladı.

Leydi Elizabeth Frederica'yı da izledi ve kızın gözlerinin etrafta markiyi arayıp aramadığına baktı. Sonunda kızın ona bakmadığını ya da kalabalık salonda onu görmek için hiçbir çaba sarfetmediğini gördü. Augusta haklıydı. Kızın kaliteli bir duruşu vardı. Ayrıca kızın güzelliğini idare eder şeklinde nitelendirmenin de haksızlık olduğunu düşündü. Frederica, Charis'in gölgesinde kaldığı için bu şekilde nitelendiriliyordu. Oysa diğer kızların yanında durduğunda ne kadar güzel ve alımlı olduğu apaçık ortaya çıkıyordu. Kızın tarif edilemez bir çekiciliği vardı ve Charis'in kırılgan güzelliğinin aksine bu çekicilik ömür boyu sürecektir bir armağan olarak kendisine bahşedilmişti.

Eliza, Frederica ile konuşmalarında, "Kardeşin Felix'e hayran kaldığımı söylemeliyim," dedi. "Dün kendisiyle tanıştığımı biliyörsündür. Çok sempatik bir çocuk!"

Frederica bir yandan gülüyor, bir yandan başını iki yana sallıyordu. "Evet ama çok yaramaz. Onu kara listeye aldım diyebi-

liriz. Gerçi onun pek umurunda değil. Ona bize karşı fazlasıyla nazik olan Lord Alverstoke'u rahatsız etmemesini söyledim, hatta yanma gitmesini yasakladım."

"Ah hiç rahatsızlık vermedi ki! Hatta bize senin yasak koyduğunu da anlattı. Sonra da kardeşimi rahatsız etmeye gelmediğini, sadece nazik bir ricada bulunduğunu belirtti."

"Aman Tanrım! Ne korkunç bir çocuk! Sizden de ayrıca özür diliyorum. Felix sizin de balonun havalanışını izlemek istediğini söyledi. Böyle bir isteğiniz olmadığına eminim hanımefendi."

"Tam aksine! Çok eğlenceli olacağını düşünüyorum. Özellikle de kardeşimin küçük ve yerinde duramayan kurtlu bir ufaklığın etrafında koşuşturduğunu görmek eşsiz bir deneyim olacak!"

"Gerçekten de kurtlu!" dedi Frederica üzülerken. "Çocuğu ıslıl ıslıl sokağa gönderiyorum ve daha yarım saat geçmeden tanınmaz bir hal alıyor. Ne kadar tuhaf değil mi?"

"Katılıyorum. Üstelik bunların hepsi birbirine benziyor. Benim de üç oğlum Bayan Meri... Ah, bu kadar resmiyete ne gerek var? Frederica! Sonuçta kuzeniz, değil mi?"

"Sanırım öyleyiz," dedi Frederica. "Sadece... Sadece uzaktan akrabayız ne yazık ki!" Bir an durakladı ve sonra içtenlikle konuşmaya devam etti. "Size tuhaf gelebilir ama bizimle ilgilenmesi için Lord Alverstoke'a gidip ricada bulundum. Adım bildiğim tek yalanımız oydu. Babam pek çok kez onun ismini dile getirmişti. Ben de yüz-süzlük yapıp onun kapısını çaldım. Çok endişeliydim. Kardeşimin cemiyete takdim edilmesi gerekiyordu, anlıyorsunuz ya."

"Tabii ki anlıyorum," dedi Eliza. Sonra da salonun diğer köşesinde duran ve etrafı gençlerle çevrili olan Charis'e baktı. "Görüyorum ki Endymion Dauntry'i kendine bağlamış. Endymion bu kadar yakışıklı olmasa, herkes onun aptallığından konuşurdu. Genç Wrenthorpe ile konuşan da Chloe değil mi? Çocuğun bu kadar yakışıklı bir gence dönüştüğün fark etmemiştim!" Sonra bakışlarını gençlerden alarak Frederica'ya çevirdi ve gülümsedi. "Alverstoke sizin himayenizi üstlenen bir teyzeniz olduğundan bahsetti ama bu akşam burada değil sanırım. Onunla tanışmayı çok isterim. Yarın sabah ziyaretine gelsem, rahatsız olur mu?"

"Hayır, kesinlikle rahatsız olmaz ama korkarım ki onu evde bulmanız imkansız," dedi Frederica. Kaşlarını çattı ve derin bir iç çekti. "Maalesef çok üzücü bir durum, hem de çok üzücü bir durumla karşı karşıyayız. Harley Caddesi'nde yaşayan eniştemiz çok hasta ve iyileşme ümidi de yok. Tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandı ve uzun yıllardır acı çekiyor. Belki de iyileşmemek onun için daha huzurlu bir son olur. Seraphina Teyzem kardeşine yardımcı olmak için gününün büyük bir kısmını Harley Caddesi'nde geçiriyor. Amelia Teyzem çok üzgün. O yüzden hiçbir şeyle ilgilenemiyor. O kadar hassas bir durumda ki önemsiz bir olay bile onu ne yapacağını bilemez bir hale sokuyor." Sonra telaşla ekledi, "Tabii sizin ziyaretinizin önemsiz bir olay olduğunu söylemek istemiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Eliza. "Zavalılık! Onun adına çok üzüldüm. Bu demektir ki sizin böyle eğlenceli toplantılara şaperonsuz katılmanız gerekecek. Oysa birbirimize çok benzediğimizi ve birlikte konuşacak çok şeyimiz olduğunu düşünüyorum. Bu durumun tam da benim ziyaretime denk düşmesi ne üzücü! Şaperonunuz olmadan bir yere gitmeniz de hoş karşılanmaz. Londra'da birkaç hafta kalmayı planlıyorum. Belki sizi bu durumdan ben kurtarırım."

"Ah, hayır hayır! Çok nazıksınız ama zahmete girmenize gerek yok. Teyzem cemiyet toplantılarından ve partilerden hiç hoşlanmaz. Bize nadiren eşlik eder. Hatta Yukarı Wimpole Caddesi'ne gelmeyi bir şartla kabul etti. O şart da bizimle birlikte partilere gelmeme şartıydı. Onun yanımızda olması daha uygun olurdu ama mesele şu ki ben hep Charis'in şaperonu olmuşumdur. O on yedi yaşına geldiğinde ben şaperonsuz bir yerlere gidebilecek yaşıyordum. Kuzen Alverstoke ne derse desin!"

"Ne diyor ki?" diye sordu Eliza.

"Bana karşı çıkmak için aklına ne geliyorsa söylüyor!" dedi Frederica gülerek. "Benim uygunsuz davranışlar sergilediğimi ve arlanmaz bir kadın olduğumu düşünüyor! Çünkü dışarı çıkarken hizmetkarımızı yanıma almıyorum. Çok gülünç değil mi? Sanki küçük saf bir kıyım. Herkes benim o çağlan çoktan geride bıraktığımı görebilir!"

"Hayır ama çok da yaşlı olduğunu iddia etmeye çalışma!"

Frederica gülümsedi. "Tabii hiçbir kadın yaşlandığını kabul etmek istemez. Yine de bunların bir önemi yok. Eniştemiz ölüm döşeğindeyken, Charis'in partilere katılması uygun olmaz." Sonra gözlerindeki gülümseme yeniden belirginleşti. "Ah Tanrım! Kulağa ne kadar kötü geliyor! Ama benim durumumu da bir düşünün: Eşsiz güzelliği olan kız kardeşimi bir sezon geçirmesi için bin bir güçlükle Londra'ya getiriyorum ama tam da o sezonda nazik ama değerli olmasına rağmen çok az tanıdığımız ve hatta kan bağımız bile olmayan eniştemiz ölüm döşeğine düşüyor. Ne kadar kötü bir zamanlama!"

Leydi Elizabeth'in gözleri parladı ama nispeten ciddi bir üslupla yanıt verdi. "Evet, anlıyorum. Çok kötü bir durum! Ama sizin ailenizle kan bağı yoksa ve evlilik yoluyla akrabanız olduysa; onun için siyah eldivenler giymekten fazla bir şey yapmanıza gerek yok."

"Evet ama siyah eldivenlerle dans etmemizi bekleyemezsiniz."

Leydi Elizabeth bir an düşündü ve yanıtladı. "Haklı olabilirsiniz. Dans etmek uygun düşmeyebilir. Ama hatırlıyorum ki Louisa'nın cemiyete takdimi sırasında biz de büyük teyzemiz için siyah eldivenler giyiyorduk. Annemiz bize partilere gitme konusunda hiçbir yasak koymadı. Hatta Louisa her akşam partilere katıldı. Ben şahsen pek gelenekçi biri değilimdir. İnsanların ne düşüneceğini fazla umursamam. Senin de bu mizaçta biri olduğunu düşünüyorum."

"Kardeşimin iyiliği için dikkatli olmam gerekir. Leydi Elizabeth Dauntry'nin yaptıkları çılgınlık olarak görülebilir ama genç Bayan Merriville'in yaptıkları basitlik olarak algılanır," dedi Frederica.

Eliza yüzünü buruşturdu. "Doğru söylüyorsun! Ne kötü! Bu durumda yapılacak tek bir şey kalıyor..."

Tam o anda Leydi Jersey geldi ve ellerini uzatarak; "Eliza! Aman Tanrım, hiç haberim olmadı! Seni utanmaz, Londra'ya geldiğini bana nasıl söylemezsin?"

Konuşmalarını bölmek istemeyen Frederica yanlarından ayrıldı ve Leydi Elizabeth'in nasıl bir çözüm bulduğunu öğren-

medi. Tek umudu Charis'e açılmak için kendisinden müsaade isteyen Bay Navenby'nin o yumuşacık kalbi kazanmasıydı. Fakat Charis onun adını her duyduğunda gözyaşlarına boğuluyordu ve bu da Bay Navenby'nin şansının bir hayli düşük olduğunu gösteriyordu. Frederica, Bay Navenby ve Endymion'u kıyasladığında kardeşinin nasıl bu kadar saf olup bu parlak genç yerine o yakışıklı ama aptal çocuğu tercih ettiğini anlayamıyordu! Hatta iki gün önce Almacklar'da Charis'in hiç durmadan Endymion'u izlemesinden o kadar rahatsız olmuştu ki kardeşine aynı hareketleri Seftonların partisinde de yinelememesi için tembihte bulundu.

"Fraddon'a aşık olduğunu söylediğin zamanlarda ona da böyle melül melül bakıyordun," dedi Frederica. "Ama o zaman on yedi yaşındaydın. Şimdi on dokuz yaşını geçtin ve sevgili kardeşim biraz daha mantıklı davranman gerekir! Oysa sen eskisinden daha mantıksız davranıyorsun. Fraddon'un yakışıklılıktan daha çok meziyeti olsaydı ve senin ona olan duyguların devam etseydi ne ben ne de onun ailesi bu birlikteliğe karşı çıkardık. Fakat işler bu şekilde ilerlemedi. Şimdi sen, onun gibi yakışıklı bir ahmak için hem de sana Fraddon'dan daha az uygun bir eş olabilecek bir ahmak için yeniden kederleniyorsun! Charis bil ki bu birlikteliği en az Bayan Dauntry ve hatta Lord Alverstoke kadar karşıyım. Hayır, hayır, hayır ağlama! Kabalık etmek istemedim. O gencin dış görünüşüne kapıldığını biliyorum ve neler hissettiğini de gayet iyi anlayabiliyorum. Ama lütfen biraz daha mantıklı düşünmeye çalış! Kendi akrabalarının bile aptal olarak nitelendirdiği bir adamla nasıl mutlu olabilirsin?"

Bu konuşma Charis'in kendine gelmesi için faydalı oldu ama kız ilk fırsatta bu konuşmayı Endymion'a anlatmayı ihmal etmedi. Endymion, Seftonlarda bir yolunu bulup Charis'le baş başa konuşma fırsatı yarattı ve Charis bu esnada ona gece boyunca yan yana gelmemeleri gerektiğini söyledi. "Korkarım, Frederica aramızdaki bu gizli ilişkiyi Alverstoke'a duyurmuş!" dedi trajik bir tonlamayla. "Bu akşam yanıma geldiğinde markinin bizi nasıl izlediğini fark etmemiş olamazsın. Başımı kaldırıp da onun delici bakışlarıyla karşılaştığımda, yerin dibine girmek istedim!"

Endymion bu durumu fark etmemişti ama ortadaki gerginliği hissedebiliyordu. Sancılı bir düşünme sürecinden sonra, "Yapılacak tek bir şey var," dedi. "Görevimden ayrılacağım."

"Ah, hayır hayır!" dedi Charis heyecanla. "Benim için böyle bir şey yapmana müsaade edemem!"

"Dürüst olmam gerekirse askerlik benim umurumda bile değil," dedi Endymion. "Ama askerliği bırakırsam, kuzen Alverstoke bana yaptığı yardımları keser ve o zaman da harcamalarımızı kısamamız gerekir. Aza kanaat etmeye razı mısın? Gerçi çiftçilik ya da at yetiştiriciliği gibi işlere el atarsam, elimiz biraz bollaşır."

"Ben mi?" dedi Charis. "Ah, bunlar benim için dert değil. Ben hayatım boyunca kıt kanaat geçindim. Ama senin için durum farklı. Benim için kendini feda etmemelisin!"

"Durum o kadar kötü değil," dedi Endymion. "Servetim çok kabarık olmayabilir ama hepten de beş parasız değilim. Eğer görevimden ayrılırsam, kuzenim beni yurt dışına gönderemez."

"Şimdi gönderebilir mi yani?" dedi Charis endişeyle. "Harry, Kraliyet Ordusu'nun yurt dışına çıkmadığını söyledi. Savaş zamanı hariç tabii."

"Hayır ama bana bir görev verilmesini ve o sayede yurt dışına gönderilmemi sağlayabilir."

Charis'in gözleri büyüdü. "Ne tür bir görev olabilir aşkım?"

"Tam olarak bilemiyorum ama bizi her zaman çeşitli görevlerle sağa sola gönderirler. Hatta yanlarına da üst rütbelerden birini verirler. Diplomatik meseleler," dedi Endymion belli belirsiz. "Mesela Lord Amherst birkaç yıl önce Çin'e gitti ve bir yılı aşkın bir süre orada kaldı. Bir tür yüksek memurluk gibi," dedi meseleye gizem katmaya çalışarak. "Hiç bana göre değil. Ama görevimden ayrılmazsam, başıma neler geleceğini bilemeyiz. Alverstoke'un tahmin bile edemeyeceğin kadar gücü ve nüfuzu var."

Kraliyetin Endymion için diplomatik bir görev ayarlayabileceği akıl edemeyen Charis, hemen ölüm ve felaket senaryoları kurdu. Göreve giderken bindiği gemi kaza yapmasa bile düşmanın eline geçebilir ve o tuhaf doğu ülkelerinde çeşitli eziyetlere maruz kaldıktan sonra ölüp gidebilirdi. Yüzü bembeyaz kesilen

Charis, güçlükle duyulan bir sesle böyle bir kaderi yaşamaması için fedakarlık yapıp ondan ayrılabilceğini söyledi. Bu durum Endymion'u da etkilemişti ama Charis gibi felaket senaryoları kurmadığı için durumun böylesi büyük bir fedakarlık gerektirecek kadar ciddi olmadığını düşünüyordu. Fakat Charis, Leydi Elizabeth'in kendilerini izlediğini görünce aceleyle ona yalvarıp kendisini terk etmesini istediğinde, hemen karşı  ıktı.

"Ah, hayır! Bu benim için en büyük acı!" dedi. Charis de onunla aynı fikirdeydi.

"Ayrıca seni bu kadar kederli görüp bir şey yapamamak..." dedi Endymion kederle. "Bak Charis, konuşup bir karara varalım. Yarınki balon gösterisine Chloe ve Diana'yı alıp geleceğim. Sen de ablana Chloe ile konuşmak istediğim söylersin. Bunda bir kötülük yok nasıl olsa! Ben ortalarda görünmem. Herkes balona bakarken de ikimiz kaçıp konuşacak bir yer buluruz. Zorluk yaşayacağımızı düşünüyorsan yanılıyorsun. Çünkü yarın parkta inanılmaz bir kalabalık olacak."

"Hayır, hayır!" dedi Charis telaşla. "Kardeşlerini balon gösterisine getireceksen, benim yanıma yaklaşmamalısın! Felix, Lord Alverstoke'la birlikte gelecek ve inan bana o da arabasını bizimkine en yakın yere koyacaktır."

"Alverstoke balonun havalanışım mı izleyecek?" dedi Endymion şaşkınlıkla. "Uyduruyorsun!"

"Hayır, uydurmuyorum! Leydi Elizabeth de onlarla birlikte geliyor. O yüzden..."

"Alverstoke iyice tuhaşlaştı. Yani burada bahsi geçen adam *Alverstoke*! Ne oldu da böyle evcilik oynamaya başladı bu adam? Ne garip! En sonunda kaçıp gitmek zorunda kalmazsak iyidir!"

"*Endymion*!" dedi Charis şaşkınlıkla. "Benden böyle korkunç bir şey yapmamı isteyemezsin. şaka yapma lütfen! Bu her şeyin ötesinde, bambaşka bir felaket olur!"

"Evet, biliyorum. Albayım da bu durumdan hiç hoşlanmaz zaten. Ama sonsuza dek bu şekilde kalamayız. Bir şekilde birlikte olmamız gerek!"

"Biz... Ah, sonunda birlikte ve mutlu olacağımıza eminim! şşşt! Lord Wrenthorpe bu tarafa geliyor."

Ertesi sabah Knapp, efendisinin yatak odasındaki perdele-
ri açınca Marki yüzüne vuran gün ışığına söylene söylene
uyandı. Odacısı ne kadar güzel bir gün olduğunu söylüyordu.
Oysa Marki yağmur, fırtına ve hatta kar yağışı için dua ediyor-
du. Böylece balon havalanamaz, planlan iptal olurdu. Ama gör-
düğü kadanyla gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Umutlarını
yitirmek istemiyordu. Knapp'a havanın durgun ve rüzgarsız olup
olmadığını sordu. Aldığı cevap onun için tam bir hayal kırıklığı
oldu. Perdeleri bağlayan Knapp, "Hafif bir esinti var efendim.
Kusursuz bir Haziran sabahı diyebilirsiniz!" dedi.

"Yanıyorsun," dedi Marki. "Bu kahrolası balon saat kaçta
havalanacakmış?"

"Efendi Felix'in Wicken'a söylediğine göre saat ikideymiş
efendim."

"Öyleyse başımın belası çocuk on ikide kapımıza dayanacak
demektir!"

Tam on ikide giysi odasından ayrılan Marki, genç Bay
Merriville'in biraz daha erken geldiğini gördü. Çoktan Leydi
Elizabeth'le birlikte hararetli bir sohbeta dalmıştı. Ablalarının
çabaları sonucunda oldukça sık giyinmişti. Üzerinde en iyi ceket
ve yeni yıkanmış gömleği vardı. Tırnakları kesilmişti ve kıvrık
saçları ılık ılık parlayana dek taranmıştı. Bir yandan etli poğaça-
lardan yiyor, bir yandan da evin hanımına havacılığın gizemli
yanlarını anlatıyordu.

Markiyi büyük bir coşkuyla karşıladı ve erkenden geldiğini
çünkü ne kendisinin ne de kuzen Elizabeth'in parka geç gide-
rek arabayı koyabilecekleri güzel yerleri kaçırmak istemediğini

söyledi. Markinin biraz soğuk denilebilecek cevabı karşısında, endişeyle "Gelmek istiyorsunuz değil mi efendim?" diye sordu ve Marki yelkenleri suya indirmek zorunda kaldı.

"Evet ama bil ki sen utanmaz arlanmaz bir serserisin!" dedi marki.

Bunu bir iltifat olarak gören Felix markiye içten bir gülümsemeyle baktı ve yeniden poğaçalara döndü.

"Ayrıca," dedi marki yakın gözlüğünü çocuğun önündeki tıka basa dolu tabağa yaklaştırarak, "tam bir pastırma öğütücüsün!"

"Biliyorum. Ha bu arada efendim, eskiden balonları nasıl doldurduklarını biliyor musun? Ya şimdi nasıl doldurduklarını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Alverstoke. "Ama birazdan bütün detaylarıyla öğreneceğimden eminim!"

Marki haklıydı. Felix o andan itibaren Havacılık Tarihi ve Uygulamaları adlı kitabı neredeyse birebir anlatmaya ve bu konuda sohbet etmeye başladı. Fazlasıyla bilgilendirici konuşuyordu ama arada bir heyecan uyandıracak sorular sormayı ihmal etmiyordu. Arabada Alverstoke ve Eliza'mn arasında oturdu ama bilgileri çoğunlukla Alverstoke'a bakarak anlattı. Eliza da arkasına yaslanıp çocuğun anlattıklarını neşeyle dinliyor; bir yandan da kardeşinin genç hayranının meraklı sorularına verdiği takdire şayan yanıtları şaşkınlıkla takip ediyordu.

Felix, Cavallo'nun yazdığı tarih kitabını okumuştı ve markiyle konuştuğu kitabın ne kadar eski olduğunu fark etti. Havacılık hakkında bilmediği daha pek çok şey olduğunu öğrenince büyük bir hayal kırıldığı yaşadı. Peki neden balonların dışı pamuklu kumaşla değil de ipekle kaplandığında daha başarılı sonuçlar elde ediliyordu?

İpekten vanalara geçiş pek uzun sürmedi. Eliza konuşulanları anlamaya çalışıyordu ama Marki ve Felix kendi aralarında adeta yabancı bir dil konuşuyordu. Sonunda konuyu anlama çabalarını bir kenara bırakan Eliza, Felix bir paraşütle gökyüzünde süzülme istediğini söylediği anda yeniden konuya dahil oldu. "Ne korkunç bir düşünce! Ben olsam korkudan aklımı kaçırdım!"

"Ama neden hanımefendi?" dedi Felix. "Nasıl olurdu, bir düşünsenize! Kuzen Alverstoke bir keresinde gösteri yapan bir adamı izlediğini söyledi. Keşke ben de görebilseydim!"

Tam o esnada parka girdiler ve balonun havalanacağı alana geldiklerinde Felix heyecandan duramıyordu. Balon çoktan yere bağlanmıştı. Bir hortumla balona bağlanacak ve havalanmayı gerçekleştirecek hidrojen varilleri, balonun üzerine yerleştiriyordu. Heyecanını yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Alverstoke'un yanına giderek erken geldikleri ve arabadan inerek bu hazırlık aşamasını görebildikleri için memnun olup olmadığını sordu.

"Umarım birileri onu uzaklaştırmaya kalkmaz," dedi Eliza. "Bütün günü mahvolur yoksa!"

"Şu ana kadar onu geri çevirdiklerini görmedim. Aksine gereksiz bir destek gördüğünü söyleyebilirim," dedi marki.

"Dökümhanenin üretim merkezine kadar girdi ki o gezide kendisine eşlik etme şansına nail olabildim! Buharlı vapurda da benzer bir başarı yakaladığımı duydu. Mekanik icatlar konusunda bilgiye aç bir çocuk. Üstelik yaşma göre kusursuz bir anlama kabiliyetine sahip."

"Sen de bu konularda sandığımdan çok bilgi sahibiymişsin!"

"Genel konular dışında bir şey bildiğim söylenemez. Şimdi müsaadenle ağaçların gölgesine çekiliyorum. Sen istediğin kadar yakından izleyebilirsin!"

Eliza kahkahalarla güldü: "Çok teşekkür ederim ama korkarım Felix bizim ruhsuz olduğumuzu düşünecek!"

Parkta bir hayli erken gitmelerine rağmen, ilk gelenler onlar değildi. Balonun etrafını çevreleyen alanda pek çok insan toplanmıştı ve çok sayıda araba da ağaçların gölgesinde çekilmişti. Bunlardan biri de Leydi Buxted'a aitti. Arabayı fark eden Eliza heyecanla; "Aman Tanrım, bu Louisa'nın arabası değil mi? Nasıl oldu da ödünç verdi acaba? Merriville'den nefret etmiyor muydu o?" diye sordu.

"Seçim yapma şansı olduğunu zannetmiyorum. Carlton çok sıkıcı olabilir ama Louisa'dan hayatta çekinmez. Ona rahatlıkla karşı çıkabilir. Tabii bunları Louisa'nın bitmek bilmeyen şikayetlerine kulak misafiri olarak öğrendim."

"Onda böyle bir yürek olduğunu tahmin etmezdim. Hadi arabamızı onların yanına çekelim! Frederica ile yakınlığımı ilerletmek istiyorum."

Marki kardeşinin isteği üzere faytonunu, arabanın sağına çekti. Fakat fayton daha yüksekte kaldığı için Eliza ve Frederica'nın el sıkışması mümkün olmadı. Uzaktan selamlaştılar. Bu şekilde sohbet etmeye kalkıştırlarsa, Frederica'nın boynu tutulacaktı. Jessamy arabanın üstündeki sürücü koltuğundan indi ve fazlaca kibar bir tavırla ablalıyla sohbet etmek istediğini söyleyen Eliza'nın faytondan inmesine yardım etti. Eliza Jessamy'a gülümseyerek: "Teşekkür ederim! Sen Jessamy olmalısın. Atların dizginlerine ustalıklı hakim olan çocuk! Nasılsın?"

Jessamy'nin yanakları kızardı. Kadının uzattığı eli tutarak güzel bir selam verdi ve leydiye çok iyi olduğunu ama meseleyi yanlış anladığını söyledi! Kendisi atlar konusunda usta değil, tam bir acemiydi. Zaten bu konuda Kuzen Alverstoke da onu destekleyecekti!"

"Ah, hayır! O senin çok maharetli olduğunu söylüyor! Sen nasılsın Carlton, seni gördüğüme sevindim. Eminim burada durup teyzenle sohbet etmek yerine balonun hazırlanışını izlemek istiyorsundur. O yüzden yerini bana vermende bir sakınca yoktur herhalde."

Leydi Jessamy'nin yerine de oturabilirdi ama Lord Buxted meseleyi uzatmadı ve gülümseyerek yerinden kalktı. Sonra teyzesinin arabaya binmesine yardımcı oldu ve dayısına bakarak alaycı bir tavırla; "Sizi böyle güzel bir zamanda buraya neyin... ya da kimin getirdiğini tahmin edebiliyorum!" dedi.

"Evet, dayanılmaz bir güce karşı yenik düştüm. Peki ama sen neden bu kadar erken bir saatte buradasın?"

"Sizinle aynı sebepten ötürü buradayım efendim!" dedi Carlton, Jessamy'e bakarak. Oysa çocuk onunla hiç ilgilenmiyordu. Bütün dikkatini markinin atları ve arabacasına yönlendirmişti. Carlton kısık sesle konuşmaya devam etti. "Genç kuzenimizin her şeyi baştan sona görmek isteyeceğini biliyordum. Tam hava lanma anında gelseydik kendini kötü hissederdin."

Marki'yi alışık olduğu ama bir türlü atlamadığı o ölümcül sını-
kıntı hallerinden biri sardı. Yeğenine ters bir cevap vermek üzereydi ki kendini tuttu ve vazgeçti. Her gören bakışlarla, fazlasıyla
süslü bulduğu yeğenini baştan aşağı süzdü ve hareketlerinin iç-
ten olduğuna kanaat getirdi. Gerçekten Jessamy'e iyilik yapmaya
çalışıyordu. Zaten adamın da söylediğı sözler de eğitici olduğu
kadar eğlendirici bu faaliyete katılırken çektiğı acıyı açıkça dile
getiriyordu.

"Bana yöneltilecek sorulan cevapsız bırakmazdım. O yüzden
dün evdeki ansiklopediyi dikkatlice okuyup önlemimi aldım,"
dedi Buxted. "Sonra bakmıştım, kendimi konuya kaptınvermi-
şim! Bilgiler çok güncel sayılmazdı ama balonla ilk kez uçanla-
rın maceraları beni resmen büyüledi! Yolda gelirken konuklarıma
Profesör Charles'ın çalışmaları anlattım. Senin Jessamy pro-
fesörün en yüksek kaç metreye kadar havalandığını söyleyebilir,
ne dersin Jessamy?" dedi sesini biraz yükselterek.

Fakat Jessamy'nin dikkatini çekememişti. Tam sorununu yi-
nelemek üzereydi ki Marki araya girdi ve cevap verdi.

"60 metre," dedi Jessamy kurtarmak istercesine. "Görüyorsun
ya bugün kardeşinle boşu boşuna vakit geçirmedim, Jessamy!

O yüzden sakın Lunardi'nin balonuna çinkodan üretilen bir
gazın doldurduğunu ya da Tyler'ın Edinburgh'da bin metre hava-
landığını ya da Blonchard'm bir keresinde bir meşe ağacına takılı
kaldığını anlatmaya kalkma! Çünkü bunlar ve hatta çok daha faz-
lası hakkında bilgim var!"

"Ah, Felix'in fazlaca sorgulayıcı bir beyni var!" dedi Buxted
gülümseyerek. "Nerede o kerata?"

"Muhtemelen bir hayli sıkıcı hazırlık çalışmalarında aktif bir
rol üstlenmiştir."

"O kadar ileri gitmesine izin vereceklerini sanmıyorum ama
gidip başının dertte olmadığından emin olmak lazım. Ne dersin
Jessamy? Eminim sen de balonun nasıl gazla doldurulduğunu
görmek istersin," dedi Buxted nazikçe.

Sonra kendilerine katılmak isteyen olup olmadığını görmek
için bayanların yanına gitti. Bu esnada Jessamy Marki'ye baktı ve

"Felix'in yerinde olmak isterim! Sizin de tabii! Ona gerçekten bir birincilik ekibine katılmasını söylediniz mi efendim? Ben sizin asla böyle bir şey söylemeyeceğinizi iddia ettim. Bu yüzden benimle arasını daha da iyi tutmaya çalışıyor. Küçük maymun! Evet, kuzen Buxted geliyorum!"

Bayanlar teklifi geri çevirdiği için Buxted ve Jessamy yalnız gidiyorlardı. Fakat bir iki dakika geçmeden Jessamy geri döndü. Faytondan inen Alverstoke arabasının yanında durmuş Frederica ile konuşuyordu. Jessamy geldiğini fark edince ona doğru döndü ve "Kuzenini öldürdün mü yoksa?" diye sordu.

Jessamy kendini tutamayıp güldü ama hemen toparlandı ve "Hayır, hayır! Ama katlanamadım ve bir bahane uydurup uzaklaştım. Zaten bu sıkıcı havacılık zırvalarından bunalmıştım! Felix'ten dinlediğim yetmiyormuş gibi bir de ondan dinlemek tahammül edilmez oldu! Felix'e nasihat vermeye ve etraftaki adamlardan Felix'in verdiği rahatsızlıktan dolayı özür dilemeye başlayınca... Orada kalsam elimden bir kaza çıkacaktı. O yüzden uzaklaşmayı tercih ettim," dedi.

"Felix etrafa rahatsızlık mı veriyor?" diye sordu Frederica. "Gidip getireyim mi?"

"Hayatta gelmez! Hele kuzen Buxted da oradan ayrılmasını istedikten sonra... İmkânı yok. Kuzen Buxted, önemli meselelerle ilgilenen insanların "Küçük çocukları" ayakaltında istemeyeceklerini söyledi. Bu da Felix'in tepesini arttırdı. Siz de tahmin ediyorsunuzdur sanırım!"

"Çok yetersiz bir düşünce," dedi Alverstoke, Buxted'in Felix'e söylediklerine kızarak.

"Siz olsanız onun yüzüne küçük çocuk demezdiniz, yanılıyor muyum efendim?"

"Tabii ki haklısın!" dedi Eliza. Gözlerinden muziplik düşündüğü belli oluyordu. "Daha bu sabah Felix'in yüzüne karşı utanmaz arlanmaz serseri dediğine bizzat şahit oldum."

"Gerçekten de öyle ama hanımefendi!" dedi Jessamy "Felix bu sözleri kafasına takmaz. Ben de ona iğrenç yaratık diyorum ama hiç ciddiye almıyor! Ama küçük çocuk demesi... Ne kadar kızgın olursam olayım, ben bile asla bu sözcükleri kullanmam!"

"Demek ki," dedi Frederica düşünceli bir tonda: "Charis'le ikimizin onu adamakıllı giydirmek için çektiğimiz onca çile boşa gitti!"

"Tam bir serseri gibi görünüyordu," dedi Jessamy açık yüreklilikle.

"Tabii o kadar adamın ayaklarına dolanırsa... Ama herkes ondan hoşlandı, Frederica! Hoşlanmasalar da bu durum Buxted'i hiç ilgilendirmez. Biz velimiz gibi davranmaya hakkı var mı? Birine bu şekilde davranmak... İnsanın sinirlerini..." Jessamy birden sustu ve dudaklarını büzdü. Biraz düşündükten sonra, "Böyle söylememeliydim. O, çok saygıdeğer bir adam ve... ve ben ona karşı ne kadar kaba davranırsam davranayım beni kıracak hiçbir şey yapmadı. Sinirlenerek istemediğim şeyler yapmak istemedim. O yüzden buraya geldim," dedi.

"En doğrusunu yapmışsın," dedi Alverstoke.

"Peki balonun ne zaman havalanacağını öğrenebildin mi?"

"Hayır efendim. Birilerinden rüzgar çıktığını duydum. Sanırım uçuşu gerçekleştirmeleri gerektiğini mi yoksa iptal mi edeceklerini tartışıyorlardı. Ama çok dikkatli dinlemedim."

"Keşke dikkat kesilseydin," dedi Alverstoke. "Ben de senin gibi bu olayı bir hayli sıkıcı buluyorum. O yüzden bir an evvel olsun bitsin istiyorum. Aman Tanrım! Ya ertelenirse. Felix ben-den bugünü tekrar yaşamamı isteyecek!"

Frederica güldü. "Panik yapma! Seni kandırarak buraya tekrar getirmesine izin vermem."

"Ne kadar nafil bir söz! Seni de ikna eder, beni de! Zaten beni kandırmaya çalışmıyor ki..."

Eliza, "Sadece rica ediyor," diyerek kardeşinin sözünü tamamladı.

"Evet ya da ona öyle büyük bir iyilik yapıyormuşum gibi konuşuyor ve geri çevirirsem onu destekleyecek kimsesi olmayan bir yetim gibi bakıyor," dedi marki.

"Her zamanki numaraları!" dedi Jessamy. "Sizi kandıracağını bildiği için yapıyor efendim! Neden onu terslemiyorsunuz?"

"Her konuda sana güvenebileceği konusunda onu cesaretlen-

dirmek yerine!" diye tamamladı Frederica. "Jessamy, sence onu biraz uzaklaştırsak nasıl olur? Adamlar ortalıktan kaybolsun diye dua ediyordur eminim!"

Jessamy başını iki yana salladı ve gülümseyerek "Hayır etmiyorlar. Kuzen Buxted onu uzaklaştırmak istediğinde, adamlardan biri onların işine yaradığını ve kalabileceğini söyledi! Anlayacağın onlar da Felix'in en az Kuzen Alverstoke kadar cesaretlendiriyor. Ayrıca şimdi uzaklaştırsak haftalarca tahammül edilmez bir çocuk olur, ah Tanrım!"

"Boşuna nefes tüketmek olur. Ayrıca belirtmem gerekir ki ben Felix'i ne cesaretlendirdim ne de cesaretlendirilmesine ihtiyaç olduğunu düşündüm!" dedi Alverstoke. O esnada yeğeninin kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördü ve daha ne kadar beklemeleri gerektiğini bilip bilmediğini sordu.

"Ah, fazla değil sanırım," dedi Buxted. "Ekip şefiyle konuştum! Çok iyi bir adam. Zaten iki kişiler. Benim konuştuğum, yanılmıyorsa adı Oulton'du... Bana balonla uçmanın ilginç yanlarını, güçlüklerini ve tehlikelerini anlattı. Yüksek irtifada karşılaşılan beklenmedik hava akımları, vanaların kırılabilir bir yapıya sahip olması, fırtınada iniş yaparken yaşanan tehlikeli anlar, kancaların fırtınanın şiddeti yüzünden yerlerinden çıkması ve balonun alçalmak yerine yeniden yükselmeye başlaması... Daha neler neler! İnsanın gökyüzünde keşfe çıkması için epey gözü kara olması gerekir. Ben hayatta böyle bir işe kalkışmam!"

"Ben de," dedi Charis ürpererek.

"Tabii bir de havada kazandıkları ivme var!" dedi Buxted. "Saatte seksen kilometre hızla gittiğini düşünsene! Ama bugün bu kadar hızlı olabileceklerini sanmıyorum. Rüzgar yavaş esiyor. Korkarım kısa bir uçuş olacak. Tabii balon havalanınca daha kuvvetli bir rüzgar eserse ne olur bilemem. Charis bugüne kadar en fazla kaç metre yükselebildiklerini biliyor musun?"

"Felix söylemişti. Yaklaşık bir kilometre. Umarım bugün o kadar yükselmezler. Düşüncesi bile beni korkutuyor!"

Yeğeninin tavırlarını ustalıkla yorumlayan marki, "Hadi ama Carlton! Felix'in kardeşini etkilemeye çalışmıyorsun umarım.

Eğer geçen hafta boyunca kardeşinin verdiği bilimsel açıklamaları dikkatle dinlediyse, şu anda sana istatistiki bilgiler sunabilecek kıvama gelmiştir," dedi. Sonra da gülümseyerek Charis'e baktı. Kız, kahkahalarla gülüyordu. "Yalvarırım bildiklerini bizimle paylaşmaya çalışma, Charis!"

"Ah, hayır! Nasıl paylaşabilirim ki? Ben böyle şeyleri anlayacak kadar zeki değilim."

"Ya da kardeşin sana anlatmaya çalıştığı bilgileri tam olarak anlayamamış olabilir," dedi Buxted. "Tehlikeli olan yükseklik değil, yüksekliği kontrol etmek için vana görevi gören kapakçıklar. Havadaki basınç yüzünden, kapakçıklara bağlı olan ipleri dikkatle kontrol etmek gerekir. Eğer vanalar yeterince açılmazsa, inilmesi planlanan bölge kaçınılabilir. Öte yandan birden açılır ve hemen kapatılmazsa içerideki gaz o kadar hızlı boşalır ki balon hızla yere çarpar. Bu da ölümcül sonuçlar doğurabilir!"

Charis bugün de böyle bir felaketle karşılaşabilme olasılığı olduğunu anladığı anda bembeyaz oldu. Tam da o anda Jessamy'nin "Bakın! Gazla doldurmaya başladılar!" dediğini duydu.

Gerçekten de yerde serili duran ipek kumaş, şimdi kalabalığın üzerinden görünecek şekilde yükselmeye başladı. Balon havayla doldukça, izleyicilerden hayret ünlemleri duyuluyordu. Yakından izleyenler sepet kısmının mavi ve kırmızı renkli olduğunu; en üstünden de altın sarısı bir şerit geçtiğini biliyordu. Ama ipek kumaş renklerini içi havayla doldukça gösterdi. Kırmızı ve beyaz çizgili kumaşın üzerinden, dalga görünümü yaratacak şekilde mavi bir şerit geçiyordu.

"Sıkıntılı görevin neredeyse bitmek üzere kuzen!" dedi Frederica.

Marki cevap vermeye fırsat bulamadan, Charis'in çılgınlıkları duyuldu. Frederica hemen kardeşine doğru döndü ve eliyle bir yerleri işaret ettiğini fark etti. Zaten Charis'in elini kaldırmasıyla yere yığılması bir oldu. Frederica panik içinde Charis'in işaret ettiği yöne baktı ve iplerinden kurtulan balonun yükselmeye başladığını gördü. Balonun yerden ayrılan ama hâlâ havada süzülen iplerinden birinde, küçük bir insan figürü maymun misali sallan-

nıyordu. Frederica adeta felç geçiriyormuşçasına olduğu yerde kaldı. Ne konuşabiliyor, ne de hareket edebiliyordu. Gözleri korkuyla Felix'in göğse yükselen bedenini izliyordu. Kalabalıktan gelen seslerin ya da yakınlarının içine düştüğü derin sessizliğin ayırtma varacak durumda değildi.

Sessizliği bozan Jessamy oldu. Charis kadar beyaz görünen Jessamy birden, "Onu yukarı çekiyorlar! Tırmanmaya çalışma seni küçük aptal! *Sakin...* Aman Tanrım! Daha fazla tutunamayacak!" diye bağırmaya başladı.

Elleriyle yüzünü kapattı ama sonra dayanamayıp yeniden Felix'e baktı. Alverstoke sakın bir ses tonuyla, "Tabii ki tutunacak. Sakin ol, çocuğum! Bak onu hızla yukarı çekiyorlar," dedi.

Frederica gibi marki de gözlerini Felix'ten ayırmıyordu. Çocuğun bedeni gökyüzünde küçücük bir siluet halinde görünüyordu. Olay saniyeler içinde gerçekleşmişti ama bekleyenler için uzun saatler geçmiş gibi geliyordu. "Göremiyorum! Seçilmiyor..." dedi Buxted.

"Evet, evet!" diye bağırdı Jessamy. Dudakları titriyordu. "Onu sepete alıyorlar. Ah, aferin seni küçük yaratık! Seni şeytan! Seni ele geçireceğim nasıl olsa, bekle de gör o zaman! *Bekle!*" dedi ve kendini yere bıraktı. Başını dizlerinin arasına aldı ve oturdu.

Alverstoke, arabanın merdivenine basarak yukarı çıktı ve Frederica'nın bileğini kavrayarak "Kendine gel!" dedi emrivaki bir tonla. "Sakın bayılayım deme! Felix artık güvende!"

Buxted da Jessamy gibi telaş içinde kıvranıyordu. "Güvende mi? İnanın bana efendim eğer güvenli demek..."

"Sessiz ol, budala!" diye bağırdı Alverstoke. Yeğenine öyle sert bir bakış attı ki genç adam adeta korkuya kapıldı.

Frederica kendini toparladı. Korkudan boğazı kurumuştı ve sesi güçlkle çıkıyordu. Yine de Alverstoke kadar sakın bir tonla, "Hayır, bayılmayacağım," dedi. Omzuna doğru düşmekte olan Charis'i fark ettiği anda; "Charis!" diye bağırdı. "Ah Tanrım, onu tamamen unutmuşum!"

"Bunu al," dedi Eliza. Elindeki enfîye şişesini Frederica'ya

uzatıyordu. "Ya da boş ver! Arabanın koltuğuna yatırın! Ben ilgilenirim. Tanrı aşkına Vernon, ne yapabiliriz?"

"Charis'i ayılt!" dedi marki.

"Onu demek istemedim," dedi Eliza. Bir yandan da Charis'in bonesinin kurdelelerini çözüyordu. "Frederica, benimle yer değişti ya da Vernon'un seni aşağı indirmesine müsaade et!"

Hâlâ şok içinde olan Frederica, markinin elini tuttu ve arabadan indi. Dizleri titriyordu, o yüzden markinin koluna tutunmak iyi gelmişti. Gülümsemeye çalıştı ve "Özür dilerim. İyice aptallaştım!" dedi. "Şu anda hiçbir şey düşünmüyorum. Ama sen ne yapmam gerektiğini bilirsin. Ne yapmam gerekir? Lütfen söyle kuzen!"

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi marki.

Frederica boş gözlerle markiye baktı ve sonra kendine geleerek; "Hiçbir şey! Haklısın tabii. *Hiçbir şey!* Ben bilmiyorum ki... Kuzen, nereye gidiyorlar? Balonu yönlendiren birileri var değil mi? Ne kadar uzağa gidebileceklerini hesaplayamaz mıyız?" diye sordu.

"Hesaplanır sanıyorum ama lütfen telaşa kapılma! Endişelenecek bir durum yok. Sen nasıl Felix'e kavuşmak istiyorsan, onlar da onu o kadar iyi muhafaza etmeye çalışıyordur; emin olabilirsin. Nereye inceklerini bilmiyorum ama rüzgarın yönüne ve yavaşlığına bakılırsa Watford yakınlarında bir yere inmeleri mümkün olabilir."

"Watford! Orası çok uzak değil mi?"

"Bir kilometreden az. Şehirden uzaklaşmadan iniş yapmalarına imkan yok. Bu çevreyi bilirsin. Hyde Park'tan havalanmış olabilir ama şehrin üzerine inmesi beklenemez!"

"Evet. Evet anlıyorum. Hiç düşünmemiştim... Çok dikkatli davranırlar değil mi?"

"Hiç şüphesiz."

Frederica zorla da olsa gülümsemeyi başardı. "Kaza olacak diye bir korkum yok. Yani çok fazla korkum yok. Ama Lord Buxted irtifa yükseldikçe havanın aşırı soğuduğunu anlatıp durdu. Benim korkum da bu işte! Felix kolayca üşütebilir! Üşütünce de hemen göğsüne vurur. Kronik bir göğüs hastalığı yok ama eve

gelen doktorlar onda bronşit olduğunu söylemişti. Çabuk iyileşir dediler ama ben onun o hasta halini aklımdan çıkaramıyorum. İki yıl önceydi ve çok ağır bir ataktı. Şimdi üzerinde o ince ceketle havada ve..." Birden durdu ve yeniden gülümsemeye çalıştı. "Saçmalıyorum. Artık yapılabilecek hiçbir şey yok."

"Bizim yapabileceğimiz bir şey yok ama için rahat olsun. Yanındaki adamlar onu bir şeylerle sıkıca saracaklardır."

O kadar sakın konuşuyordu ki Frederica ne söylerse ikna oluyordu. Oysa Buxted tam tersi etki yaratıyordu. Öfkeyle bağırma-ya başladı. "Yüce Tanrım! Bu korkunç durumda tek söyleyebileceğiniz bu mu efendim?"

Alverstoke kaşlarını kaldırarak yeğenine baktı. "Hepsi bu!" dedi. Buxted'in ellerini yumruk yaptığını gördü ve imalı bir gülümsemeyle, "Ben olsam aklımdan bile geçirmezdim," dedi.

Buxted bir an için öfkesine mağlup olacak gibi göründü ama hemen kendini topladı. Yüzü kıpkırmızıydı. Sesini bastırmaya çalışarak, "Çocuğun başına gelebileceklerin farkında değil misiniz, yoksa umursamıyor musunuz?" diye sordu.

"İkisi de değil," dedi Alverstoke. "İçinde heyecan kıpırtıları olduğunu görmek güzel ama çeneni kapatmazsan, ben kolayca kapatabilirim!"

"Ah, ikiniz de sessiz olun!" dedi Eliza. "Charis beni dinle! Felix güvende. Ağlayacak bir şey yok... Beni duyuyor musun? Hadi ama!"

Bilinci yerine gelen Charis, bu kez ağlama nöbetine tutulmuştu. Eliza'nın sözlerini ya duymuyor ya da anlamıyordu.

"Gözyaşları!" dedi marki. "Bir bu eksikti! Şimdi herkes başımıza toplanacak!"

Hemen arabaya binen Frederica, "Yanma geçmeme müsaade et, kuzen! Teselli sözcükleri onu daha da kötüleştirir," dedi.

Konuşurken Charis'i Eliza'nın kollarından çekti ve yüzüne bir tokat attı. Tokat yalnız kızcağızı değil, yanlarındakileri de kendine getirmişti. Tokatla birlikte aniden nefesi kesilen Charis, korku dolu gözlerle Frederica'ya baktı. "Felix!" dedi. "Ah, Felix Felix! Ah, Frederica!"

"Sus!" dedi Frederica. "Kendini kontrol edene dek tek kelime dahi etme!"

Arabadan inen Eliza markiye doğru eğildi ve kısık sesle, "İşe yaradı ama biraz sert bir yöntem kullandığını düşünüyorum! Ne de olsa zavallı çocuk şoka girdi. Zaten herkes sinirlerinin ne kadar zayıf olduğunu farkında!" dedi.

"Gereğinden fazla zayıf!" dedi marki.

Jessamy, üzerindeki tutukluğu attı ve yeniden ayaklandı. Çok solgun görünüyordu. Hızlı hızlı ve kısık kısık nefes alıyordu. Sanki saatlerdir koşuyordu! Kararlı bakışlarla markiye baktı ve "Arabanızı ödünç alabilir miyim efendim? Ben... Yalvarırım! Yalnız kullanmayacağım. Curry de gelsin! Söz veriyorum efendim, yalnız kullanmaya çalışmayacağım! Efendim, lütfen arabanızı almama izin verin!" diye yalvarmaya başladı.

"Balonu takip etmeyi mi öneriyorsun?" dedi Alverstoke. Çocuğun tavırları karşısında az da olsa neşelenmişti.

"Tanrı aşkına Jessamy, bu kadar aptal olma!" dedi Buxted. "Sanki durum yeterince kötü değilmiş gibi! Gerçekten beni şaşırtıyorsun! Şu anda hayal kurmanın zamanı değil!"

"Tam aksine," dedi Alverstoke. "Asıl şimdi tam zamanı!"

"Tedbirsiz hareketler yapmanın zamanı olmadığı apaçık ortada!" dedi Buxted. Yüzü yeniden kızarmaya başlıyordu.

"Efendim!" dedi Jessamy yalvarırcasına. "İzin verecek misiniz? İzin veriyor musunuz?"

Alverstoke başını iki yana salladı. "Üzgünüm Jessamy. Balon çoktan birkaç kilometre yol aldı bile. Hâlâ görünürde olduğunu biliyorum ama inan bana bu yanıltıcı bir görüntü. Durum Buxted'in saçmaladığı kadar umutsuz değil. Kazalar sadece istisnadır. Çok nadir yaşanır!"

"Ama yaşanabilir!" dedi Jessamy. "Hem sorunsuz bir iniş olsa bile Felix soğuktan donmuş olur! Üzerinde hiç para yok... Efendim, mümkün olan en kısa zamanda inişe geçeceklerini söylediniz. Eğer onları gözden kaçırmazsak..."

"Saçmalık!" dedi Buxted.

Eliza kardeşine dönerek, "Bu mümkün mü?" diye sordu.

"Olabilir ama ne işe yarayacak? Biz daha yaklaşmadan balon yere inecek. Adamlar ne kadar istese de Felix'i orada bırakamayacak ve biz oraya vardığımızda, ki varabileceğimiz şüpheli, Felix kiralık bir arabada Londra'ya dönüyor olacak."

"Siz kendiniz dediniz efendim, kırsalda bir yere içecekler! Şehirden kim bilir kaç kilometre uzakta olacaklar. Eğer inişte sorun yaşarlarsa... Gitmek zorundayım! Size söylüyorum, gitmek zorundayım! Ah, neden Harry burada değil ki sanki?" Jessamy'nin sesinden acı çektiği kolayca anlaşılıyordu.

Frederica, "Kuzen..." dedi ve sustu.

Marki, Frederica'yla göz göze geldi ve konuşmasalar da kızın gözlerindeki dillendirilmemiş soruyu gördü. Sonra gülümsedi ve omzunu silkerek, "Pekala!" dedi.

Kızın yüzündeki endişeli bakış yerini minnettarlığa bıraktı. "Teşekkür ederim! Böyle bir şey istemeye hakkım yok ama ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin!"

"Oysa buraya çok sıkıcı bir gün olacağını düşünerek gelmiştim!" dedi marki. "Eliza, seni bırakacağım için üzgünüm. Lütfen özürlerimi kabul et!"

"Beni düşünme!" dedi Leydi Elizabeth. "Ben kuzenlerimi eve götürürüm. Sonra Carlton beni Alverstoke Malikanesi'ne bırakır."

Marki başıyla onayladı ve Jessamy'e dönerek, "Hazır mısınız?" dedi.

Yüzündeki ifade tamamen değişen Jessamy, "Siz de benimle birlikte mi geliyorsunuz? Ah, teşekkür ederim! Haydi gidelim!" diye bağırdı.

Panik hali fazla uzun sürmedi. Stanhope Kapısı'na gelene dek Felix'in başına gelebilecek bütün felaketler tek tek değerlendirildi. Jessamy sessizliğe bürünmüş; çatık kaşlarıyla uzaklara dalıp gitmişti. Fayton geçide yaklaşıncı, iki kişilik ve iki tekerlekli bir araba ile yan yana geldi. Sürücüsü son moda elbiseler giyen çok çirkin bir adamdı. Markinin atlarını görünce tanımış olacak ki hemen dizginleri çekti ve arabasından dışarı sarkarak, "Alverstoke! Tam da aradığım adam!" dedi.

Marki adama ve devamında gelen diğer insanlara baktı. Sonra da "Boşuna kendini yorma kanguru! Size ayıracak bir dakikam bile yok!"

Fayton yanından geçip giderken "Ben sadece... Nereye gidiyorsun sen be?" diye bağırdı Cooke.

"Balonu kovalıyorum!" diye bağıarak yanıtladı Alverstoke.

"Neden öyle söylediniz?" dedi Jessamy.

"Sizin aklınızı kaçırdığınızı sanacak!"

"Aynen öyle! Gerçeği söylemiş sayılıyım!"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Jessamy zar zor duyulacak kadar kısık sesle, "Neden öyle dediniz efendim? Sizce bu yaptığımız boşa kürek çekmek gibi mi?" diye sordu.

"Ah, hayır!" dedi Alverstoke çocuğun endişelendiğini fark ederek. "Balonun gerisinde kalmış olabiliriz ama bugüne kadar at üstünde beni geçebilen olmamıştır!"

Bir kilometre kadar daha sessizlik içinde ilerlediler. Sessizliği bozan Jessamy oldu.

"Onun iyice bir azarlanması gerek! Eğer sağ salim bulursak, kesinlikle yapacağım ilk iş bu olacak!"

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi marki. "Son bir saattir benim de tek düşünebildiğim görür görmez onu azarlamaktı. Bu konuda Harry bile beni durduramaz!"

Bu sözler Jessamy'nin yüzüne bir gülümseme getirdi ama fazla uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra, "Beni azarlasanız daha iyi. Bu benim hatam... Hepsi benim hatam!" dedi.

"Ben de bütün suçu üstlenmen ne kadar zaman alacak diye merak ediyordum," dedi Alverstoke. "Böyle saçma bir sonuç çıkarmış olmamanı dilerim. O yüzden bu konudaki düşüncelerini bana anlatmasan daha iyi olur sanırım. Ayrıca burada Felix dışındaki suçlanacak biri varsa o da benim! Hatırlatmak isterim ki kardeşin senin değil benim sorumluluğum da orada bulunuyordu."

Jessamy başını iki yana salladı. "Onu hazırlık bölgesinde yalnız bırakmamalıydım. Sonuçta nasıl bir çocuk Olduğunu adım gibi biliyordum, efendim!"

"Ah! Bu uçuşun bir parçası olabilmek için hayatını tehlikeye atacağını düşünmüş müydün yani?"

"Hayır! Yüce Tanrım tabii ki hayır! Hiç aklıma gelmedi... Ama gözlerimi ayırmamam gerektiğini biliyordum. Kuzen Buxted beni kızdırmasaydı... Kesinlikle gözlerimi onun üzerinden ayırmazdım;" dedi Jessamy. "Ah, benim kahrolası öfkem! Sırf kuzenim üzerine vazifeymiş gibi Felix'e oradan uzaklaştırmasını söyledi diye kıskançlık duydum! O sözleri söylemesi gereken biri varsa o da bendim! Sonra da öfkeme yenik düştüm zaten. Üstelik Kuzen Buxted haklıydı!" Ellerini yüzüne kapadı ve güçlkle duyulan bir sesle, "Ben hiçbir zaman münasip davranışlar sergileyen biri olmayacağım, hiçbir zaman!" dedi.

"Öfkeni kontrol etmeyi öğreninceye dek bu sözlerine katılıyorum," dedi Alverstoke sakince. Bir iki dakika Jessamy bu sözleri sindirmesini bekledi. Sonra da onu cesaretlendireceğine, "Başarılı olacağından en ufak bir şüphem yok! Küçük çocuk diyerek seni aşağılayacağım ama bil ki o kadar büyük sayılmazsın!" dedi.

Ellerini yüzünden çeken Jessamy gülümsedi. "Evet efendim.

Biliyorum. İnsan metanetli olmalı ve başkalarının hareketlerine kapılıp mantığı elden bırakmamalı! İnsanların günahlarını da gözünde büyütmemeli. Ne de olsa o da bir tür kendi isteklerine boyun eğme durumu! Ne dersiniz efendim?"

"Olabilir. Ben bu konuda pek isteklerime yenik düştüğümü söylemeyeceğim," dedi marki.

"Frederica da. O, tanıdığım en iyi insan!" dedi Jessamy ve beklenmedik bir içtenlikle ekledi;" İnsanın kız kardeşi hakkında bu şekilde konuşması tuhaf olabilir ama söyleyeceklerim doğru ve bunları dile getirmekten dolayı utanmıyorum. Frederica Charis kadar güzel olmayabilir ama o... o..."

"Bir düzine Charis'e bedel!" diyerek tamamladı Alverstoke.

"Evet! Tanrı biliyor ya evet!" dedi Jessamy.

Bu sözlerin ardından yeniden sessizliğe büründü ve marki-nin sorularına tek kelimelik cevaplar vermekle yetindi. Bir kez Marki'ye balonun ne kadar hızlı gidiyor olabileceğini sordu. Bir de kendini tutamayıp; "Felix'in yaptığı ne kadar büyük bir hata! Ama yine de inanılmaz bir cesaret örneği olduğumu inkar edemeyiz efendim!" dedi:

"Ah evet! Tam bir aptallık ve ihmalkarlık!"

"Öyle ama ben olsam yapamazdım!"

"Bunun için Tanrıya şükür!"

Jessamy açık sözlü davranarak, "Bunu yapacak cesareti bulamazdım," dedi.

"Senden de ona kıyasla daha mantıklı olman beklenirdi zaten!" dedi Alverstoke.

"Eğer bu yaşta, şu hareketin yansı kadar saçmıyor olsaydın, Bedlam'da olurdun."

"Evet... tabii yapabilseydim! İnsan küçük kardeşinin gözünü kırpmadan yaptığı şeyleri yapacak cesareti olmadığını görünce kendini mahcup hissediyor."

Marki, Jessamy hâlâ küçük bir çocuk olduğunu ele veren bu sözleri karşısında güldü ama nedenini çocukla paylaşmadı. Bunun yerine, gözünü balondan ayırmaması gerektiğini söyledi. Balon evlerden ya da ağaçlardan dolayı zaman zaman gözden

kaybolursa da yol boyunca onların görüş alanı dahilindeydi. Belli bir irtifaya yükselmişti ama fazla hızlı gidiyor gibi görünmüyordu. Alverstoke'a göre faytonla aralarındaki mesafe on iki ya da 15 kilometre civarındaydı. Arada bir az da olsa hızını arttırıyordu. Başlangıçta yolun batısına doğru ilerliyordu. Daha da batıyı yöneldiği anlarda Jessamy sabırsızlanıyordu.

Alverstoke'u posta arabasının yolunu izlemek yerine balona doğru ilerlemesi için ikaz etmek istiyordu ama mantığı buna engel oluyordu. Sonuçta köy yolları düzensiz ilerliyordu ve çoğu zamanda ya bir çiftlikte ya da ufak bir köyde son buluyordu. Kendi kendine balonun kuzeybatıya doğru istikrarlı bir yol izlediğini söylüyor ve üzerindeki gerginliği atmaya çalışıyordu. Fakat izledikleri yol herhangi sebepten onları durdurdukça öfke-den bağırarak istiyordu. Alverstoke'un fazlaca sakin hali sinirine dokunsa bile. Marki atlan yavaşlatınca öfkeyle anlamsız sözler sarf etmemek için tırnaklarını avuç içlerine batınıyordu. Sanki Alverstoke'un balonunu yakalamak gibi bir niyeti yoktu! Sonra adama bakıyor ve kısıp gözlerle balonu izlediğini görüyordu. İşte o zaman kendini daha iyi hissediyor, Alverstoke'un ne yaptığını bildiğini düşünüyordu.

Stanhope'u geçtikten sonra Alverstoke omzunun üzerinde Curry'e seslendi. "Watford'u geçtikten sonra nerede araba değiştirebilirim, Curry?" diye sordu.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum, lordum. Sanırım Berkhamsted'de değiştirebiliriz."

"Şu lanet olası balon iniş yapmamış olursa, Wentford'da değiştirelim o zaman. Oraya kadar gidersem, atlanmı katletmiş olurum. Sen başlannda beklersin diye düşünüyorum."

"Berkhamsted ne kadar uzakta efendim?" diye sordu Jessamy.

"On iki ya da on beş kilometre."

Ümitsizliğe kapılan Jessamy, "O zaman bir saat kadar gerilerindeyiz," dedi.

"Daha bile fazla... Muhtemelen çok daha fazla!"

"Bakın efendim!" dedi Curry. "Sanki inmeye başlıyor."

Jessamy gözleri bulanana kadar balona baktı. Eliyle gözlerini sildi ve öfkeyle, "Ah, kahrolası güneş ışıklan! İnişe filan geçmemiş! Yüksekliği yine... hayır, ah Tannm! İniyor, iniyor! Bakın efendim!"

Alverstoke balonun olduğu yöne baktı ve "Evet hiç şüphesiz iniyor. Ne hoş bir haber! Watford bölgesine ineceklerini söylemiştim," dedi.

Bu sözler Jessamy'nin içine iyimserlik tohumlan serpti. Heyecandan gülererek, "Amma da akıllısın! Ah, böyle söylememeliydim. Özür dilerim efendim!"

"Dilesen iyi olur!"

"Sanki çok umurunuzdaymış gibi! Benimle dalga geçmeyin efendim, gördüğünüz gibi artık şaka mı yoksa ciddi mi ayırt edebiliyorum," dedi ve sustu. Gergin bir bekleyişin ardından; "Neden böyle dönüyor? Az evvel dümdüz yere doğru iniyordu!" dedi.

"Farklı bir açıdan görüyor olabilirsin."

"Hayır! Baksanıza nasıl hareket ediyor!"

Bir dakika sonra burada durmadan dönen balon görüş açısından çıktı. Fayton, ağaçlık bölgeyi geçtiğinde ise balon tamamen görünmez olmuştu. Jessamy Marki'ye cevaplandırılması mümkün olmayan sorular sormaya başladı: Balon neden rotasından şaştı? Başka bir yöne doğru seyrediyor olması mümkün mü? Vana görevi gören kapakçıklarda sorun yaşanmış olabilir mi?

"Galiba yere yaklaştıkça, beklediklerinden daha şiddetli bir rüzgarla karşılaştılar," dedi Alverstoke.

Jessamy'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Rüzgar! Kuzen Buxted'in dediklerini hatırlasanıza. Kancalar dallara takılıyor ve balonu desteklemiyor. O zaman vanaları kapatıyorlar ve balon hızla havaya yükseliyor, sonra da..."

"O budalanın ablalanna anlattığı masalları yanm yamalak hatırlıyorum. Anlattıklarını dinlemeye değer bulmadığım için ilgilenmedim. Daha önce böyle aksilikler yaşanmış olabilir ama bu balon hızla havaya yükselmediğine göre şu anda güvende olduklarını düşünebiliriz."

"Evet öyle! Hiç düşünmemiştim. Ah ama..."

"Jessamy" dedi marki çocuğun konuşmasını bölerek. "Sen de bu konuda en az Buxted kadar saçmalamaya başladın. İkiniz de bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Benim de bilgi sahibi olduğum söylenemez. O yüzden beni soru yağmuruna tutmaya bir son ver! Felaket senaryoları üreterek kendini hırpalamayı bırak! Sevgili çocuğum ortada bir sebep yok."

"Beni bağışlayın efendim!" dedi Jessamy. "Sizi sıkmak istememişim."

Marki, "Hayır, beni sıkmadın ama işi şansa bırakmak istemedim. Önceden uyarayım dedim," diyerek çocuğu yatıştırmaya çalıştı.

Jessamy markinin bu açıklaması karşısında dudaklarını ısır-
dı ve sonunda başını diğer yana çevirdi. Alverstoke'un kendisini
kalkhanın eşiğinde görmesini istemiyordu. Watford'a geldikle-
rinde eski ciddiyetine kavuşmuştu. Essex Arms'a geldiklerinde
aldıkları haberlerden sonra da hiçbir şey düşünemez hale geldi.

"Ah, evet" dedi toprak sahibi. Balonu gün ışığı gibi alenen
görmüşlerdi. Öyle bir gürültü çıkarmıştı ki herkes dışarı fırla-
mıştı. Fakat balonu görür görmez yeniden evlerine koşmuşlardı.
Çünkü çok alçalmıştı ve kasabanın üzerine düşecek sanmışlardı.
"Tabii ki böyle bir şey yaşanmadı, lordum. Boşboğaz insanların
abartması işte! Duyduğuma göre kasabamız ve King's Longley
bölgesi arasında bir yere inmiş. Eğer o balonda küçük bir çocuk
varsa, onu benimkilerden biriyle takas etmek isterim! Benimkiler
büyüdü gitti. Hepsi de böyle saçmalıklara yer almayacak kadar
heyecan yoksunu. Onlara kalsa balonun peşinden koşturmak,
içinde olmaktan eğlencelidir."

"Balon alçalalı ne kadar zaman olmuştur?" diye sordu Jes-
samy telaşla.

"Tam olarak bilemem efendim," dedi toprak sahibi gülümseyerek.
"Kasabanın üstünden geçeli bir saat oluyor. Belki de bir buçuk."

Jessamy'nin gözleri parladı. Gülümseyerek Alverstoke'a bak-
tı. "Bunu duymak beni çok rahatlatmıştı. Peki bu King's Langley
denen yer nerede?" diye sordu.

"Sekiz kilometre kadar uzakta efendim. Fakat ben duyduklarımın hepsine inandığımı söyleyemem. Ayrıca balonun oraya indiğini söyleyen de olmadı. Tek bildiğim balonun peşinde yola koyulan sivri zekalının henüz geri dönmediğidir. Eğer indiği yerde durup öylece balonu izlemeye koyulmadılarsa, bir sonraki kasabaya doğru devam ediyorlardır."

"Anlıyorum," dedi Alverstoke. "Bana büyük bardakta ev yapımı bir bira getirebilirsin. Jessamy sen de ne istiyorsan söyleyebilirsin. Ben gidip Curry ile biraz konuşacağım."

Bu sözlerin ardından hana doğru ilerledi. Curry'i ve atları ahırlara götüren han seyisini bulmak istiyordu. Tecrübeli gözleriyle atlarını inceledi. Hayvanlar terliyordu ama fazla bezgin görünmüyorlardı. Curry, atlarla gurur duyduğunu belirten bir edayla markiye fikirlerini belirtti. "Muhteşem hayvanlar efendim! Demedim mi rüzgarın akışına kapılırlarsa onlar da uçar gider diye!"

Alverstoke başıyla onayladı ama Curry markinin kaşlarını çatıldığını fark etti. "Hayvanların durumu iyi, lordum. Herhangi bir fiziksel rahatsızlık yaşamadılar. Ben de şimdi sıcak yulaf lapası vereceğim," dedi.

"Evet, bunu sakın ihmal etme. Hanın seyisine gerekli talimatları ver. Sen benimle geliyorsun."

"Tabii efendim. Bir sorun yoktur umarım."

"Emin değilim. Bay Jessamy'e henüz bir şey söylemiyorum ama balonu son gördüğümüzde rotasından epey sapmıştı. Güvenli bir iniş yaptıklarını düşünüyorum ama rüzgara kapıldılarsa bu iniş oldukça geniş bir mesafe dahilinde gerçekleşmiş olabilir."

"Ben de güvenle indiklerini düşünüyorum efendim."

"Doğru ama balonu görmeye gidenlerin hiçbirisi geri dönmemiş. Eğer ipek kumaş, sepet ve kum torbalarına bakmaktan özel bir zevk almıyorlarsa; bunca zamandır orada ne yapıyordur bu insanlar?"

"Lordum, çocuklar işte; nasıldır bilirsiniz!" dedi Curry.

"Bilirim ama gidenlerin hepsi çocuk değilmiş ki. Sanırım Jessamy'nin tedirginliği bana da bulaştı. Yine de içimden bir his

sana da ihtiyacım olacağını söylüyor. On beş dakika sonra yola koyuluyoruz!"

Marki Jessamy'nin yanına döndü. Çocuk büyük bir bardaktan bir şeyler içiyordu. Bardağı masaya bıraktı. Yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. Markiye bardağını uzattı ve "Tanrım, ne kadar çok susamışım! İşte sizin içkiniz efendim. Getiren adam her zamankinden olduğunu söyledi."

"Öyleyse birazdan ağırlaşırısın. Ben de seni bırakmak zorunda kalırım. Çünkü kesin sızarsın."

"Ben de bana ağır gelebileceğini düşünerek yarımın da yanısını istedim."

"Tanrıya şükür!"

Jessamy güldü ama biraz çekinerek; "Sizi tedirginliğim ve yersiz telaşlarımla fazlasıyla yordum zaten efendim," dedi.

"Şimdi ne dedim de böyle laflar etmene sebep oldum acaba?" dedi marki.

"Beni güldürerek konuyu geçiştirmek isteyebilirsiniz ama gerçek bu efendim. Ne kadar kötü bir yol arkadaşıyım! Aslında yola çıkmadan enfiye kutusundan derin bir nefes çekmiştim. Keşke yapmasaydım!"

"Haklısın," dedi Alverstoke. "Ama seni azarladım diye enfiye kutusuna el attıysan..."

"Öyle olmasaydı, kullanmama izin vermezsiniz ki," dedi Jessamy. "Efendim, tekrar ne zaman yola koyulacağız? Düşünüyorum da belki de yolda karşılaşırız. Onlar da Londra'ya dönüyor olmalı. O zaman balon ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Doğru söylüyorsun aslında."

"Az evvel aklıma takıldı. Balonu taşıyamazlar. Yeniden havayla dolduramazlar. Hidrojeni nereden bulacaklar ki? Ayrıca üzerindeki o çapa benzeri kancalan raylı sistemle ancak taşıyabilirler. Balonun nereye ineceğini bilseler bile geri dönmeleri bütün günlerini alır."

"Haklısın. Belki bir çiftlik arabası yardımıyla emniyetli bir yerlere çekmişlerdir ve daha sonra almak üzere orada bırakmışlardır."

"Durum gerçekten böyleyse, sırf bu hareketleri bile bu balon

işinin ne kadar deli saçması olduğunu bir kez daha kanıtlamış olmaz mı?" dedi Jessamy homurdanarak. "Seyahat etmek için ne güzel bir yöntem! Gitmek istediğin yerden muhtemelen birkaç kilometre öteye inmek, sonra da balonun bütün parçalarını güzelce toplayıp bir araç yardımıyla bir yerlere taşımak!"

"Düşündükçe sıkıntılar basıyor!" dedi marki. "Ama balonların ,sırf seyahat amacıyla üretildiklerini sanmıyorum. Yeniden yola koyulmaya hazır mısınız?"

Jessamy hemen ayağa fırladı ve dışarı çıktı. Alverstoke yanına gittiğinde, o çoktan yeni atlara incelemeye almıştı bile. Atları gören Alverstoke, Curry ile göz göze geldi. İkisi de sütçü beygiri benzeri bu hayvanlardan pek memnun görünmüyordu. Jessamy, Curry'nin de kendilerine eşlik edeceğini anlayınca biraz şaşırıldı. Alverstoke'un onu atların yanında bırakacağını sanıyordu. Yine de herhangi bir yorumda bulunmadı. Akli başka yerdeydi. Watford'dan yaklaşık iki kilometre kadar uzaklaştıklarında Alverstoke atların biraz daha iyi yön eğitimi alması gerektiği konusunda eleştiride bulundu ve Jessamy yalnızca başıyla onaylamakla yetindi.

Her ikisi de hızla güneye doğru giden bir posta arabası ve özel bir araba dışında hiçbir araçla karşılaşmadılar. Özel arabadaki şık giyimli bey, balonlar hakkında pek bir bilgisi olmadığı söyledi. Sadece yeni yetme icatlarından biri olduğunu duymuştu o kadar. Üç kilometre daha gittiler ve marki ileride bir kalabalığın toplandığını gördü. Hemen yanlarına gitti. Pek çoğu çocuk ya da fazlasıyla genç denilebilecek bu insanlar yolun ilerisinde bir çiftliğin kapısına uzanan yeşilliklere yayılmıştı. Kendi aralarında konuşuyorlardı ve sırf sönmüş bir balonu görmek için üç kilometre yol yapmış insanlara benziyorlardı (ki marki bu sözleri söylerken epey imalı konuşmuştu).

Gerçekten de onca yolu gelmişlerdi ama geldiklerine değmişti. Hiçbiri tam zamanında yetişip olan biteni görememişti ama aralarında olay anını gördüklerini iddia edenler vardı. Toplandıkları yerde ve etrafında ağacın dallarına takılarak parçalanan balon parçaları vardı. Çok korkunç bir kaza olmuştu! Balondaki

adamlardan biri güvenli bir şekilde aşağı inebilmişti. Küçük çocuğa yardım etmeye çalışan diğer adam pek becerikli olamamıştı. Çünkü kolu kırılmıştı. Çocuğa gelince... O da dallara çarpa çarpa yere düşmüştü. Her yeri kan içindeydi. Görenler onun öldüğünü düşünmüştü. Kalabalığın en yaşlısı gibi görünen bir adam mar-kiye yaklaştı ve "İnanın bana çocuğun halinde gülünecek tek bir yan yoktu!" dedi.

"Nerede?" dedi Jessamy. "*Nerede?*"

"Ah, şimdi bir şey göremezsiniz efendim. Bir saat önce hep birlikte Monk'un Çiftliği'ne gittiler. Çocuğu da çıtalardan yapılan bir tür sedye üzerinde götürdüler. Biz Watford'dan geliyoruz. Geldiğimizde her şey olup bitmişti. Balonun ipleri, karaağacın dallarına dolanmıştı. Ne zaman indireceklerini söylemediler. Biz de bekliyoruz işte."

"Doktorun geldiğini gördüm," dedi bir çocuk.

"Öyle mi! O zaman git de Bayan Judbrook seni bir güzel pay-lasın, seni gidi meraklı taze!"

"Çiftlik nerede?" diye sordu Alverstoke. Bu sorusuyla ada-mın, küçük çocukla olan yersiz atışmasını sonlandırmış oldu.

Çiftliğin Clipperfield'da olduğunu söylediler. Nasıl gidilece-ğini sorunca, her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Yarım düzine insanın yarım yamalak anlattıklarından anlayabildiği kadarıyla çiftliğe giden yol kasaba ve posta yolunun kesiştiği yerden ayrı-lan yan yoldu.

Monk'un Çiftliği'ni daha iyi tarif etmeye çalışan insanla-rı susturmak için arabaya bindi ve "Clipperfield'e gittiğimizde çiftliğin yerini daha kolay öğrenebiliriz," dedi. Sonra Jessamy döndü ve "Cesur ol! Yanında doktor varmış, duydun değil mi?" diye sordu.

Oldukça solgun görünen Jessamy, narin bedenini saran titreme nöbetinden kurtulmaya çahşıyordu. Güçlkle, "Dediler ki... dediler ki..." diyebildi.

"Duydum!" dedi Alverstoke. "Ölü olduğunu sanmışlar. Her yeri kan içindeymiş. Yüce Tanrım! Evladım hayatının neredeyse tamamı bir kasabada geçti ve sen hâlâ bu cahil adamların en basit

kazayı bile bir trajediye döndürdüklerini öğrenememişsin. *Ölü olduğunu sanmışlar*, derken muhtemelen *düştükten sonra şoka girdi* demek istediler. *Her yeri kan içindeymiş*, derken de... Bir düşünsene onca dal arasından yere düşen insanın yüzü gözü mutlaka çizilmiş ve kanamıştır. Sence de öyle değil mi?"

Yüzünde hafif bir gülümseme beliren Jessamy, "Haklısınız," dedi. "Belki de burnu kanamıştır."

"Olabilir tabii, neden olmasın?"

"Evet ama..." Bir an durdu ve sesine hakim olmaya çalıştı. "Bu hiç de basit bir kaza değil!"

"Hayır, değil. Bir iki kemiği kırılmış olabilir," dedi Alverstoke soğukkanlılıkla. "Umuyorum bu ona iyi bir ders olmuştur! Şimdi yolculuğun başından beri benden yapmamı istediğin şeyi yapacağım: Atları dört nala koşacağım!"

Konuşurken, bir yanda da atlan hızlandırdı. Başka zaman olsa Jessamy dikkatini markinin ustalıklı hareketlerine ve her hareketinin ardından hayvanların verdiği tepkiye yoğunlaştırırdı. Oysa şu anda büyük endişe duyuyordu ve Alverstoke hızlandıkça endişesi artıyordu. Jessamy bu hızı iyi kaldırıyordu ama Curry çaresiz durumdaydı. Gözlerini kapamış, yanlarına sıkıca tutunmuştu. Alverstoke dar ve ilerisi görünmeyen bir dönemeçten hızla dönüp, başka bir arabanın yanından kıl payı geçince King's Langley karşılarına çıkıverdi. Ama Curry de kendini tutamayıp, "Tann aşkına, lordum!" diye bağırdı.

Bu sözleri söyler söylemez de pişman oldu. Çünkü marki atları kontrol ediyordu ve duruma hakimdi. Hayvanlar tırıs adımlarla kasabada ilerlemeye başlayınca seyisine döndü ve "Evet Curry, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır, lordum. Bir an yola dalıp gittiniz zannettim. Özür dilirim!" dedi Curry ve yine o sadık seyis duruşunu yakaladı.

"Haklısın!" dedi marki. "Gözlerim pek iyi seçmiyor şu anda. Tetikte olman güzel!"

"Bakın, şurada bir tabela var!" dedi Jessamy. Birden oturduğu yerde doğruldu ve yazılanları okumaya çalıştı.

"Clipperfield ve Sarratt!" dedi Curry.

Marki bir dönemeç daha döndü ve sabit hızda yol almaya devam etti. Yollar virajlı ve dardı. Etrafında bakımsız duvar setler çekilmişti. Setlerde oyuklar açılmıştı. Bunları fark eden Curry, kasabalıların haziran ayında oldukları için şükretmeleri gerektiğini düşündü. Şubat ayında olsalardı yollar çoktan çamur gölüne dönmüş olurdu. Zorlu aşılan üç kilometrenin ardından Jessamy dikkat kesildi. "İşte kesişen yola geldik, lordum! Sol tarafta bir iki baca olduğunu görüyorum. Orası olmalı!" dedi.

Clipperfield'da kazadan kaynaklanan bir hareketlilik yaşan-
dıysa da şu anda her şey etkisini yitirmiş gibi görünüyordu. Or-
tada görünen yalnızca bir kişi vardı. O da evinin bahçesine otur-
muş lahana doğrayan iri yan bir kadındı. Balonlarla uğraşmaktan
başka işleri olduğunu söyleyen kadın Jessamy'e Felix hakkında
bir bilgi veremedi. Ama Alverstoke'a Monk'un Çiftliği'nin yo-
lun yaklaşık iki kilometre ilerisinde, Buckshill tarafında olduğu-
nu söyledi. Bıçağıyla güneyi işaret etti ve gözden kaçırmasının
mümkün olmadığını ekledi. Marki bu sözleri pek güvenilir bul-
mamıştı ama görünüşe göre kadın doğru söylemişti.

Yolu çevreleyen duvarlardan yaklaşık yüz metre geride ol-
dukça geniş ve derme çatma bir ev vardı. Çok eski olduğu hemen
anlaşıyordu. Ambarlan, domuz ağılları ve inek ahırları evin
etrafındaki alana yayılmıştı. Çiftlik kapısında doktorun arabası
ve arabacısı duruyordu. Alverstoke büyük beyaz kapıdan geçip,
çiftliğe doğru sürdü.

Fayton daha tam olarak durmadan Jessamy aşağı atladı ve
eve neredeyse paldır küldür dalıyordu ki kulak tırmalayan bir ses
duyuldu. Sesin sahibi Jessamy'nin kim olduğunu ve burada ne
aradığını soruyordu. "Ah!" dedi marki. "Anlaşılan o ki leydim
genç... hmmm neydi? Hıh! Leydim meraklı tazeyi payladı!"

Bölüm, 17

Çifflığın kapısı, karmakanşık görünen bir hole açılıyordu. Holün sonunda ise bir hayli yıpranmış eski bir ahşap merdiven vardı. Jessamy düşüncesizce içeri girmişti ama karşısına çıkan öfkeli kadını görünce duraksadı. Kadının duruşundan kronik bir sinir hastası olduğu anlaşılıyordu. Tiz bir sesle sorduğu sorular, Jessamy'i şaşırtmıştı. Çocuk kekeleyerek, "Be-ben özür dilerim! Kardeşim bu-buradaymış! Buraya ge-getirmişler!" dedi.

Çocuğun cevabı kadını sakinleştirmeye yetmemiş, adeta öfkesine öfke katmıştı. Gözlerini fal taşı gibi açtı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Kardeşin öyle mi? O halde seni gördüğüme memnun oldum, küçük bey! Eminim kardeşini almaya gelmişsindir. Burası ne bir hastane ne de halka açık bir han! İnan bana hasta çocuklara bakamayacak kadar çok işim var benim. Ayrıca ben hemşire filan da değilim! Çocuğun sorumluluğunu üstlenemem!"

Kadın tam o anda sustu ve ağzı açık kaldı. Alverstoke kapının eşiğinde dikiliyordu. Zaten her zaman otoriter bir görüntüsü vardı ama bu kez biraz daha ürkütücü görünüyordu. Üzerinde apoletli ve uzun bir binici ceketı vardı. Ceketin düğmelerini iliklememişti. Londra tarzı denilebilecek şık kıyafetleri açıkça görölüyordu. Son derece gösterişli bir yelek, açık renk pantolon ve fazlasıyla parlak çizmeleri. Bond Caddesi'nde olsa kalabalığın bir parçası olurdu. Fakat kuş uçmaz kervan geçmez bu kasabada Bayan Judbrook'u yalnızca etkilemekle kalmamış, aynı zamanda hayrete düşürmüştü.

Kibar ama otoritesini belli eden bir üslupla, "Haklısınız tabii," dedi. "Sanırım siz Bayan Judbrook'sunuz. Ben Lord Alverstoke. Mümkünse doktoru görmek istiyorum."

Bayan Judbrook hayal alemindeymiş gibi belli belirsiz bir reverans yapıp, "Tabii, lordum," dedi. Ama iflah olmaz bir öfke bağımlısı gibi hemen kendini toparladı ve konuşmaya başladı. "Beni duygusuz bir kadın olarak görmeyin, lordum, ama balonlardan aşağı uçan çocuklara bakmakla yükümlü değilim! Böyle bir şeyi kabul edemem, etmem! Judbrook çocuğu buraya kapıp getirmeden evvel bana danışmalıydı. Üstelik Betty'i de mandiradan getirdi ve çocuğun başına oturttu! Kızın işlerini de ben yapmak zorunda kaldım. Adamın umurunda mı sanki! Küçük çocuğun durumu için gerçekten üzgünüm. Çok kötü görünüyor ama onun başında bekleyip her türlü ihtiyacına koşturacak zamanım ya da sabrım yok benim! Bunu Doktor Elcot'a da açık açık söyledim. Eğer hemşire bozuntusu Bayan Hucknall da bu eve gelirse, işte o zaman arkama bakmadan çeker giderim! İşte o kadar!"

"Eminim doktorla konuştuktan sonra bu meselelere bir çözüm bulabilirim," dedi Alverstoke.

Bu sözler Bayan Judbrook'u gücendirmişti ama markinin sıkıntılı görüntüsü daha ileri gitmesine engel oldu. "Umarım öyle olur, lordum! Doktor salonda makas ve bandajlarla oynuyor. Yanında litrelerce su ve ne olduğunu bilmediğim daha bir sürü zımbırtı var! Bu taraftan buyurun!"

Koridorun solunda kalan bir kapıyı açtı ve "Lord Alverstoke seni görmek istiyor doktor. Bir de çocuğun kardeşi var. Bu arada yeni halıma su dökmeyi kesersen iyi edersin!" dedi.

"Git başımdan kadın! Git başımdan!" dedi doktor.

Jessamy'nin heyecanlı bekleyişi, boşa çıkmıştı. Çünkü odada yalnızca doktor ve diğer iki havacıdan biri vardı. Kaşma bant yapıştırılan havacı masanın yanındaki sandalyede oturuyordu ve doktor da onun kolundaki kesiği bandajlıyordu.

"Felix?" dedi Jessamy heyecanla. "Kardeşim yok mu?"

Doktor durdu ve kalın kaşlarını kaldırarak Jessamy'e baktı. "Kardeşin mi? Panik yapmana gerek yok. Kendim öldürmeyi başaramamış!" Sonra bakışlarını Alverstoke'a çevirdi ve başıyla selam verdikten sonra, "İyi günler, lordum! Çocuğun yakını mısınız?" diye sordu.

"Kuzeni ve... Velisiyim!" dedi Alverstoke.

Elindeki işe geri dönen doktor, "O halde oldukça dikkatsiz bir veli olduğunuzu söylemem izin verin, lordum!" dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Alverstoke. "Çocuğun durumu nasıl?"

"Bir şey söylemek için çok erken. Başını ciddi bir şekilde çarpmış. Yüzünde kesikler var. Bileğini incitmiş. Kırık yok ama kaburgalarını incitmiş. Her yerinde ezilme ve morarmalar var. Yarım saat önce ayıldı. Başımın ağrıdığını söyledi. Bu demektir ki..."

"İrtifa yüzünden!" dedi kolu tedavi edilen havacı. "Pek çok insan baş ağrısından şikayet eder ve..."

"Cahil değiliz herhalde!" dedi doktor. "Kıpırdama!"

"Be-beyninde hasar var mı?" diye sordu Jessamy. Cevabı duymaya hazır gibi görünmüyordu.

Doktor çocuğa doğru sert bir bakış attı. "Zannetmiyorum. Kendinde değildi ama düşmenin ardından bu sürecin yaşanması normal. Yanlış anlamadıysam başına gelenleri hatırlıyor. Çünkü düşeceğini ve yapamayacağını filan söylüyordu."

Havacı yine araya girdi ve Alverstoke'a doğru konuşmaya başladı. "Onun güvende olduğunu sanıyordum, lordum! İnişe geçene dek her şey çok iyi gidiyordu! Ama birden dönmeye başladık. Malumunuz yere yaklaştıkça..."

"Biliyorum. Yüksek irtifada rastlamadığınız kadar şiddetli rüzgarlarla karşılaşılıyorsunuz," dedi Alverstoke. "Sonra da ağaçlara doğru savruldunuz. Nedenini anlatmanıza gerek yok ama rica etsem ağaca takıldıktan sonra neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Evet, tabii. Bir karaağaca takıldık, lordum. Ağaçlardan pek anlamam gerçi. Bay Oulton düzlüğe inemeyeceğimizi söyledi. Oysa kapakçıklar takılmasaydı, inebilirdik. Bana bir dalı yakalayıp sepetten güç alarak ağaca çıkmamı söyledi. Önce sen çık, Beenish, sonra çocuğu çekersin dedi. Ben de öyle yaptım. Sepetteki yük kalkınca, o da düzgün bir şekilde aşağı inecekti. Kolay ve tehlikesiz görünüyordu. Ufaklık da zerre kadar korkmadı! Yemin ederim, o kadar soğukkanlıydı ki! Tek düşündüğü balonu kontrol altında tutabilmektir. Benim için endişelenmeyin dedi. Ben hallederim deyince bir an için bile tereddüt etmedim, lordum! Bay Oulton onu

sepetten çıkarmaya yardımcı oldu. Ben tam elimi uzatmış bekliyorken, çocuk dengesini kaybetti. Ne oldu bilmiyorum. Görünüşe göre ağacın dallarından birini sıkıca kavramıştı. Her şey o kadar hızlı gelişti ki bilemiyorum tabii. Tek bildiğim, *yapamayacağım*, diye bağırmasıydı. Zaten bağırdıktan sonra da düştü! Lordum, yemin ederim ki elimden geleni yaptım! Onu tutmaya çalıştım ama o anda ben de dengemi kaybettim ve düştüm!"

Yaşananları hayretle dinleyen Jessamy, "Felix mi?" diye sordu. Duyduklarına inanamıyor gibi görünüyordu. "Ama o bir kedi gibi ağaca tırmanır!"

"Genç adam," dedi doktor. "Kardeşinin neden ağaca tutunmadığını anlamadıysan, ben sana söyleyeyim! Elleri soğuktan hissizleşmişti de ondan!"

"Aman Tanrım!" dedi Beenish. "Hiçbir şey söylemedi ama..."

"Kendisinin de farkında olduğunu sanmıyorum. Soğuktan donduğunu anlamıştır ama kullanamayacağının farkında değildir. Küçük bir çocuk... Bir de ne kadar heyecanlı olduğunu düşünürsek..."

Beenish suçluluk duygusuyla markieye bakıyor, bakışlarıyla aslında hiçbir kabahati olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Sonunda dayanamadı ve konuşmaya başladı. "Lordum, bizim hiçbir kabahatimiz yok! Belki en başta onu yanımızdan uzaklaştıralırdık ama hiçbir zararı yoktu. Hem Bay Oulton'un da dediği gibi o kadar zeki bir çocuk ki. Sadece balonun havalanışını görmek isteyen ve aslında nasıl havalandığıyla hiç ilgilenmeyen yaşlılarına benzemiyor."

"Lütfen kendinizi suçlamayın," dedi marki. "Suçlanacak biri varsa o da benim. Çünkü çocuk benim sorumluluğundaydı."

"Sizin suçunuz da değil! Benim... Benim suçum!" dedi Jessamy kederli bir sesle.

"Böyle bir şey yapacağı aklımızın ucundan geçmedi, lordum. Bir gün onu da yanımıza almaktan mutluluk duyacağımızı söyledik ama bilmezdik ki... Bizimle gelmek için yalvardı ama Bay Oulton biraz sert bir tavırla henüz çok küçük olduğunu söyledi."

O kadar üzüldü ki... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi, lordum?"

"Çok iyi anlıyorum," dedi marki.

"Ona babasının izni olmadan gelemeyeceğini söyledim. Bay Oulton defalarca söyledi. Babasının izni olmadan küçük bir çocuğu yanımıza alırsak, ikimiz de hapse girebilirdik!" Bay Beenish'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sonra ufaklık ipi yakalayınca, biz de onu sepete çektik. Biner binmez, 'Endişelenmeyin,' dedi. Bay Oulton'a dönüp, 'hapse girmeyeceksiniz çünkü benim babam' yok dedi." Adam gülmeye başladı. "Ne cesur bir çocuk! Kendini hiç kaybetmedi. İpe asılı kaldığını gördüğümde, balon hızla yükseliyordu. Korkup aptalca bir şey yapacak sandım. Tek yapabildiğimiz sıkı tutunmasını söylemek oldu! O da öyle yaptı ve gördüğünüz gibi onu sepete çektik. Soğuktan tir tir titrese de uçuşun her anından büyük keyif aldı." Jessamy'nin homurdandığını duyunca çocuğa döndü ve "Elimizden geleni yapmaya çalıştık ama yapılacak pek bir şey de yoktu!" dedi.

"Tabii anlıyorum. Onun hayatını kurtardınız ve ben... Ben size minnettarım efendim. Peki nerede? Görebilir miyim?"

"Ah, evet. Tabii görebilirsin!" dedi doktor. "Yukarıda. Yatıyor. Sağdaki ilk kapı. Git ve yanma otur. Odadaki kıza da artık mandıraya dönebileceğini söyle. Kardeşin şimdi uyuyor ve sakin uyandırayım deme! Başında sargı olduğunu göreceksin ama üzülme. Yüzüne birkaç dikiş atmak zorunda kaldım o kadar."

"Tamam," dedi Jessamy. "Uyanırsa sizi çağırayım mı?"

"Uyanmaz. Mümkün olduğunca çok uyusun diye ilaç verdim. Hadi bakalım!" dedi doktor. Jessamy hızla odadan ayrıldı. Doktor, havacının koluna sardığı sargıya bir de askı yaptı ve adamın boynunda bağladı. "Seninle işim şimdilik bitti," dedi. "Bu da sana ders olsun. Tanrı uçmamızı isteseydi, bize kanat verirdi! Bir süre kıpırdatmazsan iyi olur."

"Benim durumum önemli değil," dedi Beenish. "Yaptıklarınız için teşekkür ederim! Keşke çocuk yaralanmasaydı. Neyse... Şimdi gidip balonun durumuna bakayım."

Beenish odadan ayrılınca, ardından bakan doktor; "Beyinsiz!" dedi. "Balonmuş! Daha neler göreceğiz bakalım!"

"Ben bilmem ama bunun cevabım Felix kendine gelince ondan alabiliriz," dedi marki. Ceketini çıkardı ve sandalyeye astı. "Şimdi doktor, mümkünse biraz daha açık konuşalım! Çocuğun durumu ne kadar ciddi?"

Eşyalarını çantasına kaldıran doktor, "Bunu yarın tekrar sorun, lordum," dedi. "Henüz çok erken derken sizi geçiştirmeye çalışmıyordum. Kardeşi buradayken konuşmak istemedim. O konuda haklısınız. Nasıl tepki vereceğini az çok tahmin edebiliyorum. Bu yaşta sinirlerine hakim olmaları zor. Diğeri... Adı neydi? Felix mi? Dediğim gibi hiç kırığı yok ve kaburgalanndaki incinmeler de önemli değil. Şoka girmişti. O yüzden kaldırabileceği kadar afyon tentürü verdim. Genelde böyle yapmam ama hastanın mümkün olduğunca kıpırdamadan durması gerekir. Baş ağrısının ciddi bir nedeni olduğunu sanmıyorum ama henüz net bir şey söyleyemem. Eğer çocuğu buradan götürmeyi düşünüyorsanız, lordum, benim söylediklerimin tam aksi yönünde hareket etmiş olursunuz!"

"İçiniz rahat olsun doktor, böyle bir niyetim yok!"

"İyi. Çünkü çocuğun dikkatli bir bakıma ihtiyacı var. Judbrook iyi bir adam ama kız kardeşine güven olmaz. Zaten onun yüzünden eve hemşire gönderemiyorum. Civarda bir hemşire var ama o da..."

Marki araya girdi. "Eğer Bayan Hucknall'dan bahsediyorsanız, boşuna zaman harcamayın. Bayan Judbrook, o gelirse ben giderim dedi. Ben bu konuyu çok düşündüm. Yarın, Felix'in teyzesi ya da büyük ihtimalle ablası gelir. Ablası Bayan Merriville onunla ilgilenecektir. Peki sizi endişelendiren konu nedir?"

Doktor Elcot çantasını omzuna taktı ve cevap vermeden önce biraz düşündü. Sonra kaşlarını çatarak, "Bu çocuk iliklerine kadar donmuş, lordum!" dedi.

"Onları himayeme alalı fazla uzun zaman olmadı ama Bayan Merriville'in dediğine göre Felix'in göğsünden şikayetleri varmış. Ablası bronşit olduğunu söyledi."

Doktor derin bir iç çekti. "Ah, evet! Eski bir hastalık ve yeni bir isim! Eğer bronşitle atlatırsa, şanslı sayılır. Şimdilik bu kadarını söyleyebilirim, lordum. Göreceğiz. Polly Judbrook aksi bir kız kuruşudur ama çocuğu battaniyeye saracak kadar anlayışlı çıktı. Ayaklarına da sıcak bir taş koydu. Çocuğun dirençli bir yapısı var. İsterseniz Londra'daki doktorlarınızdan birini getirtebilirsiniz. Benim hiçbir itirazım olmaz. Şu durumda o da benden fazla bir şey söyleyemez. Çocuğu sıcak tutun ve sakın olmasını sağlayın. İstedığı kadar arpa suyu içebilir. Polly'e hazırlamasını söylemiştim. Bu konuyla ilgileniecektir, endişeniz olmasın. Eğer ateşi çıkarsa tuzlu solüsyondan damlatın. Ben hazırlayıp adamımla gönderirim. Sakın sıcak şarap ya da diğer koca karı ilaçlarından vermeyin!" Durdu ve şüpheli gözlerle markiye baktı. "Lordum, siz çocuğun yanında kalacak mısınız?"

"Tabii ki. Hastalıklardan pek anlamam. Daha önce hasta birine bakmadım ama burada kalacağım. Şimdi tam olarak ne beklemem ya da ne yapmam gerektiğini, bir de ihtiyaç olursa sizi nerede bulabileceğimi söylerseniz sevinirim."

"Buradaki herkes size yardımcı olur. Çocuğun durumunda endişe verici bir değişiklik olursa Judbrook adamlarından birini gönderir ve bana haber verir. Bana mantıklı ve soğukkanlı biri gibi göründünüz, lordum. İlacın etkisi geçince huysuzlanacak bir çocuğun mızızlanmalarından panikleyecek gibi durmuyorsunuz. Durumu umutsuz değil. Sabah gelir, ziyaret ederim."

Doktor ayrıldıktan sonra, marki birkaç dakika oturdu ve içinde bulunduğu durumu değerlendirdi. Gerçekten sıra dışı bir durumdu. Kendini kaybetmeden ve ölçüyü kaçırmadan neler yapabileceğini bilemiyordu. Doktorun tavsiyeleri bir hayli kapsamlıydı. Elinde, çocuğun bakımı ile ilgili birkaç talimatın yazılı olduğu bir kağıt vardı. Kağıdı biraz inceledi ve sonra katlayıp ceketinin cebine koydu. Sonra Curry'i bulmak için dışarı çıktı.

"Ne tuhaf bir gün geçiriyoruz, değil mi, lordum?" dedi Curry. "Betty ve şu yaşlı adam dedi ki efendi Felix'in hayatı ince bir ipe bağlıymış; durumu gerçekten o kadar kötü değil. Sizce, lordum?"

"Hayır, zannetmiyorum. Curry, seni Londra'ya göndermem gerek."

"Öyle mi efendim?" dedi Cuny gözlerini markiden ayırmadan.

"Evet hem de bir an evvel," dedi Alverstoke. Köstekli saatini çıkardı ve dikkatle baktı. "Gece yansından önce orada olursun. Atlan istediğin sıklıkla değiştirebilirsin! Bay Jessamy'i yanına alacaksın. Burada yapabileceği hiçbir şey yok. Üstelik ne ben ne de Jessamy Londra'ya dönmezsek, Bayan Merriville durumun aslından çok daha ciddi olduğunu düşünür. Eminim orada ailesine daha çok yardımı dokunur. Bayan Merriville'in buraya gelip Felix'e bakacağından eminim. O yüzden, dönüşünde onu da yanına alıp geleceksin."

"Çok üzüleceğine eminim," dedi Curry. "Buraya gelene kadar heyecandan öldü öldü dirildi, lordum!"

"Gerçekten çok üzüldü! Ama yanılmıyorsam Bayan Merriville'e karşı sorumlulukları olduğunu düşünecek ve ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktır. Faytonla Watford'a gideceksin. Faytonu orada bırakıp, yolun geri kalanını posta arabasıyla tamamlarsın. Yolculuk için lazım olur, o yüzden bunu al!"

Markinin uzattığı bir deste parayı alan Curry, biraz tedirgin görünüyordu. "İhtiyacınız olabilir, lordum," dedi.

"Acilen ihtiyacım olacağını düşünmüyorum. Yann gelirken bana yeteri kadar nakit getirirsin. Bay Trevor bu konuda sana yardımcı olacaktır. Yukan Wimpole Caddesi'ne gittiğinde, Bayan Merriville'le konuş! Ona de ki benim seyahat arabam yann istediği saatte gelip kendisini alacak. Ne olursa olsun bu gece yola çıkmasına izin verme! Eminim bu gece çıkmak isteyecektir. Onunla konuşmanı tamamladıktan sonra Alverstoke Malikanesi'ne git ve Bay Trevor'a birazdan yazıp sana vereceğim mektubu ilet. Gerisini o halleder. Yarın Bayan Merriville ve gelmeye razı olursa Bayan Winsham'a eşlik ederek Watford'a kadar geleceksin. Watford'da inip atlarımı ve faytonumu alacak, bana getireceksin.

Şunu aklından çıkarma, Curry! Bu yolculuğun idaresini sana

bırakıyorum. Eğer Bayan Merriville araba kiralamak isterse ya da benzer bir şeyler talep ederse ona de ki benim arabamla seyahat etmesini özellikle rica ediyorum. Çünkü Felix'i geri götürürken arabaya ihtiyacımız olacak. Şimdi şu huysuz kadından bir kalem, mürekkep ve kağıt getir; salonda bekliyorum! Senin gittiğini görünce benim ne kadar önemli bir şahsiyet olduğumu idrak eder belki!"

"Ah, ben o konuyla ilgilendim efendim," dedi Curry gülerek. "Kadın tam bir baş belası! Ama ben ona gidip dedim ki 'Lordum, ne isterse gönül rahatlığıyla yapabilirsin, çünkü o hepsinin bedelini fazlasıyla ödeyecektir!' O an, tavırlarında bir değişiklik olduğuna gözlerimle şahit oldum, lordum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ona de ki kasabadan bir kadın yardımcısı tutsun. Hatta istediği kadar yardımcı tutsun. Gerisini ben hallederim! Kadının kardeşi nerede? Gördün mü?"

"Hayır görmedim, lordum. Adamlarıyla birlikte balonu toplamak için gitti. Arabasıyla bir yerlere taşıyacaklarmış ve Bayan Baş Belası bundan hiç ama hiç hoşlanmadı!"

"Beni şaşırtıyorsun!" dedi marki.

Curry'nin getirdiği yazı malzemeleri markinin istediklerinden çok uzaktı. Mürekkep çamur gibiydi, kalemin bakımdan geçmesine gerek vardı ve kağıt da bir hayli kirliydi. Marki elinden geleni yaptı ama mektubu katlamadan önce mühür basmamaya karar verdi. Çünkü mühür için ayrılan mürekkep renkleri ona uygun değildi. Sağa sola mürekkep sıçratan bir kalemle, kirli bir kağıda yazı yazmak zorunda kalmış olabilirdi ama bu yazıya pembe, yeşil ya da mavi bir mühür basmayacaktı.

Mektubu Curry'e verdikten sonra yukarı çıkacaktı ki Bay Oulton ve beraberinde gelen çiftçiye görüp onları katıldı. Elinden geldiğince sabırlı davranıp havacının açıklamalarını, suçlamalarını ve mazeretlerini dinledi. Oysa Judbrook havacının aksine az ve öz konuşan bir adamdı. Tek söylediği; "Ne istiyorsanız bana söyleyin yeter, lordum. Hemen ilgilenirim. Kardeşim biraz huysuzdur ama aldırmayın. Burada söz sahibi olan benim, endişeniz olmasın!" oldu.

Felix daha büyük bir odaya alındı. Bu odanın tavanı biraz

daha alçaktı. Sayvanlı bir karyola vardı. Karyolanın sayvanları etrafına koyu kırmızı renkte perdeler asılmıştı. Üzerinde de kırk-yama bir örtü vardı. Çocuk derin bir uykuya dalmıştı. Nefes alıp verirken göğsünden hırıltılar duyuluyordu. Başında da sargı vardı. O kadar küçük ve hasta görünüyordu ki Alverstoke'un bütün Öfkesi eridi gitti. Sadece çocuğa karşı duyduğu acıma duygusunu hissedebiliyordu. Bir an durdu ve Felix'i izledi. Sonra Jessamy'e döndü.

Çocuk gözlerini markiye dikmiş, sorgulayan gözlerle onu izliyordu. Jessamy'nin gözlerine dikkatle bakınca yalnızca cevaplanmayı bekleyen sorular olduğunu değil, ayrıca ona karşı duyduğu güveni gördü. Bu çocuk bazen yaşından beklenmeyecek kadar olgun görünüyordu. Markiye güvenmekle kalmamış, her şeyi onun ellerine teslim etmişti. Oysa bugüne kadar bütün sorumluluklardan kaçan marki, ne bir hasta odasında bulunmuştu ne de Felix'e bakacak kabiliyete sahipti. Yine de Jessamy onun yalnızca Felix'le değil; kendisiyle, doktorla ve hatta düşmanca tavırlar sergileyen Bayan Judbrook'la başa çıkacağına inanıyordu. Bu çok gülünç bir inanıştı ama marki gülecek halde bile değildi. Çocuğun markiye karşı duyduğu güven, kendisini en az çocuğun ağabeyi kadar içler acısı bir yetişkin imajı olarak görmesine neden oldu. Çocuk markinin kendisine yüklenen bu sorumluluğu almak istemediğini ve hatta bu iş için hiç uygun olmadığını bilse!.. Belki de biliyordur, kim bilir!

Jessamy'e gülümsedi ve kısık sesle; "Sanırım birkaç incinmiş kaburga ve kesik bir yüzle atlattı diyebiliriz, ne dersin? Küçük şeytan!" dedi.

Jessamy'nin üzerindeki endişeli tavır değişmedi. "Doktor net bir şey söylemek için erken dedi. Çok kötü görünüyor ve nefes alıp verişini biraz..."

"Fazlaca ilaç verildiği için böyle," dedi Alverstoke.

"Ah, emin misiniz efendim?"

"Evet," dedi Alverstoke. O an Jessamy'nin korkularını dağıtmak için gerçekleri söylemenin doğru olmayacağını düşündü. "Doktorun dediklerine gelince, o da tıpkı senin gibi düşünüyor. Felix onca soğuga maruz kaldıktan sonra üşütmemişse çok tuhaf

olur dedi. Ama sevgili çocuğum şu anda yapılması gereken en önemli şey, ablasını buraya getirmek. O, Felix için ne yapılması gerektiğini bilir."

"Evet, ah evet! Ben de keşke burada olsa diyordum! O her zaman ne yapılması gerektiğini bilir. Ama nasıl..."

"Seni yarın onu buraya yollaman için Londra'ya gönderiyorum," dedi Alverstoke.

Jessamy şaşırıldı. "Ah, hayır! Hayır, hayır kardeşimi bırakmam! Nasıl böyle düşünüp..."

"Ben Frederica'yı düşünüyorum, Jessamy, seni değil."

"Evet, evet ama belki siz gidebilirsiniz efendim. Ben kardeşimle kalırım. Ona bakması gereken benim!"

"Yanılıyorsun. Felix benim himayemde ve ona bakmak benim görevim." Jessamy'nin inatçılığını sürdüreceğini anladı ve ekledi. "Bu işi benden daha iyi yapacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Öyle demek istemedim! Siz ne yapılması gerektiğini bilirsiniz. Uyanırsa ve huysuzlanırsa... Hem sizi daha iyi dinler. Ama... Curry tek başına gitse olmaz mı efendim?"

"Curry de gidiyor ve hatta şimdi atlan hazırlıyor. Watford'da akşam yemeği yiyeceksiniz ve oradan sonra posta arabasıyla devam edeceksiniz."

"Akşam yemeği mi? Boğazımdan bir lokma bile geçmez benim! Madem Curry gidiyor, ben neden gitmek zorundayım?"

"Şşş! Sesini yükseltme! Sen Frederica'ya yardım edeceksin ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceksin. Sakın sinirlere yenik düşme! Bu akşam ikimizden biri geri dönmezse neler hisseder bir düşünsene! Curry, Felix'in korkulacak bir durumda olmadığı konusunda onu ikna edemez. Benim Felix'in başında olmamı yadırgamaz ama ikimiz de dönmezsek, kardeşinin ölüm döşeğinde olduğunu zanneder. Yemek yememeye gelince; kahvaltıdan beri bir lokma yemedin. Yukan Wimpole Caddesi'ne baygın bir halde gitmen hiç de hoş olmaz. Ayrıca sevgili çocuğum Felix yere düştü diye, açlıktan ölmen sence de biraz fazla dramatik olmaz mı?"

Jessamy'nin yanakları kızardı. Başım önüne eğdi ve "Özür dilerim," dedi. "Sinirlerime yenik düşüp saçmalamak istememiştim! Eğer Londra'ya gitmenin benim görevim olduğunu söylüyorsanız, giderim."

"Bence senin görevin, Jessamy. Ablanın sana ihtiyacı olacaktır. Yapılacak düzenlemeler ve bir sürü iş olduğuna eminim. Hatta senden Londra'da kalıp Charis'e göz kulak olmanı bile isteyebilir. Yanılmıyorsam, teyzen zamanının çoğunu Harley Caddesi'nde geçiriyor."

"Harry de o kuş beyinli arkadaşlarıyla birlikte at yarışları için Wells'e gidecek zamanı buldu!" dedi Jessamy öfkeyle. "Tam da ona en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanda!"

"Kendisine ihtiyaç duyulabileceğini düşünmediği için onu suçlayamazsın. Harry'i küçümsediğimi düşünme ama ben Frederica'nın yerinde olsam desteğe ihtiyaç duyduğumda Harry'e değil sana başvururdum."

Jessamy'nin yüzü iyice kızardı. Bu kez utançtan değil, minnettarlıktan dolayı böyleydi. "Te-teşekkür ederim!" dedi kekeleyerek. "Ben öyle olduğunu düşünmüyorum ama elimden gele- nin en iyisini yapacağım! Frederica, Charis'le kalmamı isterse, kalacağım!" Derin bir nefes aldı ve kahraman edasıyla; "Hatta bunu ona ben teklif edeceğim!" dedi. Sonra bir an için kuşkuya kapıldı ve endişeli gözlerle markiye baktı. "Yalnız... Efendim, rica etsem tam olarak ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misiniz? Yani araba ve arabacı kiralamak konusunda. Ne kadar tutar? Korkarım yolculuk için yeterince param yok!"

"O konuyla Curry ilgilenecek. Ayrıca Frederica için araba kiralamana gerek yok. Buraya benim seyahat arabamla gelecek. Çünkü Felix'i geri götürmek için o arabaya ihtiyacımız olacak. Böylesi, senin de tahmin edebileceğin gibi, onun için çok daha rahat olacak."

"Evet, kesinlikle öyle lordum!" dedi Jessamy. Minnettar bakışlara markiye döndü ve "Teşekkür ederim," dedi. "Her şeyi düşünmüşsünüz, efendim! Size karşı çok ama çok müteşekkirim! Benden ne yapmamı isterseniz, harfiyen yerine getireceğim!"

Alverstoke'un yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Curry sana benim talimatlarımı tek tek anlatır. Şimdi onun yanına git bakalım, yola çıkma zamanı geldi," dedi.

Jessamy başıyla onayladı ama bir süre daha oyalandı. Felix'e baktı. Sonra dudaklarını ısırarak başını çevirdi ve "Evet, efendim," dedi. "Sizin yanınızda güvende olacağımı biliyorum! Yine de... Onun yanında ayrılmayacaksınız değil mi? Ah, hayır! Özür dilerim, tabii ki yanından ayrılmazsınız!"

"Ayrılmayacağımdan emin olabilirsiniz," dedi Alverstoke. Jessamy'i hafifçe kapıya doğru yöneltti. "Her ne kadar uyanıp da balonun havalanması için ne kadar buhara ihtiyaç duyulduğunu anlatmaya başladığında, kaçmak için delik arayacak olsam da sözüm söz!" dedi.

Jessamy güldü ve markinin elini sıkıca tuttu. Sonra da hızlı odadan ayrıldı.

Marki kapıyı kapattı ve Felix'e baktıktan sonra pencerenin yanına geldi. Curry arabayı kapının önüne getirmişti. Bir dakika sonra Jessamy görüldü. Çocuk arabaya biner binmez, Curry atları hareketlendirdi ve yola koyuldu. Marki, fayton görüş açısından çıkana kadar onları izledi. Sonra yatağın başına gitti ve Felix'e baktı.

Çocuğun görüntüsünün, ağabeyini endişelendirmesi çok normaldi. Fakat asıl üzücü olan başındaki sargı ya da hırıltılı nefes alıp verişiydi. Üzücü olan çocuğun kıpırdamadan öylece yatıyor olmasıydı. Dümdüz uzanmış, yatak örtüsü çenesine kadar çekilmişti. Doktorun onu neden böyle yatırdığını anlamak çok kolaydı. Çünkü bu sayede incinen kaburgaları onun canını fazla acıtmayacaktı. Yine de bu görüntüsü gömülmeye hazır bir ölüye benziyordu. Marki bir an bu ihtimali düşündü ve kendini çok kötü hissetti. Hemen dikkatini topladı ve eski soğukkanlı duruşunu yakalamaya çalıştı. Doktor Elcot iyi birine benziyordu. Talimatlarına uyulmasını tembihlemişti. Olası gelişmeler onu da endişelendiriyordu ama çocuğun durumunda ani bir değişim olacağını sanmıyordu. Ayrıca Felix'in ciddi bir tehdit altında olmadığını söylemişti.

Marki içinde bulunduğu durumu endişe verici değil ama sıkıcı buluyordu. Önünde uzun saatler vardı! Saatine baktı ve hepten umutsuzluğa kapıldı. Felix böyle uyumaya devam ettikçe yapacağı hiçbir şey yoktu. Uyanık kalmaya çalışmaktan dışında tabii. Zaten o koltukta oturursa, uyumasına imkan yoktu. Çok sert ve rahatsız görünüyordu. Bu akşam Castle Inn'de eğlenceli bir partiye katılması gerektiğini hatırladı. Şu an içinde bulunduğu durumda, planlarını kıyaslayınca gülümsedi. Charles Trevor'un partiyi hatırlayıp, kendisi adına bir mazeret bildirmesini umuyordu. Ne de olsa böyle şeyleri hiç unutmazdı. Şu anda da kendisinden haber bekliyor olmalıydı. Hiç şüphesiz Eliza olan biteni anlatmıştı ve o da çoktan kendisine de bazı görevler düşeceği çıkarımını yapmıştı. Charles, çok güvenilir bir katipti. Onu çok özleyecekti ama gerekirse onun yanından ayrılmasına müsaade edecekti. Bu düşünce onun için yapması gereken hazırlıkları hatırlamasına neden oldu. Bir sonraki siyaset toplantısında Charles'ın işine yarayabilecek adamlarla görüşmesi gerekecekti.

Marki böylece koltuğa oturdu ve bu düşünceyle kendini oyalamaya çalıştı.

Bölüm 22

Marki meditasyona başlayalı kısa bir süre olmuştu ki odanın kapısı çalındı. Marki kapıyı açtı ve Judbrook'u odaya buyur etti. Judbrook elinde bir tepsiyle gelmişti. Tepsiyi sessizce masaya bıraktı ve kardeşinin arpa suyu haricinde bir de sirke ve su gönderdiğini söyledi. Zavallı çocuk baş ağrısıyla uyanırsa bunlar işe yarayabilirdi. Çok endişeli görünüyordu. Felix'e baktı ve çaresizce başını iki yana salladı. "Çok kötü görünüyor, ha!" dedi.

"Umarım görüldüğü kadar kötü değildir," dedi marki. "Sence kardeşin biraz soğuk et ya da benzeri bir şeyler gönderebilir mi?"

"Aslında, lordum, böyle bir şey yapmasına imkan yok. Akşam yemeğinin yarım saat sonra salonda hazır olacağını söylememi ve alışkın olduğunuz türde bir yemek olmayacağı için kendisini mazur görmenizi istedi. Tavşan ya da tavuk pişirecek vakti olmadı. Biz yemeğimizi gün ortasında yedik," dedi özür dilercesine. "Ama Polly centilmenlerle nasıl ilgilenilmesi gerektiğini bilir. On beş yıl Londra'da bir beyefendinin evinde kat hizmetçisi olarak çalıştı. Bazen hâlâ orada çalışıyor olmayı diliyor. Çünkü kasabada yaşamayı sevmiyor. Hiç sevmedi zaten. Bu yüzden bu kadar sinirli. Yine de benim eşim öldüğünde yanıma gelecek kadar düşüncelidir. Kalbinde iyi niyet taşır, lordum. Bu delikanlıyı ona sormadan eve getirdim. O yüzden bana kızdı. Ama kaza benim arazim üzerinde gerçekleşti. Ne yapabilirdim ki? İkimizin de bu durumu kabullenmesi gerek. Yine de durum ortada," dedi ve gülümseyerek markiye baktı. "Lordum, kadınlar nasıldır bilirsiniz işte!" dedi.

"Bilmez olur muyum!" dedi marki. "İnanıyorum ki yakında

Bayan Judbrook'la aramız düzelecek. Zaten ben de bu konuyu seninle konuşmak istiyordum. Yemeğe gelince, lütfen bu konuyu dert etmemesini söyle. Soğuk et ve peynir getirmesi yeterli. Ama mümkünse, yemeği buraya getirin."

"Siz salondayken delikanlının başında bekleyebilirim diye düşünmüştüm, lordum."

Alverstoke başını iki yana salladı. "Hayır. Çok düşüncelisin ama çocuk uyanır da tanımadığı bir yüzle karşılaşırsa panikleyebilir."

"Nasıl isterseniz, lordum. Yalnız bir şey daha var. Size içecek olarak ne ikram edeceğimizi bilemedik!" dedi Judbrook. "Polly çuhaçiçeklerinden şarap yapar ama sizin sevmeyeceğinizi düşündü. Onun dışında da evde şarap yok. Adamlarımdan birini meyhaneye gönderebilirim ama korkarım ki orada da..."

"Benim için zahmet etmeyin! Ev yapımı biranız vardır, değil mi? Benim için o da yeterli. Gerçekten hemen bir bardak alsam iyi gelecek!"

"Madem öyle, lordum..." dedi Judbrook. İçi rahatlamıştı. "Hemen bir bardak getiriyorum!"

Judbrook ikinci tepsi ile odaya geldi. Kardeşi yemeği çok çabuk hazırlamıştı. Marki oldukça lezzetli bir kase çorba içti. Yanında da alelacele hazırlanmış koyun eti ve şişte pişirilmiş güvercin eti vardı. Markinin karnı iyice doymuştu. Bu uzun yaz günü sona ermek üzereydi ki Felix biraz kıpırdandı ve duruşunu değiştirmeye çalıştı. Başını da biraz yana yatırmıştı. Judbrook tepsiyi almak için içeri girdiğinde, markiyle uzun pazarlık yapmaya koyuldu. Marki gösterdikleri misafirperverlik için ödeme yapmayı teklif ediyordu ama çiftçi kabul etmiyordu. Farklı koşullar altında olsalar, marki bu durumu fazlasıyla sıkıcı bulurdu. Oysa bu kez yılmadı ve Bayan Judbrook'la görüşmek istediğini söyledi. Hem bu sayede kadının mutfaktaki becerilerine övgüde bulunabilirdi. Bu övgüler de geldiği zaman Frederica'nın kadının hışmına uğramasını az da olsa engelleyebilirdi. Fakat kadının duruşunda hiçbir değişiklik olmamıştı.

Markinin çabalan boşa gitmiş gibi görünüyordu. Hatta Bayan Merriville geldiğinde sorumluluklarının büyük bir kısmının ortadan kalkacağını söylediğinde bile tepki göstermedi. Judbrook yatmadan önce odasının nerede olduğunu gösterdi ve ihtiyaç halinde kendisini uyandırmasını istedi. Odaya birkaç tane mum bıraktı ve iyi geceler dileyip ayrıldı. Fakat kısa süre sonra üzerinde yatak kıyafetleri ile geri döndü. Kıyafeti için özür diledi ve doktorun gönderdiği tuz solüsyonunu bıraktı.

Marki kendini sıkıntılı saatler geçirmeye hazırlamıştı ama bu süre sandığından kısa sürdü. Daha horozlar bile ötmeden, afyon tentürünün etkisi geçmeye başladı. İşte o an marki kaderiyle pazarlık yapıp içine düştüğü endişeli durum yerine sıkıcı bir hafta geçirmeyi diledi.

Başlangıçta anlamsız mmlndanmalar duyuldu. Sonra yeniden uykuya daldı. Fakat uzun sürmedi ve yeniden ağrı içinde olduğunu gösteren hareketler yapmaya başladı. Felix, yan uyanık bir hale geliyor ve sonra da neden canının acıdığını ya da nerede olduğunu anlamaya çalışarak kendini zorluyordu. Çatallaşmış bir sesle ablasının ismini sayıkladı ve ellerini battaniyenin altından çıkarmaya çalıştı. Fakat incittiği bileğini zorlayınca acı bir çığlık attı. İşte o anda Alverstoke çocuğun diğer elini sıkıca tuttu ve sakın sakın onunla konuşmaya çalıştı. Felix, markinin sesini tanımışa benziyordu. Parmaklarıyla adamın elini sıkıca kavradıktan sonra markinin yüzüne baktı ve "Düşmeme izin verme! Düşmeme izin verme!" dedi.

"İzin vermeyeceğim," dedi Alverstoke. Sonra doktorun gönderdiği tuzlu solüsyona uzandı. "Şimdi güvendesin," dedi ve Felix'i yattığı yerde biraz doğrultarak tuzlu solüsyondan damlatığı sudan içirmeye çalıştı. "Hadi bakalım, aç ağzını!"

"Ben Frederica'yı istiyorum," dedi Felix ve başını diğer tarafa çevirdi.

Fakat Alverstoke biraz daha otoriter konuşunca ister istemez ona boyun eğdi. "Aç ağzını Felix! Hadi ama bekliyorum!" Alverstoke ilaçların ne kadar tatsız olduklarını biliyordu. Yine de çocuğa zorla içirdi.

Felix sudan içer içmez öksürdü ama kısa sürede kendine gelmeye başladı. Alverstoke çocuğu yeniden yatırdı ve kolunu sırtından çekti. "Böylesi daha iyi!"

"Frederica'yı istiyorum!" dedi Felix.

"Az kaldı, yakında onu göreceksin," dedi Alverstoke.

"Hemen istiyorum!" dedi Felix. "Ona söyle, gelsin!"

"Tamam söylerim."

Kısa bir sessizlik oldu. Alverstoke, Felix'in uyuduğunu düşünmüştü ve yataktan kalkacaktı ki çocuğun kendisini izlemekte olduğunu gördü. Sanki adamın kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Başarmış olacak ki rahatladığını gösteren bir iç çekişin ardından; "Ah, sizsiniz! Beni yalnız bırakmayın!" dedi.

"Bırakmam."

"Çok susadım!"

Alverstoke, çocuğu yeniden doğrulttu ve arpa suyundan içirdi. Sonra tekrar yatırdı ve Felix bu kez uykuya daldı.

Çok huzursuz uyuyordu. Zaten çok da kısa sürdü. İrkilerek uyandı ve ağzından çıkan kelimeler anlaşılmıyordu. Belli ki bir kabusun etkisi altındaydı. Alverstoke'un sesini duyunca sakinleşti. Felix, belli belirsiz bir sesle, "Kuzen Alverstoke," dedi ve hemen ardından üşüdüğünü söyleyerek homurdandı. Marki çok üzgündü. Çünkü çocuk elini sıkıca tutuyordu ve üşüdüğünü söylemesine rağmen elleri fazlasıyla sıcaktı. Onu sakinleştirmek için konuşmaya başladı ve işe yaramış olacak ki Felix bir süre sessizce yattı. Yine de gözlerini kapatmamıştı. Birden, "Burası benim odam değil! Ben neden buradayım? Burayı sevmedim! Nerede olduğumu bilmiyorum!" demeye başladı.

Marki soğukkanlılıkla yanıtladı, "Benim yanımdasın, Felix."

İçgüdüsel olarak aklına ilk gelen sözleri söylüyordu. Söyledikten sonra da ne kadar saçmaladığını düşünüyordu. Fakat Felix bu sözleri saçma bulmuyordu. Markiye gülümsedi ve "Ah, evet! Unutmuşum. Gitmeyeceksiniz, değil mi?" dedi.

"Tabii ki gitmeyeceğim. Gözlerini kapat hadi! Söz veriyorum, gitmeyeceğim. Güvendesin."

"Evet, tabii ki siz burada olduğunuz sürece güvendeyim. Siz

buradayken düşmem," dedi Felix yan uykulu halde. "İşte bundan eminim."

Alverstoke hiçbir şey söylemedi. Felix uyuduğu için memnundu. Elini dikkatlice çekti ve yataktan uzaklaşarak mumun duruşunu düzeltti. Böylece ışık doğrudan Felix'in yüzüne gelmeyecekti. Görünüşe göre çocuk daha rahat bir uykuya dalmıştı ama ne kadar süreceği belli değildi. Marki, gecenin geri kalanı boyunca çocuğu izledi. Uzman değildi ama çocuğun durumunun kötüye gittiğini anlayabiliyordu. Yüzü iyice kızarmış ve nabızı hızlanmıştı. Arada bir uykuya yenik düşüyordu ama hemen uyanıyordu. Çünkü çocuk ya sayıklıyor ya da inliyordu. Dayanılmaz bir acı çektiği anlaşılan anlardan birinde, "Çok acıyor," demişti. Marki sirkeli suda ıslattığı bezle çocuğun kafasında, sargının altında kalmayan yerleri sildi. Fakat Felix öfkeyle, "Başım acımıyor ki!" dedi.

İkinci kez tuzlu solüsyondan verdi ama içine sinmedi. Neredeyse Judbrook'u uyandırıp doktoru çağırmasını isteyecekti. Fakat doktorun sözlerim hatırladı. Felix'in ateşlenebileceğim ve mızımızlanacağını söylemişti. İşte o anda çiftçiye uyandırmaktan vazgeçti.

Şafak vakti Felix'in ateşi biraz düşmüştü ama ağrıları aynıydı. Felix yavaşça inledi ve "Frederica, Frederica!" diye sayıklamaya başladı. Marki saat beşte dışanda bir kapının açıldığını duydu. Hemen dışarı çıktı ve koridorda Judbrook'la karşılaştı. Adam botlarını eline almış, sessizce koridordan geçmeye çalışıyordu.

Çiftçi, Felix'in biraz olsun iyileşmek yerine daha da kötüleştiğini duyunca çok şaşırıldı. Adamlarından birini doktorun Hemel Hempstead'deki evine göndereceğini söyledi. Ev, 6 kilometre uzaktaydı ve adamı oraya at üstünde kısa sürede ulaşabilirdi. Sonra Felix'e baktı ve çocuğa daha fazla arpa suyu gerektiğini öğrenince bir fincan çay getirmeyi teklif etti. Marki pek emin değildi ama uyuduğunu sandığı Felix'in kısık sesle, "Çok isterim," dediğini duyunca Judbrook'a olur vermek zorunda kaldı.

"Hemen getiriyorum efendim," dedi Judbrook. Sonra fısılda-
yarak ekledi: "Çaydan zarar gelmez, lordum!"

Marki, ay tepsisi geldiğinde hâlâ kararsızdı. Arkadaşı Lord Petersham kadar uzman sayılmazdı ama demlikteki kızıl kahve rengi görünce Felix'in bile içmeyi reddedeceğini düşündü. Oysa Felix ayı memnuniyetle içti ve adeta kendine geldi. Yaklaşık bir saat sonra Doktor Elcot geldi ve "Sıcak şarap vermediğiniz sürece, size karışmayacağımı söylemiştim. Şimdi lordum, muayeneye geçmeden önce neler olduğunu sormalıyım. Epey yorgun görünüyorsunuz. Nasıl bir gece geçirdiniz?"

"Çok kötü bir gece geçirdik," dedi Alverstoke. "Neler olduğuna gelince, bunu söyleyecek olan sizsiniz! Çok ateşliydi. Sıkça sayıkladı ve ağrısı olduğundan şikayet etti. Her yeri ağrıyormuş ama Tann'ya şükür ki başında herhangi bir ağrı yokmuş!"

"Kötünün iyisi desenize," dedi doktor.

Uzunca bir süre hasta odasında kaldı ve çocuğu muayene etti. Sonra yatak örtüsünü yeniden Felix'in üzerine örttü ve nispeten neşeli bir tavırla, "Evet genç adam, şu anda kendini kötü hissettiğini biliyorum ama uzun bir iyileşme süreci olacak ve sen de elinden geldiğince dayanıklı duracaksın! Şimdi seni rahatlatacak bir şeyler vereceğim," dedi.

Felix baygın halde değildi ama kendinde olduğu da söylemezdi. Doktor muayene ederken birkaç itirazda bulundu ve dokununca acıdığını söyledi. Ama marki doktorun dediklerini yapmasını isteyince, sabırla söz dinledi. Fakat doktorun küçük bir bardağa koyduğu ve oldukça kötü görünen ilacı görünce keşinlikle karşı çıktı. Marki doktorun yardım talep eden bakışlarını görünce bardağı aldı ve başını diğer tarafa çeviren Felix'in yanına giderek; "Çok sıkıcı olmaya başladım Felix," dedi. "Bilirsin ben can sıkıntısına gelemem. Eğer yanında kalmamı istiyorsan, dediğimi yaparsın ve bu ilacı bir seferde yutarsın!"

Bu tehdit karşısında korkuya kapılan Felix, ilacı gerçekten de bir seferde yuttu. Alverstoke onu tekrar yatırıp, kolunu sırtından çekince endişeyle sordu: "Beni bırakmayacaksınız, değil mi?"

"Hayır, bırakmayacağım."

Felix memnun olmuş gibi görünüyordu. Bir iki dakika içinde de gözleri kapandı ve uykuya daldı. Doktor Elcot markinin om-

zuna dokundu ve birlikte odadan çıktılar. "Çocuklarınız var mı, lordum?" diye sordu doktor.

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Ah, ben de çocuklarınız var zannettim. Onların dilinden iyi anlıyorsunuz da. Her neyse, durum tahmin ettiğim gibi. Ateşli romatizma. Durumunun ne kadar ilerlemiş olduğunu sormayın, çünkü henüz bir şey söyleyemem. Tek söyleyebileceğim dikkatli bir bakımdan geçmesi gerektiğidir. Ablası geliyor demiştiniz. Kendisine çocuk bakımı konusunda güvenebilir miyiz? Açık konuştuğum için kusuruma bakmayın ama bu konu büyük önem arz ediyor."

"Bayan Merriville'e yüzde yüz güvenebilirsiniz," dedi Alverstoke. "Çok mantıklı bir kadındır ve küçüklüğünden bu yana Felix'e annelik etmiştir. Şimdi, bu hastalık hakkında pek bilgi sahibi değilim. O yüzden beni aydınlatmanızı talep ediyorum. Sanırım ateşli romatizma benim düşündüğümünden daha ciddi bir hastalık. Yanılıyor muyum?"

"Ciddi sonuçlar doğurabilir," dedi Elcot. "Çocuk çok şeker ve bir o kadar da dayanıklı. O yüzden ablasını telaşlandırmanın anlamı yok. Kendisi ne zaman gelecek?"

"Emin değilim ama onu tanıyan biri olarak rahatlıkla söyleyebilirim ki mümkün olan en kısa zamanda gelecektir. Tabii geldiğinde sizi görmek isteyeceğine de eminim."

"Tabii. Ben de onu görmek isterim! Çocuk bir süre bu şekilde kalacaktır. Ona verdiğim ilaç sayesinde sabahın ilk saatlerini uyuyarak geçirecek demektir. Siz de uyuşanız hiç fena olmaz, lordum!"

"Önce tıraş olmayı tercih ederim," dedi marki.

Doktor, "O zaman ikisini de yapın!" diyerek tavsiyede bulundu.

Marki nihayet tıraş olabildiği için çok rahat etmişti. Judbrook'un getirdiği eski moda tıraş bıçağını tutarken biraz zorluk çekti ama sonunda hiçbir yerini kesmeden tıraşını tamamlayabildi. Bu esnada Bayan Judbrook markinin boyun bağını ütülüyordu. Aslında marki, ceketini de ütöletmek ve Frederica'yı daha iyi şartlarda karşılamak istiyordu ama bu konuda Bayan Judbrook'a güvenemiyordu.

Frederica saat onu biraz geçe geldi. Yanında hafif bir seyahat çantası vardı ve tek başına gelmişti. Marki kızı arabadan indirdi ve gitmesine izin vermeden evvel bir süre onu güçlü kollar arasında tuttu. "Uslu kız! Çok gecikmeden geleceğini biliyordum!"

"Londra'dan istediğim kadar erken aynlamadım ama atlarınız beni buraya rüzgar kadar hızlı getirdi." Markiye, o çok sevdiği açık sözlü tavnıyla yaklaştı ve gülümseyen gözlerle bakarak; "Sana defalarca teşekkür etmem gerekir, kuzen, ama şu anda söyleyecek söz bulamıyorum!" dedi.

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindim bilemezsin," dedi marki.

"Ah evet! Teşekkürleri çok sıkıcı bulduğunu biliyorum ama sen de kalbimin derinliklerinde yatan hisleri biliyorsundur umarım."

"Hayır ama... Bilmeyi çok isterdim inan!"

Kızın yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "İşte şimdi benimle alay ediyorsun! Ama seni affediyorum; çünkü durum çok kötü olsaydı alay bile edemeyecek halde olurdun. Lütfen söyle, Felix nasıl?"

"Hâlâ uyuyor. Bu sabah doktoru çağırdım ve doktor ona bir tür sakinleştirici verdi. Öğlen gibi yeniden gelecek. Senin onu görmek isteyeceğini söyledim. O da seni görmek istediğini söyledi! Hatta Felix'in bakımı konusunda sana güvenip güvenemeyeceğimizi sorma cüretinde bulundu! İçeri gel hadi. Senin için bir yatak odası hazırlattım. Ayrıca sırf senin kullanımın için ayrılan bir salon da var."

"Eğer benimle gelirsiniz hanımefendi, size salonu göstereyim," dedi Bayan Judbrook. Kapının eşiğinde yeni gelen misafiri bekliyordu.

Çok ciddi konuşuyordu ama Frederica ona doğru elini uzatıp, "Teşekkür ederim! Yaptıklarınız için size minnettanm. Korkarım siz de büyük sıkıntılar içine girmek zorunda kalmışsınızdır," deyince şaşkınlığa uğradı.

"Ah, o konuda hanımefendi... Aslında sorun yaratmak istemiştım," dedi Bayan Judbrook. Frederica'nın elini tuttu ve nazik bir reverans yaptı. "Judbrook önceden gelip sorsaydı, hiç düşünmeden buraya getirmesini söyledim zaten. Ama hastabakıcılık işini üstlenmemi beklemeyin!"

"Hayır, tabii ki," dedi Frederica. "Zaten yapacak bir sürü işiniz olmalı!" Ev sahibesinin peşinden salona giren Frederica, etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra, "Ah, ne kadar güzel bir halı!" dedi.

Halının son derece çirkin olduğunu düşünen marki, şaşkınlık içinde gözlerini kırtptı ve Frederica'ya baktı. Fakat birkaç saniye içinde Frederica'nın bu durumda söylenebilecek en uygun sözleri dile getirdiğini fark etti. Aldığı övgüden bir hayli memnun görünen Bayan Judbrook, halıyı sereli bir ay bile olmadığını söyledi ve neşe içinde Frederica'yı üst kata çıkardı.

Marki geride kaldı ve yardımcısını bulmaya koyuldu. Curry, Judbrook'un adamlarına arabadaki eşyaları nereye götürmeleri gerektiğini ve sonrasında da faytonu evin arkasına çekmelerini tembihliyordu. Marki de postilyonlanna arabayı Doktor Elcot'un tavsiyesi ile Hemel Hempstead'deki hana götürmelerini söyledi. Curry'den de işi bitene kadar faytonun başında kalmasını ve sonra eve gitmesini istedi.

Kısa süre sonra Frederica salona, markinin yanma geldi. Koltuğa oturmayı reddetti ve masanın yanındaki sandalyeye geçti. Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Hâlâ uyuyor ama rahat değil. Yanma gitsem iyi olur ama gitmeden önce, kuzen, doktor neler dedi anlatır mısın? Felix'in ateşi yüksek. Kim bilir ne kadar zor bir gece geçirdiniz." Markinin yüzündeki tereddüdü gördü ve ekledi: "Açık konuşmaktan çekinme! Ben saf değilim ve kolay kolay umutsuzluğa kapılmam." Sonra da gülümsedi. "Hem kardeşlerimden biri ilk defa hastalanmıyor ya da kendini öldürmek için büyük çaba sarfetmiyor. O yüzden her şeyi anlat!"

"Elcot, ateşli romatizmadan söz etti," dedi marki.

Frederica başıyla onayladı. "Ben de öyle olmasından korkmuştum. Bir keresinde annem de aynı hastalıktan mustarip olmuştu. Ondan sonra da tamamen iyileşemedi. Çünkü hastalık kalbini etkiledi. O zamanlar küçük bir çocuktum ama ne kadar hasta olduğunu hatırlıyorum. Durumu Felix'ten çok daha kötüydü. Doktorumuz pek becerikli değildi ve bakımı da iyi yapılamamıştı. Sürünerek yataktan kalktığını hatırlıyorum. Felix be-

bekti ve ağılıyordu. Annem de ona bakmak için yeterince yatak istirahatı yapamamıştı. Ama Felix'in durumu böyle olmayacak! O, annemden daha dirençli ve tıp da ilerledi. Umutsuzluğa kapılmayacağıma dair söz veriyorum. Benim için endişelenme, bir de ben fenalaşıp seni sıkıntıya sokmam!"

"Benim böyle bir endişem yok. Bu kadar ince düşünme. Kötü görünüyorum çünkü önünde endişe verici ve yorucu günler var. Umarım kendini çok yıpratmazsın."

"Teşekkür ederim! O kadar da zavallı değilim! Jessamy bana yardımcı olur. Hatta Harry tahmin ettiğimiz gibi bugün Londra'ya dönerse, Jessamy yarın yanıma gelebilir. Zavallı Jessamy! Bugün benimle gelmeyi o kadar çok istedi ki... Ama tek kelime etmedi. Charis'i hizmetlilerle birlikte bırakmanın ne kadar uygunsuz olacağını anladı ve Harry gelip bu göreve devralana kadar Yukarı Wimpole Caddesi'nde kalacağını söyledi. Watford'a kadar kiralık bir araba ile gelebilir. Onun yanımda olmasını çok isterim. Felix uyurken, başında durabilir. Ben de bir süre kendi yatağымda istirahat edebilirim. Gördüğün gibi mantıklı kararlar alabiliyorum, kuzen!"

"Bundan hiçbir zaman şüphe etmedim zaten! Peki bütün bu olaylar olurken Bayan Winsham'ın ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Pek bir şey yaptığı söylenemez," dedi Frederica. "Eniştem dün gece vefat etti."

"Taziyelerimi kabul et lütfen! Enişten öldüğüne göre, Bayan Winsham'ın öncelikleri değişmiştir diye düşündüm ama gördüğüm kadarıyla yanılmışım."

"Evet çünkü Amelia Teyzem çok kötü durumda ve Seraphina Teyzem yanından ayrılır ayrılmaz ağlama nöbetleri geçiriyor. Spazm geçiriyor ve... Ah, Tanrım! Böyle konuşmamalıyım. Gördüğün gibi pek hassas bir inşân değilim ve bu yüzden de kendimi Seraphina Teyzem'in yerine koymakta güçlük çekiyorum. Belki biraz benzerlik vardır ama... *Hayır!*"

"Nasıl bir benzerlik olduğunu biliyorum," dedi marki gülümseyerek. "Benzer bir durumda Charis'le nasıl ilgilendiğini gördüm!"

"Ortada hiçbir benzerlik yok!" dedi Frederica. "Zavallı Charis şoka girmişti. Şoka girmesi için çok da haklı bir sebebi vardı! Oysa eniştemin ölümü uzun zamandır beklenen bir şeydi. Bu yüzden gidip teyzeme tokat atmam pek de uygun olmazdı!"

"Oysa bunu yapabilmeyi ne kadar çok isterdin..." dedi marki.

"Kesinlikle hayır!" dedi Frederica. Öfkeli görünmeye çalışıyordu ama durumdan eğlendiği apaçık ortadaydı. "Sen çok... Nasıl desem? Eğer sana karşı bu kadar mahcup olmasaydım derdim ki..."

"Bu hayatta gördüğün en iğrenç adam olduğumu mu söylerdin?"

"Benim aklımdan geçen kelime daha ziyade *pislik* gibi bir şeydi!" dedi. Sonra bakışları yumuşadı. "Ah, böyle söylememeliydim! Ne kadar iğrenç olursan ol, bize karşı o kadar nazıksın ki! Şimdi ciddi olalım, lordum! Durum senin sandığın kadar kötü değil. Teyzem Charis'e göz kulak olacağını söyledi ama kız kardeşiyle daha çok ilgilenmesi gerektiğini de belirtti. Ben de aksi bir davranış beklemezdim zaten. Bunun için onu suçlayamam. Charis'in bu zamanda partilere gitmesi uygun olmayacağı için, Harry ile birlikte yürüyüşe çıkabilir ya da arabayla gezebilirler. Bayan Hurley de orada olup Charis'le ilgileneceği için teyzeme pek ihtiyacımız yok.

Ayrıca kız kardeşin, yani kuzen Elizabeth de en az senin kadar nazık biri! Bu sabah Charis'e bir not göndermiş ve ben yokken siz de kalabileceğini söylemiş. Hatta birlikte Leydi Castlereagh'nin toplantısına gidebileceklerini yazmış. Charis bu teklifi geri çevirmek zorunda kaldı. Çünkü bu durumda eğlencelere katılması hoş olmazdı. Ayrıca Harry'e güvenebileceğimi biliyorum! Charis'i çok sever ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktır!" Frederica bu sözlerin ardından ayağa kalktı. "Ben artık Felix'in yanına gideyim. Londra'ya dönünce Charis'e buradaki durumu anlatabilir misin? Telaşlanmasını istemiyorum. Şimdiden çok müteşekkirim!"

"Çok isterim ama bir süre daha Londra'ya dönmeyi düşünmüyorum. Hemen ortalıktan kaybolacağımı mı düşündün? Umarım o kadar iğrenç bir adam değilimdir! Seni şapşal! Londra'ya neden kendim gelmedim ve arabacımı gönderdim sandın?"

"Bilmiyordum! Ah, o senin arabacın mıydı? Ben bir tür kiralık çalışan olduğumu düşünmüştüm. Böylesinin daha uygun olacağını düşünmüştündür diye bir şey söylemedim."

"İstedğini söyle! Ama bu kez senden beklenmeyecek kadar aptalca düşüncelere kapıldın Frederica!"

"Hayır! Aklından geçenleri nasıl bilebilirim?" dedi Frederica. "Senin kadar sınır tanımayan birini tanımadım ki daha önce! Ama benim için burada kalmana gerek yok. Hatta ihtiyaç yok!"

"Yanılıyorsun! Sonyirmi dört saatte yaşanan gerî^nâl^n ardundan kendimibir hayli yoiğım hissediyomm. Kmaidafoılaç güngeçüinek iyi geleeeb-Efeme! Hempstead' d d d handa kmiafc-laaaayt düşüpyortMta.: Lütfen ittaz jette! Gereksiz tartışmalar kadar sıkıcı bir şey düşünemiyorum!" Sonra Frederica'nın elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Şimdi gidiyorum ama kısa sürede ,geri geleceğim. Bakalım benim himayemdeki by yaramaz çocuğa yeterince iyi bakabilecek misin?"

Bölüm 23

Marki, Monk'un Çiftliği'ne geri döndüğünde saat altıydı. O zamana kadar güzel bir uyku çekmiş, kıyafetlerini değiştirmiş ve nispeten güzel bir yemek yemişti. Judbrook kardeşlerle konuştuktan sonra Felix'in kaldığı odaya çıktı. Yavaşça içeri girdi. Odanın perdeleri çekilmişti ve güneş ışığının çocuğu rahatsız etmesi engellenmişti. Marki odadaki değişimi hemen fark etti. Kullanılmayan odanın küf kokusu yerine hoş bir kokuya bırakmıştı. Hoş bir lavanta kokusu. Odanın loş ışığına alışan gözleri, odaya kurulan tel yatağı ve çocuğun üzerindeki kırkyama örtünün kaldırıldığını fark etti. Ayrıca komodinin üzerine alınan gaz lambasının ışığı Felix'i rahatsız etmesin diye çocukla ışık arasına beyaz bir çarşaf gerilmişti. Felix uyuyordu ama huzursuzdu. Biraz inliyor ve bir şeyler sayıyordu. Frederica pencerenin önüne çekilen koltukta oturuyordu. Markinin odaya girdiğini görünce kalktı ve bir hayalet gibi adamın yanına süzülerek sessizce, "Onu uyandırma!" dedi.

Birlikte odadan dışarı çıktılar ve Frederica kapıyı kapattı. Marki kızın solgun ve çok yorgun göründüğünü fark etti. "Biraz daha iyileşmedi mi? Görüyorum ki çok zor saatler geçirmişsin."

Frederica başım iki yana salladı. "Hayır. Henüz iyileşmesini bekleyemeyiz. Üstelik ateşi yüksek olan bir insan, bu saatlerde daha da ağrılaşır. Ama Doktor Elcot ne yapmam gerektiğini anlattı."

"Elcot'dan memnun musun? Başka bir doktorun fikrini almak istersen, hemen Londra'dan birini getirtebilirim. Knighton ya da başka herhangi bir doktor. Söylemen yeter!"

"Teşekkür ederim ama hayır. Bence Doktor Elcot ne yaptığını gayet iyi biliyor."

"Pekala. Salona geç de yemeğini ya o zaman! Yemezsen, Ba-

yan Judbrook'u gücendirmiş olursun. Görünüşe göre senin için gösterişli bir yemek hazırlamak uğruna kendini harap etmiş. Dediğine göre yemek hazırmış ve seni bekliyormuş. Gecikirsen soğurmuş. Ayrıca tatlım, eğer Felix'i benimle yalnız bırakmak istemediğini söylersen, ben de fena halde gücenirim!"

"Bunu istesem de söyleyemem! Doktor Elcot Felix'le nasıl ilgilendiğini ve ona nasıl baktığını anlattı. Gerçekten hiç aç değilim ama yemeğe dokunmadan geri çevirmek büyük kabalık olur diye aşağı inip tadına bakacağım. Felix uyanır ve susadığını söylerse, masanın üzerindeki mavi sürahide limonata var."

"Dün gece de çok susamıştı ama limonata hazırlatmak hiç aklıma gelmedi. Nasıl olur?"

Frederica gülümsedi. "Nasıl gelsin ki? Zaten Bayan Judbrook'un mutfağında limon olduğunu sanmıyorum. Londra'dan gelirken getirdim. Bu arada aklıma gelmişken, biraz daha limona ihtiyacım olacak. Benim için yarın Hemel Hempstead'den tedarik edebilir misin, kuzen?"

"Evet, ihtiyacın olan her şeyi alırım ama daha fazla konuşma ve aşağı in hadi!"

Frederica markinin sözünü dinledi ve odadan ayrıldı. Yarım saat sonra geri geldiğinde, markinin bir koluyla Felix'i doğrulttuğunu ve diğeriyle de yastığın diğer yüzünü çevirmeye çalıştığını gördü. Pek başarılı olduğu söylenemezdi. O yüzden hemen yardımına koştu. Alverstoke özür dilercesine kızı baktı ve "Korkarım pek marifetli değilim! Hiç durmadan başını sağa sola döndürüyordu. Sanırım yastığında soğuk bir yer arıyordu. Frederica, başka bir doktorun fikrini almak istemediğine emin misin? Senden saklamanın alemi yok. Bana kalırsa ateşi, dün gece olduğundan çok daha yüksek," dedi.

Frederica lavantalı suya batırdığı bir mendille Felix'in yüzünü ve ellerini siliyordu. "Doktor Elcot dedi ki iyileşmeden önce durumunu biraz daha ağırlaştırabilirmiş. Birazdan ilaç saati gelmiş olacak ve inan bana biraz daha rahatlayacak! Hana hemen dönecek misin? Yirmi dakika daha kalman mümkün mü? İlacını verirken, onu doğrultup bana yardımcı olabilirsin. Bilinci yerindeyken ve bütün ağırlığını veriyorken onunla baş etmem zor oluyor."

"Tamamen senin emrindeyim, Frederica. Yemeğini yedin mi??"

"Evet ve benim için getirdiğin şaraptan da bir kadeh içtim kuzen. Bayan Judbrook dedi ki Smı Hanı'adan gelirken, bir şişe getirmişsin. Teşekkür ederim. Kendimi yeni toplanmış bir demet çiçek kadar taze hissediyorum!"

« "Bunu duyduğuma sevindim/" dedi marki. Yatağın başından uzaklaştı ama kızın Felix'i kontrol altında tutup üzerini örtme çabalarını görünce geri geldi. "Bir de benim denememe müsaade et! Hayır, sen onu bana bırak! Dün gece gayet başarılı olmuştum, şimdi de yapabilirim."

; Frederica, yerini markiye bıraktı. Marki yatağa oturunca çocuğun ateşten yanan elini tuttu ve daha önce çikili olduğunu gördüğü sakinleştirici/ses toñuyla konuşmaya başladı. Bu kez \$\$zleri Felk'rä jbilinçiaia Fraferiea'oiö gördüğü kardeşi kuşesi duyanca üzerimdeki gerginliği biraz daha atmış, nispeten rahaflamıştı* Felix daha az ses çıkarmaya ve inlemeye başladı Yiße de kçpdioe gelemedi. Alverstöke omuzlarından tuttu ve Frederica da ilacı içirmeye çalıştı ama Felix içmemek için direniyordu. Sonunda itiraz etmek istercesine mğzm açtı verabiasıilacı boğazından aşağı akitwerdi. <5ııceyutamayacak gibi oldu. Sonra öksürmeye ve mızımızlanmaya başladı. En sonunda sakinleşti ve derin bir iç çekti. Alverstoke çocuğu yeniden yatırdı ve omzunun üzerinden arkasına bakarak; "Hadi yat artık, Frederica!" dedi.

Frederica duyduklarına inanamıyoraıuşçasına gözlerini kırıştırdı ve fısıldayarak; "Ben bu tel yatakta yatarım. Lütfen sakın..." dedi.

"Odandaki yatakta yatacaksın. Gece yarısı olunca seni uyandırırım. Ama acil bir şey olursa gece yansımlı beklemeden haber gönderirim. Lütfen Curry'e gece yarısı olunca atlan hazır etmesini söyler misin?"

"O saatte Hemel Hempstead'e geri dönemezsin!"

"Tabii ki dönerim. Dolunayın ışığı her yeri aydınlatacaktır. Orada dikilip her dediğime itiraz etmeyi bırak! Yarın baygın bir halde ortalarda dolaşmanın kime yararı olur?"

Frederica adamın doğru söylediğini biliyordu. Bir gece önce de heyecandan uyuyamamıştı. Şafak vaktine kadar eşyalarını toplarmış ve yolculuk öncesi ayarlamaları yapmıştı. Yirmi sekiz kilometre yol kat etmiş ve son sekiz saatir de hastasına bakmıştı. Gerçekten çok yorgundu. Markiye gülümsedi ve "Teşekkür ederim," diyerek odasına çekildi.

Gece yansı olmadan geri geldi. Yine de daha iyi görünüyordu. "Çok ilginç! Sandığımdan daha çok yorulmuş olmalıyım! İlacı tamamen unuttum. Saat on birde bir doz daha ilaç alması gerekiyordu, kuzen!"

Marki gülümsedi. "Aldı zaten. Şanslısın ki Elcot'un talimatlarını masanın üzerinde bırakmışsın ve ben de görüp okudum tabii! İyi uyuyabildin mi?"

"Ah, hem de nasıl! Dört saat boyunca deliksiz uyumuşum. Felix nasıl?"

"Hemen hemen aynı. Ben artık gidiyorum. Sabah görüşürüz. Kendine dikkat etmeni söylememe gerek yok satei; İyi geceMi çocuğum!"

Frederica bu sözlerle başıyla onaylayarak karşılık verdi. Hiç itiraz etmedi. Marki kahvaltıdan sonra gelip, Felix'in başında nöbetleşe kalacaklarını söylediğinde de itiraz etmedi. Felix'in hastalığı kritik durumdayken ona hastabakıcılık yapma işini tek başına üstlenemeyeceğini biliyordu. Ayrıca ne Felix'in ne de kendisinin markiden hiçbir şey talep etmeye hakları olduğunu bildiği halde; her konuda onun desteğine güveniyordu. Onun yanında olmak çok doğal geliyordu ama bu düşünceyi kafasından uzak tutmak için de elinden geleni yapıyordu. Marki, Felix'le en az kendisi kadar iyi ilgileniyordu. Hatta zaman zaman ondan daha iyi olduğunu bile söyleyebilirdi. Bu yüzden de kardeşini gönüllü iahâffığıyla Oha teslim fedfebiliyordu. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Eğer Alverstoke, Londra'ya dönmek istediğini söylerse; yanında kalması için eliriden geleni yapmaya hazırdı. Fakat adamın böyle bir isteği olmadığı gibi var gücüyle Frederica'ya destek olmak için çabaladı.

Marki, Frederica'nın bu haylaz kardeşinden başka kimseyi düşünmediğinin farkındaydı ve alaycı bir şekilde bu durumu eğlendirici buluyordu. Felix'i seviyordu ama ona hasta bakıcılık yapmaktan hoşlandığı söylenemezdi. Eğer Felix'in ablasına istemeden de olsa fena halde aşık olmasaydı, böylesi meşakkatli bir işin sorumluluğunu üstleneceğini tahmin bile edemezdi. Hertfordshire'da kalmasının nedeni Frederica'nın saygısını kazanıp ona duygularını açmak değildi. Tek düşündüğü kızın çok sıkıntılı günler geçireceğiydi. Sırf onun yükünü hafifletmek için buradaydı.

Charles Trevor'dan yakın zamanda yapması gereken bütün işleri iptal etmesini istedi. Bunu yaparken bir an olsun tereddüt etmemiş ve hatta pişmanlık duymamıştı. Jokey Kulübü'ndeki arkadaşları bunca yıldır ilk defa o olmadan Ascot Yarışları'na gidecekti. Çok üzücü bir durumdu ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Yarışacak atlardan bir tanesi de ona aitti. Atın kazandığım görmek büyük mutluluk getirecekti ama Frederica'nın onun desteğine ihtiyacı vardı.

Bugüne kadar kimseyi kendisinden öne koymayan ve bütün hayatını kendi zevkleri doğrultusunda yaşayan marki, hayatında belki de ilk kez yorucu ve sıkıntılı bir döneme girmişti. Sıradan ve eski bir handa kalıyor, uyanık olduğu zamanın çoğunu hasta bir çocuğa bakarak geçiriyordu. O çiftliğe gelince, Frederica dinlenmeye çekildiği için kızla aralarında kısa sohbetler geçiyor ve sohbetin konusu da hep zavallı hasta Felix oluyordu. Uzun yıllar sonra bu günleri hatırladığında bir an olsun pişmanlık duymayacak ve şikayet etmeyecekti. Şu anda tek yaptığı soğukkanlılığını koruyarak, durumu kontrol altında tutmaktı.

İkinci gün Jessamy de onlara katıldı. Çocuk Watford'dan sonra çiftliğe uzanan yolu, yürüyerek gelmek niyetindeydi. Ama marki Curry'i yolladı ve çocuğun faytonla seyahat etmesini sağladı. Jessamy gelirken ufak bir el çantası ve içi kitaplarla dolu büyük bir valiz getirmişti. Felix'e bakma sırası kendisinde olan markiye hem ders kitaplarını hem de Felix'in okumaktan zevk aldığı kitapları getirdiğini söyledi. "Ona kitap okuyabilirim," dedi. "Hastayken kendisine kitap okunmasından hoşlanır. O yüz-

den en sevdiklerinden birkaçını ve bir de *Waverly*'i getirdim. Ben unutmuştum ama Harry hatırlatmayı ihmal etmedi. Frederica akşamları hepimize bu kitabı okurdu. Felix o zamanlar çok küçük olduğu için pek bir şey anlamazdı ve hemen uykuya dalardı. Oysa şimdi hoşuna gidecektir, değil mi, lordum?"

"Hiç şüphesiz hoşlanacaktır ama korkanım şimdi okumanın bir faydası olmaz." Jessamy'nin yüzü düştü. "Hayır tabii. Curry durumunu anlattı. Ah, bu arada onu gönderdiğiniz için teşekkür ederim kuzen! Curry dedi ki ateşli romatizma teşhisi konmuş. Çok hastaymış ve acı çekiyormuş. Efendim... Felix... Ölmeyecek, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle ölmeyecek. Ama şu anda durumu kötü. İyileşmeden evvel bir süre böyle geçecek. Şu anda uyuyor ama sık sık uyanıyor. O yüzden yanma dönsem iyi olur. İstersen benimle gelebilirsin. Fısıltıyla konuşursan, onu rahatsız etmemiş olursun."

"Evet, lütfen," dedi Jessamy. "Onu görmeyi çok isterim."

"Tabii istersin. Ama uyandığında seni hatırlamazsa şaşırarak yok tamam mı? Henüz tam olarak kendine gelebilmiş değil."

Jessamy, Felix'in görüntüsü karşısında adeta şoka girmişti. Konuşacak hali yoktu. O yüzden pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu ve duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Felix, uyandığında onu hatırlayacaktı. Tek inancı buydu. Felix huysuzlanarak uyandı. "Çok sıcak! Susadım! Frederica!"

"Hemen ilgileniyorum," dedi Alverstoke ve kolunu çocuğun sırtına dolayarak onu doğrulttu. "İşte limonatan. Sen limonatam içersen, Jessamy de yastıklarım kabartacak. Böylece daha rahat edersin. Jessamy'nin seni görmeye geldiğini bilmiyorsun, değil mi?"

Felix belli belirsiz bir tonda, "Jessamy," dedi.

Tekrar yerine yattığında etrafına baktı. Ağabeyini görünce güçlkle gülümsedi ve bu kez kendinden emin ve mutlu bir şekilde yineledi. "Jessamy!"

Kardeşinin elini tutan Jessamy, "Tam üstüne bastın, ahbap!" dedi.

"Keşke yapmasaydım," dedi Felix üzülen. "Bu kadar acıta-cağını bilmiyordum. Batısı çok kızdın mı?"

"Hayuyhayır. Yemin ederim ki kızmadım!"

Felix iç geçirdi ve Alverstoke yüzünü silerken gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Jessamy, Felix'in uyandığını ve biMnci açık bir şekilde ken^ dişiyle konuştuğunu görünce çok rahalladı.: Neşesi biraz olsun yerine: geldi.; Kardeşi uykuya dalınca; Ahsçstdke'a Yukarı; Wimpole Caddesi 'nde olanları anlatmaya koyuldu.

Haberler genel olarak iyiydi; Yalnız zavallı Charis, Felix'i hatırladıkça ağlıyordu ve Bayan Winsham da onun bu tepkisi karşısında öfkeleniyordu. Ona göre bütün bunlar Felix'in şımarıklığından kaynaklanıyordu. Daha pek çok şey söylemişti ama özetle artık Felix'in- yaramazlıklarına ve Frederica'ya tahammül edemeyeceğini dile getirmişti. Teyzeleri olarak Frederica'yı suçluyor, onun çocukları fazlasıyla şımarttığını iddia ediyordu. Bir gece önce eve dönen Harry, evin idaresini üstlenmişti. İlk işi de böyle konuşmaya devam ettiği için teyzesiyle tartışmak olmuştu.

Bayan Wiasham tartışmanın ardından eşyalarını toplayıp Harley Caddesi.'ne gitmişti. Alvçsstoke, Frederica'nın bunlara inanacağından şüpheli olduğunu söylediğinde; Jessamy kendinden emin bir şekilde karşılık verdi; "Hiç şüphesiz inanacaktır, lordunu Çünkü teyzem ve tıaıry her zaman böyle atışırlar. Ayrıca eminim ki Charis, teyzem yokken çok dato iyi olacaktır! Charis'e karşı o kadar acımasız sözler söyledi ki..Charis'i bilirsiniz efendim. Çok hassâSte ve: onu psikolojik olarak desteklemek gerekiri Harry de bu desteği fazlasıyla sağlıyor.; Onun eve girer girinez sakinleştiğini gözlerimle gördüm, Hatty'nin onu yalnız bırakmayacağım biliyorum. Bu yüzden teyzemin evde olmasına hiç gerek yok!"

Markinin belli; belirsiz; sorularına karşılık Jessamy açık yüreklilikte; Hanenin ailesin© olan düşkünlüğünden hiçbir zaman -şüphe -etmediğim söyledi.: Hatta duyduğuna göre arkadaşı Peplow'a yakın zamanda yaptıkları bütün planları iptal etmesini bile söylemiş, Ascot Yarışlarına bile gitaeyecekmiş! Harry olanları duyunca; hemen Hertfordshire' a gelmek istemiş ama Jessamy onu Londra'da kalmaya iknaetmiş."İtiraf etmeliyim ki, lördum^

sözlerimi sandığımdan; büyük bir olgunlukla karşıladı. Oysa bugüne kadar hiçbirimizin hastalığında yammızda olmadığını» ve buraya gelirsehiçbir işe yaramayacağını söylediğimde öfkelenip aşın tepki verecek sanmıştım!" dedi Jessamy.

Harry bu eleştiriyi ağırbaşlılıkla kanullenmekle kalmamış, Jessamy'e-yolculuk için yeteri kadar para verinişti. Frederica'ya bir not göndermiş, Charis'i kederli ruh halinden çıkaracağına söz vermiş ve hatta Lufra'yla bile ilgileneceğini söylemişti, "Üstelik Luff için *ne idüġâ belirsiz yaratık* bile demedi!" dedi Jessamy.

"Gerçekten çok nazik davranmış,"dedi Alverstoke.

"Evet. Harry nazik biridir! Hiç kabalaşmadığını ya da biri onu kışkırtırsa çirkinleşmediğini söyleyemem ama bütün ağabeyler böyle değil midir?" Sonra derin bir iç çekti ve ekledi. "Keşke Luff'u da buraya getirebilseydim. Ama evde kalmasına izin vermezlerdi, değil mi?"

Marki içinden Tann'ya şükrederek, bir de Lufra'nın Judbroök'lann hayvanlarına zarar vermesine katlanamayacağını düşündü. Yine de çocuğun üzüntüsünü anlıyoymuş ve paylaşmış gibi konuşarak; "Hayır, korkarım izin vermezlerdi. Ama sen uzaktayken ona bakacaklarının sözünü almışsın. İçin rahat etmeli," dedi.

"Ah, evet," dedi Jessamy masumca. "Owen onu besleyeceğine ve yürüyüşe çıkaracağına dairsöz vepli."

Frederica teyzesinin hayatlarından tamamen çiküğünü duyduğuna sevinse de bunu fazla belli etmeden,düşünsel bir yaklaşımla durumu yorumlamaya başladı.Alverstoke'a zaten Harley Caddesi'ne taşınmasının zamanı geldiğim söyledi. "Sürekli azarlaması işleri daha da zorlaştırıyor. Sanki bütün bu yaşananlarda zavallı Charis'in bir suçu varmış gibi! Bunları kasten söylediğini düşünmüyorum ve uzakta olsa, teyzem. Amelia ile birlikte de yaşasa eve göz kulak olacağından şüphem yok. Charis, Harry'nin yanında daha mutlu olacaktır. Harry'nin de ona iyi bakacağına eminim. Sorun şu ki..."

Bir anda sustu ve gözlerini endişe kapladı. Alverstoke biraz bekledikten sonra; "Sorun ne, Frederica? Benim aptal kuzenim mi?" diye sordu.

Kızın yüzünde beliren gülümseme, doğru bir yere temas ettiğinin göstergesiydi. Frederica, "Ne olursa olsun, yapabileceğim hiçbir şey yok. O yüzden kendimi kandırmak aptallıktan başka bir şey olmaz," dedi.

Marki, kızın düşüncelerinin Felix'e odaklandığını bildiği için konuyu uzatmadı. Charis'in geleceği umurunda bile değildi ama ablasının etkileniyor olması markiye endişelendiriyordu. Yine de Frederica konunun üzerine gitmedikçe, o da bir şey yapmayacaktı. Şimdilik Endymion'un gönül ilişkilerinin gelip geçici olduğunu düşünüyordu. Eğer durum sandığından ciddiye ve bu konu Frederica'nın canını sıkacaksa hiç tereddüt etmeden müdahale edecekti. Marki eskiden acımasız biri olarak anılıyordu. Oysa şimdi Frederica'nın acı çekmemesi için bütün insanlığı feda edecek duruma gelmişti. Sadece Frederica'nın çok sevdiği ve düşkün olduğu iki küçük erkek kardeşim bu genellemenin dışında tutuyordu. Jessamy, acısını belli etmeden hasta bakıcılık konusunda elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Sürekli bir şeyler getirip götürmeye, ayak işlerini yapmaya ve kendisinden istenilenleri harfiyen uygulamaya hazır bir halde bekliyordu. Ye Felix... Küçük şeytan! Elinden geldiğince direniyor, markinin sesini duyunca adeta sakinleşiyordu. Hayır; ne olursa olsun Felix ve Jessamy'i feda edemezdi. Bu iki hayduda gönülden bağlanmıştı ve sebebini kendisi bile bilmiyordu.

Markinin diğer iki gün boyunca bu konuyu düşünecek hali yoktu. Doktorun öngördüğü gibi Felix'in ateşi iyice yükselmişti. Alverstoke, soğukkanlılığını korumaya çalışsa da içten içe en kötüsünü yaşamaktan korkuyordu. Frederica da markinin aklından geçenlerin farkındaydı. Ama bu konuya dillendirmede ve yaşadığı endişeyi dışa vurmamak için elinden geleni yaptı. Mümkün olduğunca neşeli görünmeye çalışıyordu. Ama çok yorulmuştu. Marki kızın gözlerinin şiştiğini ve yüzünün iyice solduğunu görünce; daha ne kadar ayakta kalabileceğini düşünmeden edemedi.

Üçüncü günün sabahında hasta odasına girdi ve odayı fazlasıyla sessiz buldu. Felix'in durumu çok kritik olduğu için gece çiftlikten ayrılmamıştı. Kapının eşliğinde durmuş, kötü bir şey olmamasını diliyordu. Felix kıpırdamadan yatıyordu. Ne bir sa-

yıklama ne de inleme vardı. Frederica ise yatağın başında dikiliyordu. Kapının sesini duyunca, sesin geldiği yöne doğru döndü. Alverstoke, kızın gözünden akan yaşları gördü. Hemen yanına gitti ve "Ah, benim zavallım!.." dedi.

Sonra Frederica'nın yaşlar arasında beliren gülümsemesini fark etti. Frederica fısıldayarak, "Uyuyor," dedi. "Ateşi düştü. Birden terlemeye başladı ve o an anladım kuzen! Artık atlattık!"

Felix tehlikeyi atlatıp tekrar eski gücüne kavuşmaya baş-
layınca, Monk'un^Çifthği'nde yaşam da biraz değişikliğe
uğradı. Artık sürekli çocuğun başında beklemelerine gerek yoktu.
Yine de Frederica hasta odasındaki tel yatakta yatıyordu. Çünkü
gece boyunca üç ya da dört kez Felix'le ilgilenmesi gerekiyordu.
Artık kendisine gelebilmek için yalnız kalmaya ve yardıma ih-
tiyaç duymuyordu. Gün içinde de kardeşinin sesini duyabildiği
sürece istediği her yere gidebiliyordu. Felix bol bol uyuyor ve
uyandığında da bir hayli uysal bir çocuk oluyordu. Eski inatçı-
lığını sürdürecektir hali yoktu. Bu durum hastabakıcılık yapması-
na izin verilen Jessamy'i biraz endişelendiriyordu. Bu yüzden
markiye danışmaya karar verdi. "Frederica'yı endişelendirmek
istemiyorum efendim ama kardeşim pek kendisinde değil gibi!
Frederica ve sizin sözünüzden çıkmıyor. Buna itirazım yok, tabii
ki öyle olması gerekir. Ama benim söylediklerime de harfiyen
uyuyor ve bir kez olsun itiraz etmiyor! Sizce beyni hasar görmüş
olabilir mi?"

Marki gülmemek için kendini zor tutuyordu. Jessamy'i bir
sorun olmadığına ikna etmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.
Fakat ertesi gün Felix, ilacını içmemek için söylenmeye başla-
yınca içi rahatladı ve markiye dönerek; "Artık iyi olduğundan
eminim!" dedi. "Yakında bana bardak fırlatmaya başlayacağın-
dan hiç şüphem yok!"

"Eğer bundan zevk alacaksan, atsın tabii ama ona söyle beni
hedef almaya çalışmasın!"

Diğer değişiklik de Knapp'den kaynaklanıyordu. Uzun süre-
dir Sun Hanı'nda sabırla bekleyen kahya, günlerdir çiftlikte ka-

lan Curry'i kıskanmaya başlamıştı. Bu yüzden markinin yanına gitti ve kendisine hizmet etmek istediğini söyledi.

Artık Felix' in başında oldukça iyi eğitilmiş bir kahya bekliyordu. Mutfakta da işinin ehli bir insanın olması büyük bir lütuftu. Bayan.Judbrook, şehirde: geçirdiği günlerden kahyanın ne kadar saygıdeğer bir insan olduğu çıkarımını yapabildi/Frederica da markieye gidip, Knapp geldiğinden beri yapacak pek bir işi kalmadığını söyledi.

Markinin artık Londra'ya dönmüş olması gerekiyordu ama dönmedi, Bu da büyük bir değişiklikti. Sun Ham'nda kalmaya devam etti ve gündüzleri de Monk'un Çiftliği'nde geçirdi; Frederica, Felix'i ağabeyiyle birlikte bırakacak kadar rahatladığında markinin iaytoanyla rgezintiye çskmâya razı oldu. Zaman ilerledikçe ve üzerindeki yorgunluğu atınca fayton gezintileri yerini yürüyüşlere bıraktı. Bu.durumdan çok memnundu. Markiyle, uzun yıllardır arkadaşımış gibi rahatlıkla konuşabiliyordu. Bir sorun çıktığında hiç çekinmeden ona damlıyordu; Fakat bu kadar rahat davranıyor olması markinin faklı yorumlarda bulunmasına neden oluyordu. Markiye göre Frederica önu uygun bir eş adayı olarak görmüyordu. Kızın kendisini bir ağabey gibi ya da (daha korkuncu!) bir amca gibi görüp görmediğini merak ediyordu.

Artık kendi histerinden şüphe etmiyordu. Frederica'yla görüş-tükçe, ona olan aşkı büyüyordu. Ona, daha önce hiçbir kadına olmadığı kadar çok aşıktı. Bugüne dek hayatına giren dünyâ güzel kadınlar bile markinin içindeki korumacı yanı dışarı çıkartacak kadar etkili olamamıştı. Onlarla yaktığı flörtler geçici bir heves oteak kalmış; hiçbirisi uzun soluklu bir ilişkiye dönüşmemişti. Ama Frederica'yı tanıdığı iki aylık süre içinde hayatı değişmişti. Başlangıçta hislerinden çok emin değildi. Felix'in bu fantastik macerasına dahil olduğu zaman da hâlâ belirsizlik yaşıyordu. Fâkât son bir haftâdır birlikte valck geçiriyorlardı. Birbirlerine yakınlaştıkça eskiden rahatsız olduğu koşullar bile markie romantik gelmeye başladı. Artık bütün şüpheleri kaybolmuştu. Hayatının geri kalanını onunla biriikte geçirilmek istiyordu. Çünkü Frederica bugüne dek karşılaştığı tek küsursuz kadındı.

Marki, bütün kalbiyle aşık olmuştu. Ayrıca yeni bir deneyim daha yaşıyordu: Frederica, onun hislerine karşılık vermiyordu. Kızın kendisinden hoşlandığını biliyordu. Birkaç kez kızın duygularının da gittikçe yoğunlaştığı hissine kapılmıştı. Ama bundan emin olamıyordu. Yine bir keresinde kızın kendisini uzaktan görünce gösterdiği tepkinin aşkın habercisi olabileceği ihtimalini aklından çıkaramıyordu. Gerçi bunun üzerinden çok zaman geçmişti. Frederica fikrini değiştirmiş olabilirdi. Marki o zamandan beri kendi hislerinden şüphe ediyordu ve ne yapması gerektiğinden emin değildi. Şimdi Monk'un Çiftliğinde hislerinden emindi ama hislerini açmak için uygun bir ortam değildi. Hem zamanlama çok kötü olabilirdi hem de (kız teklifini reddederse) aralarında utangaçlık yaşanabilirdi. Oysa marki, Felix iyileşene kadar onun yanında olmak zorundaydı.

Felix tehlikeyi atlatmış ve iyileşmeye başlamıştı. Markinin Hertfordshire'de kalma zorunluluğu sona ermişti. O yüzden kaderiyle yüzleşmeye karar verdi.

Bir gün Frederica ile yürüyüşe çıktıklarında, girintili çıkıntılı bir yolda ilerliyordu. Marki birdenbire durdu ve kıza baktı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Frederica!" dedi kendine hakim olamadan.

Kız hiçbir tepki vermedi. Marki ikinci kez adını söylediğinde ona doğru döndü ve "Özür dilerim," dedi. "Dalmışım! Bir şey mi söyledin kuzen?"

"Henüz değil," dedi marki. "Dikkatini çekmeye çalışıyordum. Bu kadar dalmış, ne düşünüyordun?"

"Papazımızın eşi Bayan Ansdell'in Jessamy ve Felix kızamık çıkarırken tavsiye ettiği jölenin adını hatırlamaya çalışıyordum," dedi büyük bir ciddiyetle. "O zaman çocuklara çok iyi gelmişti. Belki Felix'e iyi gelir. Keşke hatırla... Ah, buldum! *Doktor Ratcliffe'in Güçlendirici Domuz Jölesi!* Nasıl bu kadar aptal olabilirim? Ne var? Niye kahkahalarla güldüğünü öğrenebilir miyim?"

"Hiç!" dedi marki gülmeye devam ederek.

"Peki sen bana ne söyleyecektin?"

"Hiç. Hiçbir şey söylemeyecektim Frederica! Jölenin adını

hatırladığın için çok şanslısın. Yarın Hemel Hempstead'den gelirken getireyim ister misin?"

"Hayn. Bulabileceğini sanmam. Doktor Elcot da onaylarsa, Harry'e mektup gönderir ve gelirken biraz getirmesini isterim."

"Ah, Harry bizi ziyarete mi geliyor?"

"Evet, söylemedim mi? Curry bu sabah ondan bir mektup getirdi. Posta arabasıyla gelip, akşama yeniden Charis'in yanına dönebileceğini yazmış. Jessamy çok doğru bir iş yapıp onu vazgeçirmeseydi, çoktan gelirdi. Felix'i o halde görse mahvolurdu. Elinden bir şey de gelmezdi. Kendisi çok nadir hasta olduğu gibi, hastalara nasıl bakılacağını da bilmez. Ama doğal olarak buraya gelmek istiyor. Ben de gelmesine izin vereceğim ama Charis'i kesinlikle getiremeyeceğini söyleyeceğim. Biliyorum o da kardeşini görmek istiyordur ama bir de onun hastalanmasını istemiyorum!"

"Haklısın!" dedi Alverstoke. "Ne yapalım?"

"Bir ya da iki gün sonra ancak gelebilir. Posta arabalarının durumu da malum. Charis posta arabasıyla buraya gelecek olsa, daha Edgware'deyken fenalaşır."

Marki, hislerini açmak için uygun bir zaman olmadığına kanaat getirdi ve konuşmaktan vazgeçti. Çiftliğe dönene kadar çeşitli konularda sohbet ettiler.

Birkaç gün sonra çıkagelen Harry, yanında Doktor Ratcliffe'in Güçlendirici Domuz Jölesinden de getirmişti. Felix'i zayıflamış ve solgun görünce; üstüne üstlük daha uysal bir halde bulunca kendini kaybetti. Frederica ve Alverstoke bir olup çocuğun tehlikeyi atlattığını anlatması ve onu ikna etmesi gerekti. Frederica'ya çok rahat davrandığını ve Londra'dan bir doktorun gelip Felix'i görmesi gerektiğini söyledi. Hatta bu sözleri söylerken çocuğun velisinin Frederica değil kendisi olduğunu vurgulamayı da ihmal etmedi. Tam o anda Alverstoke kızın imdadına yetişti ve Harry'i bir kenara çekerek sabırla olan biteni anlattı. Sonra da şu aşamada bir doktor getirtmenin ne kadar gereksiz ve mantıksız olduğunu söyledi. Harry pek memnun olmuş gibi görünmüyordu ama marki Felix yeterince iyileşip eve döndüğünde çocuğu istediği

gibi bir Londra hekimine muayene ettirebileceğini söylediğinde rahatladı.

Marry'nin Monk'un Çiftliği'ne gelmesinin tek nedeni Felix'â görmek değildi, Markiye olan borcunu da ödemek istiyordu, "Şu ana dek çok masraf yaptınız, lordum," "Payıma düşeni ödemek istiyorum," dedi. "Sizce de Uygunsa bir banka çeki yazmayı düşünüyorum."

Duruşundan bu konuda inatçı davranacağı anlaşılıyordu. Gözlerinde de meydan okuyan bir bakış vardı. Böyle bir taleple karşılaşacağım önceden sezeji iBaikis havayı daha fasla gep&eden "Ah, harika!" dedi. "Londra'ya dönünce borcunun ne kadar olduğunu bildirinn. Detaylı bir hesap dökümü mü istersin, yoksa genel tutan söylemem yeterli mi?"

"Hayır, hayır tabii ki hesaplı bir döküme gerek yok lordum!" dedi Harry. "Ne derseniz doğrudur ama unutmazsınız; değil mi?"

"Unutursam da lütfen hatırlat!" dedi marki. •

Harry bu durumdan memnun kalmış gibi görünüyordu. Frederica'ya gidip Doktor Elcot'la konuşmaşım ve faturayı Alverstoke'a değil kendisine vermesini sıkıca tembihlemesini söyledi. "Yanımda bir top banknot getirdim. Eğer fazlasına ihtiyac duyarsan bana yaz. Alverstoke'un buna karışmasını istemiyorum! Sanki kendi kardeşlerime ben bakamıyormuşum gibi, her şeyimize onun koşması gerekmez!"

Frederica itiraz etmedi ama "Keşke sen de buna mecbur kalmasan!" -dedi.;

"Saçmalama!"

"Hayır, doğru söylüyorum. Önceden böyle şeylere hazırlıklı olmam gerekirdi. Graynard'ın bütün masraâanmızı karşılayacağım düşünmüştüm. Ama Londra'da yaşamak ve onca cemiyet partisine katılmak sandığımdan daha fazlasına mal oldu."

"Ah, boş vetsene! Kimin umurunda?"

"Benim tabii ki. Kendimi çok kötü hissediyorum. Sana yük olmak istemezdim Harry! Geri öderim diyeceğim ama korkanm ki bunu da yapamam!"

"Freddy, saçmalamayı keser misin? Duyan da senin yüzünden meteliğe kurşun attığımı sanacak!"

"O kadar kötü olmadığını biliyorum ama eminim senin de durumun çok parlak değildir. Hatta borçların bile vardır."

"Önemli bir şey değil!" dedi Harry. "Sen canını sıkma! Masraflarına gelince, istersen payını biraz daha arttırabilirim. Salcombe bana yardımcı olur."

"Ne yani, fonlarını mı satacak? Hayır, buna izin veremem!"

"Salcombe başka yollar da bulabilir. Sen ne kadar istediğini söyle."

"Canım kardeşim, ben de parasız kalmış değilim. Sadece ileriye düşünerek konuşuyorum. İleride senden yardım isteyebilirim ve şimdiden uyarmak istiyorum. Felix'i Londra'da tutamam. Ama Londra'daki evi altı aylığına kiralamıştım. Yazı tutumlu bir şekilde orada geçiririz sanıyordum. Ama Doktor Elcot'la konuştum ve bana iyice iyileşene kadar Felix'i şehirden uzak tutmamı söyledi. Londra'daki karmaşa ve heyecan onun için iyi değilmiş. Felix'e çok iyi bakmalıyım. Gücünü kaybetmemesi gerek, anlıyor musun? Şimdilik iyileşme süreci çok iyi ilerliyor ama ateşli romatizma geride bazı zayıflıklar bırakıyor."

"Annemde olduğu gibi!" dedi Harry. "Ah Tanrım, Freddy onu kesinlikle Londra'da bir doktora göstermeliyiz! İşin uzmanına!"

"Ben de böyle düşünüyorum. Hatta Doktor Elcot da bu öneride bulundu. Londra'dan ayrılmadan evvel, bu konuyla ilgilemeyeceğim. Felix yolculuk yapabilecek duruma gelir gelmez; Sir William Knighton'u Yukarı Wimpole Caddesi'ne çağırırız. Zaten çok uzun süreceğini sanmam. Alverstoke buraya seyahat arabasını da getirdi. Bugüne dek bindiğim en lüks araba! Sonra sessiz bir yere gitmeyi planlıyorum. Belki Sir William, Felix'i deniz kenarına götürmemi tavsiye eder. O zaman Charis ve Jessamy'i de yanıma almak zorunda kalırım ve doğal olarak masraflarımız artar. Ne kadar ucuz bir ev bulursam bulayım, fark etmez! Harry, deniz kenarında en uygun yerlerin neresi olduğunu araştırabilir misin? Hatta uygun olan yer neresiyse oraya gidip bizim için bir pansiyon bile bakabilirsin. Eğer uygun pansiyon bulamazsan, bir ev kiralarsın."

Harry, bunu yapabileceğinden emin değildi. Frederica'nın pansiyonları kendi gözüyle görmesi gerektiğini düşünüyordu ama bu gezi esnasında ona eşlik edeceğine söz verdi.

Frederica konuyu uzatmadı. O da pansiyon seçme işinin kardeşine kalmasının uygun olmayacağını kanaat getirdi. Konuyu değiştirip Charis'i sordu. Harry de onun için endişelenmemesi gerektiğini ve Charis'in morali bozuk olsa da iyi sayılabileceğini söyledi. Siyah eldivenlerini giymişti ve parti davetlerine mazetret bildirip katılamayacağım söylemişti. Tam olarak surat astığı söylenemezdi. Hatta yalnız kaldığı söylenemezdi. Çünkü kapı bir an olsun susmuyordu. Bu arada tuhaf bir tip sürekli geliyor, Felix'i soruyor, çiçek bırakıyor, Charis'i bir yerlere davet ediyor ve genel anlamda kendisini rezil ediyordu. Kimdi bu? Adı Nutley gibi bir şeydi.

"Aman Tanrım! Komşumuz," dedi Frederica çaresizce. "Çok saygın genç bir adam ama çok ileri gidiyor! Gerçi onu suçlayamam! Çünkü Charis'i iyi tanıyorum. Bilerek yapmasa da çocuğu kırmamak için onu terslemiyor ve aksine cesaretlendiriyor. Ben çocuğa durumu belli etmeye çalıştım ama..."

"Ben belli etmekten daha fazlasını yaptım," dedi Harry. "Neyim ben, bostan korkuluğu mu? Charis'e hizmet etmek istediğini söyledi. Ben de onun hizmetine ihtiyacımız olmadığını ve bir şey gerekirse benim ilgileneceğimi söyledim! O da dersini aldı. Tanrıya şükür!"

"Zavallı Bay Nutley! Ya Bay Navenby? Hiç uğradı mı?"

"Ah evet. Annesiyle birlikte geldi. Annesi Felix'in olayına çok güldü ama adamın suratı asıktı! Önce inanmak istemedi ama sonra olduğu yerde kalakaldı! Haber bütün gazetelere basıldı tabii. Manşet olmadı ama küçük de olsa bahsi geçti."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Frederica. "Herkes şaşırmıştır, öyle mi?"

"Sanmıyorum. Leydi Elizabeth şoka girmedi mesela. Bamy ve Dauntry de öyle! Felix için bunun çocuk oyuncağı olduğunu söylediler. Ben de onun yanında da bu şekilde konuşmamaları gerektiğini söyledim."

"Umarım konuşmazlar! Harry, Endymion Dauntry evin peşinde dolanmıyor değil mi?"

"Peşinde dolanmak mı? Hadi ama Freddy nasıl oluyor da Navenby'e bile şans verirken Endymion'u dışlıyorsun? Ben senin yerinde olsam, Endymion'un teklifine rıza gösterirdim. Tamam kusursuz biri değil ama çok uygun bir eş! Charis bile onun zekasını dert etmezken, sen neden takılıyorsun ki? En azından adam gibi adam! Kibarcığm teki değil!"

"Charis'in gözünün önünden bir ay kaybolsun, kardeşimin ona olan hisleri geçecektir," dedi Frederica. "Bu konuda boşuna tartışmayalım. Asla uzlaşamayız. Hadi bana Charis bugün ne yapacağını anlat! Leydi Elizabeth'le mi görüşecek?"

"Hayır ama yalnız değil. Chloe Dauntry ile birlikte olacak. Bu sabah parkta yürüyüş yapacaklardı. Öğleden sonrayı da dedikodu yaparak geçirirler herhalde."

Frederica, daha sonra Harry ile yaptıkları konuşmayı Alverstoke'a anlatırken, "Dilerim o aptal kuzenin de onlara eşlik etmiyordur!" dedi.

Marki bu tepki karşısında çok eğlenmişti. "Yanlarına bir eskort almaları gerekiyorsa, bu pekala benim aptallıktan uzak katibim de olabilir. Sence Chloe ile onun yakınlaşması uzun soluklu olur mu?"

Frederica markiye baktı. "Birlikte olmalarına karşı mısın?"

"Benim sevgili kızım, aralarında olan biten beni niye ilgilendirsin ki? Bana kalırsa Charles daha iyisini bulabilir. Üstelik Chloe'nin kızına fazlasıyla düşkün annesinin bu ilişkiye karşı çıkacağına eminim. Hislerinden emin olmadan, annesiyle yüzleşmemesi gerektiğini düşünüyorum ama karışmaya hiç niyetim yok."

"Sevindim. Ben de sana katılıyorum. Chloe evlenmek için çok küçük. Eğer evlenmek gibi bir düşüncesi varsa tabii! Nişanlanması için bile erken. Bana kalırsa ikisi arasındaki yakınlaşma uzun sürecek. Bayan Dauntry'e gelince... Onun bu evliliğe nasıl razı olacağını biliyorum. Hatta çoktan kafamda bir plan oluştu."

Markinin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eğer o planda benim de bir rolüm varsa Frederica..."

"Var ama çok küçük! Diana'yı en son ne zaman gördün?"

"Çok uzun zaman olmalı; çünkü o isimde birini hatırlayamıyorum," dedi marki. "Ama benim hafızamın ne kadar zayıf olduğunu bilirsin! Diana kim ve konumuzla ne alakası var?"

"Alverstoke!" dedi Frederica şaşkınlık içinde. "Chloe'nin kardeşi tabii ki! Bunu nasıl unutursun?"

"Ah, kolayca!" dedi marki zafer kazanmış edasıyla. "Şimdi sen söyleyince hatırladım. Onlar toplamda üç taneydi, değil mi?"

Frederica'nın gözleri gülse de sert bir tonda; "Siz çok iğrenç bir insansınız bayım!" dedi.

"Evet, gerçekten öyleyim! Zaten sen de sık sık hatırlatıyorsun. Senin kanaatine sonuna dek güveniyorum, biliyorsun değil mi?"

Frederica güldü. "Saçmalık! Bir an olsun ciddi olabilir misin?"

"Şu anda çok ciddiylim!"

"Ben de bu numaralara kanmaya yıllar önce son verdim!" dedi Frederica. "Dalga geçmeyi bırak da iyi dinle! Yanılmıyorsam Diana, cemiyeğe takdim edildiğinde büyük dikkat çekecek. Sevgili lordum, o kızın geleceği o kadar parlak ki! Diana ve Endymion, Bayan Dauntry'nin gözdeleleri. Eğer Bayan Dauntry'nin aslen üst sınıftan gelmediğini anlatmaya başlayacaksan, nefesini boşa tüketme! Dahası kızın kuş beyinli olmasıyla..."

"Öyle mi gerçekten?"

"Ah, evet! Sempatik ama budala!" Frederica birden durdu ve dikkatle konuşmaya devam etti. "Yani anlayışı biraz orta düzey. Her neyse bunun bir önemi yok. O da Charis gibi güzel bir takdimin ardından, herkesin ilgisini çekecek! Takdim aşamasında da senin biraz yardımın dokunacak. Doğal olarak onun için de bir balo tertip edeceksin ve..."

"Affedersin? Doğal olarak mı dedin?"

"Evet! Chloe için bir balo düzenledin, unuttun mu?"

"Ben öyle bir şey yapmadım. Baloyu senin için ve Charis için verdim!"

"Evet, hem de son derece hain bir sebepten ötürü! Yine de

sana minnettarım. Sonuç olarak Jane Buxted ve Chloe Dauntry'e de balo yapmış oldun ve doğal olarak Diana'ya da yapacaksın."

"Peki doğal olarak Jane'in kardeşlerine de balo düzenleyecek miyim?"

Frederica yüzünü buruşturdu. "Bu biraz ürkütücü bir düşünce oldu! Ama üzülme! Onların balo düzenleyebilecek bir ağabeyleri var. Eminim, kardeşlerine bu iyiliği yapmak isteyecektir. Benim dileğim kuzen, Chloe hâlâ bu duygulan taşıyorsa, zamanı geldiğinde Bayan Dauntry'e gidip Diana'nın takdiminden önce ablasının nişanlanması hatta evlenmesinin uygun olacağını söylemendir! Tabii o esnada Chloe iki sezon geçirmiş olmasına rağmen kimseyle yakınlık kurmamış olacak. Lütfen bunları aklında tut ve unutma!"

Marki gülerek Frederica'ya baktı. "Yapamam. Bana hatırlatman gerekir. Ama merak ediyorum, bu konuyla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Beni ilgilendirmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Tabii ilgilendirmiyor ama ikisini de o kadar çok seviyordum ki... İnsan sevdiklerinin mutluluğunu ister. Onlara yardım etmeye çalışır!"

Belli ki Frederica, markinin de aynı hisleri taşıdığının farkında değildi. Alverstoke konuyu uzatmadı ama şöyle bir düşününce gerçekten sevdiği insanların sayısının ne kadar az olduğunu fark etti. Bir keresinde bir arkadaşına maddi olarak destek olmuştu ama bunu sevgisinden ötürü yaptığı söylenemezdi. Peki ya Charles? Evet, Charles'a düşkün olduğu bir gerçektir. Çünkü onun işlerini kusursuzca hallediyordu. Bunda da büyük bir sevgi payı olduğu düşünülemezdi aslında. Uğruna kendisini hiç düşünmeden öne attığı bir kişi vardı. O da Felix'ti. Gerçi ona yardım etmesinin sebebi de Frederica'ya aşık olmasıydı. Yoksa yanıltıcı mıydı? Frederica olmasaydı, çocuğu hiç tanımadığı, tek becerisi ebelik yapmak olan umursamaz Bayan Hucknall'a teslim eder miydi? Hayır, yapmazdı. Merriville oğlanlarına karşı hiçbir sorumluluğu yoktu ama onlara gönülden bağlanmıştı. Belki çocukları ilginç bulduğu için; belki onların sorunlarına çözüm üretebildiğinden belki de kendisinin bile anlayamadığı bir sebepten ötürü onların

yanında olmak istiyordu. Kız kardeşlerinden hiçbiri çocuklarını yetiştirirken ona danışmamış ve hatta ihtiyaç bile duymamıştı. Oysa Frederica'nın ona ihtiyacı vardı. Eğer çocuklar üzerinde dilediğini yapabiliyor olsaydı Felix şu an okula gidiyor olurdu. Jessamy'e de özel bir hoca tutardı. Şimdiki gibi yaşlan ve ilgi alanları farklı bu iki çocuğa paraya ihtiyacı olan ne idüğü belirsiz hoca bozuntuları yardımcı olmazdı.

Marki bu düşüncelerle uğraşırken, Frederica'nın eş adaylarından biri Harry'nin ziyaretinden iki gün sonra; çocukların bir rehberine ihtiyacı olduğunu düşünerek Monk'un Çiftliği'ne gelmişti.

Salona girdiğinde Jessamy masa başında, önünde bir dizi kitap serili olarak oturuyor, Alverstoke ise çocuğun kendisine soru yönelttiği pasajı dikkatle okuyordu. "Siz, efendim? Hâlâ burada mısınız? Ascot'da olduğunuzu sanmıştım!"

Marki, bu itici sesin sahibine bakarak; "O halde yanılmışsın! Burada ne işin var, Buxted?" dedi.

"Küçük kuzenimin nasıl olduğunu görmeye ve ablasına yardımcı olmaya geldim. Ne kadar zor durumda olmalı! Otoritemi kullanıp, onu balondan uzaklaştırmadığım için kendimi suçluyorum."

Marki, Jessamy'nin sandalyesine dayadığı elini yavaşça çekip çocuğun omzuna koydu. Bunun ne anlama geldiğini hissedenden Jessamy, sessizliğini korudu. "Kendini boş yere suçluyorsun, Carlton," dedi marki. "Senin ne otoriten ne de sorumluluğun var! Sorumluluk o zaman olduğu gibi şimdi de bana ait! Bu yüzden de hâlâ buradayım. Felix'e gelince... Beklediği üzere yavaş yavaş iyileşiyor. Hiç şüphesiz Frederica yardım etmek istemenden dolayı sana minnettar olacaktır. Tabii ben aklımı kaçırıp himayemdeki insanları böyle bir durumda yalnız bırakmış olsaydım, teklifin çok yerinde olabilirdi."

Lord Buxted dayısına bağımlı bir hayat sürmüyordu. Ondan korktuğu da söylenemezdi. Ama onun yanındayken kendini evde olduğu gibi yetişkin bir adam olarak değil, genç bir delikanlı gibi hissediyordu. "Keşke burada olduğunuzu bilseydim efendim... Her neyse! Çocuğun iyileşmesine çok sevindim. Bundan bir ders çıkarmıştır umarım. Yine de ders çıkartmak için çok ağır bir ceza

çektğini düşünüyorum. Jessamy rica etsem beni onun odasına götürür müsün? Ona okumak için bir kitap getirdim. Ve bir de onu oyalayacak bir bulmaca!"

"Ah, hayır!" dedi Jessamy isteksizce. "Yani çok naziksiniz. Felix size müteşekkîr olacaktır ama..." Alverstoke'un omzunu daha sıkı kavradığım hissedince sustu.

"Korkarım ki onu görmene izin veremem," dedi marki. "Doktor, ziyaretçileriyle görüşmesine müsaade etmiyor. Hiçbir şekilde heyecanlanmaması gerek!"

"Ah, anlıyorum. Sizi temin ederim ki onu heyecanlandıracak bir şey yapmam. Artık iki eski dost sayılırız."

"Harry kadar eskiye dayanan bir tanışıklığınız yok ama," dedi Alverstoke. "Aynı mantıkla Harry'nin onu görmesine izin verdik ve sonunda da pişman olduk. Çünkü bu ziyaretin ardından durumu az da olsa kötüleşti. Jessamy, hadi yukarı çık ve Frederica'ya Buxted'in geldiğini söyle."

Dayısıyla baş başa kalan Buxted kaşlarını çatarak markiye baktı ve konuşmaya başladı. "Bunca zamandır burada olmanız çok ilginç efendim! Bayan Winsham Londra'da olduğuna göre..."

"Ah, burada olmamın münasip olup olmadığını mı değerlendiriyorsun?" dedi Alverstoke. "O zaman için rahat etsin. Ben, Hemel Hempstead'deki Sun Hanı'nda kalıyorum. Çok rahatsız bir yer olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim! Her neyse... Birkaç gün içinde Londra'ya dönmeyi umuyorum. Felix'i arabacımın hizmetleri sayesinde evine götürebileceğim güne kadar buradayım."

Buxted'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Arabacınız mı? Felix'i mi bekliyor? Seyahat arabanızı bunca zamandır, bu iş için burada tutmanız beni şaşırttı."

"Gördüğün gibi arabamı burada bırakıp gidemezdim," dedi Alverstoke. "O yüzden beklemeye mecburum." Frederica oda ya girince ona doğru döndü ve gülümseyerek; "Ah Frederica! Buxted'i görmek isteyeceğini biliyordum. Felix için bunca yolu aşmış gelmiş," dedi.

"Ah evet!" dedi Frederica. "Ne kadar naziksin, kuzen!"

Buxted, Frederica'nın elini tuttu ve "Daha fazla uzak kalamadım!" dedi.

Önündeki manzarayı yakın gözlüğüyle izleyen marki, sakince Frederica'ya hitap ederek Buxted'a Felix'in hastalığını baştan sona anlatmasını öğütledi ve odadan çekildi.

Buxted ayrılır ayrılmaz da odadan çekilişinin hesabını vermek zorunda kaldı. Frederica bir hışımla yanına gelip, "Beni onunla nasıl yalnız bırakırsın?" dedi. "Ne... Ne korkunç bir davranış!"

"Ama çok uzun zaman önce, artık şaperona ihtiyacın olmadığını söylemiştin."

"Şaperonmuş! Tabii ki şaperona ihtiyacım yok! Benim kas-tettiğim bu değildi ve sen de gayet iyi biliyorsun. Kalpsiz gibi davranıp beni orada yalnız bırakman..."

"Hiç de değil! Aksine kalpsiz gibi davranmadım ve zavallı çocuğa seninle baş başa kalıp istediği gibi sohbet etme imkanı sundum! Zavalılık, bunca özverinin ardından bir ödülü hak ediyordu. Yoksa evlilik teklifini yineledi mi?"

"Evet, yineledi! Daha korkunç olamazdı. Felix'ten ve yaptıklarından bahsetti. Sonra da teklifini dile getirdi. Çenemi zor tuttum. Çünkü gerçekten iyi niyetli ve nazik olduğunu biliyordum. Felix'e kitap ve bulmaca getirmiş. Aptal biri gibi davranıp, onları çocuğa veririm bir an evvel okumak ve çözmek için kendini harap eder ve yeniden ateşlenir. Bunu hayatta yapmam! Bana sırtımdaki yükü kendi omuzlarına almak istediğini söyledi. Sanki kardeşlerimi yük olarak görüyormuşum gibi! Zaten bunu duyunca teklifini kibarca reddettim. Keşke kibar olmasaydım. Çünkü umudunu yitirmeyeceğini söyledi! O da Endymion kadar aptal!"

"Hayır hayır!" dedi Alverstoke. "Kimse Endymion kadar aptal olamaz!"

"Böyle bir zamanda evlilik teklifinde bulunmaktan daha aptal ne olabilir ki!" dedi Frederica. "Sen böyle bir aptallık yapar mısın? Tabii ki yapmazsın! Endymion bile yapmaz!"

Marki bir an kıza baktı ve yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Endymion adına konuşamam ama kendim adma cevap vermem gerekirse Frederica, hayır. Ben olsam böyle bir şey yapmam!"

Bölüm 25

Marki üç gün sonra Hertfordshire'dan ayrıldı. Ayrılma kararını Frederica'ya söylediğinde bir an olsun kızın gözleminde üzüntü ifadesi belirdiğini sandı. Ama Frederica duruşunu hiç bozmadan cevap verince, yanlış düşünmüş olduğuna karar verdi. "Tabii efendim," dedi Frederica. "Ben de vicdanımla mücadele etmeye başlamıştım artık! Artık bizim için sıkıntı çekmene gerek kalmadı. Her ne kadar senin burada olman bizi fazlasıyla memnun etse de sen hiç olmadığın kadar sıkılmış olmalısın!"

"Biliyor musun Frederica, çok tuhaf ama hiç sıkılmadım," dedi marki.

Frederica güldü. "Tabii sıkılacak vaktin olmadı, değil mi? Benimle gezintiye ya da yürüyüşe çıkarmadığın zamanlarda Felix'i oyalamaya çalıştın. O da yetmezmiş gibi Jessamy'e derslerinde yardımcı olmaya çalıştın."

"Evet, zorlu bir süreçten geçtim ama benim için iyi oldu. Resmen küflenmişim! Yine de Jessamy'e tam olarak yardımcı olduğum söylenemez."

"İşte buna hayatta inanamam!" dedi Frederica neşeyle. "Eğitmenlikte ne kadar usta olduğunu bir kez daha kanıtlama fırsatı yakaladın! Ama sakın öğleden önce yatak odandan çıkmak zorunda kaldığın için de memnun olduğunu söyleme!"

"Ah, kasabada zaman kavramını unuttum diyebilirim."

"Her zaman verecek bir cevabının olması ne kadar sinir bozucu!" dedi Frederica. "Şimdi lütfen bir dakikalığına olsun ciddileşelim! Sana olan minnettarlığımı tam olarak..."

"Tamam, süren doldu!" dedi marki. "Görünüşe göre söyleye-

çeklerin pek de önemli değil. O yüzden sözlerini yarıda kestiğim için üzülmediğimi söyleyemeyeceğim. Asıl benim söyleyeceklerimi dikkatle dinlesen iyi olur! Elcot'la konuştum ve Felix'i deniz kenarında bir yere götürmek istediğini öğrendim. Olmaz, Frederica! Bu sezonda en ücra semtlerde bile uygun bir pansiyon bulamazsın! Bulsan bile etrafındaki kirli kibarları ve serserileri uzak tutmaktan başka bir şeye vakit bulamazsın."

"Ama mutlaka uygun bir yerler vardır!"

"Hiç şüphesiz ki vardır ama ben bu yerleri bilmiyorum. Sen de öyle. Arayıp uygun bir yer bulana kadar yazın ortalarına gelmiş oluruz. Eğer Worthing'e gitmeyi düşünüyorsan, aklından çıkar! Çok pahalı ve cemiyetin zengin dulları orayı çoktan istila etmiştir. Bu yüzden sana bir önerim var. Ailenle birlikte Alver'e gitmeni ve orada istediğin kadar kalmanı teklif ediyorum."

"Alver'e mi?" dedi Frederica şaşkınlıkla. "Ama... Alver Park'tan mı söz ediyorsun? Şehir rehberinde senin asıl ikametgahın olarak gösterilen Alver mi?"

"Evet, aynen orası. Felix'in Londra'dan uzak kalması gerektiğini öğrendiğim andan beri aklımda olan bir şeydi. Bath'dan yirmi kilometre uzakta. İhtiyaç olursa oraya gidip şifalı sulardan içebilir ya da sıcak banyolara girebilir. Doktor ne tavsiye ederse, ona göre hareket edilir. Deniz kenarından daha sakindir. Üstelik Jessamy'nin de oradan daha çok hoşlanacağını düşünüyorum. Adamlarıma, evi hazırlamalarını söylerim. Orada ata binebilir, isterlerse ve doktor izin verirse balığa bile çıkabilirler."

"Ah, Jessamy buna bayılır!" dedi Frederica. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Ne kadar iyisin! Ama böyle bir teklifi kabul edemem! Beni kandırmaya çalışma!"

"Neden kabul edemezsin? Bütün teklifleri geri çevirmek adetin midir?"

"Hayır, hayır ama bu... Bu farklı! Sana zaten yeterince yük olduk ve..."

"Böylesi beylik laflar sana hiç yakışmıyor, Frederica! Alver'de bir ev sahibesi olması seni az da olsa rahatlatır mı? Mesele buyusa, kolayca halledebiliriz. Bayan Winsham, kız kardeşinden ay-

rılmak istemezse; benim dul bir halam, evde kalmış iki teyzem ve Alver'de kalmak için can atan bir düzine kuzenim var! Çoğu yıllardır böyle bir teklif gelsin diye çaresiz bir bekleyiş içinde!"

Frederica kahkahalarla güldü. "Bir kere gelirlerse, bir daha yakandan düşmeyebilirler!"

"Beni küçümseme! Bayan Winsham gelmezse, teyzelerimden birini oraya yerleştiririm ya da bizzat Alver'e gelmek istediğim zamanlarda onu da yanımda getiririm. Gerçi gerek olduğunu sanmıyorum. Evin bakımını üstlenen hizmetkarımız ben daha doğmadan oranın işlerini devralmıştı. Charis'e ve sana gözü gibi bakar. Oğlanları da fazlasıyla şımartacağına eminim! Orada istediğin kadar kalabilirsin. Lütfen bunu sırf sana iyilik olsun diye teklif ettiğimi düşünme. Karşılıklı çıkar sağlayacağımız bir teklif bu. Ben yokken eve göz kulak olacak birinin olması çok iyi olur. O yüzden lütfen kabul et!"

"Ama..."

Marki sıkıldığını belli edercesine iç çekti. "İnsanlar ne der diye endişeleniyorsan, en kötü ihtimalle benim himayemdeki problemlili çocuklardan sıkılıp ilk fırsatta onları Alver'e postalandığını düşünürlər!"

"Her seferinde bir yolunu bulup, bana söyleyecek söz bırakmıyorsun. Kabul etmemem gerektiğini düşünüyorum ama kabul edeceğim. Çünkü Felix ve Jessamy için iyi olacak. Önceliği onlara vermenin zamanı geldi! Charis yüzünden ikisini ihmal ettim ve hata yaptım. Hepsi boşa gitti! Kendine uygun bir eş bulmasını o kadar çok istemiştin ki!"

"Umutsuzluğa kapılma! Hâlâ birini bulabilir!"

Frederica markiye katılıyordu ama Charis'e Londra'da bir sezon daha geçirtmeyeceğinin farkındaydı. Bu yüzden üzgündü.

"Bu arada düşünmeni istediğim bir konu daha var," dedi Alverstoke. "Ne dersin bilmiyorum ama çocukların bir öğretmene ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Özellikle de Jessamy'nin. Benim gibi birinin bile derslerine yardımcı olması onu o kadar memnun etti ki! Felix'e gelince; eğer Harry sonbaharda onu okula gönderecekse önceden hazırlıklı olması gerekir. Zaten yeterin-

ce çılgınlık yaptı. Ah, bu kadar üzgün bakma tatlım! Karar senin. Ben sadece fikrimi söylüyorum. Bu yüzden de giderek daha sinir bozucu olduğumu düşünüyorum!"

Frederica başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Hayır, hiç de değilsin! Çok ama çok haklısın. İşte haftalar önce yapmam gereken ama ihmal ettiğim bir konu daha. Ne yapmam gerektiğini söyle lütfen! Londra'da olsak kolayca çözüm bulabilirdik ama..."

"Yapman gereken, kendini üzmemek ve Jessamy'i memnun edecek bir öğretmen bulma işini bana bırakmak. Öğretmenin Jessamy'nin ilgi alanlarını görmezden gelecek kadar inek; Charis'e aşık olacak kadar genç ama çocukları sıkacak kadar yaşlı olmaması..."

"Dur! Dur!" diye bağırdı Frederica. Ellerini havaya kaldırmış, şaşkınlık içinde markieye bakıyordu. "Bu imkansız! Hem böyle bir öğretmen bulman imkansız olmasa bile, bu kadar zahmete girmene izin veremem, kuzen!"

"Ama neden?" dedi marki kaşlarını kaldırarak. "Ne yapman gerektiğini söylememi istemiştin."

"*Ben mi?* Senden kardeşlerimin öğretmenlerini bulmanı istedim mi? Bu kadarı haddini aşmak olur! Böyle bir şey isteyemem!"

"İlk karşılaşmamızda Frederica, çocukların velisi olursam böyle şeyler yapmam gerekebileceğini söylemiştin. Ayrıca imkânım varken biraz faydamın dokunmasının kimseye zararı olmayacağını belirttin. Hatırlıyor musun?"

"Hayır. demişsem de şaka olsun diye demişimdir. Üstelik, sevgili lordum, benim hafızam sizinki kadar kötü değildir!"

"Benim hafızam kötü değil, dengesizdir," dedi marki. "Sadece ilgimi çeken şeyleri hatırlarım. Çocuklar için öğretmen tutmayacağım ama uygun bir aday bulursam Londra'ya döndüğünde seni görmesi için eve göndereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Frederica. "Keşke bu kadar zahmete girmesen!"

Oy sa işler sandığı kadar zahmetli olmadı. Berkeley Meydanı'na

döndüğü gün katibinin getirdiği bazı evraklara bakıyordu ve birden, "Bu arada Charles, Jessamy ve Felix'e öğretmenlik yapacak birilerini tanıyabilir misin?" diye sordu. "Geçici bir iş. Üç aylık filan."

"Hayır efendim ama..."

Charles birden sustu ve Alverstoke başını kağıtlardan kaldırıp katibine bakınca, genç adamın biraz çekingen durduğunu fark etti. "Ama ne? Böyle birini tanıyorsundur ya da tanımıyorsunuzdur," dedi.

"E-efendim, Septimus'un bu iş için uygun olabileceğini düşündüm. Ama onu teklif etmenin uygun olacağını sanmıyorum. Lütfen çekinmeden..."

"Septimus kim?"

"Kardeşim efendim. Aslında üniversitede öğretmenlik yapıyor ama uzun yaz tatilinde çocuklara hızlandırılmış kurslar vermek istiyordu. Eminim bu teklifi severek kabul edecektir. Ne de olsa Merriville'leri Alver'e gönderiyorsunuz. Her gün çocukların yanına gidip, oradan eve dönebilir. Böylesi babamı da memnun eder."

"Charles, sen katiplerin kralısın!" dedi Alverstoke. "Hemen kardeşine mektup gönder ve durumu bildir! Tabii böyle iki... girişken öğrenciyle baş edebileceğini düşünüyorsan!"

Charles güldü. "Lordum, bu sorun olmayacaktır. Septimus onlardan hoşlanır ve eminim... çocuklar da ondan hoşlanacaktır. İyi bir adamdır, çocuklarla arası da iyidir. Her türlü oyunu bilir. Açık hava sporlarında da başarılıdır." Birden sustu ve yüzü kızardı. "Tabii karar sizin, lordum. Benim sözlerimle karar vermeniz uygun olmaz."

"Sevgili oğlum, beni ne zaman yanlış yönlendirdin? Önümüzdeki hafta buraya gelmesi için davet ettiğimi söyle! Felix o zamana kadar seyahat edebilecek hale gelir. Kardeşin de Bayan Merriville'le tanışmış olur. Bu arada yarın Yukarı Wimpole Caddesi'ne gidip, Charis'e Felix'in son durumunu anlatmam lazım. Unuturma!"

Bu esnada da Charis de farklı duygular içindeydi. İlk üzün-

tüyü Harry'nin teselli çabaları sonunda atlatmıştı. Ama Felix için umutlanmaya başladığı anda, kendisi için üzülmeye başladı. Endymion'la birlikteyken bütün sıkıntılar unutuluyordu. Endymion çok güçlü biriydi ve kendisine aşıktı. Dışardan bakan biri onun gücünü fiziksel yapısına ya da hep olumlu düşüncüler beslemesine bağlayabilirdi. Oysa Charis dışardan bakan biri değildi. Endymion ona üzülmemesini, çünkü her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde; her şeyi onun ellerine bırakıyor ve tanrısal bir yaratılmış gibi her şeyi yapmaya gücü olduğuna inanıyordu. Fakat ondan uzak-tayken içini kuşku kaplıyordu. Endymion'dan yana hiçbir şüphesi yoktu ama emellerine ulaşamayacaklarından korkuyordu.

Alverstoke, tek bir parmak şıklatma hareketiyle sevdiğini uzaklara gönderebilecek kadar etkili bir sihirbaz gibiydi. Frederica ise sevgi dolu abla figüründen, en baş düşmanları haline dönüşürmüştü. Şansına Frederica'nın yokluğu ve markinin işleri Endymion'la daha sık görüşmesine ve bu endişelerden uzaklaş-masına imkan tanımıştı. Harry'i ziyaret etmek ya da Chloe'ye eşlik etmek bahanesiyle Yukarı Wimpole Caddesi'ne geliyor; Buddle'ın bütün şüphelerine rağmen onu eve kabul etmesini sağlıyordu. Endymion'un iyi bir genç olduğuna kanaat getiren Harry, görüşmelerine izin veriyor ama her şeyin münasip şekilde ilerlemesi için kontrolü elden bırakmıyordu. Gençleri en fazla yanm saat baş başa bırakmaya razı oluyordu. Chloe ise çok anlayışlı bir kızdı ve Charis'i çok seviyordu. Ağabeyiyle görüşe-bilmeleri için Yukarı Wimpole Caddesi'ne gitmesi gerektiğine dair türlü bahaneler uyduruyordu. Bu kez bahane arayışına, grip salgını çözüm olmuştu.

Bayan Dauntry grip olmuştu ve hastalığı diğer insanlara kıyas-la biraz daha ağır geçiriyordu. Evdeki hizmetlilerin ve kuzeninin yardımları sayesinde kızların yatak odasından uzak tutmaya çalış-lıyordu. Kızların bakımını da Bayan Plumley ve Diana'nın mü-rebbiyesine bırakmıştı. Chloe artık okula gitmediğine ve Bayan Plumley de hasta odasıyla meşgul olduğuna göre; kızın Charis'i ziyaret etmesine engel olacak bir neden kalmamıştı. Zaten ağa-beyi de onu yalnız bırakmıyordu.

Öte yandan Bayan Hurley'den Endymion'un ziyaretlerinin ne kadar sıklaştığını duyan Bayan Winsham; Charis'i karşısına almış ve onu azarlamıştı. Teyzesi, Charis'in gözyaşlarına rağmen o çocuğu aklından çıkarması gerektiğini; çünkü Frederica'nın bu evliliğe hiçbir zaman müsaade etmeyeceğini söylüyordu.

Harry'nin getirdiği haberlere göre Frederica ailesini Londra'dan uzaklaştırma planları yapıyordu. Bu da genç aşık-
ların endişe ve üzüntülerini arttırmıştı. Endymion, Charis'le görüşebilmek için Ramsgate ya da başka bir deniz kenarı bölgeye görevlendirmek isteyebileceğini söyledi ama Charis'in içinden bir ses kötü şeyler olacağını söylüyordu.

Tam da bu aşamada Alverstoke Londra'ya döndü. Dönüşünün ertesi günü Yukarı Wimpole Caddesi'ne gelerek Endymion ve Charis'in bulunduğu salona geçti.

Gençler markiyi görünce huzursuzlandı ve marki yakın gözlüğünü takınca ikisinin üzerindeki gerginlik bir kat daha arttı. Saç diplerine kadar kızaran Endymion kekeleyerek; "Fe-Felix'in durumunu so-sormak için geldim efendim! Ta-tabii bir de Ha-Harry ile görüşmek için!" dedi.

"Harry de şimdi dışarı çıktı," diye ekledi Charis. "Bi-bir dakikalığına gidip gelecek; o yüzden kuzen Endymion'a kalıp beklemesi için yalvardım!"

Gülmek için kendini zor tutan marki, imalı konuşmanın yerinde olacağını düşündü. "Öyleyse gelip seni bu endişeli bekle-yişten kurtarmam çok yerinde oldu, Endymion! Felix'in iyileşmeye başladığını ve kısa süre sonra Londra'ya dönebileceğini bildirmek isterim. Artık beklemene gerek kalmadı. Harry ile görüşmek istediğin konu acilse, Buddle'a mesaj bırakabilirsin. Döndüğünde mesajını alır ve sana uğrar!"

Endymion'un bu konuşmanın ardından pek bir seçeneği kalmamıştı. Bir an için Alverstoke'a her şeyi anlatmak istedi ama bu düşünce geldiği gibi çabucak aklından uçup gitti. Charis'in gözlerindeki 'sakın bir delilik yapma' bakışı ve şu anda bir bakıma suçüstü yakalanmış olması; konuşmanın aleyhine dönebileceğinin en açık göstergeleriydi. Oturup güzel bir konuşma hazırla-

malıydı. Yoksa annesinin razı olmadığı bir evliliği markiye kabul ettirmek epey güç olacaktı.

Endymion salondan ayrılınca, marki de gözlüğünü çıkardı. Odanın içinde dolaşarak; "Ablan ve teyzen burada yokken; ağabeyinin şaperonluğu da olmadan genç erkeklerle görüşmen hiç hoş değil, Charis! Hatta son derece uygunsuz bir davranış!" dedi.

Charis kıpkırmızı oldu ve titremeye başladı. Sesi güçlükle çıkıyordu. "Ama o kuzenimiz! Hany'nin arkadaşı da olunca... Sadece Felix'in durumunu sormak için gelmiş!"

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun, çocuğum," dedi marki. "Bunlar seni haklı çıkarabilir ama benim gibi eski kurtların yanında sizin bu ufak numaralarınız işe yaramaz! Ah, lütfen ağlama! Ağlayan kadınlardan hiç hoşlanmam. Sana bir tavsiyede bulunayım: Flörtlerini bu kadar ciddiye alma ve onlarla olan görüşmelerini dikkatli bir şekilde yürüt!"

Charis gülümsemeye çalıştı ama nafile bir çabaydı. Markinin sıkılmaya başladığı her halinden belli oluyordu ama o da sıkıntısını gizlemek için sahte bir gülümsemeyle devam etti. "İki arada kaldın değil mi? İnan bana seni anlıyorum. Ama sana kendi yaşam kitabımdan bir bölüm daha aktarayım: Bu tür küçük ilişkiler çok eğlenceli olur. Bazen acı da verir. Ama hiçbiri sonsuza dek sürmez inan bana! İnanmayacaksın tabii ama inansan iyi olur! Engin tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Çok şaşırdın, değil mi? Yine de teyzene sana bunları anlattığımı söyleme!"

Charis güldü ve "Sandığınız gibi değil!" dedi.

"Tabii ki değildir. Hiç öyle olmaz zaten!"

"Anlamıyorsunuz," dedi Charis sert bir şekilde.

"Bu," dedi marki en az Charis kadar sert bir tavır takınarak; "çok yersiz bir suçlama! Her nesil, sevgili çocuğum, kendisinden önceki nesillerin bu duygulan tatmadığını ya da böyle bir süreçten geçmediğini düşünür. Her neyse, konuyu değiştirelim. Hertfordshire'dan ayrılırken Felix ilk kez yataktan kalktı ve Jessamy ile iskambil oynamaya başladı. Bir yandan da kuzu pirzola yemek istediğini söylüyordu. Eminim kısa bir süre sonra gelip, senin de başının etini yemeye başlar."

Charis'in yüzünde minnettarlık dolu bir gülümseme belirdi. "Ah, sevgili Felix! Ne kadar rahatladım bilemezsiniz!"

Alverstoke kızın tepkilerini o kadar sinir bozucu buluyordu ki kırıncı bir cevap vermemek için kendini zorluyordu. Kesinlikle yeniden ağlamaya başlayacaktı ve ağlayan kadınlar markinin nefret ettikleri listesinin en üst sıralarındaydı. Alver planından söz etmemeye karar verdi. Belli ki bu aptal kız, en az kendisi kadar aptal Endymion'a sırlıslıkla aşık olmuştu. Endymion'un yanından ayrılacağını öğrenince ağlamaya başlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Marki, Endymion'un evlilik gibi bir düşüncesi olmadığını düşünüyordu. Çünkü bu zamana kadar kendisine gelip, böyle bir niyeti olduğundan bahsetmemişti. Endymion bugüne kadar hiç çekinmeden bütün sıkıntılarını paylaşmıştı. Çünkü kuzeninin düşüncelerinin son derece önemli olduğunu biliyordu. Belli ki şimdi cicim ayları yaşıyordu ve kısa süre sonra hevesi geçecekti. Oysa Charis bu durumu fazlasıyla ciddiye alıyor gibi görünüyordu. Onun gibi kızlar ilişkileri sona erince depresyona girmeye meyilli olurdu. Bu yüzden bu münasebet ne kadar erken sonlarsa, o kadar iyiydi. Endymion'u uyarmanın zamanı gelmişti.

Daha önce Endymion'un üzerindeki gücünü gösterme ihtiyacı duymamıştı. Ama gencin, durumdan haberdar olması gerekiyordu. Endymion, markiyle konuşmalarını Charis'e aktardı. Kızcağzı bunu duyar duymaz bembeyaz kesildi ve "Biliyordum! Bizi ayırmak istiyor! Ah, şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Ayırmak istiyorsa ne olmuş?" dedi Harry. Aşıkların bu sıkıntılı hallerinden bunalmaya başlamıştı. "Sen bütünüyle ona bağımlı değilsin, değil mi Endymion?"

"Hayır ama bilirsin işte çok cömert yardımları oluyor. Kendi başıma yılda 2000 sterlin kazanıyorum. Ama dürüst konuşayım, kenarda birikmiş beş kuruş param yok. Yani kendisi evlenip yuva kurunca, ne olacağım meçhul."

"Ah, evleneceğini sanmam. Hele bu yaşta!" dedi Harry. "Hem evlense de seni mirasından ayırmaz, değil mi? Tek yapacağı yurt

dışında bir göreve göndermek olur. Niye bu kadar telaşlandığını anlamıyorum."

"Sorun o değil," diye çıkıştı Endymion. "Kuzen Vernon'dan korkmuyorum. Ama adamın kız kardeşleri, annem, Frederica! Sanki bilmiyorsun."

Bu sözler, Harry'nin durumu anlamasına yardımcı oldu. Bugüne kadar Endymion'un yaşadığı sıkıntılara benzer bir şey yaşamamıştı. Kadınlarla olan ilişkileri hiç ciddiye binmemişti. Şaşkm bir halde, "Ah Tanrım!" dedi. "Ben bunu hiç düşünmemiştim. Kim bilir nasıl ayaklanırlar!"

Endymion, Harry'nin durumu anlamasına sevinmişti. "İşte bundan bahsediyorum. Annem tam olarak ayaklanma çıkarmaz ama..."

"Madem öyle..."

"Hastalanır ve yataklara düşer," dedi Endymion. "Ataklar geçirir! Kalbi çok zayıf. Ona Charis'le evleneceğimi söylersem, hemen fenalaşır. Ne zaman birimizin davranışlarından rahatsız olsa, aynı şeyi yapar! Kuzen Harriet, doktoru çağırır. Halford! Sonra ikisi birlik olup bana katil muamelesi yapar. Çok kötü bir durum anlıyor musun? Kimse annesini böyle bir duruma düşürmek istemez. Hele ben hiç istemem. Annemi çok severim."

"Ah hayır, hayır!" dedi Charis. "Ben de senden böyle bir şey yapmanı hayatta istemem! Zavallı Bayan Dauntry, böyle hissetmekte haklı! Onun için çok üzülüyorum."

Bu sözlerden fazlasıyla etkilenen Endymion, kızın elini tuttu ve onun bir melek olduğunu anlatmak istercesine tutkulu hareketlerle dudaklarına götürüp öptü. Fakat Harry bu sözlerden pek etkilenmişe benzemiyordu. Kardeşine bu kadar duygusal olmasını söyledi. Endymion'a da olaya farklı bir şekilde yaklaşmasını tembihledi. "İnan bana her durum karşısında yanı tepkileri veriyor!" dedi Harry. "Sen herkesi memnun etme çabasının ve herkesi memnun edemediğinde duyduğu üzüntünün melek gibi bir insan olmasından kaynaklandığını düşünebilirsin ama ben öyle düşünmüyorum! Ben buna aptallık diyorum!"

"Ah, hayır!" dedi Charis itiraz ederek.

"Ah, evet!" dedi Harry kardeşine kızarak. "Sana daha önce de söyledim. Eğer dikkatli davranmazsan, sonunda oturup kendin için üzülsün! Tek yapman gereken bir karar vermek! Bayan Dauntry ve Frederica kararım beğenmezse ne olur? Sonunda ikna olurlar. Sen de bana saçma salak bakma, Endymion! Çünkü kendi kardeşime istediğimi söyleme hakkına sahibim!"

Bu esnada Charis, biricik Endymion'unu savunmak için kendisinden beklenmeyecek kadar cesur bir hareketle ayağa kalktı. Üçlü arasında hararetli bir konuşma başladı. Endymion, ağabeylik hakları adı altında sınırın aştığını söylüyordu. Sonunda dayanamadı ve "Ne derlerse desinler!" dedi. Merriville kardeşler ne demek istediğini gayet iyi anlıyormuş gibi destekleyen bakışlarla onu izliyordu. "Senin dediğin gibi, Harry! Annem ve Frederica! Sonunda ikna olurlar. Hele ki biz evlendikten sonra! İkisinin de bilmesine gerek yok. İkimizin ailesini de bu durumdan bihaber bırakmalıyız. Yani ortalığı kaşırtmanın bir anlamı yok. Kimse kalp krizi geçirmez. Hem o zaman beni uzak ülkelere göreve göndermek de anlamsız olur!"

Charis, sevdiğinin bu sözleri karşısında eriyip gitmişti ama Harry pek etkilenmişe benzemiyordu. "Hayır ama hayal kurmak da anlamsız olur! Kimsenin haberi olmadan nasıl evleneceksiniz? Eğer Charis'i alıp kaçmayı düşünüyorsan, bu işten sağ çıkamazsın; benden söylemesi! Eğer kardeşimi böyle bir konuma düşüreceğimi sanıyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir!"

"Hayır, hayır ben böyle bir şeyi asla yapmam!" dedi Charis.

"Hayır tabii ki!" dedi Endymion utanarak. "Sen de beni tanımamışsın demek Harry! Ben de Charis'i kaçırmayı düşünmüyorum. Bu nasıl bir... Sadece Charis'in benimle bir gün geçirmesine müsaade eder misin, onu merak ediyorum!"

"Ah, çıkar ağzındaki baklayı!" dedi Harry. "Tabii ki buna müsaade etmem. Ama madem kızı kaçırmayacaksın, ne planlıyor olabilirsin? Gizlice evlenmenin başka bir yolu gelmiyor aklıma."

"Hayır," dedi Endymion.

"Hadi ama Tanrı aşkına!"

"Daha önce aklıma gelmemişti..." dedi Endymion. "Ama şimdi düşününce ne kadar güzel olacağım görebiliyorum!"

Harry yavaş yavaş sakinleşmeye başladı ve Endymion'un düşüncelerini paylaşmasına izin verdi. Endymion'un görevine dönmesi gereken saate kadar konuştular. Sonra da genç adam koşa koşa orduya döndü.

"Hayatımda böyle bir adam tanımadım!" dedi Harry. "Düşününce ne kadar güzel olacağım görebiliyormuş! Ben de senin bir kuş kadar beynin olsa ne kadar güzel olacağını görebiliyorum ama maalesefki hiçbir zaman olmayacak!"

Charis birdenbire gözyaşlarına boğuldu.

Bölüm 26

Harry kardeşine karşı söylediği ağır sözlerden dolayı af diledi ve barıştılar ama üç gün sonra Hertfordshire ekibi geri döndüğünde, hâlâ çözümsüz bir durum içindeydiler.

Frederica eve girer girmez Charis'in solgun ve üzgün göründüğünü fark etti. Ama eve yeni geldikleri için baş başa konuşmaları biraz ertelenmek zorundaydı. Valizleri taşıdılar, evin hizmetlileriyle son durumu konuştular, Felix'in ilaçları paketlerinden çıkartıldı ve Felix yatağına yatırıldı. İşte o zaman Frederica, kız kardeşiyle ilgilenecek zamanı bulabildi. Charis'i kendi yatak odasına çağırırdı. Bir yandan giysilerini valizlerden çıkartıyor, bir yandan sohbet ediyordu. "Sanki seninle aylardır görüşmüyoruz. Umarım bir daha böyle zor günler görmeyiz!"

"Ah, ben de!" dedi Charis ürpererek. "Kim bilir ne kadar zorluk çekmişsindir."

"Evet, zordu," dedi Frederica. "Hatta Alverstoke olmasaydı nasıl altından kalkardım bilemiyorum. Ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Felix'e karşı çok ilgili ve sabırlıydı! En korkulu bekleyişin yaşandığı o iki gün bana çok destek oldu ki... Ama neyse şimdi bunları konuşmayalım! Canım benim sen biz yokken rahatsızlandın mı? Çok solgun görünüyorsun."

"Ah, hayır! Çok iyiyim. Sıcak havalar yüzünden böyleyim sanırım."

"Olabilir. Ben de senin gibiyim aslında. Kasabada bile hava nemliydi. Burası da çok nemli ve sıcak. Jessamy evlerin arasından geçerken, sanki fırının içinde geziyoruz dedi. Her neyse!"

Birkaç gün içinde Londra'dan uzaklaşacağız. Alverstoke bizim için yaptığı harika plandan bahsetti mi?"

"Hayır," dedi Charis ablasına bakarak.

"Alver'e gideceğiz ve istediğimiz kadar orada kalacağız! Teklifini geri çevirecektim ama o kadar güzel ki cesaret edemedim. Çocuklar bayılacak! Evleri Somerset'de. Bath'a çok yakın. Ah, şu kumaşa bak! Alver'e giderken giysilerimi senin seçmeni rica ediyorum Charis," dedi ama kardeşinden hiçbir yanıt alamadı. Sonra arkasına döndü ve Charis'in sandalyeye oturmuş ve ellerini yüzüne kapamış olduğunu gördü. "Charis! Tatlım neyin var?"

"Çok ama çok mutsuzum!"

"Yüce Tanrım! Neden?"

"Alver'e gitmek istemiyorum."

Sakinliğini korumaya çalışan Frederica, "Deniz kenarında bir yere mi gitmek istersin?" diye sordu.

"Hayır! Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Charis, durumu anladığından emin değilim," dedi Frederica. "Felix'in sağlığı için Londra'dan uzaklaşması gerek. Londra yaz aylan boyunca hep böyle sıcak ve boğucuysa hepimizin sağlığı için buradan uzaklaşmak en iyisi olacak! Orada sıkılacağımızı mı düşünüyorsun? Buradaki partilerden sonra sıkıcı bulabilirsin ama eskiden kırsalı sıkıcı bulmazdın. Eminim Alver çok güzel bir yerdir. Gezi rehberinde oradaki parkları, bahçeleri ve etrafında bodur ağaçların olduğu gölü okumuştuk, hatırlıyor musun? Orada bol bol resim çizebiliriz. Alverstoke, çocukların balık tutabileceğini söylüyor. Keşke bu haberi duyunca Jessamy'nin yüzündeki ifadeyi görebilseydin! Onu bu mutluluktan mahrum etmezdin. Sonuçta tatlım o da Felix de bizim mutluluğumuz için buraya geldiler, değil mi?"

"Ah, hayır hayır! Öyle demek istemedim. Tabii ki onlann gitmesi gerekir. Ama keşke ben burada kalabilsem! Belki Harley Caddesi'nde kalırım. Seraphina Teyzem sizinle gelirse, zavallı Amelia Teyzeme eşlik ederim. O da bundan memnun olur, eminim."

"Seraphina Teyzem bizimle gelmeyecek; çünkü ondan gelmesini istemeyeceğim. Şaperona ihtiyacımız yok. Olsa bile on-

dan bunu talep etmem; çünkü ona yeterince sıkıntı verdik. Seni Amelia Teyzem'le bırakmak konusuna gelince... O fikri kafandan çıkarsan iyi edersin!"

"Ah, Frederica!.."

"Eğer beni kızdırmak istemiyorsan, mızımızlanmayı bırak!" dedi Frederica sertçe. "Ayrıca bahane uydurmayı da kes! Charis gerçekten beni şaşırtıyorsun. Londra'da kalmak istiyorsun; çünkü o zaman kendini Endymion Dauntry'nin yanına atabileceksin! Sanırım ben yokken de bütün yaptığın buydu! Keşke insanları bu kadar safyerine koymasın!"

"Ben Endymion'a aşığım!" dedi Charis. Sonra başını kaldırdı ve "O da bana aşık!" dedi.

"Öyleyse bu baygın hallerine bir anlam veremiyorum," dedi Frederica.

Charis heyecanla, "Yoksa evliliğimize izin veriyor musun?" diye sordu.

"Ona olan bağlılığın eski gönül meselelerinden biraz daha uzun sürdü diye bu karara varacak değilim!" dedi Frederica.

"Benim onunla evlenmeme hiçbir zaman razı olmayacaksınız!" dedi Charis ağlamaklı bir ifadeyle. "Sen bizi ayırmak istiyorsun!"

"Nasıl? Alver'de birkaç ay geçirerek mi? Eğer o zaman zarfında birbirinize olan ilginiz sönmezse..."

"Bizim aşkımızı sonsuza dek sürecek! Sonsuza dek!" dedi Charis. "Bizi ayıracak ve onu unutmamı bekleyeceksin! Ama unutmayacağım Frederica, unutmayacağım!"

"Bu kadar öfkelenme! İki yıl sonra, ben hâlâ razı olmamışsam, istediğini yapacak yaşa gelmiş olacaksın!"

"Ah, sen aşık olmak nedir bilmiyorsun!" dedi Charis hırsla.

"Hayır bilmiyorum ve eğer aşık olmak böyle saçma davranışlar sergilememe neden olaksa hiç aşık olmadığım için minnettar olmalıyım. Sen de olsan iyi olur! Çünkü senin şu davranışlarını yapan ben olsaydım, fazlasıyla rahatsız olurdun! Şimdi lütfen sakın ol! Şu anda bu tür bir karar vermenin zamanı değil. Biraz zaman geçsin ve sen de hislerini iyice değerlendir. Şimdi birbirimizi yıpratmanın hiçbir anlamı yok. Kabalık etmek iste-

mem ama o kadar çok sıkıntı ve keder yaşadım ki bu konu şu anda bana çok..."

Frederica sustu ama Charis onun yerine cümlesini tamamladı. "Önemsiz geliyor!" Ardından da odayı terk etti.

Frederica onun peşinden gitmedi. Öfkesini kontrol altında tutmayı başarmıştı. Bugüne kadar kız kardeşine hiç bu kadar sinirlenmemişti. Bunca şey yaşadktan sonra eve gelip bu şekilde karşılanacağını düşünmemişti. Charis, büyük sıkıntılar atlatan insanların sinirlerinin iki günde iyileşeceğini düşünüyor olmalıydı. Oysa Frederica hâlâ çok üzgündü. Bu konunun tartışmalara neden olacağını biliyordu ama Charis'in eve döndükten bir saat sonra işleri bu noktaya getireceğini beklemiyordu.

Kendi kendine çok yorgun olduğu için aşın tepki verdiğini söylüyordu. Alverstoke gittikten sonra Monk'un Çiftliği'nde geçirdiği günler onun için çok yorucu olmuştu. Yardıma ya da tavsiyeye ihtiyacı olduğunda ona başvurmaya o kadar alışmıştı ki yokluğunda kendini kaybolmuş gibi hissediyordu. Üstelik onun arkadaşlığını da çok özlemişti. Eğer marki de dönene kadar onlarla Monk'un Çiftliği'nde kalmış olsaydı; morali bu kadar bozulmayacaktı. Ama bu çok normal değil miydi? Ne de olsa insan Alverstoke'la... ya da başka bir yetişkinle yaptığı sohbeti küçük kardeşleriyle yapamazdı.

Bu düşünce onu hayal alemine sürükledi. Bir yandan giysilerini dolaba asıyor; bir yandan da Alverstoke'la yaptığı yürüyüşlerden ne kadar keyif aldığını düşünüyor, konuşmalar esnasında adamın söylediği sözleri yeniden anlamlandırmaya çalışıyor ve diğer pek çok şeyi düşünüp gülümsüyordu.

Bu nostaljik ve bir o kadar da güzel düşünceler, kapının çalınması ile son buldu. Ardından da Harry içeri girdi. "Neler duyuyorum, Freddy? Charis bu yazı Somerset'de Alverstoke'un evinde geçireceğinizi söylüyor. Beni şaşırtıyorsun! Sen o adama bu kadar borçlu kalmayı kabulleniyor olabilirsin ama ben kabullene miyorum! Ben ailemle kendi başıma ilgilenebilirim. Ona gidip böyle söylesen iyi olur! Ayrıca derdi ne bu adamın? Neyin peşinde? Sen onun namını bilmiyor olabilirsin ama ben biliyorum. Buna müsaade edemem!"

"Öyle mi, Harry?" dedi Frederica korkutucu bir sakinlikle. "Öyleyse ailenle ilgilenmeye başla! Şu ana kadar bu konuda hiçbir girişimini göremedim! Senden bir pansiyon bulmam istediğimde bile geri adım attın. Endymion Dauntry'nin Charis'in dizinin dibinde oturmasına ve izin verdin... yo yo yo! Onu cesa-retlendirdin. Hem de sonuçlarını hiç düşünmeden! Sorumluluk-larını üstlenmek için hiçbir çaba harcamadın. Her şeyi benim el-lerime bırakmaktan çok memnundun! Şimdi ben çaresizlik içinde kıvranırken; kuzenim, *kardeşim değil ama kuzenim*, bana yardım eli uzatıyor ve sen buna müsaade etmeyeceğini söylüyorsun. Ona borçlu olmak istemediğini söylüyorsun. Benim bunu çok istedi-gimi ima ediyorsun! Ben de ona borçlu olmak istemiyorum ama olmak zorundayım! Çünkü ondan başka kimsem yok! Benim ha-reketlerime şaşıırıyorsun! Ama inan bana ben senin hareketlerin karşısında daha çok şaşıırıyorum!"

Sesi ağlamaklı olmuştu. Hemen arkasını döndü. O bu sözle-rinden sonra Harry kadar şaşırmıştı! Charis'in yanındayken öf-kesini kontrol altında tutabilmişti. Ama Harry'nin yanında kont-rolünü kaybedeceğini tahmin bile edemezdi. Ona bu tür sözler söylemek istememiş ve söyledikleri yüzünden dehşete kapılmış-tı. Nasıl olup da bu duruma geldiğini merak ediyordu. Titremeye başlamıştı. Hayatı boyunca hiç bu kadar öfkелendiğini hatırlamı-yordu. Gözyaşlarını tutamayacak kadar zayıf, korkmuş ve yor-gundu. Üzgün bir sesle, "Özür dilerim! Öyle demek istemedim... Kendimde değilim, yorgunum! Unut gitsin! Ve yalvarırım oda-dan çık lütfen!" dedi.

"Ah, tabii!" dedi Harry. "Memnuniyetle!"

Bu sözlerin ardından odadan ayrıldı. Kendim küçük düşü-rülmüş ve haksızlığa uğramış gibi hissediyordu. Frederica'nın söylediklerinde doğruluk payı bir hayli yüksekti ve bu onu daha da çok kızdırıyordu. Sorumluluk almamasının suçlusu kimdi? Frederica'ydı tabii ki! Eğer onun aile idaresine müdahale etseydi, işler karışabilirdi. Hem ne zaman gelip kendisinden yardım iste-mişti? Hiçbir zaman! Ta ki Londra'dan ayrılacağı zaman Charis'e göz kulak olmasını isteyene dek. Bu görevi yerine getirmemiş

miydi? Getirmişti. Hem de hiç itiraz etmeden ve daha önceden planladığı bütün eğlenceli işleri iptal ederek. Son birkaç haftadır Londra'da kalmasının tek nedeni, kendi keyfince davranıp orada burada eğlenmek miydi? Hayır, tabii ki değildi. Frederica istedi diye kalmıştı. Yoksa bir koşu Monk'un Çiftliği'ne giderdi.

Bir süre daha bu şekilde kendi kendine soru-cevap oynamaya devam etti. Bütün sorulara verecek cevabı vardı ama içine sinmiyordu. Bu esnada Charis geldi ve ondan yardım istedi. Sırf Frederica'yı kızdırmak için bile olsa ona yardım edecekti.

Charis, Alver konusunu Endymion'la konuşmalıydı. Bu yüzden biricik Harry, Endymion'a bir mesaj iletebilir miydi? Ve hatta onların görüşmesi için uygun bir ortam ayarlayabilir miydi?

Tabii ki yapabiliirdi! O akşam Endymion'u ziyarete gidip uygun bir randevu ayarlayabiliirdi. Bundan kolay ne olabilirdi! Kensington Bahçeleri'nde görüşebilirlerdi. Üstelik Charis'i oraya bizzat kendisi götürecekti.

"Ah, Harry sana güvenebileceğimi biliyordum!" dedi Charis.

Bu sözler Harry'nin incinen hislerine ilaç gibi gelmişti. En azından kız kardeşlerinden biri onu takdir ediyordu! Frederica'nın bu sevgi dolu takdir sözlerini duymamış olması ne üzücüydü. Ama er ya da geç o da Harry'nin düşündüğü gibi tembel bir adam değil, güçlü bir insan olduğunu görecekti.

Frederica akşam yemeğinden önce salona girince, Harry'nin öfkesi neredeyse sönüp gitmişti. Harry, salonda yalnız oturuyordu. Frederica doğruca gidip kardeşinin boynuna sarıldı ve yanğından öptü. "Ah, Harry! Ne kadar akılsız bir kardeşin var böyle! Lütfen beni bağışla!"

Harry hâlâ kırgındı ama kardeşine olan hırsı eriyip gidiyordu. "Kabul etmelisin ki, Freddy, bana haksızlık ettin!"

Harry kafasından geçen sorulan ve cevaplarını Frederica'ya tek tek anlatmaya hazırdı. Böylece kendisinin haklı olduğunu kanıtlayabilecekti. Kardeşinin kendisiyle alay etmesine izin veremezdi. Ama beklediği gibi olmadı. Frederica o kadar üzülmüş, o kadar yorulmuş ve acı çekmişti ki tartışmak istemiyor; gidip

yatağına uzanmak istiyordu. O yüzden "Haklısın, hata yaptım. Hadi başka bir şeylerden konuşalım," dedi.

"Peki ama Charis ve Endymion konusunu açan sendin ve..."

"Tanrı aşkına, Harry, hayır!" dedi Frederica. "Seninle bu tartışmaya giremem ve girmeyeceğim de!"

Harry ablasının gerildiğini anladı ve ciddi bir şekilde, "Nasıl istersen!" dedi. Frederica o an kardeşinin duygularını incittiğini anladı ve bunu telafi etmek istedi. Sabırlı olması gerekiyordu. Harry'e baktı ve gülümsedi. Kardeşinin sinirinin çabuk geçtiğini bilirdi.

Charis yemeğe indiğinde gözleri kıpkırmızıydı ama kendini biraz olsun toparlamış gibi görünüyordu. Yemekten sonra Frederica ile salona geçti ve iğne işini eline aldı. Ablasının sorularını yanıtladı ve gayet soğuk bir tavırla onunla konuşmaya başladı.

O gece erken yattılar. Frederica iyi geceler dileyerek Charis'in yanağına bir öpücük kondurdu. O da ablasma sıkıca sarıldı. Bu bile Frederica'nın içini rahatlatmaya yetti.

Frederica yatar yatmaz uyudu ama Charis'in gözüne uyku girmiyordu. Harry'nin eve dönmesini bekledi. Gelince Endymion'la görüşmelerinin nasıl geçtiğini anlatacaktı. Önce merdivende ayak sesleri duyuldu, sonra da Charis'in kapısını yavaşça tıklattı. "İçeri gel," dedi Charis fısıldayarak. Tekrar konuşmak için Harry'nin içeri girip kapıyı kapamasını bekledi. "Ah, Harry! Görüştünüz mü?"

"Evet, tabii. Bu kadar yüksek sesle konuşma!" dedi Harry. Bir yandan da gözü Charis ve Frederica'nın odalarını ayıran duvara takılı kalmıştı.

"Ne dedi?" diye sordu Charis elinden geldiğince kısık sesle konuşarak. "Ne yapmamızı öneriyor?"

"Konuyu düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Doğal olarak şoka girdi," dedi Charis.

"Tanrım, kim şaşırmaz ki! Haberi duyunca mahvoldu. Önce bir şey diyemedi. Yine de yarın buluşacağız. O yüzden için rahat olsun. Bu arada kendimize yapılacak bir iş bulmamız lazım. Yoksa Frederica nereye gittiğimizi sorunca afallarız. İnan bana bizi sorgulamadan bir yere yollamayacaktır."

"Ah, hayır bunu yapmak zorunda mıyız? Ona yalan söylemeye dayanmam!" dedi Charis.

"O halde Endymion'la görüşemeyeceksin!"

"Ama görüşmek zorundayım!"

"O zaman aptal olma! Alman gereken bir şey yok mu mesela?"

Charis biraz düşündü ve Alver'e gitmek zorundaysa, resim kağıdı alması gerektiğini söyledi. Orada resim çizecek hali olmayacaktı elbette ama yine de tek aklına gelen buydu. Harry, kardeşine endişelenmemesini söyleyerek kendi odasına çekildi.

Charis ertesi gün çok gergindi. Ama şansı yaver gitti. Kensington Bahçeleri'ne gitme vakti geldiğinde, çıkacağını söylemek için Frederica'nın yanına gitti. Frederica, sabah misafirliği-ne gelen Lord Buxted'i ağırlıyordu.

Odaya girmesi, Frederica için Buxted'la gergin dakikalarının sona ermesi anlamına geliyordu ve bunun için çok mutlu olmuştu. Lord Buxted kanepede uzanan Felix'le el sıkıştıktan sonra ablasını bir daha böyle üzmemesini söylemişti. Frederica araya girmeye çalıştı ama nafile. Lord Buxted Merriville'lere karşı kendini sorumlu hissederek, "Çok bağışlayıcı, yüce gönüllü bir ablan var, Felix! Ama korkarım ki başına gelenleri fazlasıyla hak ettin," dedi. "Daha fazla konuşmak istemiyorum ama..."

"Ne dersen de, seni dinlemiyorum," dedi Felix. Çok öfkelenmişti. Yüzü kıpkırmızı kesildi ve mavi gözlerinden adeta ateş fışkınyordu. "Buna hakkın yok! Benim velim sen değilsin!"

"Felix, kapa çeneni!" dedi Jessamy ve kardeşini tekrar yastığa bastırmak zorunda kaldı. Sonra Buxted'a baktı ve dikkatle seçilmiş kelimelerle, "Kardeşimi azarlamana gerek yok, efendim," dedi.

"Beni azarlamak ona düşmez!" dedi Felix. "Kuzen Alverstoke'un işi bu! O da yeterince kızdı zaten! Üstelik senin kadar sinir bozucu da değildi. Çünkü sonuna kadar haklıydı. Yine de ne kadar üzgün olduğumu bildiği için konuyu uzatmadı. İsteseydi beni doğduğuma pişman edebilirdi!"

Felix'in giderek öfkeleniği ve heyecanlandığı apaçık ortadaydı. Hatta Buxted'in özrünü bile kabul etmedi. Bu yüzden Charis odaya girer girmez, Frederica'nın içi rahatladı.

Harry'nin Charis'i alışverişe götürdüğüne inanmıyordu ama kabullenmek zorunda kaldı. "Lufra'yı da yanınıza alacak mısınız? Ben olsam götürmezdim," dedi.

"Ah, hayır!" dedi Charis. Hemen Lufra'nın tasmaını bıraktı. "Dışarı çıkacağımızı anladı ve peşimize takıldı. Bu yüzden onu Jessamy'nin yanına getirdim."

Jessamy hemen parmaklarını şıklatarak Lufra'yı çağırdı. Lufra, Buxted'm cılalı çizmelerini kokluyordu. Charis bu fırsattan istifade sorgulamaya maruz kalmadan dışarı çıktı.

Buxted'm varlığı Frederica'nın kardeşini sorgulamasına engel değildi ama yine de bu şekilde davranmak istemedi. Gardiyan değildi ve kardeşinin kendisini göz hapsinde hissetmesini istemiyordu. Ne de olsa birkaç ay boyunca Endymion'la görüşmeyecekti ve bu son görüşmelerine göz yumabilirdi. En azından Harry yanında olacaktı.

Bu düşünceleri aklından çıkardı ve Buxted'la ilgilenmeye karar verdi. Çünkü Buxted, Jessamy'e evde böyle bir canavarın var olmasının misafirleri korkutabileceğini anlatıyor ve çocuğun sinirlerini bozuyordu.

Oysa o anda salona buyur edilen üç misafirin köpekten korkmuş gibi bir hali yoktu. Salona ilk giren Darcy Moreton oldu. Buxted, Bay Darcy'e düşmanca bakıyordu. Ama Leydi Elizabeth Kentmere ve Lord Alverstoke içeri girince dikkati dağıldı.

Salondaki elektriği görmezden gelmek mümkün değildi. Bay Moreton, Frederica'nın markiyi görünce nasıl mutlu olduğunu ve gözlerinin güldüğünü fark etti. Aynı şekilde marki de himayesindekilere karşı gereğinden fazla ilgili ve şefkatli davranıyordu. Felix neşeyle, "Kuzen Alverstoke!" diye bağırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Jessamy de Leydi Elizabeths nazikçe selamladıktan sonra markinin yanına gitti ve o ayrıldıktan sonra Monk'un Çiftliği'nde yaşananları anlatmaya başladı. Felix'in de anlatacakları vardı. Bütün bu hareketlilik içinde Lufra da havlamaya başladı. Leydi Elizabeth kahkahalarla gülüyordu. Frederica ile el sıkıştıktan sonra, "Onu sevdiklerini biliyorum ama gelişinin böyle bir ayaklanmaya neden olacağını hiç düşünmemiştim!" dedi.

"Haklısınız. Onların adına özür dilerim," dedi Frederica güle-
rek. "Biraz olsun yorgun ve akıllanmış olacaklarını düşündünüz
değil mi?"

"Oysa bu dediklerinden eser yok!" dedi Buxted. "Böylesine
heyecanlanmak Felix için iyi mi? Jessamy onu başka bir odaya
götürse daha iyi olmaz mı?"

"Ah, hayır!" dedi Frederica. "Alverstoke onlarla nasıl başa
çıkacağını bilir."

Gerçekten de doğru söylüyordu. Marki kolayca odadaki is-
yanı bastırdı. Felix'e gidip kanepeye uzanmasını söyledi ve
Jessamy'den de Baluçistan köpeğini yanına almaşım istedi.
Sonra da bir ara onlarla konuşmak istediği şeyler olduğunu ve
maceralarını dinlemek istediğini söyledi. Bu sözler çocukları
fazlasıyla mutlu etmişti. Buxted olan biteni şaşkınlıkla izliyor-
du. Üstelik pek de hoşlanmamıştı. Ayrıca Frederica'nın yanına
oturup, onunla özel bir konuşma yapması da canını bir hayli sık-
mıştı. Bay Moreton'la konuşan Eliza, nazıkçe yeğenini de soh-
bete davet edince; kıskançlık içinde markinin adeta fısıldayarak
Frederica'ya söylediklerini duyma çabalarına son vermiş oldu.

Aralarındaki konuşma zararsız olsa gerek, diye düşündü. Çünkü
sonunda marki yüksek sesle, "İşte bu çok güzel bir gelişme!" dedi.

"Bence de. Ama seyahatten sonra biraz yoruldu ve bu sıcak
havalarda ağrıları canlandırıyor."

"Onu Alver'e ne kadar erken götürürsen, o kadar iyi.
Knighton'a mektup gönderdin mi?"

"Bu sabah. Dediğin gibi senden bahsettim ve Doktor Elcot'un
ona gönderdiği mektubu da yanına ekledim."

Marki başıyla onayladı. "Bu hafta bitmeden ayrılırsınız diye
düşünüyorum. Öğretmen konusuna gelince, senin talimatlarının
dışına çıktığımı söylemeliyim."

"Yoksa buldun mu?" dedi Frederica.

"Hayır, ben bulmadım. Charles buldu. Bana kardeşi Septimus'un
öğretmenlik yapabileceğini söyledi, ben de kabul ettim. Şu anda
Berkeley Meydanı'nda kalıyor. Çok hoş bir genç adam. Çocukla-
rın onu seveceğinden eminim. Senin de seveceğini umuyorum."

"Ah, o konuda endişen olmasın! Bay Trevor'un kardeşi benim için her zaman iyi bir insan demektir! Lütfen Bay Trevor'a kendisine minnettar olduğumu söyle!"

"Tabii ama ders günleri sizin olduğunuz kadar Septimus'un da yararına olacak. Zaten uzun yaz tatilinde ders vermek istiyor-muş. Siz Alver'de kalacağınız için o da evinden gelip gidebilecek. Rectory, Alver'den birkaç kilometre ötede. Onu ne zaman görebileceğini söyle de çocuğu seninle tanışmak üzere buraya göndereyim."

"İstediği zaman gelebilir. Dışarı çıkmıyorum. Çıksam da bir iki dakikalığına." Birden durdu ve düşündü. "Acaba görüşmeyi Harry ile yapsa daha iyi olmaz mı? Eminim o böyle olmasını isteyecektir."

"Öyle mi? Ben bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum. Septimus'un öğretmenlik için yeterli olup olmadığını değerlendirmek, onun için çok sıkıcı bir iş olsa gerek! Septimus dört yıllık eğitimini tamamlamış ve üniversitede ders veriyor. Bu arada Harry'i de Charis'i de göremiyorum. Hâlâ kardeşine göz kulak olma görevini mi yürütüyor?"

Frederica gülümsedi ama biraz çekinerek yanıt verdi. "Evet! Yanılmıyorsam birlikte alışverişe gittiler."

Frederica bunun gerçek olduğuna inanmıyordu. O yüzden Charis'in şu anda Kensington Bahçeleri'nde kardeşi ve sevgiliyle birlikte bir bankta oturduğunu ve kederli bir şekilde bir daha hiç görüşemeyeceklerini anlattığını duysa hiç şaşır-mazdı.

"Keşke saçmalamaya bir son versen!" dedi Harry. "Sana defalarca söyledim, sizi kimse ayıramaz!"

"İmkansız!" dedi Endymion.

"Ben Alver'de hapis hayatı yaşamaya başladığımda..."

"İşte işin en kötü tarafı bu!" dedi Endymion. Kaşlarını çatmıştı. "Bu çok adi bir tuzak! Önceden planladıkları apaçık ortada. Şu Alverstoke tam bir şeytan! Bu kadar ısrarcı olmamamı söylediğinden beri içim rahat değildi zaten. Beni önceden uyardıysa çalışıyormuş meğer! Ben de seni Ramsgate de görürüm sanıyor-

dum. Alver aklımın ucundan geçmedi. Oraya on altı kilometre bile yaklaşıp, Alverstoke'a hemen haber uçururlar!"

"Biz Alver'den döndüğümüzde de seni çoktan korkunç bir göreve göndermiş olurlar. Frederica da beni Graynard'a sürükler!"

"Endymion göreve gitmiş olursa, seni Graynard'a sürükleyebilir," dedi çokbilmiş ağabeyi. "Hatta düşünüyorum da istese de götüremez. Çünkü oradaki evi bir seneliğine Porth'a kiraladı."

"O zaman Harrogate'e götürür. Hem o zaman Felix de şifalı sulardan içebilir," dedi Charis öfkeyle.

"Bak bu olabilir işte," dedi Harry.

"Ben göreve filan gitmem," dedi Endymion. "İş o noktaya gelse, istifa ederim. Kuzenim ne yaparsa yapsın beni durduramaz. Ordudan ayrıldıktan sonra da hiçbir güç beni Charis'le evlenmekten alıkoyamaz!"

"Ama benim yaşım tutmuyor!" dedi Charis.

"Ah, olamaz! İki yıl beklemek zorunda kalırsam, seni görmeme izin vermezler. İşte o zaman beni sınır görevine gönderirler. Gideceğimden değil tabii ama..." Durdu ve imalı gözlerle Harry'e baktı. "Her şey çok karmaşık," dedi.

"Hayır, değil! Ama aklından geçenleri yapamayız!" dedi Charis. "Frederica ne kadar kararlı olduğumuzu görürse... Yine de buna razı olmaz. Razı olmayacağını biliyorum!"

"Bir dakika!" dedi Harry. "Ben bunu neden daha önce akıl edemedim? Yüce Tanrım, buldum işte!"

İki endişeli genç, Harry'e baktı ve Charis merakla sordu: "Neyi canım benim?"

"Frederica'nın rızasına ihtiyacın yok. Bunun onunla bir ilgisi yok!" Harry'nin gözleri parlıyordu. "Senin velin o değil, benim!"

Frederica iki gece deliksiz uyumanın ne kadar faydalı olabileceğini görünce çok şaşırdı. Kendi daha iyi hissediyordu. Depresif hali az da olsa dağılmış, sinirleri yatışmıştı. Yapması gereken işler markinin maharetli elleriyle halloluyordu. Endişelenmesi gereken bir şey kalmamıştı. Londra'dakini evini yüz altmış kilometre uzakta başka bir yere taşımak ya da gittiği yerde ev işleriyle uğraşmak gibi bir sıkıntısı olmadı. Çünkü hepsi kolayca halloldu. Genç kızlığından beri bu işlerle uğraşan biri için bu meseleleri dert etmemek, çok büyük bir değişim ve ferahlıktı. Mutlu olması gerekirdi. Ormanlık bir alanda geçireceği huzur dolu haftaları dört gözle bekliyordu. Pek huzur dolu denemezdi aslında. Charis ve çocuklar vardı. Ve tabii bir de Alver'de kendilerini bekleyen markinin dul kuzeni Bayan Osmington vardı. Septimus yanlarına gelecekti. Hiç şüphesiz annesi de gelirken ona eşlik etmek isteyecekti. Başlarda sıkılacağını ve Londra'daki arkadaşlarını özleyeceğini biliyordu. Ama Alverstoke birkaç günlüğüne onların yanında olacaktı. Bu bile Frederica için yeterliydi. Marki, Frederica'ya açık kart sunmuş ve istediği arkadaşlarını, istediği kadar misafir etmesine müsaade etmişti. Daha doğrusu orayı kendi evi gibi görmesi için yalvarmıştı. Ama Frederica'nın bu sözü ciddiye almaya niyeti yoktu. Zaten özellikle yanlarına gelmesini istediği bir arkadaşı da yoktu.

Alverstoke, yolda kendilerine eşlik edecekti. Bu da markinin aldığı ani kararlardan biriydi. Frederica karşı çıktı ama marki orada yapılacak işleri olduğunu söylediğinde itiraz etmekten vazgeçti. Yine de oradaki tek işinin kuzenini Merriville'lerle tanıştır-

mak ve evdeki hizmetlilere konuklarının her türlü ihtiyaçlarıyla ilgilenmelerini tembihlemek olduğunu biliyordu.

İnsanların nasıl olup da marki için bencil ve kalpsiz diye bildiklerine anlam veremiyordu! Oysa hiç de öyle biri değildi. İnsanların bu şekilde haksız yargılara varması onu öfkeliyordu!

Bunların dışında her şey gayet iyi gidiyordu. Bay Peplow, Harry'i Brighton'a davet etmişti. Buddle ve Bayan Hurley, Londra'daki evde tatil yapma imkanı sağladıkları için minnettardı. Charis ise kaderine razı olmuş gibi görünüyordu. Tabii arada bir kederleniyor ve mendiliyle gözyaşlarını silip koşarak odadan ayrılıyordu. Frederica ayrılık üzüntüsünün zamanla geçeceğini düşünüyordu.

Kendini gayet iyi geliştirmiş ve güzel huylar edinmiş olan Septimus Trevor parlak bir gençti. Güler yüzlüydü ve Frederica ondan çok hoşlanmıştı. Asıl önemlisi kardeşlerinin de onu sevmesiydi. Sohbet esnasında bir bahane uydurup yanlarından ayrıldı ve üçünün birbirleriyle kaynaşmasını istedi. Felix'ten biraz şüpheliydi. Çünkü Felix, Jessamy'nin aksine ders çalışmaya pek hevesli değildi. Fakat odaya geri döndüğünde ablasına heyecanla bu Bay Trevor'un, diğer Bay Trevor'dan daha çok şey bildiğini söyledi. Metan gazından, yoğunlaştırılmış havanın güce dönüştürülmesinden ve daha pek çok konudan konuşmuşlardı. Bu durumda Frederica'nın endişelenmesi gereken tek bir konu kalmıştı. O da Felix'in sağlığıydı.

Bu çok önemli bir konuydu ve Sir William Knighton Felix'i muayene edene dek içi rahat etmeyecekti. Eskisine göre daha iyiydi ama henüz tam olarak iyileşmemişti. Çabuk yoruluyor ve heyecanlanınca ateşi yükseliyordu. Her zaman neşeli olan çocuk, biraz sinirli ve huysuz olmuştu.

Frederica, Alverstoke'la konuşurken; "Eskisi gibi hareketli olmamasını anlıyorum. Kırkala gittiğimizde daha iyi hissedeceğini de biliyorum ama yine de endişeleniyorum," dedi.

"Bundan başka bir şey düşünmediğinin farkında mısın, Frederica?"

"Sanırım haklısın," dedi. "Ama elimden geleni yapıyorum!"

"Knighton sana tam teşekkürlü bir rapor sunarsa, kendini daha iyi hissedecek ve rahatlıkla başka şeylerle ilgilenmeye başlayabilecek misin?"

"Ah, ne kadar rahatlamış olurum bilemezsin! Tabii ki o zaman kafam dağılır!"

"Sevindim," dedi marki imalı bir tavırla. "Eminim muayeneye gelecektir. Fazla uzun süreceğini sanmam."

"Perşembe günü öğleden önce geliyor."

"Güzel. O halde ben de geliyorum," dedi marki. "Öğleden sonra!"

"Tabii ki!" dedi Frederica neşeyle. "Bunu söylemene bile gerek yok! Tek dileğim Sir William geldiğinde Felix'in huysuzluk etmemesi. Buna başından beri karşı çıkıyor ve hiçbir doktorun onu hırpalamasına izin vermeyeceğini söylüyor! Sir William onu muayene edene dek yataktan çıkamamak da sinirlerini iyice geçiriyor. Ah, her neyse! Çok öfkelenirse, Harry'den onun dikkatini dağıtmasını isterim."

Fakat perşembe günü geldiğinde Felix çok huysuzlanmıştı ve Frederica'mn yapacak bir sürü ev işi vardı. Bu yüzden Buddle'ı Felix'le ilgilenmesi gerektiğini söylemek üzere Harry'nin odasına gönderdi. Buddle ise Harry'nin çoktan dışarı çıktığını bildirdi.

"Ah," dedi Frederica boş gözlerle bakarak. Bir an duraksadı ve Charis'i çağırmayı düşündü. Ama Charis de onca gün içinde özellikle bugün kederlenmeyi seçmişti. Kahvaltıda ağlamış ve bir şeyler yemeyi reddetmişti. O yüzden bu fikirden de vazgeçti.

"Sanırım Bay Harry, Bayan Charis'i dışarı çıkarmış hanımefendi. Çünkü kendisi salonda değil," dedi Buddle.

Frederica'mn çatık kaşları birden serbest kaldı. Harry için olumsuz düşünceler kurmaya başlamıştı. Kardeşinin muayene edileceği gün gezmeye gitmesini hiç hoş bulmamıştı. Oysa yine haksızlık yapıyordu! Çünkü ayak altında dolaşmasın diye Charis'i dışarı çıkarmıştı. "Ah, pekala! Önemi yok. Ben de Jessamy'nin yanına giderim," dedi.

Jessamy'i kitaplarına gömülmüş halde buldu. Jessamy, Felix'i oyalamayı kabul etti. Frederica dersini böldüğü için özür

dilediğinde ciddi bir tavır takınarak; "En azından birimizin sana yardımcı olma zamanı geldi!" dedi. Sonra da Lufra'yla birlikte odadan ayrıldı.

Bu sözlerden çok etkilenen Frederica kardeşine seslendi ve doktorun her an gelebileceğini ve oyalama işinin çok uzun sürmeyeceğini söyledi. Sonra da seyahatlerinden önce yapılması gerekenleri anlatmak için alt kata kahyanın yanına gitti.

Fazla uzağa gitmesine gerek kalmamıştı. Çünkü Bayan Hurley alt katta nefes nefese kendisini bekliyordu. Kadıncağız bütün katlan koşa koşa inip çıkmış, her yerde Frederica'yı aramıştı.

"Ah, Hurley bu kadar basamağı çıkmana gerek yoktu! Ben de yanına geliyordum zaten!"

"Hayır hanımefendi. Kalbimi zorlamamam gerektiğini biliyorum ama bunu size bir an evvel söylemem gerek!"

Evde yaşanan ufak tefek kazalar olabilirdi. Frederica, bunları bir felaket gibi görmüyordu. O yüzden, "Ah, canım! Bir şey mi oldu? Hadi salona geçelim de anlat," dedi.

"Tann bilir, Bayan Frederica!" dedi Bayan Hurley. Frederica'nın peşinden salona geçti. "Bunca sıkıntının üzerine sizi üzmem istemem ama bir an evvel bilmeniz gerekiyor!"

Kesiti porselenlerim kırıldı! dedi Frederica.

"Jemima bunu bana getirdi; üzerinde yazılanları okuyamamış. Ben de doktor gelsin ya da gelmesin Bayan Frederica'nın bunu görmesi gerekir diye düşündüm! Yanılmıyorsam bunu ne sizin ne de benim bu kadar erken bulmamı bekliyorlardı! Bayan Charis kahvaltıda yatağını toplatmış ve odasını temizletmişim. O yüzden sabah telaşından bir daha odaya girmezler diye düşünmüş olmalı. Oysa ben Jemima'yı perdeleri sökmesi için odasına yolladım."

"Bayan Charis mi?" dedi Frederica neler olduğunu anlamaya çalışarak.

"Bayan Charis," dedi Hurley. "Bunu şifonyerinin üzerine bırakmış. Jemima postaya verilecek bir mektup sanmış. Alıp bana getirdi. Ama mektup size hanımefendi!"

"Bana mı?" Frederica mektubu bir hışımla kadının elinden kaptı.

"Bayan Charis'in tarağı ve fırçası şifonyerin üzerinde değildi, hanımefendi. Sizin verdiğiniz koku şişesi ve daha pek çok şey de ortada yoktu."

Frederica kadının dediklerini dinlemiyordu. Çünkü bu bilgiler şu anda hiçbir işine yaramıyordu. Elindeki mektubun büyük bir duygu yoğunluğu içinde yazıldığı çok kolay anlaşılıyordu. Gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve zar zor okunuyordu. Yine de ilk sözcükler çok belirgindi.

Canım, canımın içi Frederica, diye yazmıştı Charis. Sen bu mektubu okuduğunda ben evlenmiş ve senden çok uzakta olacağım.

Bu sözlerin ardından yazısı adeta karalamaya dönüşmüştü. Belli ki Charis girişi tasarlamış ama devamında ne yazacağına karar verememişti. Hızlıca bir şeyler yazıp geçmiş olmalıydı.

Frederica, Bayan Hurley'nin kolunu tutmasıyla kendine geldi. "Lütfen oturun Bayan Frederica, ah canım!" dedi Bayan Hurley. "Sana hemen bir kadeh şarap getireyim. Buddle'a söylemesek de olur!"

"Hayır, hayır şarap istemiyorum! Düşünmem lazım! Düşünmem lazım!"

Bir koltuğa oturdu ve mektubun geri kalanını okumaya çalıştı. Genelde yalvarış ve bağışlanma ile ilgili bir şeyler yazılmıştı. Bir de bunu çaresizlikten yaptığını yazmıştı. İlk bakışta *Kötü ruhlu Charis* diye imzaladığını sandı ama dikkatle bakınca orada kötü ruhlu değil, *keder yüklü* yazdığını gördü. Oysa Frederica kötü ruhunun daha uygun düşeceği kanaatindeydi.

Bayan Hurley'e baktı. "Hurley ne yapacağımı bilmiyorum. Yapılacak bir şey var mı ondan da emin değilim ama sana yalvarırım bundan kimseye bahsetme!" dedi.

"Kesinlikle tek kelime etmem, hammefendi. Bana güvenebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Neler olduğunu anlamışsındır sanırım."

"Ah, evet anladım hanımefendi. Bunun kimin kabahati olduğunu da biliyorum. Eğer ismi lazım değil, bazı kimseler orada burada gezip tozmak yerine üzerine düşeni yapsaydı bütün bunlar yaşanmazdı! O zaman o serseri bu eve dilediğince girip çık-

mazdı. Buddle da, ben de çok karşı çıktık ama elimizden ne gelir. Şimdi de kız kaçıp gitti işte! Ah, nasıl yapar bunu? Ne demişler armut dibine düşer! Nihayetinde zavallı anneciği de aynısını yapmamış mıydı?"

"Keşke ne yapabileceğimi bilsem!" dedi Frederica. "Yapılacak bir şeyler olmalı. Hoş oluruna bıraksam hiç fena olmaz. Böyle bir zamanda, bunu yapmak! Hayır, hayır! Ne diyorum ben? Daha anlayışlı olsaydım, daha nazik!.." Birden ayağa kalktı. "Hurley, Lord Alverstoke'u görmeliyim. Bana yardım edebilecek biri varsa, o da Alverstoke'dur. Owen'a bir araba çağırmasını söyle. Ben de bonemi ve eldivenlerimi alayım. Harcanacak vakit yok!" Yan yolda durdu ve "Gidemem!" dedi. "Sör William Knighton gelecek!"

"Ben de kendi kendime bunu düşünüyordum!" dedi Bayan Hurley. "Şu anda yolun başından bir araba geliyor. Hatta kapıda duruyor ve evet ta kendisi!.."

Frederica masaya oturdu ve kalemi mürekkebe batırarak yazmaya başladı. "Markiye mesaj göndereceğim," dedi. "Bekle ve notu Owen'a ver, Hurley! Bunu hemen Alverstoke Malikanesi'ne götürsün. Saat on iki olmamış. Marki, evden çıkmamıştır. Owen'a bu mesajı bizzat markiye vermesi gerektiğini tembihle. Uşağa ya da hizmetliye vermesin! Gelen Sir William mı?"

"Evet, elinde çantası da var hanımefendi. Muayeneye gelmiş," dedi Bayan Hurley pencereden bakarak. "Ama zarif kıyafetine bakınca hiç de doktora benzemiyor. Ah, Buddle onu içeri buyur etti. İçeri aldığına göre doktor olmalı. Çünkü siz başka misafir kabul etmeyin demiştiniz."

"Ah, Tanrım! Şimdi buraya gelir!" dedi Frederica. Notunu aceleyle imzaladı ve mühürleyerek masaya bıraktı. Tam o anda Buddle, Sir William'm geldiğini duyurdu.

Doktor, karşısındaki kadının nezaketinin yapmacık olduğunu ya da sorulara verdiği cevapların tutarsızlığını fark ettiyse de bunu çekingenliğine ya da koyacağı teşhisi duymaktan korktuğuna bağladı. Zira bütün sorulara "Evet, hayır, hatırlamıyorum, bir düşüneyim!" diye cevap verdi. Doktor çok sabırlıydı ve bu

sabırlı hali Frederica'nın da kendini toplamasına imkan sağlıyordu. Charis'i bir an olsun aklından çıkarıp, doktorun sorularına konsantre olmak için elinden geleni yapıyordu.

Doktor, Felix'in yanında çok başarılı bir iş çıkarmıştı. Kendisine düşmanca homurdanan çocuğa, gülümseyerek yaklaşmış ve "Nasılsın? Evet ben de o beyinsiz doktorlardan biriyim! Sanki yeterince doktor görmemişsin gibi bir de beni çağırdılar!" dedi.

Felix'in homurdanması son buldu. Utançtan yüzü kızardı ve doktorla el sıkışarak; "Nasılsınız efendim?" dedi. "Ben mükemmel denecek kadar iyiyim! Yemin ederim! Ablamın sizi çağırmasına hiç gerek yoktu!"

"Gerçekten iyi görünüyorsun," dedi Sir William. "Yine de bu raya kadar gelmişken, seni muayene etmek isterim."

Felix mecburen razı oldu. Muayenenin sonunda ayağa kalkıp kalkamayacağını sordu ve doktor; "Tabii ki kalkabilirsin," dedi. "Temiz havaya çıkmak sana iyi gelir. Bu yüzden, ağabeyin değil mi? Ağabeyinle parkta gezintiye çıkabilirsin. Çok bunaltıcı bir hava değil mi? Yanılmıyorsam Somerset'e gidiyorsunuz. Size ne kadar imrendim, bilemezsiniz!"

Frederica, Jessamy'e baktı ve çocuğun kendisini başıyla onayladığını görünce Sir William'i tekrar salona buyur etti.

Doktor yirmi dakika boyunca Frederica'nın sorularını yanıtladı ve içini rahatlattı. Tekrar kötüleme olasılığı vardı ama talimatlarına uyulduğu sürece bu, çok uzak bir olasılıktı. Doktor Elcot'a övgüler yağdırdıktan sonra Elcot'un ilaçlarının yerini alacak yeni bir reçete yazdı. Felix'in durumu biraz daha iyiye gittiği için bu ilaçların daha faydalı olabileceğini söyledi. Yoksa diğer ilaçlarında hiçbir sıkıntı yoktu. Ayrılmadan önce Frederica'ya içten bir gülümsemeyle baktı ve çocuk için endişelenmemesini söyledi. "Bath'da güvenerek kapısını çalabileceğiniz bir doktorun adını ve adresini de yazdım. Ama ona ihtiyacınız olacağını hiç sanmıyorum," dedi.

Bu esnada Owen, Frederica'nın notunu markinin eline verdi. İçeri girdiğinde marki, kız kardeşiyle Somerset'e gidişleri hakkında konuşuyordu. Leydi Elizabeth henüz Kraliyet Akademisi

Sergi Salonu'ndaki koleksiyonu görmediğini ve bunun bir kayıp olduğunu söylüyordu. Ertesi gün gidip bu eksikliği telafi edecekti. Markinin sabah uykusuna düşkünlüğünü hiçe sayan Leydi Elizabeth, bunca zaman kendisini yalnız bırakmasını ancak Somerset'teki eve birlikte giderek affettirebileceğini söyledi.

Frederica'nın notunu okuyan marki ise başıyla Owen'in dışarı çıkabileceğini işaret etti. Bakışlarını kardeşinden ayırmayan Leydi Elizabeth, "Ne oldu, Vernon?" diye sordu. "Felix iyi, değil mi?"

Marki, notu kardeşine uzattı. "Bilmiyorum. Seninle Somerset'teki eve gelemem, Eliza! Lütfen beni bağışla!" dedi.

"Saçmalama! Ben de seninle geliyorum! Vernon, başlarına korkunç bir şey geldi diye çok korkuyorum! *Yalvarıyorum hemen buraya gel. Daha fazla yazacak zamanım yok. Seni görünce her şeyi anlatacağım. Lütfen gecikme!* Zavallı kız, ne kadar endişelenmiş!"

"Evet. Hadi gecikmeden gidelim!"

Onlar Yukarı Wimpole Caddesi'ne gelene kadar, Frederica da kardeşlerini arabaya bindirmiş gezinti için parka gönderiyordu. Rüyada gibiydi. Salona geçip, Charis'in notunu tekrar tekrar okumaya başladı. Marki, kahyanın geldiğini bildirmesine fırsat vermeden içeri girdi. Kardeşini geride bırakarak hızla merdivenleri çıktı ve Frederica'nın yanına gitti. Frederica onu görür görmez hemen ayağa kalktı. "Geleceğini biliyordum!" dedi. "Öyle alalecele bir not gönderdiğim için bağışla! Sir William kapıdaydı ve vaktim yoktu..."

"Boş ver!" dedi marki. "Ne oldu, Frederica? Felix mi?"

"Hayır, hayır! O biraz daha iyi... Sir William yakında iyice ayaklanacağını söylüyor. Bu daha da kötü... Hayır... Aslında..."

"Sakin ol, çocuğum. Sakin ol!" dedi marki kızın ellerini tutarak. Elleri, Frederica'nın telaşlı ellerini sıkıca kavramıştı. "Yardım etmemi istiyorsan, ne olduğunu anlat! Sakin sakın anlat!"

Kapının eşliğine gelen Leydi Elizabeth kardeşinin tavrı karşısında şaşkınlığa uğramıştı ama bu esnada kendine gelen Frederica güçlkle gülümsedi ve "Teşekkür ederim! Çok kötü davranışlar sergiliyorum. Hatta senin bile yardımcı olabileceğini sanmıyo-

rum. Gelmen için yalvardım, çünkü aklıma ilk sen geldin. Düşünmeden hareket ettim... Ama korkarım hiçbir faydası yok."

"Hâlâ neler olduğunu anlamış değilim," dedi Alverstoke.

"Özür dilerim! Anlatmakta güçlük çek... Ah, kuzen Elizabeth! Beni bağışla! Görmedim..."

"Önemli değil tatlım. Elimden geldiğince yardımcı olmaya geldim. Ama Alverstoke'la yalnız konuşmak istersin. Ben çıkayım," dedi Eliza.

"Hayır. Çok nazıksın! Bunu sır olarak saklamak istedim ama imkansız olduğunu biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Charis, Endymion'la birlikte kaçtı!"

Eliza hayret içinde kesik bir nefes aldı ama Alverstoke soğukkanlılıkla, "Kanıtın var mı?" diye sordu. "Charis'in böyle bir şey yapacağını beklemezdim. Eğer Endymion onu buna zorla ikna ettiyse, çocuğun karakterini yanlış değerlendirmişim demektir. Benim kuzenim tam bir aptal, Frederica!"

Frederica sessizce Charis'in mektubunu markiye uzattı. Marki mektuba baktı ve yakın gözlüğünü taktı. Eliza, Frederica'yı koltuğa oturttu ve "Canım, yanılıyor olmayasın?" diye sordu. "Gretna Green'e gittiklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmalı," dedi Frederica. "Başka nereye gidebilirler..."

"O halde düşünmeyi bırak!" dedi Alverstoke. "Aklını mı kaçırdın sen, Frederica? *Sen bu mektubu okuduğunda ben evlenmiş ve senden çok uzakta olacağım.* Sevgili yavrum, Charis gibi kuş beyinli biri bile sınıra bir ya da iki saatte ancak varılacağını bilir. Bu mektubu gözyaşlarıyla ıslatmış olması ne büyük şans! Hâlâ nemli olduğunu düşünürsek..."

"O halde nereye gittiler?" dedi Frederica.

"Henüz bulamadım. Bulabileceğimden de emin değilim. Ama bilemezsin. Her an her şey olabilir."

"Not yazma zahmetine girmese de olurdu," dedi Frederica derin bir iç çekerek.

Marki bir şey söylemeden öylece mektubu incelemeye devam etti. Eliza da Frederica'nın elini tuttu ve sakinleştirmeye çalıştı. Marki konuşana dek sessizliklerini korudular. "Ah!"

dedi marki. "Burada *meyan* değil, *beyan* yazıyor. Evlilik beyannamesi! Labirentin çıkışını bulabilirsiniz artık, Frederica! Bir önceki kelimede kalemin mürekkep sıçratması kötü olmuş ama evlilik yazdığına eminim. Senin kardeşin, aşkım, benim aptal kuzenimle özel bir evlilik izniyle evlenmiş. Bu kaçarak evlenmek kapsamına girer mi bilmiyorum ama şu anda bir önemi olduğunu sanmıyorum. Durum çok da umutsuz değil. Gerekirse onları sınıra kadar izlerim. Tek yapmamız gereken dedikoducuların ağzını kapatmak! Ben de bunu yapmaktan büyük bir zevk duyarım! Endymion'a özel izinle evlenilebileceğini kim söyledi acaba?"

Frederica ayağa kalktı. "Evlenemez ki!" dedi. "Charis evlenme yaşına gelmedi."

"Endymion'un, Charis'in yaşı hakkında yalan söyleyerek izin aldığını mı iddia ediyorsun?" dedi Eliza. "Buna inanmam! Bu çok ciddi bir iddia!"

"Hayır, ben bundan emin değilim," dedi marki. "Endymion aptal olabilir ama düzenbaz değildir. Charis'le özel izin olmadan ya da velisinin rızasını almadan evlenmez!"

"Eğer sen Charis'in velisi değilsen, kim peki?"

Marki yanıt vermedi. Frederica'yı izliyordu. Kızın gerildiğini görünce, durumun eğlenceli bir hal almaya başladığına karar verdi.

"Harry!" dedi Frederica fısıldayarak. "*Harry*"

"Nasıl yani?"

Frederica ayağa kalktı. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Nasıl yapar? Ah, bunu nasıl yapar? Charis'i korkunç bir evliliğe nasıl... Beni kandırmasına nasıl izin verir? Hislerimi bile bile!.. Peki ya Charis! Kahvaltıda oturup ağlamasına şaşırmmamalı! Meğer aklından neler geçiyormuş!"

"Ağladı mı?" diye sordu marki. "Mektubu yazarken ağladığı da belli. Amma çok gözyaşı varmış! Mihrapta Endymion'la kavuşunca da ağlamış mıdır?"

"Bilmiyorum! İlgilenmiyorum!" dedi Frederica. Salonun içinde dört dönüyordu. Sanki öfkesini bu şekilde üzerinden atabilecekti.

"Haklısın canım!" dedi Eliza. Sonra kardeşine dönerek, "Ver-

non nasıl bu kadar saygısız olabilirsin? Burada bir güldürü oynanmıyor!" dedi.

"Ama güldürüye çok benziyor!" dedi marki.

"Kendi kız kardeşlerinden biri yapsa, böyle düşünür müydün?" dedi Frederica öfkeyle.

"Canım benim, bundan emin olabilirsin! Louisa mesela. Hayır, bu rolde Augusta'yı görmek isterim."

Frederica önce şaşırdı ama sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Böylesi çok daha iyi," dedi marki. "Şimdi meseleyi sakince ele alalım mı?"

Frederica cevap vermedi. Koltuğa oturdu ve "Dediğiniz doğruysa, yapılacak bir şey yok değil mi? Mektubu daha dikkatli okusaydım, evliliğin çoktan gerçekleştiğini anlardım," dedi. Güldü. "Seni de boşuna çağırmış oldum. Özür dilerim kuzen!"

"Ah, boşuna sayılmaz. Evliliği durduramasam da senin bu konuda canını sıkmana engel olabilirim Frederica! İkimizin yapması gereken, durumu toparlamak. Neler hissettiğini biliyorum. Charis'in uygun bir eş bulmasını istiyordun. Bunu başarabileceğine inanıyordun."

"Öyleyse Charis neden böyle yapmadı?" dedi Eliza. "Çok güzel bir kız. Huyu da güzel. Çok tatlı bir insan. Zeki olmayabilir ama hangi erkek kadında zeka arar ki?"

"Ablasının istediklerini yapmamasının tek bir nedeni var," dedi marki. "Zengin bir eş ya da cemiyete girmek gibi bir hayali yoktu!" Biraz alaycı bir tavırla Frederica'ya gülümsedi. "Buna inanmıyordun, değil mi? Senin isteklerin bu yöneydi. Tabii kendin için bunları istemediğini biliyorum. Hatta kendini bir kez olsun düşündüğünü bile sanmıyorum! Oysa Charis'e duyulan hayranlık en çok seni memnun etti. Onun böyle bir isteği yoktu, biliyorsun. Bir keresinde kasabayı, Londra'ya tercih ettiğini söylemişti. Çünkü Londra'daki insanlar durup milletin dış görünüşüne bakıyordu! Kasabadaki partiler, ona göre Londra'dakilerden daha eğlenceliydi. Çünkü orada arkadaşlarıyla dans etmeyi, burada yabancılarla dans etmeye tercih ediyordu. Evlilik çağa gelmiş erkeklerin ha-

yalini kurduğu kız, bu düşünceler içindeydi! Bunu sana daha önce de anlatmıştım. Charis, kibirli biri değil. Hiç olmadı!"

"Ondan kusursuz bir evlilik yapmasını beklemiyordum. Benim istediğim... Daha önce söylediklerimi yinelemenin bir anlamı yok."

"Söylediklerini unutmadım. Onun rahat etmesini istiyordun. Ama onun rahat anlayışı ile seninki bir değil, Frederica! O kolay ikna edilebilir bir kız. Endymion'a aşık olmasaydı Navenby ile evlenmeye de ikna olabilirdi."

"Ve çok da mutlu olurdu!"

"Olabilir. Ama maalesef Endymion'la tanıştı ve kararım verdi."

"Saçmalık! Daha önce de kaç kez aşık olup vazgeçtiğini bilsen..."

"Sana inanıyorum. Ama karşısına çıkan onca talibe rağmen Endymion'dan vazgeçmedi. Belki de bu evlilik senin sandığın kadar korkunç bir şey değildir. Bu şekilde olmuş olması çok büyük talihsizlik ve şu anda tek endişemizin bu olması gerekir. Bir an evvel bunun üzerini örtmeliyiz."

"Ne kadar başanlı olunabilir ki..." dedi Eliza şüpheli bir tavırla.

"Tabii ki olunamaz. Koşulları bir düşünsenize," dedi Frederica. "Nişanlan ilan edilmedi. Düğüne hiç kimse davet edilmedi. Londra'dan ayrılmamıza iki gün kala oldubitti! Böyle bir skandalın üstü nasıl örtülebilir?"

Alverstoke enfîye kutusunu açtı ve parmağına biraz damlattı. "Zor ama imkansız değil. Lucretia'yı feda ederek, nişan ilanını atlatma işini halledebilirim. Ne dersin, Eliza? Sence de uygunsa, ben bunu yapmaya hazırım."

Frederica gülmeye başladı. "Çok kötüsün!" dedi. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Ah, onu evliliğin önüne çıkan bir engel olarak göstereceğim. Evlilik konusunu duyunca hasta olduğunu, ki gerçekten de duyunca hasta olacak! Ve ilanın gazetede basıldığı görürse, iyice fenalaşacağı için böyle bir şey yapmaktan vazgeçtiğimizi söyleyeceğiz."

"Sanki Endymion'un gizlice evlendiğini duyunca sağlığını koruyabilecekmiş gibi!" dedi Eliza.

"Benim gibi düşünmen ne güzel!" dedi marki. "Aklın çalışıyor! Nişanın neden gizli tutulduğunu anlamış oldun. Düğüne de sadece yakın akrabaların çağırıldığını söyleriz." Parmağına damlattığı kokuyu, bileklerine sürdü. "Gelinin ailesinde yaşanan acı kaybın ardından, düğünün gizli tutulmasına karar verildi. Bunu ilanda belirtiriz."

Leydi Elizabeth isteksizce sordu. "Bu kısım tamam ama Lucretia'nın neden düğüne gelmediğini de söyler misin?"

"Geldi."

"Ona bunu kabul etmeye ikna edemezsin!"

Markinin yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "İddiaya var mısın?"

"Hayır!" dedi Frederica. "Ona rüşvet mi teklifedeceksin? Kabul edemem! Hem bunların işe yaramayacağını biliyorsun, Unut gitsin! Ne kadar aptalım, seni boşu boşuna rahatsız ettim! Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Bu meseleyle senin hiçbir alakan yok. O yüzden kendini yorma!" Başını havaya kaldırdı. "Benim hatam olduğuna göre çözmek için elimden geleni yapmalıyım. İnsanlar ona sırt çevirdiğinde, bu kararından pişman olmaz umarım ve..." Daha fazla konuşamadı ve eliyle gözyaşlarını sildi.

O anda kapı açıldı. Durumdan bir hayli rahatsız görünen Buddle, "Bay Trevor geldi hanımefendi!" dedi.

Bölüm 28

Frederica hemen, "Hayır, hayır! Misafir kabul etmiyorum!" dedi.

Ama Bay Trevor çoktan kapının eşiğine gelmişti. Leydi Elizabeth'e selam verdikten sonra Buddle'ın ayrılmasını bekledi. Sonra da nazikçe gülerek Frederica'ya yaklaştı. "Uşağınızı suçlamayın hanımefendi. Evde olmadığınızı söyledi ama ben ısrarcı davrandım."

Marki yakın gözlüğünü takıp, katibine dikkatle baktı. "Senden beklenen bir davranış değil, Charles! Eminim haklı gerekçelerin vardır."

"Evet efendim, var!" dedi Trevor telaşla. Dikkatle Frederica'ya baktı ve kızın elini tutarak; "Mektubu görmüş olduğunuzu düşünerek eldim," dedi. "Size bu konuda söylemem gereken bir şey var efendim. Yemin ederim ki her şey yolunda!"

Frederica o kadar şaşırmıştı ki tek yapabildiği, katibe bakmak oldu. Trevor kızın elini sıkıca kavrayıp bıraktıktan sonra tekrar "Yemin ederim!" dedi.

Frederica konuşabilecek hale gelince, "Evlenmedi mi?" diye sordu. "Evlenmediler mi, Bay Trevor?"

"Hayır, hayır! Planlan... Boşa çıktı!"

"Ah, Tanrıya şükür!" dedi Frederica. "Şimdi nerede peki?"

"Bayan Dauntry'nin yanında. Ama yarın eve döneceğinden eminim. Elinde valizi olduğu için, bugün gelmenin uygun olmayacağını düşündü. Hizmetçiler görür diye çekindi."

"Bayan Dauntry ile mi?" diye sordu Frederica. "Ama nasıl... Neden?"

Araya giren Alverstoke, "Charles, sen nasıl oldu da bu olaya kanıştın?" diye sordu.

"Bu biraz uzun hikaye efendim!"

"Bu korkunç plana dahil olduğunu söylemeyeceksin değil mi?"

"Yüce Tanrım! Hayır, lordum. Tesadüfen dahil oldum. Emim sizin içinizde kuşku..."

"Hayır, tabii ki yok!" dedi Eliza. "Otur ve meraktan çatlatmadan olan biteni anlat! Ah, affedersin, Frederica!"

"Frederica'dan özür dilemene gerek yok," dedi marki. Sonra da katibinin üzgün bakışlarını görüp gülümsedi. "Bağışla beni sevgili çocuğum. Artık duyduğum hiçbir şeyden şaşırmayacak hale geldim. Seni bu olayın içine sürükleyen tesadüfneydi?"

Bu sözler karşısında rahatlayan Bay Trevor oturdu ve bir an düşündükten sonra konuşmaya başladı: "En başından anlatsam daha iyi olacak sanırım. Efendim hatırlarsanız bir iş için beni Temple'a göndermiştiniz. Ben de bu sabah gittim. Dönüş yolunda Dauntry'i gördüm. Saint Clement Danes Kilisesi'nin bahçesindeydi. Onu orada görünce çok şaşırdım. Dikkatimi çeken, yanında bir de valiz olmasıydı. Beni ilgilendirmez diye düşündüm. Yola devam edecekken bir araba durdu içinden kardeşiniz indi, Bayan Merriville! İner inmez elini uzattı. Bayan Charis Merriville'e yardımcı oldu. Sonra da arabadaki valizi aldı."

Marki "Charis ağlıyor muydu?" diye sordu.

"Bilmiyorum; ama Bay Merriville'in kolunu sıkıca tutmuştu ve çok heyecanlı görünüyordu."

"Hayret, ben ağlar zannetmiştim!"

"Kuzen Alverstoke! Tek kelime daha edersen... Lütfen devam edin, Bay Trevor!"

"İşte o zaman neler olduğunu tahmin ettim. Hiçbir zaman bir sırdaş kadar yakın olmadık ama Dauntry ve Bayan Merriville'in birbirlerine aşık olduklarını ve sizin de bu birlikteliğe karşı olduğunuzu biliyordum hanımefendi."

"Bunu da Chloe'den öğrendiğine eminim," dedi marki.

Frederica hemen araya girdi ve "Bu gerçeği pek çok kişi biliyor," dedi. "Peki siz ne yaptınız bayım?"

Utançtan kıpkırmızı kesilen Charles, Frederica'ya minnet dolu bakarak, "Başlangıçta hiçbir şey yapmadım," dedi. "Hem

neler olup bittiğini tam anlayamamıştım, hem de ne yapacağımı bilmiyordum! Çok tuhaf bir durumdu. Ağabeyi yanında olduğu için kanışmak istemedim. Ben aklımı toplayıp, onları böyle uygunsuz bir davranışta bulunmaktan vazgeçirmeliyim dediğim anda, onlar kiliseye gireli birkaç dakika geçmişti. Koşarak caddeyi geçtim ve peşlerinden gittim. Kilisede onlardan başka kimse yoktu. Tabii bir de papaz ve zangoç vardı. Papaz hemen töreni başlattı. Bu da benim işimi zorlaştırdı. Çünkü yanlarına gidip konuşmak istediğimi söyleyemezdim. 'Bir dakika bekleyin!' diye bağırmam da hoş olmazdı. Hele ki tören başlamış ve zangoç nefret dolu bakışlarını bana yöneltmişken! Ben kiliseye bağlı olduğumu söyleyemem ama babam ve en büyük ağabeyim kiliseye hizmet eder. O yüzden kilisede olay çıkarma fikri bile tüylerimi diken diken etti! Bu yüzden en arkaya oturdum ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. O an aklıma evlenmeye mani sebep kısmı geldi ve beklemeye başladım."

"Charles!" dedi Eliza şaşkınlık içinde. "Ayağa kalkıp evlenmelerine mani bir sebep olduğunu söyledin değil mi?"

"Evet, söyledim. Yani papaz 'Sebep var mı?' diye sorunca, 'Var!' dedim. Papazın daha önce böyle bir cevapla karşılaştığını sanmıyorum. Çünkü şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Kendine gelince hepimizi kilisenin toplantı odasına götürdü. Ama ortalık o kadar karıştı ki o dakikadan sonra pek ciddiye alan olmadı. Dauntry, buna karışmaya hakkım olmadığını söyleyerek köpürdü. Ne yapmaya çalıştığımı sorup duruyordu. Merrville de öfkelenmişti. Evlenmeye mani hiçbir sebepleri olmadığını ve kendisinin Bayan Merrville'in yasal velisi olduğunu tekrarlıyordu. Bayan Merrville ise isteri krizine girmişti. En sarsıcı yanı da buydu. Ben de nerede olduğumu unutarak birkaç şey söyledim tabii! Her neyse, sonunda toplantı odasına girdik ve işler biraz sakinleşmeye başladı. Çünkü Dauntry, Bayan Merrville'in durumunu düzeltmeye ve onu sakinleştirmeye çalışırken; bana saldırmayı unuttu!"

"Peki kızı sakinleştirebildi mi?" diye sordu Alverstoke.

"Hayır ama Merrville o konuyu halletti. Kızın yüzüne bir bardak su çarptı."

"Aferin!" dedi Frederica bu hareketi onaylayarak.

"Pek alkışlanacak bir durum yoktu," dedi Charles. "İsteri krizi geçer geçmez ağlamaya başladı. Bu da ortalığı daha da karıştırdı. Çünkü Dauntry, Merriville'e saldırıp ona nasıl su döktüğünü sordu. Merriville de kardeşine istediği gibi davranabileceğini söyledi. Böylece kavgaya tutuştular. Ben de fırsattan istifade papazı kenara çekip, az da olsa sakinleştirebildim."

Duyduklarından bir hayli etkilenen Alverstokeye, "Charles!" dedi. "Sana hak ettiğin değeri verememişim! Orada diplomatik bir görev icra etmişsin!"

Charles'ın yüzü kızardı ve gülerek; "Korkarım pek başarılı olmadım efendim!" dedi. "Adam öfkeden deliye dönmüştü. Haklı olarak tabii! Ortada herhangi bir sebep olsun ya da olmasın töreni icra etmeyeceğini, hepimizin birer deli olduğunu söyledi. Sonra Merriville bu olaydan elini eteğini çekti. Ben çoktan olayın içine karıştığım için, bundan sonrasını benim halledebileceğimi söyleyip öfke içinde ayrıldı. Bu da benim açımdan iyi bir şeydi."

"Hem de çok iyi bir şey!" dedi Frederica. "Peki sonra ne oldu?"

"Papazdan Bayan Merriville kendine gelene kadar odada kalma izni aldım. Zaten papaz gidince Bayan Merriville de ağlamaya bir son verdi. İkisini karşıma alıp konuştum! Yaptıklarının ne kadar uygunsuz olduğunu filan söyledim. Sonra Dauntry bu işin zaten başından beri içine sinmediğini itiraf etti. Bayan Merriville gibi sizin de onları ayırmak için elinizden geleni yapacağınızı bildikleri için bu yola başvurmuşlar efendim."

"*Benim hatam!* Ona ilişkilerinde bu kadar ısrarcı olmamasını söylemiştim."

"Evet, anlattı. Ama bu fikre siz bu konuşmayı yapmadan çok önce kapılmış. Ben de ona sizin, Bayan Merriville'le evlenmesine değil, bu şekilde evlenmesine kızacağınızı ve sonunda da yardımlarınızı keseceğinizi söyledim."

"Beni ne kadar iyi anlamışsın, sevgili oğlum! Yardımların kesileceğini duyunca korktu mu?"

"Ah, hayır! Görevinden istifa edeceğini ve çiftçiliğe başlayacağını söyledi. Shires'da," dedi Bay Trevor.

"Yüce Tanrım! Madem para da sorun değil, neden korkuyor bu çocuk? Neden bu evliliği durdurmaya çalışacağımı düşündü?"

"Görünüşe göre," dedi Bay Trevor, "sizin bir yolunu bulup onu yurt dışında bir göreve göndereceğinize inanmış."

Odada bir süre sessizlik oldu. Sonra hem Frederica hem de Leydi Elizabeth gülmeye başladı.

"Ama ben de sizin gücünüzün bunu yapmaya yetmeyeceğini söyledim."

"Sen öyle san!" dedi Alverstoke ve elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Ayrıca lordum, kızmazsanız bir şey daha söyledim. Şu anda yapmaları gerekenin sizin yanınıza gelip olan biteni anlatmalarını ve sizin Bayan Dauntry ile gençlerin arasını düzeltmeniz için yardımcı olmanızı istemeleri gerektiğini anlattım."

"Peki ya ben?" dedi Frederica.

"Ah, sizinle de tabii!" dedi Trevor. "Böyle söyledim çünkü Bayan Merriville buraya geri dönemeyeceğini söylüyordu hanımefendi. Aklıma onu götürecek başka bir yer gelmedi. O yüzden ikisini de Alverstoke Malikanesi'ne götürmeyi düşünmüştüm ama olmadı."

"Teşekkürler Charles! Beni bu kötü kaderimden kurtaran ne oldu?"

Charles bunca şeyi büyük bir sakinlikle anlattı ama bu aşamada sesi biraz titremeye başladı. "Dauntry annesine bir mektup bıraktığını hatırladı. Öğle vakti annesine vermesi için kahyaya bırakmış. Annesinin bu mektubu alınca perişan olacağını bildiği için eve gidip onu sakinleştirmek istedi. Bu yüzden arabaya binip Green Caddesi'ne gittik. Bayan Merriville'i de bizimle gelmeye ikna ettik."

"Annesine bir mektup mu bırakmış?" dedi Alverstoke. "Yüce Tanrım! Daha sonra postalasa olmaz mıymış? Kadınla aynı evde bile yaşamıyor!"

Charles ağırbaşlılıkla yanıt verdi. "Daha sonra yazmayı unuturum diye ilk olarak bu işi aradan çıkarmayı uygun görmüş."

Bu kadarı onun için bile fazlaydı. Cümlesini bitirir bitirmez gülmeye başladı.

Frederica kahkahalarını bastırıp kendini toparladı ve gözlerinde biriken yaşları silerek; "Sen de onlarla birlikte gittin! Böyle bir kahramanlık hikayesini daha önce hiç duymamıştım, Bay Trevor!" dedi.

"Bundan çok zevk aldığımı söyleyemem ama o an elimden gelen başka bir şey yoktu. Sonuçta düğünlerim berbat etmiştim. Ayrıca Dauntry yatımda biri olmadan annesinin karşısına çıkmaya çekiniyordu. Bayan Merriville de korkmuştu. İkisini gözümün önünden ayırmam gerektiğine karar verdim. Bu yüzden de onlarla gittim."

"Gittin ve Bayan Dauntry'i kriz halinde mi yakaladın?"

"Hayır, o daha sonra gerçekleşti," dedi Charles. "Hepimiz salona girdiğimizde, Bayan Dauntry bir koltukta oturuyordu. Kucağında Endymion'un mektubu vardı. Sanki şoka girmişti. Oğlunu görür görmez onu azarlamaya başladı ve açıklası ben bile kadının hisminden korktum! Endymion'un yüzü asıldı. Bir ara Bayan Meniville bayılacak zannettim. Bayan Dauntry'e defalarca çocukların evlenmediğini tekrarlamak zorunda kaldım. Ama beni duymuyor gibiydi. Sonunda gidip kendisini biraz sarstım ve ayılmasını sağladım. Bu sayede sustu ve ben de çocukların evlenmediğini söyleyebildim. Bu kez de kendini oğlunun kollarına attı ve "Ah benim biricik oğlum! Anneciğini hatırladın ve vazgeçtin!" demeye başladı. Dauntry de öfkelenildi ve annesini iterek, "Vazgeçmedim!" dedi. O anda elim ayağım kesildi, ne yaparım derken Bayan Dauntry kendini benim kollanma attı." Charles o anı hatırlamış olacak ki yüzünde tarifedilemez bir ifade belirdi.

"Ah, zavallı Bay Trevor!" dedi Frederica. "Peki siz ne yaptınız?"

"Hiçbir şey yapamadım! En kötüsü de bu ya! Kollarını boynuma doladı ve bana 'sevgili oğlum' demeye başladı. Bu ikisini ölümcül bir evliliğin eşiğinden döndürdüğüm için teşekkür ediyor, bir yandan da yanaklarımdan öpüyordu!"

Alverstoke hemen araya girdi ve "Tanrı'dan başka ne isteyebilirsin ki? Bu çok güzel bir haber, Charles!" dedi.

"O an ne ben ne de Dauntry bunun güzel olduğunu düşünebildik efendim! Dauntry bana kızmıştı ama düğünü mahvettiğim

için annesinin bana teşekkür ettiğini görünce kızmaktan öteye geçti. Gözlerinden ateş fişkırıyordu. Kendini tutamadı ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı! Annesine kızırıyordu ve ağzından çıkan sözleri kulağı duymuyordu! Bayan Dauntry kadar ben de şaşırdım. Onun gibi bir delikanlıdan böyle sözler duymayı beklemiyordum. Tanrım, kadın fenalaşıp elini kalbine götürdüğünde bile ona bağırmaya devam etti. Annesinin spazm geçirdiğini görünce; ne kadar spazm geçirirse geçirsin Bayan Merriville hakkında kötü bir söz söylerse kendisiyle bir daha asla görüşmeyeceğini söyledi! Ama bu sözleri Bayan Merriville'in 'Ah, hayır hayır!' diye bağırarak Bayan Dauntry'nin yanına koşmasına neden oldu. Birden kadına sarıldı ve oğlunun söylediklerine kulak asmamasını; çünkü bunları istemeden söylediğini, ne olursa olsun ikisinin de böyle bir saygısızlık yapmayacaklarını söyledi. Sonrasında daha kaç tane vaatte bulunduğunu Tanrı bilir!

Bayan Dauntry'i ikna edip kanepeye yatırdı. Kendi enfiye kutusunu kadının burnuna doğru tuttu ve Dauntry'i de amonyak almaya gönderdi. Dauntry amonyağın nerede olduğunu bilmediğini söyleyince, Bayan Merriville'in nasıl olup da onun saçını başını yolmadığına hâlâ daha şaşıyorum. Çünkü Bayan Merriville, Endymion'un cevabını duyar duymaz annesine karşı nasıl bu kadar kaba olabildiğini, yerini bilmiyorsa gidip evin hizmetlilerine sorması gerektiğini, bunu bile yapamayacak kadar düşüncesiz olduğunu haykırmaya başladı. Bunun üzerine Dauntry gidip biraz brendi getirdi. O da en azından amonyak kadar etkili oldu. Fakat annesine hasta numarası yapmasının hiçbir faydası olmadığını söyleyince; Bayan Dauntry, Bayan Merriville'e onu yalnız bırakmaması için yalvarmaya başladı. İki bayan da ağlamaya başladı. Bayan Dauntry, Bayan Merriville'e sevgili kızım diyordu ve ikisi Dauntry karşı birlik olmuştu. Dauntry o noktada aklını başına topladı ve annesinden af dilemeye, onun gönlünü almaya çalıştı."

Alverstoke'un gözlerinin içi gülüyordu. "Ne kadar hoş, değil mi Charles?" dedi.

"Bilemiyorum efendim. O özür diledikçe Bayan Dauntry,

Bayan Merriville'i daha sıkı bağrına bastı. Çünkü içimizde onu anlayan bir tek müstakbel gelini vardı. Tek korkum Bayan Plumley'nin içeri girmesiydi ama görünüşe göre o da grip salgınına yakalanmıştı. Bu gençlerin işine geldi. Çünkü Bayan Plumley hasta olunca, kızları da hastalığa yakalanmamak için teyzelerine filan gitmişti. Bayan Dauntry kendi kendine bakmak zorunda kalmıştı ki bu koşullar altında bunu yapmasına imkan yoktu. Bayan Dauntry'nin üslubunu bilirsiniz efendim!"

"Hem de nasıl!"

Charles güldü. "Bayan Plumley'nin hastalığının çok talihsiz bir zamana denk geldiğini ve artık kendi başının çaresine bakması gerektiğini söylemeye başladı. Sonra da Bayan Merriville'e karşı hiçbir zaman kasıtlı olarak uzak durmadığını söyledi. Zaten gereğinden fazla yorgun görünüyordu. Bunun üzerine Bayan Merriville onu çok iyi anladığını söyledi. Gerçekten de Bayan Dauntry'nin sözlerine yürekten inanıyor gibi görünüyordu!"

"Ah, hayır!" dedi Frederica. "Biliyorsunuz ki Charis çok merhametlidir ve en ufak bir sıkıntıda insanların içini rahatlatmaya çalışır. Hatta sıkıntı olmadan da bunun için çabalar!"

"Ama bu huyu ona büyük beğeni kazandırdı!"

"Sanmam ama neyse bu konuyu fazla uzatmayalım," dedi Alverstoke. "Anladığım kadarıyla Charis şu anda refakatçi, hemşire ve hizmetkar görevlerini aynı anda yürütüyor. Bayan Dauntry ölümcül evliliklerine razı oldu mu peki?"

"Hayır, henüz razı olmadı ama Bayan Merriville'e çok candan ve tatlı bir kız olduğunu söyledi. Razı olması da an meselesidir. Bu arada Bayan Merriville yarma kadar orada kalacak. Ben de Dauntry'i kenara çekip kulağına işleri berbat etmek istemiyorsa bu süre zarfında evden uzak durması gerektiğini söyledim. Onu da alıp evden çıktım. İşte hepsi bu kadar!"

"*Hepsi bu kadar mı!*" dedi Frederica. "Bay Trevor size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam! Sizi utandıracağımı bilmesem, ben de kollarınıza atılır ve bugün yaptıklarınız için teşekkür ederdim. Hem de hiç çekinmeden! Teşekkür ederim!"

Şaşkınlığa uğrayan Charles, kekeleyerek, "Ri-rica ederim! Teşekkür etmenize gerek yok. Ben doğru olanı yaptım," dedi.

"Bu kadar alçakgönüllü olma, Charles!" dedi marki. "Hepimize ne kadar büyük bir iyilik yaptığını biliyorsun! Fakat senden bu sözleri işitmek bende şok etkisi yarattı. Bugüne kadar kendi cesaretimden hiç kuşkuya kapılmamıştım!"

"Çok doğru! Charles, seni gölgede bıraktı!" dedi Eliza. "Peki şimdi ne yapacağız? Frederica ben de sana katılıyor ve Endymion'un Charis için en ideal eş olmadığını kabul ediyorum. Ama ya Lucretia evlenmelerine razı olursa?"

Frederica derin bir iç çekti. "O zaman ben de razı olmak zorunda kalacağım!"

"Kesinlikle razı olacaksın," dedi Alverstoke. "Bütün bir yazı yanında somurtan bir kızla geçiremezsin! Sen de Lucretia da bu son derece sıkıcı Romeo ve Juliet bozmalarına evlenmeleri için müsaade edeceksiniz. Bu esnada ben de Romeo'nun aptalca bir iş yapmaması için elimden geleni yapacağım ve gazeteye resmi bir evlilik ilanı vereceğim."

"Pekala," dedi Frederica umursamazca.

"Evet ama sizin evlilik ilanının daha önce basılması gerektiğini düşünüyorum, Vernon," dedi Eliza. Bir yandan da sorgulayan gözlerle kardeşine bakıyordu. "Hatta sizin düğününüz de onlanıkinden önce olmalı. Charis ve Endymion resmi olarak nişanlanmak için pekala bir ya da iki ay bekleyebilirler. Sonra siz de onlara bir evlilik partisi düzenler ve düğünlerinin Alverstoke Malikanesi'nde olmasına müsaade edebilirsiniz. Sen ne dersin, Charles?"

Bay Trevor mertçe patronun gözlerinin içine baktı ve "Ben de sonuna kadar size hak veriyorum hanımefendi!" dedi.

"Ah, öyle mi?" dedi marki kızgınlıkla.

"Kusura bakmayın ama benden kör olmamı bekleyemezsiniz efendim!" dedi Charles.

Frederica birden bembeyaz kesildi. "Siz nelerin hayalini kuruyorsunuz? Böyle bir şeyin gerçekleşmesine imkan yok!"

"Saçmalama çocuğum, tabii ki Alverstoke'la evlenecek-

sin," dedi Eliza. Bir yandan da eldivenlerini giyyordu. "Bunu Londra'ya geldiğimin ertesi gün Augusta söylemişti! Senin kardeşimiz için çok uygun bir eş olacağını söylüyor. Sally Jersey de öyle ve bir de..."

"Eliza Tanrı aşkına, kendi adıma teklifte bulunmama izin verir misin?" dedi marki tehditkar bir üslupla.

"Tabii ki sevgili kardeşim! Yalnız lütfen açık konuşmaktan korkma. Doğru zaman olup olmadığını sorgulama ya da Frederica'nın başındaki dertlerin bitmesini beklemeye kalkışma!" dedi Eliza gülümseyerek. "Charles, Somerset'deki eve kadar bana eşlik etmeye ne dersin?"

"Tabii hanımefendi. Biradan mutluluk duyarım," dedi katip.

"O halde hemen gidebiliriz!" Eliza arkasına döndü ve Frederica'ya sarıldı. "Hoşça kal tatlım! Yarın Londra'dan ayrılıyorum, o yüzden şimdiden mutluluklar diliyorum! Charles, hadi bakalım sergide en çok hangi resimlere dikkat etmem gerektiğini söyleyeceksin değil mi?"

Bay Trevor'un ardından salonun kapısını kapatan marki, "Kardeşlerim!" dedi iç geçirerek. Sonra bu tavrının yanlış anlaşılableceğini düşünüp hemen açıklamaya koyuldu. "Ama söylediklerine tamamen katılıyorum! Çok doğru! Aklında tamamen Felix varken, teklifte bulunmayı uygun görmedim. Şimdi de bu iki aptal gencin evlenmesini beklemek zorunda değiliz!"

Frederica olduğu yere çakılmış gibi kıpırdamadan markiye bakıyordu. Sonra kendisinin bile zor duyabileceği bir sesle, "Bu çok saçma kuzen, Alverstoke! Hiç böyle saçma bir şey duymamıştım!" dedi.

"Evet çocuğum, biliyorum!"

"Ben evlenmeyi düşünmüyorum!"

"İnan bana bunu da gayet iyi biliyorum! Aşkım senin tek düşündüğün, domuz jölesi!"

"Domuz jölesi mi? Ah..." Frederica'nın gözleri gülüyordu. "O halde daha o zaman bana teklif etmeyi düşünüyordun, öyle mi?"

"Niyetim öyleydi ama ortada domuz jölesi gibi önemli bir konu vardı!"

Frederica, "Ama sıradan bir jöle değil, *güçlendirici domuz jölesi!*" dedi ve birden sustu. Markinin kendine doğru yürümeye başladığını görünce, bir iki adım geri gitti. "Neden böyle davranışını biliyorum! Teklif etmek zorunda olduğunu, bunun senin görevin olduğunu düşünüyorsun! Çünkü Monk'un Çiftliği'nde kalarak, benim onurumu lekelediğine inanıyorsun. Seni temin ederim ki..."

"Ben Monk'un Çiftliğinde kalmadım ve senin onurunu lekelememek için çektiğim çileyi de gayet iyi hatırlıyorum! Hayatımda gördüğüm en rahatsız handa kaldım, her gün onca yolu gelip gittim ve şu anda nankörlük etmene çok şaşıyorum, Frederica!"

"Ah, hayır! Nankörlük etmek istemedim! O kadar iyiydin ki! Bir o kadar da nazik... Ama benimle evlenmek istemiyorsun, Alverstoke! İstemediğini sen de biliyorsun!"

"Tabii ki istemiyorum!" dedi marki içtenlikle. "Ama kız kardeşlerim, çok bilmiş saygısız katibim ve en az iki yakın dostum ne kadar çabalarsam çabalayayım seninle evlenmek istediğime o kadar inanmışlar ki! Onların gözündeki bu imajı değiştiremiyorum. Yalvarırım Frederica, teklifimi kabul et! Reddedilmenin utancına katlanamam, gerçekten buna dayanamam!"

"Hayır, hayır! Lütfen!" dedi Frederica yalvararak. "Benim durumumu biliyorsun! Jessamy ve Felix'i düşünmeliyim. Onları Harry'nin yanında bırakamam! Bunu sen de biliyorsun."

"Senden onları Harry'e bırakmanı istemiyorum. Tatil zamanında istedikleri kadar onun yanında kalabilirler ama diğer zamanlarda evleri bizim yanımız olacak. Tıpkı çok düşünceli yeğenim gibi, ben de onları yönlendirecek bir erkek figürüne ihtiyaç olduğunu düşünüyorum aşkım! Ahlaki açıdan bakıldığında Buxted'dan çok gerilerdeyim ama... Çocuklar beni daha çok seviyor!"

"Zaten Lord Buxted'la evlenmek gibi bir niyetim yok!"

"Çok akıllıca," dedi marki. "Nedendir bilmem Jessamy ve Felix ondan pek hoşlanmıyor, değil mi? Ayrıca yeğenimin evinde bir Baluçistan köpeği isteyeceğinden de emin değilim. Ben de senin yerinde olsam Buxted'la evlenmezdim! Darcy ile de tabii. Dün ge-

lip, beni saf dışı bırakmak için yaptıklarını anlattı. Ondan da habirim var. Ama biliyorum ki o da çocuklarla baş edemezdi!"

Mutluluk ve tedirginlik duygularının arasında neler hissedeceğini bilemeyen Frederica, "Sanki sırf çocukların iyiliği için evlenecekmişim gibi konuşuyorsun! Böyle bir şey asla yapmam!" dedi.

"Ah, biliyorum! Ama çocukların sevmediği ya da onları yanına almayı düşünmeyen bir adamla evlenmeyeceğini de biliyorum! O yüzden kendimi sana kabul ettirmeye çalışıyorum! Gördüğün gibi ben onlarla birlikte yaşamaya hazırım. Onları seviyorum ve ikisiyle de ilgilenmek istiyorum. Dahası onların velisi olmaya o kadar alıştım ve bu görevi o kadar benimsedim ki ikisini de gözümün önünde ayırmak istemiyorum."

Frederica kararsızlık içinde konuşuyordu. "Çok iyisin... Bu sözlerin çok güzel! Bilmiyorum. Emin değilim. Bana neden böyle bir teklifte bulunuyorsun? Benim onurumu lekelediğine inandığın için mi; yoksa bana acıdığın için mi? Bazen gerçekten bir şeyler hissettiğini düşünüyorum ama..."

"Frederica, bu kadar basit düşünüyor olamazsın!" dedi marki sitem ederek. "Ne kadar saçma düşünceler bunlar! Ben ne kibar bir adamım ne de sana acıyorum! Seni acınacak biri olarak görmem, aynı zamanda son derece sıkıcı bulmam anlamına gelirdi. Oysa sen beni bir kez olsun sıkmadın!" Kızın ellerini sıkıca kavradı. "Bugüne kadar beni sıkmayan tek kadın sensin! İlk ve son olacaksın... Böyle bir kadının var olduğuna bile inanmıyordum, Frederica!"

Frederica heyecandan titriyordu. Akli karmakarıştı. "İmkansız! Sen... Bana aşık olamazsın! Nasıl olur? Beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Hayır, hayır olamaz!"

"Seni kandırmaya çalışmıyorum," dedi marki kıza keyifle. "Sensiz yaşayamayacağımı anladım, benim biricik Frederica'm!"

Frederica farkında olmadan markinin ellerini daha sıkı kavradı. Adamın gülen gözlerine karşılık, şaşkınlık ve şüphe dolu gözlerle bakıyordu. Çekinerek, "Böyle bir şey mi?" dedi. "Aşık olmak, böyle bir şey mi? Ben hiç aşık olmadım ve bilmiyorum.

Yıllar yıllar önce gerçekten aşık olmadığım biriyle evlenmeyeceğime yemin etmişim. Alverstoke, aşık olduğumu sanmıyorum. Çünkü Charis gibi hissetmiyorum. Oysa o aşkıdan o kadar emin ki! Bir kız, bir erkeğe aşık olunca onun kusurlarını göremeyecek kadar kör olur diye düşünmüştüm. Oysa ben senin kusurlarım apaçık görüyorum! Yaptığın ya da söylediğin her şeyin doğru olduğunu düşünmüyorum! Sadece... Şu var ki... Sen yanımda yokken rahat edemiyorum... çabuk öfkeleniyorum... ve mutlu olamıyorum. Bu aşk mıdır?"

"Bir tanem," dedi marki kızı sıkıca kollarına alarak. "İşte aşk bu!"

"Ah!" dedi Frederica şaşkınlıkla. Marki o kadar sıkı sarılıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Yavaşça kendini geri çekti ve "Artık biliyorum! Ben aşık oldum!" dedi.

Bir süre sonra Merriville'lerin en küçük ferdi salona girdi ve markiyle Frederica'yı yan yana otururken buldu. "Buddle sizi rahatsız etmemem gerektiğini söyledi ama boş konuştuğunu biliyordum!" dedi. "Kuzen Alverstoke sizinle özel olarak konuşmak istediğim bir konu var!" dedi ve birden sustu. Kuzeninin bir kolunun Frederica'ya sarılı olduğunu fark etti. Bu yakışık almaz durum karşısında ihanete uğramış gibi hissetti. İdol olarak gördüğü adama durumdan hoşlanmadığını anlatan bir bakış atarak, "Neden Frederica'ya sarılıyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Çünkü biz evleniyoruz," dedi marki. "Bir tür zorunluluk işte! Erkeğin evleneceği kadına sarılması gerekir."

"Ah!" dedi Felix. "Öyleyse ben kimseye evlenme teklifi etmeyeceğim. Madem sarılmak zorunlulukmuş! Ben sizin hiç..." Tekrar sustu ve aklına bir şey takıldı. "Bu durumda ablam bir *markiye* mi olacak? Ah, Jessamy duydun mu? Frederica '*markiye*' oluyor!"

"Markiz demek istedin herhalde, şapşal maymun!" dedi Jessamy ve salona girip kapıyı kapattı. "Ayrıca bunda gülünecek bir şey yok!" Sonra Frederica'ya döndü ve "Çok sevindim," dedi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Seni çok özleyeceğiz ama... Yine de sevindim!"

Frederica kardeşine elini uzattı ve "Canım kardeşim! Beni özlemene gerek olmayacak; çünkü hep birlikte olacağız! Tek farklılık sen, ben ve Felix'in Graynard yerine kuzen Alverstoke'la birlikte yaşayacak olmamız. Buna itiraz etmeyeceğini biliyorum!"

Jessamy ablasına yanıt vermedi ama markiye bakarak, "Teşekkür ederim! Ama hepimizin sizin üzerinize kalmamıza müsaade edemezsiniz efendim!" dedi.

"Bu ne korkunç bir düşünce!" dedi marki. "Ablanızı başka türlü nasıl ikna edecektim!"

Jessamy'nin yüzünde nadiren gördükleri içten bir gülümseme belirdi. "Siz... Siz inanılmaz bir adamsınız efendim!"

"Hayır, hiç de değil!" dedi Felix. "Hem neden bizi yanında istemesin ki? Sanki onun başına dert açacakmışız gibi konuşuyorsun! Kuzen Alverstoke size özel olarak sormak istediğim bir şey var. Acaba Alver'de kendime ait bir atelyem olabilir mi? Deney yapmak için tabii. Evi havaya uçulmayacağıma yemin etsem?.. Müsaade eder misiniz, kuzen Alverstoke?"